Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Μετάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.
Смотрите еще материалы на http://real-greece.ru/proza/knigi.html

1

Στον Βίλε	Посвящается Вилле
WA	Глава 01
Το σπίτι ήταν άδειο κι έρημο. Το κρύο εισχωρούσε σε κάθε γωνιά του. Μια λεπτή μεμβράνη πάγου είχε σχηματιστεί στην μπανιέρα. Εκείνη είχε αρχίσει να παίρνει μια ελαφρά γαλαζωπή απόχρωση.	Дом был заброшен и пуст. Холод врывался в него со всех сторон, просачивался и, казалось, жил в каждом углу. А над ванной вообще нависли сосульки. Она покоилась там. Он посмотрел и подумал: «Она начала синеть, ее тело стало заметно голубым — под цвет льда, в который она вмерзла».
Σκέφτηκε πως ήταν σαν πριγκίπισσα εκεί όπου κείτονταν. Μια παγωμένη πριγκίπισσα.	Ему мнилось, что она в этом льду как принцесса. Как замороженная принцесса.
Το πάτωμα ήταν παγωμένο, αλλά δεν τον ενοχλούσε το κρύο. Άπλωσε το χέρι του και την άγγιξε.	Пол, на котором он сидел, был ужасно холодным, но его это не заботило. Он протянул руку и погладил ее.
Το αίμα στους καρπούς της είχε παγώσει προ πολλού.	Кровь на ее запястьях уже давно застыла и превратилась в ледяную корку.
Η αγάπη του γι' αυτή δεν ήταν ποτέ ισχυρότερη. Χάιδεψε το μπράτσο της σαν να χάιδευε εκείνη την ψυχή που είχε αποδράσει από το σώμα.	Сейчас он любил ее еще сильнее, чем прежде. Кончиками пальцев он погладил ее руку, будто прикасаясь к душе, которая ушла из этого мертвого тела.
Δεν κοίταξε πίσω όταν έφυγε. Δεν ήταν	Он не обернулся, когда уходил. Зачем

«αντίο» αυτή η αποχώρηση, ήταν ένα απλό	прощаться, когда приходишь повидаться после долгой разлуки?
«εις το επανιδείν».	«Как давно я тебя не видел…»
* * *	* * *
Ο Έιλερτ Μπεργ δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος. Η ανάσα του ήταν βαριά και έβγαινε από το στόμα με τη μορφή μικρών ξεφυσημάτων, αλλά δεν θεωρούσε πως η υγεία του ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημά του.	Эйлерт Берг был не очень счастливым человеком. Он тяжело дышал и буквально видел, как из его легких с трудом, комочками, вырывается его дыхание. Но, как ни странно, здоровье его не особенно беспокоило, это был не тот предмет, который его заботил.
Η Σβία ήταν τόσο υπέροχη στα νιάτα της που ο Έιλερτ μόλις και μετά βίας κατάφερε ν' αντέξει την αναμονή μέχρι τη στιγμή που θα την οδηγούσε στο νυφικό κρεβάτι.	Когда-то Свеа была так роскошна, что после свадьбы Эйлерт едва дотерпел до того момента, когда окажется с ней в супружеской постели.
Φαινόταν τρυφερή, στοργική και λίγο ντροπαλή. Ο πραγματικός χαρακτήρας της αποκαλύφθηκε έπειτα από μια πολύ σύντομη περίοδο νεανικού πόθου. Έκτοτε τον κρατούσε μονίμως καταδυναστευμένο για περίπου πενήντα χρόνια.	Она казалась такой кроткой, дружелюбной и немного застенчивой, но ее настоящая сущность проявилась довольно скоро, как только поблекли удовольствия юности. Уверенной рукой она засунула Эйлерта себе под каблук и держала его там почти пятьдесят лет;
Ο Έιλερτ όμως είχε ένα μυστικό. Πρώτη φορά, στο φθινόπωρο της ζωής του, είδε μια ευκαιρία για λίγη ελευθερία, που δεν είχε σκοπό να τη χαραμίσει.	но у него была тайна: первый раз в жизни он увидел возможность получить немного свободы хоть на склоне лет и не хотел отказываться от этой мысли.
Σε όλη του τη ζωή είχε δουλέψει σκληρά ως ψαράς, και το εισόδημα μόλις που έφτανε για να φροντίζει τη Σβία και τα παιδιά.	Всю жизнь он надрывался у моря, ловя рыбу, и заработанного как раз хватало на то, чтобы содержать Свеа и детей.
Από τότε που συνταξιοδοτήθηκε είχαν μόνο τις πενιχρές συντάξεις τους για να τα βγάζουν πέρα.	После того как он вышел на пенсию, денег стало вдвое меньше.
Δίχως λεφτά στην τσέπη δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναρχίσει τη ζωή του κάπου αλλού, μόνος του.	А если у тебя в кармане нет ни гроша, то просто невозможно бросить все и начать новую жизнь где-нибудь в другом месте.
Τώρα, αυτή η ευκαιρία είχε έρθει σαν θεόσταλτη· εξάλλου, ήταν τόσο απλή σε βαθμό γελοιότητας.	Эта возможность пришла к нему как озарение свыше, и, кроме того, все оказалось пугающе просто.
Όμως, αν κάποιος επιθυμούσε να πληρώσει	Но в конце концов, если у кого-то есть

τρελά λεφτά για λίγες ώρες δουλειάς την εβδομάδα, δικό του πρόβλημα.	желание платить сумасшедшие деньги за несколько часов работы в неделю — это их дело.
Αυτός δεν επρόκειτο να παραπονεθεί. Τα χαρτονομίσματα στο ξύλινο κουτί πίσω από την κοπριά είχαν αυξηθεί μέσα σε έναν μόλις χρόνο, και σύντομα θα είχε αρκετά ώστε να μπορέσει να τραβήξει για θερμότερα κλίματα.	Он не собирался жаловаться по этому поводу. Заначка, припрятанная в деревянной коробке позади компостной ямы, становилась все больше и радовала глаз. И все это только за год. Так что скоро он скопит достаточно, чтобы податься в края потеплее.
Στάθηκε να πάρει μια ανάσα στην τελευταία απότομη ανηφόρα και έτριψε τα πονεμένα από την αρθρίτιδα χέρια του.	Он остановился перевести дыхание перед последним крутым подъемом и размял натруженные руки.
Η Ισπανία, ή ίσως η Ελλάδα, θα μπορούσε να λιώσει εκείνη την παγωνιά που ερχόταν από βαθιά μέσα του.	Хорошо бы осесть где-нибудь в Испании или, может быть, в Греции. Там он сможет немного отогреться от холода, который пробрал его до костей за всю жизнь здесь.
Ο Έιλερτ υπολόγιζε ότι είχε τουλάχιστον άλλα δέκα χρόνια πριν έρθει η ώρα του για τα θυμαράκια, κι αυτά τα δέκα χρόνια σκόπευε να τα αξιοποιήσει στο έπακρο. Να τον έπαιρνε ο διάβολος αν σκεφτόταν έστω και για μια στιγμή να τα περάσει με αυτή τη γριά στρίγκλα σε τούτο τον τόπο.	Эйлерт подсчитал, что у него, наверное, будет по меньшей мере лет десять до того, как он отбросит коньки, и мысли об этом помогали ему переносить настоящее. Он с омерзением вспомнил о злобной бабе у себя дома.
Ο καθημερινός πρωινός περίπατος ήταν η μοναδική στιγμή γαλήνης και ηρεμίας· εκτός αυτού, ήταν και μια άσκηση που του ήταν απολύτως απαραίτητη.	Ежедневная прогулка тихим утром была для Эйлерта единственной возможностью побыть в мире и покое и, кроме того, шла ему на пользу, служа своего рода зарядкой.
Έπαιρνε πάντα τον ίδιο δρόμο, κι εκείνοι που γνώριζαν τις συνήθειές του έβγαιναν συχνά έξω και αντάλλασσαν μερικά λόγια μαζί του.	Он всегда ходил одной и той же дорогой, и те, кто знал его привычки, часто останавливались перекинуться с Эйлертом парой слов.
Χαιρόταν ιδιαίτερα να μιλάει μ' εκείνη την όμορφη κοπέλα στο σπίτι που ήταν πάνω στον λόφο, δίπλα στο σχολείο Χοκεμπάκεν.	Особенно нравилось ему разговаривать с той великолепной девушкой из дома далеко наверху на холме у школы Хокебакен.
Ερχόταν εκεί μόνο τα Σαββατοκύριακα, πάντοτε μόνη της, αλλά αφιέρωνε ευχαρίστως χρόνο για λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων.	Она бывала здесь только по выходным, приезжала всегда одна, но каждый раз находила время поговорить о погоде, о том о сем.
Μάλιστα, η δεσποινίς Αλεξάνδρα ενδιαφερόταν για το πώς ήταν η Φιελμπάκα τον παλιό καιρό, κι αυτό ήταν ένα θέμα το οποίο συζητούσε ευχαρίστως ο Έιλερτ. Άλλωστε, ήταν τόσο όμορφη που δεν	Кроме того, ее очень интересовала Фьельбака, какой она была в старые времена. Ее звали госпожа Александра. Эйлерт с удовольствием болтал с ней, при том что от нее вообще нельзя было оторвать

μπορούσες να πάρεις τα μάτια σου αποπάνω της.	глаз.
Αυτό ήταν κάτι που ο Έιλερτ εκτιμούσε ακόμη, παρόλο που ήταν γέρος.	Хотя у него, можно сказать, все давно поросло мхом, он, невзирая на годы, прекрасно понимал, какая она красивая.
Φυσικά, είχαν ειπωθεί ένα κάρο λόγια γι' αυτή την κοπέλα, αλλά άπαξ και άρχιζε κανείς ν' ακούει τα γυναικεία κουτσομπολιά δεν θα προλάβαινε να κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του.	Конечно, в поселке судачили на ее счет, но стоит только начать слушать сплетни, как у тебя точно не останется времени ни на что другое.
Πριν από περίπου έναν χρόνο τον είχε ρωτήσει αν μπορούσε να ρίχνει καμιά ματιά στο σπίτι μιας και περνούσε, ούτως ή άλλως, από εκεί τα πρωινά της Παρασκευής.	Примерно год назад Александра спросила, не согласится ли он присматривать за ее домом, раз все равно проходит мимо, хотя бы по пятницам утром.
Το σπίτι ήταν παλιό και τόσο ο λέβητας όσο και τα υδραυλικά δεν ήταν να τα εμπιστεύεσαι.	Дом был старый, его отопительный котел, как и водопровод, довольно ненадежен,
Δεν θα της άρεσε να έρχεται σε ένα κρύο σπίτι τα Σαββατοκύριακα.	а ей не очень бы хотелось приехать на выходные и оказаться в выстуженных комнатах.
Θα του έδινε κλειδί για να μπορεί να ρίχνει απλώς μια ματιά και να βεβαιώνεται ότι όλα ήταν όπως έπρεπε. Είχαν γίνει και μερικές διαρρήξεις στην περιοχή, οπότε θα κοιτούσε για τυχόν ζημιές σε παράθυρα και πόρτες.	Она бы дала ему ключ, чтобы он мог заходить в дом и смотреть, все ли там в порядке; в округе уже было несколько случаев взлома, поэтому хорошо бы Эйлерт посматривал, целы ли окна и дверь и нет ли какого ущерба.
Αυτή η δουλειά δεν του φάνηκε ιδιαίτερα βαριά, ενώ κάθε μήνα τον περίμενε στο γραμματοκιβώτιό της ένας φάκελος στο όνομά του που περιείχε ένα ποσό το οποίο στα δικά του μάτια φάνταζε πολύ γενναιόδωρο.	Эта просьба не показалась ему особо обременительной, тем более что раз в месяц конверт с его именем появлялся в почтовом ящике Александры; в конверте была внушительная, на взгляд Эйлерта, сумма.
Επίσης, ένιωθε ευχαριστημένος που έκανε κάτι χρήσιμο. Είναι δύσκολο να μην έχεις ξαφνικά κάτι να κάνεις όταν έχεις δουλέψει μια ολόκληρη ζωή.	Кроме того, он думал, что это хорошо — знать и ощущать, что ты делаешь что-то полезное. Тяжело оказаться не у дел, после того как проработал всю жизнь.
Οι μεντεσέδες της καγκελόπορτας είχαν στραβώσει και στρίγκλισαν παραπονιάρικα όταν την άνοιξε για να μπει στο μονοπάτι του κήπου. Δεν είχε φτυαρίσει κανείς ακόμη το χιόνι που το κάλυπτε, κι έτσι ο Έιλερτ σκέφτηκε να πει σε κάποιο από τα αγόρια του να τη βοηθήσει με το φτυάρισμα. Δεν ήταν δουλειά για γυναίκα αυτή.	Калитку в сад перед входом в дом немного перекосило, поэтому она протестующе заскрипела, когда он открывал ее. Сад был неухожен, и он стал размышлять, не подыскать ли какого-нибудь парня из местных, чтобы помочь госпоже Александре с садом — ведь не бабская это работа.
Ψαχούλεψε προσεχτικά στην τσέπη του για το	Он достал ключи и крепко зажал их в руке,

κλειδί, για να μην του πέσει στο βαθύ χιόνι. Αν αναγκαζόταν να γονατίσει για να το ψάξει, ήταν σίγουρο ότι δεν θα κατάφερνε να σταθεί ξανά στα πόδια του.	чтобы не уронить в глубокий снег. Даже ползая на коленях, в таком сугробе он бы искал их до бесконечности.
Τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην εξωτερική βεράντα ήταν παγωμένα και γλιστερά, γι' αυτό πιάστηκε από την κουπαστή της σκάλας.	Ступеньки на крыльце обледенели и стали скользкими, так что подниматься пришлось медленно и осторожно.
Ο Έιλερτ ήταν έτοιμος να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, όταν είδε πως η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Παραξενεμένος, την άνοιξε και μπήκε στο χολ.	Эйлерт только собрался вставить ключ в замочную скважину, как вдруг заметил, что дверь приоткрыта. Это его озадачило, но он распахнул дверь и вошел в прихожую.
«Είναι κανείς εδώ;»	— Эй, есть дома кто-нибудь?
Ίσως να είχε έρθει λίγο νωρίτερα σήμερα. Δεν απάντησε κανείς. Είδε την ίδια του την ανάσα να βγαίνει από το στόμα του και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη παγωνιά.	Может быть, она сегодня приехала немного раньше? Никто не ответил. Эйлерт увидел, как пар от его дыхания вылетает изо рта, и внезапно понял, что в доме чертовски холодно.
Τα έχασε μεμιάς και δεν ήξερε τι να κάνει. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά, και δεν πίστευε ότι επρόκειτο απλώς για έναν χαλασμένο λέβητα.	Это его здорово смутило: что-то здесь явно не так, совершенно неправильно, и ему показалось, что дело совсем не в сломавшемся отоплении.
Πήγε σε όλα τα δωμάτια. Τα πάντα έδειχναν ανέγγιχτα. Το σπίτι ήταν νοικοκυρεμένο όπως πάντα. Το βίντεο και η τηλεόραση στη θέση τους.	Он обошел комнаты: кажется, ничего не тронуто. Дом такой же опрятный, как обычно: и видео, и телевизор стояли на своих местах.
Αφού έλεγξε όλο το ισόγειο, ο Έιλερτ ανέβηκε στον επάνω όροφο του σπιτιού. Η σκάλα ήταν απότομη, και αναγκάστηκε να κρατηθεί γερά από το κάγκελο. Μόλις έφτασε πάνω, μπήκε πρώτα στην κρεβατοκάμαρα. Είχε γυναικείο στιλ, αλλά ήταν επιπλωμένη με γούστο και εξίσου νοικοκυρεμένη με το υπόλοιπο σπίτι.	После того как Эйлерт осмотрел все внизу, он подошел к лестнице, ведущей на второй этаж. Крепко держась за перила, он поднялся по крутым ступеням и заглянул сначала в спальню — это была женская спальня, обставленная со вкусом и такая же красивая, как и все остальное в доме.
Το κρεβάτι ήταν στρωμένο και στο κάτω άκρο του υπήρχε μια βαλίτσα. Ήταν ακόμη γεμάτη και κλειδωμένη. Τώρα ένιωσε λίγο ανόητος.	Кровать была заправлена, около нее стояла сумка с вещами, но не похоже, чтобы вещи распаковывали. Эйлерт сразу же почувствовал себя довольно глупо.
Ίσως εκείνη να είχε έρθει λίγο νωρίτερα, να είχε ανακαλύψει ότι ο λέβητας είχε χαλάσει και να βγήκε για να βρει κάποιον να τον φτιάξει.	Наверное, она приехала на этот раз пораньше, обнаружила, что отопление не работает, и пошла поискать кого-нибудь, чтобы наладить котел.
Εντούτοις, δεν ήταν και πολύ ικανοποιημένος	Но тем не менее он сам не верил в это

με αυτή την εξήγηση. Κάτι δεν πήγαινε καλά.	простое объяснение — что-то было не так.
Το ένιωθε στις αρθρώσεις του με τον ίδιο τρόπο που ένιωθε μερικές φορές ότι πλησίαζε θύελλα. Συνέχισε προσεχτικά τον έλεγχο του σπιτιού.	Эйлерт чувствовал это нутром, примерно так же, как иногда ощущал приближение шторма, и поэтому он осторожно продолжил обход дома.
Το επόμενο δωμάτιο ήταν μια μεγάλη σοφίτα με κεκλιμένη οροφή και ξύλινα δοκάρια.	Дальше располагалась большая гостиная со стенами, обшитыми деревом, и массивными балками на потолке.
Δύο καναπέδες ήταν αντικριστοί εκατέρωθεν του τζακιού. Υπήρχαν και μερικές εφημερίδες σκόρπιες πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι· κατά τ' άλλα όμως όλα ήταν στη θέση τους.	Два дивана стояли друг напротив друга по обе стороны от камина; несколько газет были небрежно брошены на журнальном столике, но в целом все находилось на своих местах.
Κατέβηκε ξανά στο κάτω πάτωμα. Κι εκεί φαίνονταν όλα να είναι στη θέση τους.	Он опять спустился на первый этаж. Ничего особенного, все выглядело так, как должно быть.
Ούτε η κουζίνα ούτε το καθιστικό έδειχναν διαφορετικά.	Ни в кухне, ни в гостиной ничего не изменилось, все вроде как обычно.
Το μόνο δωμάτιο που απέμενε τώρα ήταν το μπάνιο. Κάτι τον έκανε να κοντοσταθεί πριν σπρώξει και ανοίξει την πόρτα.	Последней комнатой, куда он еще не заходил, оставалась ванная. Но что-то заставило его помедлить, прежде чем открыть дверь.
Όλα ήταν ακίνητα και σιωπηλά ακόμη. Στάθηκε διστάζοντας για μια στιγμή, αντιλήφθηκε ότι συμπεριφερόταν λίγο γελοία και έσπρωξε αποφασιστικά την πόρτα.	Кругом было тихо и спокойно. Он постоял, замешкавшись, но потом подумал, что, наверное, выглядит просто смешно, и решительно толкнул дверь.
Δευτερόλεπτα αργότερα έτρεχε προς την εξώπορτα όσο γρήγορα του επέτρεπε η ηλικία του.	Секундой позже он изо всех сил бежал к входной двери — настолько быстро, насколько ему позволял возраст.
Την ύστατη στιγμή θυμήθηκε ότι η σκάλα γλιστρούσε και άρπαξε την κουπαστή για να μη βρεθεί με το κεφάλι στα σκαλοπάτια.	В последний момент он вспомнил, что лестница скользкая, ухватился за перила и умудрился не свернуть себе шею на ступеньках.
Διέσχισε με κόπο το χιόνι στο δρομάκι του κήπου και βλαστήμησε όταν η καγκελό-πορτα τον δυσκόλεψε στο άνοιγμα.	Увязая в глубоком снегу, он с трудом пересек сад, моля Бога, чтобы калитку не заклинило.
Μόλις βρέθηκε στο πεζοδρόμιο, έμεινε εκεί εντελώς αναποφάσιστος. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο είδε να τον πλησιάζει με βήμα γοργό μια φιγούρα και αναγνώρισε την κόρη του Τούρε, την Ερίκα.	Снаружи, на тротуаре, он в нерешительности остановился. Внизу, на дороге, он увидел какую-то фигуру, которая приближалась к нему размеренным прогулочным шагом, и сразу понял, что это

	дочь Туре — Эрика.
Της φώναξε να σταματήσει.	И он закричал, чтобы она остановилась.
* * *	* * *
Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη του θανατά. Η Ερίκα Φαλκ έκλεισε τον υπολογιστή και πήγε στην κουζίνα για να γεμίσει την κούπα της με καφέ.	Она устала, просто смертельно устала. Эрика Фальк выключила компьютер и пошла на кухню, чтобы налить себе еще кофе.
Ένιωθε πιεσμένη από παντού. Ο εκδοτικός οίκος ήθελε ένα προσχέδιο του βιβλίου τον Αύγουστο, κι εκείνη δεν το είχε αρχίσει καλά καλά.	Она чувствовала себя зажатой со всех сторон: издательство давило на нее, желая получить рукопись книги в августе, а она едва начала ее писать.
Το βιβλίο για τη Σέλμα Λάγκερλεφ, η πέμπτη της βιογραφία για γυναίκες συγγραφείς από τη Σουηδία, θα ήταν το καλύτερό της, αλλά τώρα αισθανόταν πως δεν είχε καμία απολύτως διάθεση για γράψιμο.	Книга о Сельме Лагерлёф должна была стать ее пятой — лучшей — биографической книгой о шведских женщинах-писательницах, но Эрика не находила в себе ни малейшего вдохновения и совершенно не хотела писать.
Είχε περάσει πάνω από ένας μήνας από τον θάνατο των γονιών της, αλλά η θλίψη είχε ακόμα και σήμερα την ίδια φρεσκάδα με την ημέρα που έλαβε το πικρό μαντάτο.	Прошло уже больше месяца со дня смерти ее родителей, но чувство утраты все еще терзало ее, будто это произошло вчера.
Το καθάρισμα του πατρικού της δεν πήγαινε τόσο γρήγορα όσο ήλπιζε, καταπώς φάνηκε.	Разобраться в доме родителей оказалось совсем не так просто, и на это требовалось больше времени, чем она надеялась.
Τα πάντα τής ξυπνούσαν αναμνήσεις. Κάθε κουτί που συσκεύαζε της έπαιρνε πολλές ώρες, διότι καθένα αντικείμενο είχε την ιδιότητα να την κατακλύζει με εικόνες από μια ζωή που φάνταζε άλλοτε τόσο κοντινή και άλλοτε απίστευτα μακρινή. Δεν μπορούσε όμως να βιαστεί με το αμπαλάρισμα — ας της έπαιρνε όσο καιρό ήθελε.	Все пробуждало воспоминания. Упаковка каждой коробки занимала у Эрики по нескольку часов, потому что любая вещь вызывала из памяти картинки из жизни, которая временами казалась очень и очень близкой, а иногда — более чем далекой. Но что поделаешь!
Το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη ήταν νοικιασμένο προσώρας, και η ίδια υπολόγιζε ότι μπορούσε να μείνει ευχαρίστως στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα, και να γράψει.	За квартиру в Стокгольме было заплачено вперед, так что Эрика вполне могла позволить себе жить здесь, в родительском доме во Фьельбаке, и писать.
Το σπίτι ήταν χτισμένο κάπως απόμερα, στο Σέλβικ, σε ένα ήσυχο και γαλήνιο περιβάλλον.	Дом стоял не очень далеко от Сельвика, вокруг было изумительно красиво и спокойно.

Η Ερίκα κάθισε στη βεράντα και κοίταξε προς το αρχιπέλαγος. Η θέα δεν έπαυε ποτέ να της κόβει την ανάσα. Κάθε εποχή του χρόνου έστηνε ένα νέο, θεαματικό σκηνικό, κι εκείνη τη μέρα είχε βγει ένας εκτυφλωτικός ήλιος που έριχνε αστραφτερούς καταρράκτες φωτός πάνω στα παχιά στρώματα πάγου που κάλυπταν το νερό. Ο πατέρας της θα λάτρευε μια τέτοια μέρα.	Эрика сидела на веранде и смотрела в море на шхеры. От этой картины у нее всегда захватывало дух: каждое время года, сменяясь, привносило свои красочные декорации в этот живописный спектакль; и сегодня днем она любовалась солнечным сиянием, которое каскадами света заливало лед, покрывавший воду толстыми пластами. Ее отцу такой день наверняка бы понравился.
Ένας κόμπος στάθηκε στον λαιμό της, και ο αέρας του σπιτιού έγινε μεμιάς πολύ αποπνικτικός για να τον αναπνέει.	У Эрики перехватило дыхание, воздух в доме показался спертым настолько, что ей стало трудно дышать, и она решила пойти прогуляться.
Αποφάσισε να κάνει έναν περίπατο. Το θερμόμετρο έδειχνε μείον δεκαπέντε βαθμούς και ντύθηκε σαν κρεμμύδι.	Термометр показывал минус пятнадцать градусов, и она утеплилась, как только могла.
Όταν πέρασε το κατώφλι κρύωνε ακόμη, αλλά δεν της πήρε πολύ για να ζεσταθεί από το γρήγορο βάδισμα.	Однако едва она вышла за дверь, ее тут же охватил холод, но она пошла довольно быстро и скоро согрелась.
Έξω επικρατούσε μια λυτρωτική σιωπή. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι τριγύρω. Ο μόνος ήχος που άκουγε ήταν η δική της ανάσα.	На улице было умиротворяюще спокойно и безлюдно. В тишине Эрика слышала только собственное дыхание.
Η αντίθεση με τους καλοκαιρινούς μήνες, τότε που η μικρή κοινωνία έσφυζε από ζωή, ήταν έντονη. Η Ερίκα προτιμούσε να μένει μακριά από τη Φιελμπάκα τα καλοκαίρια.	Контраст с летними месяцами просто поражал: летом в поселке бурлила жизнь, поэтому в это время Эрика старалась держаться от Фьельбаки подальше.
Παρόλο που γνώριζε ότι η επιβίωση της κωμόπολης εξαρτιόταν από τον τουρισμό, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι κάθε καλοκαίρι δεχόταν εισβολή από ένα τεράστιο σμήνος ακριδών.	Прекрасно понимая, что само существование поселка зависит от туристов, она тем не менее никак не могла избавиться от ощущения, что каждое лето во Фьельбаку вторгаются захватчики, и это ужасно напоминало ей нашествие саранчи.
Ήταν ένα πολυκέφαλο κτήνος που αργά, χρόνο τον χρόνο, καταβρόχθιζε το παλιό ψαροχώρι αγοράζοντας τα παραλιακά σπίτια και δημιουργώντας μια κοινωνία-φάντασμα για εννιά μήνες τον χρόνο.	Многоголовый монстр медленно, год за годом заглатывал старый рыбацкий поселок, скупая дома, в первую очередь возле моря, а на остальные девять месяцев в году Фьельбака превращалась в поселок-призрак.
Το ψάρεμα ήταν το μόνο με το οποίο η Φιελμπάκα εξοικονομούσε τα προς το ζην εδώ και πολλούς αιώνες.	Столетиями источником существования для Фьельбаки была ловля рыбы.
Το αφιλόξενο περιβάλλον και ο συνεχής	Неласковая природа и постоянная борьба за

αγώνας για την επιβίωση, όταν όλα εξαρτιόνταν από το αν τα ρεύματα θα παράσερναν προς τα εκεί τα κοπάδια ρέγγας, είχαν δημιουργήσει σκληρούς και δυνατούς ανθρώπους.	выживание, когда все зависело от того, будет селедка мигрировать в прибрежных водах или нет, закаляли характер и без того сильных людей.
Αλλά από τότε που η Φιελμπάκα έγινε γραφική και άρχισε να προσελκύει τουρίστες με παχιά πορτοφόλια ενώ ταυτόχρονα το ψάρεμα έχασε τη σημασία του ως πηγή εισοδήματος, η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι οι ώμοι των ντόπιων κύρτωναν όλο και περισσότερο με τα χρόνια.	Но во Фьельбаке было очень красиво и живописно, и сюда потянулись туристы с тугими кошельками. В то же время рыболовство пришло в упадок и потеряло свое значение как единственный источник существования. Эрика видела, как год от года местные жители кланяются все ниже и ниже.
Οι νέοι έφευγαν γι' αλλού, και οι γέροι ονειρεύονταν καιρούς αλλοτινούς. Ήταν και η ίδια ένας από τους πολλούς που επέλεξαν να φύγουν.	Молодежь уезжала из Фьельбаки, а старики вспоминали минувшие времена; да и она сама была одной из многих, кто захотел уехать.
Αύξησε κι άλλο τον ρυθμό του βαδίσματος της και έστριψε αριστερά, προς τον λόφο που έβγαζε στο σχολείο Χοκεμπάκεν.	Она продолжала идти по дороге, повернула налево к холму, поднимавшемуся к школе Хокебакен.
Όταν η Ερίκα πλησίασε στην κορφή, άκουσε τον Έιλερτ Μπεργ να φωνάζει κάτι που δεν κατάφερε ν' ακούσει καλά. Εκείνος χειρονομούσε αδιάκοπα και κατευθυνόταν προς το μέρος της.	Когда Эрика была уже почти у самой вершины, она вдруг услышала, что Эйлерт Берг кричит ей что-то, что именно — она не смогла разобрать. Он махал руками и быстро шел к ней.
«Είναι νεκρή».	— Она там мертвая.
Ο Έιλερτ ανάσαινε βαριά, με μικρά κοφτά ξεφυσήματα, και ένα άσχημο σφύριγμα ακουγόταν από το στήθος του.	Эйлерт едва мог дышать: он делал короткие неглубокие вдохи, которые со свистящим звуком вырывались у него из груди.
«Έλα, Έιλερτ, ηρέμησε. Τι έγινε;»	— Да успокойся же ты, Эйлерт! Что вообще случилось?
«Είναι πεθαμένη εκεί μέσα».	— Она лежит мертвая — там внутри.
Έδειχνε προς το μεγάλο γαλάζιο ξύλινο σπίτι που βρισκόταν πάνω στην κορφή του λόφου και ταυτόχρονα την κοιτούσε παρακλητικά.	Эйлерт показал на большой небесно-голубой деревянный дом довольно далеко от них, на вершине холма, и при этом вопросительно посмотрел на Эрику.
Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να καταγράψει η Ερίκα αυτό που της είπε, αλλά, όταν οι λέξεις κατακάθισαν μέσα της, έσπρωξε τη δύστροπη καγκελόπορτα και κάλυψε με κόπο την απόσταση μέχρι την εξώπορτα.	Эрика не сразу поняла, что он сказал, — прошло какое-то время, — но когда уловила смысл, то бегом бросилась наверх, и вскоре они уже с трудом пробирались через запущенный сад к двери.

Ο Έιλερτ την είχε αφήσει ανοιχτή, κι εκείνη πέρασε το κατώφλι προσεχτικά, αβέβαιη για το τι περίμενε να αντικρίσει. Για κάποιο λόγο δεν σκέφτηκε να ρωτήσει.	Эйлерт оставил дверь открытой. Эрика осторожно переступила через порог, не очень понимая, чего ей следует ждать и что она может увидеть. По какой-то причине Эрика ни о чем не спрашивала Эйлерта.
Ο Έιλερτ την ακολούθησε επιφυλακτικά και έδειξε, βουβός, προς το μπάνιο στον κάτω όροφο.	Эйлерт шел следом за ней, очень осторожно, потом молча махнул рукой в сторону ванной комнаты на первом этаже.
Η Ερίκα δεν βιαζόταν. Στράφηκε και κοίταξε τον Έιλερτ με βλέμμα ερωτηματικό. Εκείνος ήταν χλωμός και η φωνή του αδύναμη όταν απάντησε:	Эрика не пошла туда сразу же. Она повернулась и с немым вопросом посмотрела на бледное лицо Эйлерта. Он сказал срывающимся голосом:
«Εκεί μέσα».	— Там внутри.
Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Ερίκα είχε μπει τελευταία φορά σε αυτό το σπίτι, άλλα κάποτε το γνώριζε καλά και ήξερε πού ήταν το μπάνιο.	Много воды утекло с тех пор, как Эрика заходила в этот дом последний раз. Когда-то она хорошо его знала и прекрасно помнила, где ванная.
Παρά τα ζεστά ρούχα που φορούσε ανατρίχιασε από το κρύο. Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε αργά, κι εκείνη μπήκε μέσα.	Внезапно ее пробрал холод, хотя она и была тепло одета. Дверь открывалась вовнутрь; Эрика толкнула ее и медленно вошла.
Δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε από τα λίγα που είχε πει ο Έιλερτ, αλλά κανείς δεν την είχε προετοιμάσει για το αίμα.	Она не очень хорошо понимала, чего ей, собственно, ожидать после маловразумительных объяснений Эйлерта, и поэтому оказалась совершенно не готовой к виду крови.
Το μπάνιο ήταν ντυμένο ολόκληρο με λευκά πλακάκια, και η αντίθεση του αίματος μέσα και γύρω από την μπανιέρα έκανε το αποτέλεσμα πολύ πιο έντονο.	Ванная комната была полностью выложена белым кафелем, и поэтому впечатление от увиденного казалось намного сильнее.
Για πολύ λίγο, πριν συνειδητοποιήσει ότι μέσα στην μπανιέρα κείτονταν ένας πραγματικός άνθρωπος, σκέφτηκε ότι η αντίθεση ήταν όμορφη.	И на какую-то секунду, прежде чем она поняла, что там в ванне — действительно человек, она подумала, что это красивый контраст.
Παρά τις αφύσικες λευκές και γαλαζωπές αποχρώσεις που εναλλάσσονταν στο κορμί, η Ερίκα την αναγνώρισε αμέσως.	Хотя тело женщины стало неестественного голубовато-белого цвета, Эрика сразу узнала ее.
Ήταν η Αλεξάνδρα Βίκνερ, το γένος Καρλγκρέν, κόρη της οικογένειας στην οποία ανήκε το σπίτι όπου βρισκόταν η Ερίκα.	Это была Александра Вийкнер, в девичестве Карлгрен, дочь владельцев этого самого дома, в котором сейчас стояла Эрика.
Όταν ήταν ακόμη παιδιά, ήταν οι καλύτερες	Когда-то в детстве они были лучшими

φίλες, αλλά ένιωθε πως από τότε είχε περάσει μια ολάκερη ζωή. Τώρα, η γυναίκα που ήταν στην μπανιέρα τής έμοιαζε σαν μια ξένη.	подругами, но с тех пор словно прошла целая вечность. Теперь женщина в ванне казалась совсем чужой.
Τα μάτια του πτώματος ήταν ευσπλαχνικά κλειστά, αλλά τα χείλη του είχαν πάρει ένα έντονο μπλε χρώμα. Ένα λεπτό στρώμα πάγου είχε παρεισφρήσει γύρω από τον κορμό και έκρυβε εντελώς το κάτω μέρος του σώματος.	Мертвые глаза были умиротворенно закрыты, но губы стали отчетливо синего цвета. Все покрывал толстый слой льда, который скрывал нижнюю часть тела полностью.
Το δεξί χέρι κρεμόταν ξεψυχισμένο από την άκρη της μπανιέρας με τα δάχτυλα βουτηγμένα στην πηγμένη λιμνούλα αίματος στο πάτωμα.	Правая рука свисала с бортика; пальцы касались лужи застывшей на полу крови.
Ένα ξυράφι ήταν απιθωμένο στο χείλος της μπανιέρας. Το άλλο ήταν ορατό μόνο από τον αγκώνα και πάνω, καθώς το υπόλοιπο παρέμενε κάτω από τον πάγο. Τα γόνατα ξεπρόβαλλαν κι αυτά πάνω από την παγωμένη επιφάνεια.	На краю ванны лежало бритвенное лезвие. Другая рука ниже подмышки полностью вмерзла в лед. Из ледяного пласта еще виднелись колени.
Τα μακριά ξανθά μαλλιά της Άλεξ ήταν απλωμένα σαν βεντάλια στο επάνω άκρο της μπανιέρας, αλλά έδειχναν εύθραυστα και παγωμένα μέσα σ' εκείνο το ψύχος.	Длинные светлые волосы Алекс, казалось, светились, как солнечные лучи, но эти лучи застыли и превратились в сосульки.
Η Ερίκα έμεινε να την κοιτάζει αρκετή ώρα. Είχε παγώσει τόσο από το κρύο όσο και από τη μοναξιά που απεικόνιζε εκείνο το μακάβριο ντεκόρ. Κατόπιν, πισωπάτησε σιωπηλά, βγαίνοντας από το μπάνιο.	Эрика долго стояла и смотрела на Александру. Ее затрясло от холода и от ощущения безысходного одиночества, которое олицетворяла собой эта жуткая картина. Эрика медленно попятилась и вышла.
Έπειτα, ό,τι συνέβη ήταν σαν τυλιγμένο σε ομίχλη. Τηλεφώνησε στον εφημερεύοντα γιατρό από το κινητό της και περίμενε, μαζί με τον Έιλερτ, μέχρι να έρθει ο γιατρός και το ασθενοφόρο.	Все, что происходило потом, она воспринимала не очень ясно, словно сквозь туман. Она позвонила дежурному врачу из неотложки по мобильному телефону, и они ждали вместе с Эйлертом, когда подъедет «скорая помощь».
Αναγνώρισε τα σημάδια του σοκ από τότε που είχε πληροφορηθεί τον θάνατο των γονιών της και έβαλε να πιει ένα μεγάλο ποτήρι κονιάκ αμέσως μόλις επέστρεψε σπίτι. Ίσως να μην ήταν ακριβώς αυτό που θα συνιστούσε ο γιατρός, αλλά τα χέρια της σταμάτησαν να τρέμουν.	Эрика снова оказалась в состоянии шокового оцепенения, как в тот день, когда узнала о смерти своих родителей, и как только она наконец оказалась дома, тут же налила себе хорошую порцию коньяка — может быть, это было не то, что прописал бы доктор, но, по крайней мере, после коньяка у нее перестали трястись руки.
Το θέαμα της Άλεξ την είχε αναγκάσει να επιστρέψει στην παιδική ηλικία. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι πέντε χρόνια από τότε που	Увиденное заставило Эрику обернуться назад, вернуться в детство. С тех пор прошло больше двадцати трех лет. За это

ήταν οι καλύτερες φίλες, και, παρόλο που πολλοί άνθρωποι είχαν έλθει και παρέλθει στη ζωή της έκτοτε, κρατούσε την Άλεξ πάντα στην καρδιά της.	время многие люди появлялись в жизни Эрики или исчезали из нее, но Александра всегда оставалась с ней, в самом ее сердце.
Τότε ήταν απλώς παιδιά. Ως ενήλικες ήταν ξένες μεταξύ τους.	Тогда они были всего лишь детьми, повзрослев — стали чужими друг другу.
Ωστόσο, η Ερίκα δυσκολευόταν να συμφιλιωθεί με τη σκέψη ότι η Άλεξ είχε αυτοκτονήσει, κάτι που έπρεπε να είναι η αναπόφευκτη ερμηνεία αυτού που είχε δει.	Но тем не менее Эрика с трудом могла смириться с мыслью о том, что Александра совершила самоубийство, хотя картина, которую она увидела в ванной, не оставляла практически никаких сомнений.
Η Αλεξάνδρα που η ίδια γνώριζε ήταν ένας από τους πιο ζωντανούς και σίγουρους ανθρώπους που ήξερε.	Та Александра, которую знала Эрика, была одним из самых жизнерадостных и уравновешенных людей в ее жизни.
Ένας όμορφος άνθρωπος, γεμάτος αυτοπεποίθηση, με μια ακτινοβολία που έκανε τους πάντες να την ακολουθούν με το βλέμμα τους.	Красивая, уверенная в себе, с походкой, которая заставляла мужчин оборачиваться и смотреть ей вслед.
Σύμφωνα με όσα είχε ακούσει η Ερίκα από φήμες, η ζωή —όπως πίστευε, εξάλλου, και η ίδια— υπήρξε γενναιόδωρη με την Άλεξ. Διηύθυνε μια γκαλερί στο Γκέτεμποργκ, ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που ήταν και όμορφος και επιτυχημένος και ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι σαν αρχοντική έπαυλη στο νησί Σερέ.	По слухам, которые доходили до Эрики, и как, собственно, она всегда и думала, жизнь была щедра к Александре: она владела картинной галереей в Гётеборге и вышла замуж за мужчину, который был не только красив, но и преуспевал в делах. Они жили на Сере в доме, который больше походил на старинную барскую усадьбу,
Προφανώς όμως κάτι δεν είχε πάει καλά.	но что-то все же, очевидно, в ее жизни было не так.
Ένιωσε ότι είχε ανάγκη να αποδιώξει τις σκέψεις της και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου της αδερφής της.	Эрика почувствовала, как ее одолевают мрачные мысли, и, чтобы развеяться, набрала номер своей сестры.
«Κοιμόσουν;»	— Ты спишь?
«Αστειεύεσαι; Ο Άντριαν με ξύπνησε από τις τρεις το πρωί και, όταν τελικά κοιμήθηκε, κατά τις έξι, ξύπνησε η Έμμα και ήθελε παιχνίδια».	— Ты что, шутишь? Из-за Адриана я с трех часов на ногах, а когда он наконец угомонился где-то в районе шести, проснулась Эмма и захотела играть.
«Δεν μπορούσε να την αναλάβει ο Λούκας έστω για μία φορά;»	— А что, разве Лукас не мог бы подняться сам хоть разок?
Μια παγερή σιωπή επικράτησε στην άλλη άκρη της γραμμής, και η Ερίκα δάγκωσε τη γλώσσα της.	На другом конце линии воцарилось ледяное молчание, и Эрика прикусила язык.

«Είχε μια σημαντική συνάντηση σήμερα και έπρεπε να είναι ξεκούραστος.	— У него сегодня очень важная встреча, ему надо быть отдохнувшим.
Εκτός αυτού, είναι αρκετά μπερδεμένα τα πράγματα στη δουλειά αυτό τον καιρό. Η επιχείρηση βρίσκεται μπροστά σε μια στρατηγικά κρίσιμη καμπή».	Кроме того, у Лукаса как раз сейчас очень сложная ситуация на работе: фирма оказалась перед необходимостью важного стратегического решения.
Η φωνή της Άννας δυνάμωσε, και η Ερίκα διέκρινε έναν διάχυτο τόνο υστερίας πίσω από τα λόγια της.	Голос Анны стал заметно повышаться, и Эрика услышала в нем истерические нотки.
Ο Λούκας είχε πάντα μια καλή δικαιολογία έτοιμη, και, πιθανότατα, η Άννα χρησιμοποίησε ακριβώς τα λόγια του.	У Лукаса всегда были под рукой наготове веские причины, и сейчас Анна наверняка цитировала его слово в слово.
Κι αν δεν ήταν καμιά σημαντική συνάντηση, θα ήταν αγχωμένος απ' όλες τις σημαντικές αποφάσεις που ήταν υποχρεωμένος να παίρνει ή μπορεί τα νεύρα του να ήταν σε κακή κατάσταση, μια που η πίεση που ένιωθε ως επιτυχημένος —πάντα κατά τον ίδιο τον Λούκας— επιχειρηματίας ήταν μεγάλη.	Готовился ли он к важной встрече, или находился в стрессе из-за принимаемых им трудных решений, или у него просто сдавали нервы из-за всего этого — согласно самому Лукасу, он был всегда правым, крупным преуспевающим бизнесменом.
Έτσι, όλη η ευθύνη για τα παιδιά έπεφτε στην Άννα. Με μια ζωηρή τρίχρονη κόρη και ένα μωρό τεσσάρων μηνών, η Άννα τής είχε φανεί δέκα χρόνια μεγαλύτερη, από τα τριάντα που ήταν, όταν συναντήθηκαν στην κηδεία των γονιών τους.	Все заботы о детях, таким образом, возлагались на Анну. Анне было тридцать, но, когда они увиделись на похоронах родителей, она выглядела лет на десять старше из-за постоянных забот о резвой трехлетней девчушке и четырехмесячном сыне.
«Honey, don't touch that - Γλυκιά μου, μην το πειράζεις αυτό» είπε η Άννα.	— Honey, don't touch that
«Σοβαρά τώρα, δεν νομίζεις ότι πρέπει κάποια στιγμή ν' αρχίσεις να μιλάς σουηδικά με την Έμμα;»	— Сильно сказано. А тебе не кажется, что с Эммой пора начать разговаривать по-шведски?
«Ο Λούκας πιστεύει ότι θα πρέπει να μιλάμε αγγλικά στο σπίτι. Λέει ότι, ούτως ή άλλως, θα μετακομίσουμε στο Λονδίνο πριν αρχίσει η Έμμα το σχολείο».	— Лукас считает, что мы должны разговаривать дома по-английски, он говорит, что мы все же переедем обратно в Лондон еще до того, как Эмма пойдет в школу.
Η Ερίκα είχε βαρεθεί να ακούει αυτή τη φράση: «Ο Λούκας πιστεύει, ο Λούκας λέει, ο Λούκας θεωρεί ότι...».	Эрику, мягко говоря, раздражали фразы типа: «Лукас думает, Лукас говорит, Лукас считает, что…»
Στα δικά της μάτια ο γαμπρός της ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μαλάκα πρώτης τάξης.	В ее глазах зять представлял собой образцовый экземпляр первоклассного напыщенного подонка.

Η Άννα τον είχε συναντήσει όταν δούλευε ως νταντά στο Λονδίνο και γοητεύτηκε αμέσως από το θυελλώδες φλερτ του Λούκας Μάξγουελ, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος της και επιτυχημένος χρηματιστής.	Анна встретила его, когда работала гувернанткой в Лондоне, и моментально была очарована тем, что преуспевающий биржевой делец Лукас Максвелл, на десять лет старше ее, настойчиво ухаживает за ней.
Εγκατέλειψε όλα τα σχέδιά της να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και αφιέρωσε, απεναντίας, τη ζωή της στο να είναι η τέλεια κλασική σύζυγος.	Она отказалась от планов насчет учебы в университете и вместо этого посвятила свою жизнь тому, чтобы стать образцовой, респектабельной домохозяйкой.
Μόνο που το πρόβλημα ήταν ότι ο Λούκας δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος, και η Άννα, η οποία έκανε ακριβώς ό,τι ήθελε από τότε που ήταν παιδί, είχε διαγράψει παντελώς τη δική της προσωπικότητα.	Проблема состояла лишь в том, что Лукас относился к типу людей, которые всегда чем-то недовольны, и Анна, привыкшая с самого детства делать только то, что хотелось ей самой, за годы жизни с Лукасом полностью потеряла себя как личность.
Η Ερίκα ήλπιζε ότι η Άννα θα έβρισκε τον παλιό της εαυτό και θα ξυπνούσε, θα παρατούσε τον Λούκας και θα άρχιζε να ζει τη δική της ζωή, αλλά μετά ήρθαν τα παιδιά.	Вплоть до рождения детей у Эрики теплилась надежда, что в один прекрасный момент Анна все же придет в себя, взорвется, уйдет от Лукаса и начнет наконец жить своей жизнью.
Μόλις γεννήθηκε η Έμμα και μετά ο Άντριαν, η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, δυστυχώς, ο γαμπρός της ήταν εκεί για να μείνει.	Но после того как сначала Эмма, а потом и Адриан появились на свет, Эрике, к сожалению, пришлось смириться с тем, что зять, похоже, задержится надолго.
«Προτείνω ν' αφήσουμε το θέμα "Λούκας" και τις αντιλήψεις του περί ανατροφής των παιδιών. Τι κατορθώματα έκαναν τα αγαπημένα μου ανίψια από την τελευταία φορά που έμαθα νέα τους;»	— Я предлагаю оставить тему Лукаса и его представлений о воспитании детей. Как там мамочкины любименькие поживают?
«Α, μία από τα ίδια, ξέρεις, τα συνηθισμένα. Η Έμμα είχε τα νευράκια της χτες και πρόλαβε, πριν την αντιληφθώ, να ψαλιδίσει μωρουδιακά ρούχα που άξιζαν μια μικρή περιουσία, ενώ ο Άντριαν επί τρεις μέρες ή ουρλιάζει ή ξερνάει».	— Да все то же. Ну в общем — все как обычно… Эмма вчера почему-то решила немножко сойти с ума: пока я не видела, она взяла ножницы и принялась кромсать детскую одежду на мелкие кусочки; а Адриана последние три дня тошнит, он кричит так, что уши закладывает.
«Ακούγεται σαν να χρειάζεσαι μια μικρή αλλαγή περιβάλλοντος. Δεν μπορείς να πάρεις τα παιδιά και να έρθετε εδώ για καμιά βδομάδα;	— Похоже на то, что тебе надо немного сменить обстановку. Не хочешь ли взять детей и приехать сюда на недельку?
Χρειάζομαι και τη βοήθειά σου για να κοιτάξουμε μερικά πράγματα. Πρέπει,	Кроме того, мне нужна твоя помощь, чтобы разобраться в целой куче вещей, и нам

εξάλλου, να λύσουμε και τα διαδικαστικά θέματα με το σπίτι».	необходимо заняться всеми бумагами, ну и так далее.
«Ααα, ναι. Και πάνω που σκεφτόμασταν να σου μιλήσουμε γι' αυτό».	— Ты знаешь, мы как раз думали поговорить с тобой об этом.
Ως συνήθως, όταν η Άννα ήταν αναγκασμένη να ανακινήσει κάποιο δυσάρεστο θέμα, η φωνή της άρχιζε να τρέμει αισθητά.	Как обычно, когда ей надо было сказать что-то неприятное, голос Анны начал заметно дрожать.
Η Ερίκα ένιωσε αμέσως να χτυπάει κάποιο προειδοποιητικό καμπανάκι. Εκείνο το «σκεφτόμασταν» ακουγόταν πολύ δυσοίωνο.	Эрика моментально насторожилась. Только что прозвучавшее «мы» не означало ничего хорошего.
Διότι, όποτε είχε βάλει ο Λούκας το δαχτυλάκι του σε κάποια υπόθεση, επρόκειτο σίγουρα για κάτι που συνέφερε μόνο τον ίδιο, αλλά ήταν ασύμφορο για όλα τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη.	Как только Лукас хоть одним пальцем влезал в какую-нибудь игру, обычно выходило так, что он всегда что-нибудь выигрывал, а все остальные проигрывали.
Η Ερίκα περίμενε την Άννα να συνεχίσει.	Эрика ждала, что же сейчас скажет Анна.
«Όπως ξέρεις, ο Λούκας κι εγώ σκεφτόμαστε να μετακομίσουμε στο Λονδίνο μόλις καταφέρει να κάνει τη θυγατρική στη Σουηδία να σταθεί στα πόδια της και δεν είχε περάσει από το μυαλό μας ότι θα έπρεπε να ανησυχούμε για το πώς θα διατηρούμε κι εδώ ένα σπίτι.	— Мы с Лукасом подумываем переехать обратно в Лондон, как только он окончательно наладит работу в шведском филиале компании, и мы совсем не планировали заботиться о содержании дома здесь.
Άλλωστε, ούτε και για σένα θα είναι ευχάριστο να έχεις σκοτούρες με ένα θηρίο σπίτι στην επαρχία, μια που δεν έχεις οικογένεια και τα λοιπά.»	И что тебе за великая радость заниматься большим домом за городом! Я имею в виду: семьи у тебя нет, так что…
Η σιωπή ήταν χειροπιαστή.	Пауза была короткой.
«Πού θέλεις να καταλήξεις;»	— Что ты, собственно, хочешь сказать?
Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα κατσαρά μαλλιά της γύρω από τον δείκτη του χεριού της, μια συνήθεια που είχε από τότε που ήταν μικρή και η οποία επέστρεφε όταν την έπιανε νευρικότητα.	Эрика накручивала прядь своих светлых волос на указательный палец — привычка с детства, она всегда так делала, когда нервничала.
«Να. Ο Λούκας πιστεύει ότι πρέπει να το πουλήσουμε. Δεν έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να το κρατήσουμε και να το συντηρούμε.	— Ну, Лукас считает, что мы должны продать дом. У нас нет никакой возможности продолжать содержать его.
Άσε που θέλουμε να αγοράσουμε ένα σπίτι στο Κένσινγκτον όταν θα επιστρέψουμε στην	Кроме того, нам бы хотелось купить дом в Кенсингтоне, когда мы переедем обратно,

Αγγλία, και, όσο καλοπληρωμένος κι αν είναι ο Λούκας, τα λεφτά από την πώληση θα είναι μεγάλη ανάσα για εμάς.	и, хотя Лукас зарабатывает более чем хорошо, деньги от продажи очень бы нам пригодились.
Εννοώ ότι ένα σπίτι στη δυτική ακτή, στην τοποθεσία που είναι, θα αποφέρει πολλά εκατομμύρια. Οι Γερμανοί κάνουν σαν παλαβοί για θέα στη θάλασσα και θαλασσινό αέρα».	Я хочу сказать, что дом на западном побережье, да еще так удобно расположенный, уйдет за несколько миллионов: богатые немцы с ума сходят что от видов на море, что от морского воздуха.
Η Άννα συνέχισε την επιχειρηματολογία της, αλλά η Ερίκα θεώρησε ότι της είχε επιτρέψει να πει πολλά και απίθωσε αργά το ακουστικό στη βάση του, κλείνοντας τη γραμμή στη μέση μιας πρότασης.	Анна продолжала приводить какие-то аргументы, но Эрика почувствовала, что с нее достаточно, и медленно положила трубку на середине фразы.
Το σίγουρο ήταν πως είχε καταφέρει για τα καλά να αποδιώξει τις προηγούμενες σκέψεις της.	Да, ничего себе, называется, развеялась, отвлеклась.
Πάντα είχε σταθεί στην Άννα περισσότερο σαν μάνα παρά σαν μεγάλη αδερφή. Από τότε που ήταν μικρές την προστάτευε και την πρόσεχε.	Она всегда была для Анны больше мамой, чем старшей сестрой. Эрика всю жизнь заботилась о сестре и опекала ее.
Η Άννα ήταν ένα πραγματικό παιδί της φύσης, ένας ανεμοστρόβιλος, που ακολουθούσε πάντοτε τις παρορμήσεις της, δίχως να σκέφτεται τις επιπτώσεις.	Анна была настоящее дитя природы — ураган, который следовал своим порывам, совершенно не заботясь о последствиях.
Η Ερίκα είχε καταφέρει, περισσότερες φορές απ' όσες μπορούσε να απαριθμήσει, να τη σώσει από καταστάσεις που η Άννα είχε δημιουργήσει μόνη της.	И насколько помнила Эрика, далеко не единожды ей приходилось выручать Анну из сложных ситуаций, в которые та сама себя загоняла.
Ο Λούκας είχε καταφέρει, με τη σειρά του, να της αφαιρέσει όσο αυθορμητισμό και χαρά ζωής είχε μέσα της. Και κυρίως αυτό δεν μπορούσε να του συγχωρέσει η Ερίκα.	Лукас задавил в Анне и непосредственность, и жизнерадостность, и это было то, чего Эрика раз и навсегда не могла простить ему.
Το επόμενο πρωί τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας έμοιαζαν με ένα κακό όνειρο. Η Ερίκα είχε πέσει σε έναν βαθύ και χωρίς όνειρα ύπνο, αλλά αισθανόταν σαν να μην είχε κλείσει καθόλου μάτι.	Наутро вчерашний день казался кошмаром; Эрика спала глубоко и без сновидений, но все же чувствовала себя так, будто всю ночь глаз не сомкнула.
Ήταν τόσο κουρασμένη που την πονούσε ολόκληρο το κορμί της. Το στομάχι της γουργούριζε δυνατά, αλλά, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ψυγείο, αντιλήφθηκε ότι δεν θα γλίτωνε το δρομολόγιο μέχρι το μίνι μάρκετ της Εύας αν ήθελε να βάλει κάτι στο	Она была усталой, все тело ломило, а в животе непроизвольно урчало; но, заглянув в холодильник, она поняла, что если хочет забросить что-нибудь внутрь себя, то похода в универсам Евы не избежать.

στόμα της.	
Το κέντρο της κωμόπολης ήταν έρημο και στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκμαν δεν διέκρινες ούτε ίχνος από εκείνη την ακμάζουσα εμπορική ζωή της καλοκαιρινής περιόδου.	Поселок казался вымершим, и на площади имени Ингрид Бергман ничто не напоминало о толпах отдыхающих, кишащих здесь летом.
Η ορατότητα ήταν καλή, δίχως ομίχλη ή αχλή, και η Ερίκα μπορούσε να διακρίνει ακόμα και το εξωτερικό ακρωτήρι του νησιού Βαλέ, το οποίο διαγραφόταν με φόντο τον ορίζοντα και που μαζί με το Κροκχόλμεν σχημάτιζαν ένα μικρό άνοιγμα προς το αρχιπέλαγος.	Сквозь прозрачный, без тумана или дымки воздух Эрика могла видеть далеко — до острова Валь, который вырисовывался на фоне горизонта и вместе с Крокхольмом образовывал узкий пролив во внешние шхеры.
Είχε διανύσει ένα μεγάλο μέρος της διαδρομής προς την ανηφόρα του Γκαλερμπάκεν όταν τη συνάντησε. Ήθελε πολύ να την αποφύγει, και το βλέμμα της έψαξε απεγνωσμένα για μια πιθανή διέξοδο.	Она уже почти дошла до вершины холма Галэр в полном одиночестве — и как сглазила: без этой встречи она бы охотно обошлась. Эрика инстинктивно повертела головой, пытаясь найти, куда бы спрятаться.
«Καλημέρα» τερέτισε η Έλνα Πέρσον με κυνική φρεσκάδα. «Αχ, κι έλεγα ότι πρέπει να είναι η μικρή συγγραφέας μας αυτή που βγήκε ν' απολαύσει την πρωινή λιακάδα».	— Доброе утро! — Голос Ельны Персон прозвучал бессовестно бодро. — Уж не наша ли маленькая писательница прогуливается тут под утренним солнышком?
Η Ερίκα μούγκρισε από μέσα της.	Эрика застонала про себя.
«Ναι, βγήκα να πάω μέχρι της Εύας να ψωνίσω κατιτίς».	— Да я подумала тут зайти к Еве и немножко кое-чего прикупить.
«Αχ κακόμοιρη μικρή, πρέπει να είσαι εντελώς χάλια από αυτή την τρομερή εμπειρία που είχες».	— Бедненькая малышка, ты, наверное, в полном расстройстве из-за этих кошмарных переживаний.
Τα διπλοσάγονα της Έλνα τρεμούλιαζαν από την έντονη συγκίνηση, και η Ερίκα σκέφτηκε πως έμοιαζε με ένα μικρό παχύ σπουργίτι.	Многоскладчатый подбородок Ельны трепетал от возбуждения, и Эрике пришло в голову, что она похожа на маленького, но жирненького воробья.
Το μάλλινο πανωφόρι της, σε αποχρώσεις του πράσινου, κάλυπτε το σώμα της από τους ώμους μέχρι τα πόδια και έδινε την εντύπωση μιας ενιαίας, μεγάλης και άμορφης μάζας.	Просторное шерстяное пальто в зеленых тонах облачало тело Ельны с головы до пят, создавая впечатление единой бесформенной массы.
Στα χέρια της κρατούσε σφιχτά μια τσάντα. Στο κεφάλι ισορροπούσε ένα μικρό καπέλο αρκετά δυσανάλογο με το υπόλοιπο σώμα της. Το ύφασμα από το οποίο ήταν φτιαγμένο έμοιαζε με τσόχα· ακόμα κι αυτό είχε το	В руках она крепко сжимала сумку, на голове каким-то чудом держалась непропорционально маленькая шляпка из похожего на кружево материала, но даже там были беспорядочно разбросаны

απροσδιόριστο πρασινωπό χρώμα των βρύων.	зелененькие помпончики.
Τα μάτια της ήταν μικρά και βαθουλωτά, φασκιωμένα μέσα σε ένα προστατευτικό στρώμα λίπους. Τώρα κοιτούσαν την Ερίκα επιτακτικά. Ήταν ξεκάθαρο ότι έπρεπε κάτι να πει.	Маленькие и глубоко посаженные глаза, прячущиеся в жирных складках век, смотрели на Эрику выжидающе и вопросительно — по-видимому, Ельна ожидала ответа.
«Ναι, βέβαια, δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο».	— Да-да, это было не особенно весело.
Η Έλνα έγνεψε με κατανόηση.	Ельна покивала понимающе:
«Αχ, ναι, κι εγώ έτυχε να πέσω τυχαία πάνω στην κυρία Ρουσενγκρέν και μου είπε ότι πέρασε από εκεί με το αμάξι της και είδε εσένα κι ένα ασθενοφόρο έξω από τη βίλα των Καρλ-γκρέν και καταλάβαμε αμέσως ότι πρέπει να συνέβη κάτι πολύ κακό. Κι όταν εγώ μετά, εντελώς τυχαία δηλαδή, τηλεφώνησα στον γιατρό Γιάκομπσον το απόγευμα, έμαθα για το τραγικό συμβάν.	— Да, я как раз заходила за покупками к госпоже Розенгрен, она мне рассказала, что проезжала мимо и видела тебя и «скорую помощь» перед виллой Карлгренов, и мы тут же поняли, что, должно быть, произошло что-то ужасное. И потом, уйдя из магазина, я после обеда позвонила доктору Якобсону и услышала об этом трагическом событии.
Βέβαια, μου είπε ότι έπρεπε να μείνει εντελώς μεταξύ μας. Ξέρεις, οι γιατροί είναι υποχρεωμένοι να τηρούν το απόρρητο, και κάτι τέτοια πρέπει να τα σέβεται κανείς».	Да, но только в самых общих чертах, ясное дело. Врачи ведь такие немногословные, и это, конечно, надо уважать.
Κούνησε το κεφάλι της με συνωμοτικό ύφος για να δείξει πόσο πολύ σεβόταν το απόρρητο του γιατρού Γιάκομπσον.	Она покивала с умным видом, как бы показывая, насколько сильно она уважает сдержанность доктора Якобсона.
«Κι αυτή η κοπέλα. νέα και με τα όλα της. Δεν γίνεται να μην αναρωτιέσαι τι μπορεί να κρύβεται πίσω από αυτό.	— Молодежь и все такое. Неудивительно, что все интересуются, отчего так вышло, что за этим кроется.
Προσωπικά, πάντα πίστευα ότι έδειχνε πολύ τσιτωμένη. Ξέρω τη μάνα της, την Μπίργιτ, από παλιά, η οποία είναι μια γυναίκα που είχε πάντοτε τσιτωμένα νεύρα, και κάτι τέτοια είναι ως γνωστόν κληρονομικά.	Лично я всегда считала, что она была какая-то уж слишком напряженная. Я знаю ее мать Биргит с давних пор, и она такой человек, у которого все нервы наружу, а яблоко от яблони недалеко падает.
Μου έγινε μάλιστα και ψηλομύτα, η Μπίργιτ δηλαδή, όταν ο ΚαρλΈρικ πήρε τη δουλειά διευθυντή στο Γέτεμποργ. Τότε δεν της έκανε άλλο η Φιελμπάκα. Όχι, δεσποινίς μου, ήθελε τη μεγάλη πόλη.	Ну и загордилась Биргит, конечно, чересчур. Вот когда Карл-Эрик получил хорошую руководящую работу в Гётеборге, так, вишь, Фьельбака их больше не устраивала — нет, им подавай большой город.
Αλλά ένα να ξέρεις: τα λεφτά δεν έκαναν κανέναν ευτυχισμένο. Αν άφηναν την παιδούλα να μεγαλώσει εδώ αντί να την ξεριζώσουν και να την πάνε στην πόλη,	Но что я тебе скажу: деньги счастья не приносят. Если бы они вырастили свою девчушку здесь, а не вырвали вместе с корнями, переехав в город, наверняка бы до

σίγουρα τα πράγματα δεν θα είχαν φτάσει εκεί που έφτασαν.	такого не дошло.
Νομίζω, μάλιστα, ότι το κακόμοιρο το έστειλαν εσωτερικό σε κάποιο σχολείο στην Ελβετία, και το τι γίνεται σε κάτι τέτοια σχολεία όλοι το ξέρουν.	Я, между прочим, слышала, что они отправили бедную девочку в какую-то школу в Швейцарии, а что там делается в этих школах — все знают.
Έτσι είναι, βέβαια, κάτι τέτοια· αφήνουν σημάδια στην ψυχή για μια ζωή.	Да уж, такие вещи остаются в душе на всю жизнь.
Πριν φύγουν από εδώ, ήταν η πιο χαρούμενη και η πιο νόστιμη παιδούλα που θα μπορούσε να βρει κανείς.	До того как они переехали отсюда, она была настолько жизнерадостная и здоровенькая девчушечка, насколько только можно представить.
Δεν μου λες, μαζί δεν παίζατε μικρές; Ναι, ναι, και πιστεύω, καλή μου, ότι.»	А вы разве не играли вместе, когда были маленькими? Да-да, я вот как раз вспоминаю, что…
Η Έλνα συνέχισε τον μονόλογο, και η Ερίκα, που έβλεπε ότι το μαρτύριο δεν έλεγε να τελειώσει, αναζητούσε πυρετωδώς έναν λόγο να ξεφύγει από εκείνο το κουβεντολόι που είχε αρχίσει να παίρνει όλο και πιο απαίσια μορφή.	Ельна продолжала свой монолог, и Эрика, которая не видела конца-краю этому бедствию, начала лихорадочно искать способ закончить разговор, который принимал все более и более неприятный оборот.
Όταν η Έλνα σταμάτησε για να πάρει ανάσα, η Ερίκα άρπαξε την ευκαιρία.	Когда Ельна сделала паузу, чтобы перевести дух, Эрика увидела свой шанс.
«Χάρηκα πολύ που τα είπαμε, αλλά τώρα πρέπει, δυστυχώς, να φύγω. Έχω πολλά να κάνω, όπως καταλαβαίνεις».	— Было ужасно приятно поговорить, но сейчас мне, к сожалению, надо идти, у меня очень много дел, как ты понимаешь.
Φόρεσε την πιο αξιοθρήνητη έκφραση που μπόρεσε να βρει με την ελπίδα να παρασύρει την Έλνα και να εκτρέψει την προσοχή της.	Она изо всех сил постаралась изобразить на лице жалобное выражение и надеялась, что сможет заставить Ельну поменять уже наезженную колею.
«Μα φυσικά, καλή μου. Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Πρέπει να είναι πολύ δύσκολο για σένα αμέσως μετά τη δική σου οικογενειακή τραγωδία. Συγχώρα μια γριά γυναίκα για την απερισκεψία της».	— Да, само собой, дорогуша, как же я об этом не подумала, это, должно быть, для тебя особенно тяжко, потому что так близко к твоей собственной семейной трагедии. Ты уж извини меня, пожалуйста, старые люди — они иногда такие нечуткие.
Σε αυτό το σημείο η Έλνα ήταν σχεδόν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, κι έτσι η Ερίκα της έγνεψε απλώς με ευσπλαχνία και βιάστηκε να την αποχαιρετήσει. Με έναν στεναγμό ανακούφισης, συνέχισε τον περίπατό της μέχρι της Εύας, παρακαλώντας την τύχη της να μη	После этой фразы Ельна расчувствовалась почти до слез. Эрика понимающе кивнула и поторопилась распрощаться; с облегченным вздохом она пошла дальше к магазину Евы, моля Бога, чтобы ей больше не попались любопытные местные дамы.

συναντήσει άλλες περίεργες κυράδες.	
Αλλά η τύχη δεν ήταν με το μέρος της. Ανακρίθηκε ανελέητα από έναν μεγάλο αριθμό ταραγμένων κατοίκων της Φιελμπάκα και δεν τόλμησε να πάρει ούτε ανάσα, μέχρι που έφτασε λίγα βήματα από την πόρτα της.	Удача ей изменила. С неумолимой неизбежностью ей пришлось столкнуться с пересудами множества экзальтированных фьельбакских дамочек, и Эрика осмелилась перевести дух, лишь когда магазин остался далеко позади и скрылся из виду.
Όμως, ένα σχόλιο που είχε ακούσει της τριβέλιζε το μυαλό. Οι γονείς της Άλεξ είχαν φτάσει στη Φιελμπάκα αργά την προηγούμενη νύχτα και έμεναν τώρα στην αδερφή της Μπίργιτ.	Но один из разговоров, который она услышала, не выходил у нее из головы: родители Александры приехали во Фьельбаку вчера поздно вечером и остановились в доме сестры Биргит.
Η Ερίκα ακούμπησε τις σακούλες με τα τρόφιμα στο τραπέζι της κουζίνας και άρχισε να βάζει το περιεχόμενό τους στη θέση του. Παρ' όλες τις καλές προθέσεις της, οι σακούλες δεν ήταν γεμάτες ακριβώς με υγιεινά προϊόντα, τα οποία σχεδίαζε να αγοράσει πριν μπει στο μίνι μάρκετ.	Эрика положила покупки на кухонный стол и начала раскладывать еду. Вопреки всем ее благим намерениям в пакетах было совсем не так много совершенно необходимых вещей, которые она планировала купить, когда входила в магазин.
Αλλά αν δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της λίγες λιχουδιές μια άθλια μέρα σαν κι αυτή, πότε θα το έκανε; Λες και δόθηκε το σινιάλο, το στομάχι της γουργούρισε ξανά. Μέσα σε μια κρίση γενναιοδωρίας, έβαλε σε ένα πιάτο δώδεκα βαθμούς της κλίμακας Γουέιτ Γουότσερς, που αντιστοιχούσαν σε δύο κουλουράκια κανέλας, και τα σερβίρισε στον εαυτό της με μια κούπα καφέ.	Но если ей нельзя позволить себе немножечко вкусненького в награду за подобный день, то когда она вообще может себя порадовать? Как бы в подтверждение этому, у нее опять заурчало в животе, и она взяла двенадцать красных баварских кровяных колбасок и положила их на тарелку, закрутив двумя спиралями вроде булочек с корицей и не забыв сопроводить все это чашкой кофе.
Ένιωθε υπέροχα να κάθεται και να κοιτάζει τη γνώριμη θέα από το παράθυρο, αλλά δεν είχε συνηθίσει ακόμη την ησυχία που επικρατούσε στο σπίτι.	Она чувствовала себя почти прекрасно, когда сидела и смотрела на хорошо знакомый вид за окном. Эрика все еще никак не могла свыкнуться с тишиной в доме.
Είχε, βέβαια, μείνει μόνη στο σπίτι και παλιότερα, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Τότε υπήρχε μια παρουσία, η γνώση ότι κάποιος θα μπορούσε ν' ανοίξει την πόρτα και να μπει μέσα ανά πάσα στιγμή. Τώρα ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί η ψυχή του σπιτιού.	Ясное дело, она и раньше бывала дома одна, но это было совсем не то же самое. Тогда всегда кто-то находился поблизости, возникало ощущение, что кто-нибудь в любой момент может открыть дверь и войти, а теперь у дома словно пропала душа.
Στο παράθυρο ήταν ακουμπισμένη η πίπα του μπαμπά και περίμενε να τη γεμίσουν με καπνό.	У окна лежала папина трубка и ждала, что ее набьют табаком. На кухне по-прежнему

Η μυρωδιά του καπνού είχε παραμείνει ακόμη στην κουζίνα, αν και η Ερίκα πίστευε ότι εξασθένιζε μέρα με τη μέρα.	витал ее запах, но Эрика чувствовала, как день ото дня он становится все слабее и слабее.
Πάντα λάτρευε τη μυρωδιά της πίπας του μπαμπά. Όταν ήταν μικρή, καθόταν συχνά στα γόνατά του και έκλεινε τα μάτια της, ακουμπώντας το κεφάλι της στο στήθος του.	Она всегда любила запах табака. Маленькой она часто сидела у отца на коленях, прижимаясь щекой к его груди.
Ο καπνός της πίπας είχε ποτίσει όλα τα ρούχα του, και η μυρωδιά σήμαινε ασφάλεια στον παιδικό της κόσμο.	Дым от трубки пропитал всю папину одежду, и в мире детства Эрики этот запах ассоциировался с надежностью и добротой.
Η σχέση της Ερίκα με τη μητέρα της ήταν απείρως περιπλοκότερη. Δεν μπορούσε να θυμηθεί έστω και μια φορά στην παιδική της ζωή να έχει δεχτεί ένα σημάδι τρυφερότητας από τη μητέρα της, μια αγκαλιά, ένα χάδι, κάποια λόγια παρηγοριάς.	Ее отношение к матери было более чем сложным: она не могла вспомнить ни одного раза за все эти годы, когда бы мать проявила по отношению к ней какие-нибудь эмоции: обняла, шлепнула, сказала что-то в утешение.
Η Έλσι Φαλκ ήταν μια σκληρή και αυστηρή γυναίκα, που είχε το σπίτι της άψογο, αλλά που ποτέ δεν επέτρεψε στον εαυτό της να χαρεί λίγο τη ζωή.	Елси Фальк была твердой и жесткой женщиной, которая содержала дом в безупречном порядке, но никогда не позволяла себе получать удовольствий от жизни.
Ήταν πολύ θρήσκα και, όπως πολλοί άλλοι στις μικρές παράκτιες κοινωνίες του νομού Μπουχούς, είχε μεγαλώσει σε ένα χωριό που ήταν ακόμη σημαδεμένο από τις διδαχές και τα κηρύγματα του πάστορα Σαρτάου.	Она была глубоко религиозна и, как очень многие на бохусландском побережье, выросла в поселке, где вся жизнь основывалась на проповедях пастора Шартау.
Είχε μάθει, εξ απαλών ονύχων, ότι η ζωή θα ήταν ένα ατέλειωτο μαρτύριο και ότι η ανταμοιβή θα ερχόταν σε μια ζωή μετά θάνατον.	И с самых, как говорится, пеленок она усвоила для себя, что земная юдоль — всего лишь долгое ожидание, а вознаграждение можно получить только потом, в другой жизни.
Η Ερίκα αναρωτιόταν συχνά τι είχε βρει ο καλόκαρδος και χιουμορίστας πατέρας της στην Έλσι και σε κάποια στιγμή οργής, στην εφηβεία της, τον ρώτησε ευθέως γι' αυτό.	Эрика часто задавала себе вопрос: как отец с его добродушием и смешливым складом ума сошелся с Елси? И как-то раз, когда Эрика стана уже подростком, она здорово разозлилась, и у нее вырвался этот вопрос.
Εκείνος δεν θύμωσε. Κάθισε απλώς κάτω και έβαλε το ένα χέρι του στους ώμους της. Μετά, της είπε ότι δεν έπρεπε να κρίνει τόσο αυστηρά τη μητέρα της.	Отец совсем не рассердился, он просто сел рядом, обнял ее одной рукой за плечи и сказал, что ей не стоит так сильно осуждать мать.
Σε αντίθεση με κάποιους άλλους, ορισμένοι άνθρωποι δυσκολεύονται να δείχνουν τα συναισθήματά τους, της είπε και χάιδεψε τα	Глубоко верующим людям трудно показывать свои чувства другим — так сказал ей отец и погладил по щеке, красной

μάγουλά της, που ήταν ακόμη κατακόκκινα από την έξαψη του θυμού.	от гнева.
Τότε δεν τον άκουσε και συνέχισε να πιστεύει ότι είχε προσπαθήσει να δικαιολογήσει αυτό που για την Ερίκα ήταν ολοφάνερο: Η μητέρα της δεν την είχε αγαπήσει ποτέ, και ήταν μια αίσθηση που θα την κουβαλούσε μαζί της για μια ζωή.	Тогда она его не услышала и осталась в полной уверенности, что он всего лишь пытался скрыть то, что для Эрики было совершенно ясно: ее мать никогда ее не любила. И этот груз, как багаж, она понесла с собой в дальнейшую жизнь.
Η Ερίκα αποφάσισε να ενδώσει σε μια παρόρμηση να επισκεφτεί τους γονείς της Αλεξάνδρας.	Эрика решила поддаться внезапно возникшему у нее желанию пойти навестить родителей Александры.
Το να χάνεις έναν γονιό είναι σκληρό, αλλά, όπως και να το κάνεις, δεν παύει να ανήκει στη φυσική τάξη των πραγμάτων.	Потерять родителей очень тяжело, но все-таки это как-то определяется естественным ходом и порядком вещей.
Το να χάνεις όμως ένα παιδί πρέπει να είναι τρομακτικό. Εξάλλου, αυτή και η Αλεξάνδρα είχαν βρεθεί κάποτε τόσο κοντά όσο κοντά μπορούσαν να είναι δύο καλύτερες φίλες.	Потерять ребенка, должно быть, просто ужасно. К тому же когда-то они с Александрой были так близки, как только могут быть близки друг другу люди.
Είχαν περάσει, βέβαια, είκοσι πέντε χρόνια, αλλά ένα μεγάλο μέρος των ευτυχισμένων στιγμών της παιδικής της ηλικίας ήταν στενά συνδεδεμένο με την Άλεξ και την οικογένειά της.	Конечно, с тех пор минуло почти двадцать три года, но с Алекс и ее семьей связана большая часть ее светлых детских воспоминаний.
Απέξω το σπίτι φαινόταν εγκαταλελειμμένο. Π θεία και ο θείος της Αλεξάνδρας έμεναν στην οδό Ταλ, η οποία απείχε εξίσου από το κέντρο της Φιελμπάκα και το κάμπινγκ στο Σέλβικ.	Дом выглядел безжизненным. Дядя и тетя Александры жили на Тальгатен, на полдороге между центром Фьельбаки и кемпингом Сельвика.
Όλα τα σπίτια βρίσκονταν ψηλά, σε μια πλαγιά, και οι πελούζες τους είχαν μια κάθετη κλίση προς τον δρόμο στη μεριά της θάλασσας.	Дом стоял высоко на склоне, и лужайки, казалось, сползали вниз к дороге по той стороне, что спускалась к воде.
Η κύρια είσοδος ήταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού, και η Ερίκα δίστασε πριν χτυπήσει το κουδούνι.	Остановившись перед входной дверью, Эрика помешкала перед тем, как нажать на кнопку звонка.
Το κουδούνισμα αντήχησε μέσα στο σπίτι και μετά έσβησε. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος από μέσα και ήταν έτοιμη να κάνει μεταβολή και να φύγει όταν η πόρτα άνοιξε αργά.	Она услышала его эхо и то, как звук угас где-то в глубине дома. Внутри было настолько тихо, что Эрика совсем уже собралась повернуться и уйти, когда дверь медленно открылась.
«Ναι;»	— Да?
«Γεια σας, είμαι η Ερίκα Φαλκ. Είμαι εγώ	— Здравствуйте, я Эрика Фальк — та самая,

που.»	которая…
Άφησε την υπόλοιπη πρόταση να αιωρείται. Ένιωσε ανόητη που συστήθηκε τόσο επίσημα.	Фраза повисла в воздухе на середине. Она почувствовала себя довольно глупо, представляясь так официально.
Η θεία της Άλεξ, η Ούλα Πέρσον, ήξερε πολύ καλά ποια ήταν. Π μητέρα της Ερίκα και η Ούλα δραστηριοποιούνταν μαζί στην ενορία πολλά χρόνια, και μερικές φορές, τις Κυριακές, η Ούλα ερχόταν στο σπίτι τους για καφέ.	Тетя Александры Улла Перссон и без того прекрасно знала, кто она. Мать Эрики и Улла активно работали в церковной общине много лет, и иногда по воскресеньям Улла заходила к ним домой выпить чашечку кофе.
Παραμέρισε και άφησε την Ερίκα να περάσει στο χολ. Μέσα στο σπίτι δεν ήταν αναμμένο ούτε ένα φως.	Улла отступила в сторону и пригласила Эрику в прихожую. Ни одна лампа не горела в доме.
Βέβαια, το βράδυ αργούσε πολύ ακόμα, αλλά το απογευματινό μούχρωμα είχε αρχίσει να πέφτει και οι σκιές να μακραίνουν.	Хотя до наступления вечера оставалось еще несколько часов, послеполуденное солнце уже опускалось, и тени заметно вытянулись.
Βουβοί λυγμοί ακούγονταν από το δωμάτιο μετά το χολ. Η Ερίκα έβγαλε τα παπούτσια και το πανωφόρι της. Συνέλαβε τον εαυτό της να κινείται πολύ αθόρυβα και προσεχτικά, μια που η ατμόσφαιρα στο σπίτι δεν επέτρεπε κάτι άλλο.	Из комнаты прямо за прихожей слышались приглушенные всхлипывания. Эрика сняла туфли и куртку; невольно она решила двигаться очень тихо и осторожно, потому что сама обстановка в доме не предполагала ничего другого.
Η Ούλα πήγε στην κουζίνα και άφησε μόνη την Ερίκα να συνεχίσει προς το δωμάτιο. Όταν μπήκε στο καθιστικό, το κλάμα σταμάτησε.	Улла ушла на кухню, и Эрика самостоятельно направилась дальше в комнату. Как только она переступила порог, плач затих.
Σε ένα σύνολο καναπέδων, μπροστά από ένα τεράστιο πανοραμικό παράθυρο, κάθονταν η Μπίργιτ και ο ΚαρλΈρικ Καρλγκρέν και κρατούσαν με απόγνωση ο ένας το χέρι του άλλου.	На одном из диванов, стоявших перед огромным панорамным окном, сидели рядом, тесно прижавшись друг к другу, Биргит и Карл-Эрик Карлгрен.
Είχαν και οι δύο υγρές ραβδώσεις στα πρόσωπά τους, και η Ερίκα ένιωσε ότι είχε παρεισφρήσει σε έναν άκρως ιδιωτικό χώρο.	Лица у обоих были убитые и со следами слез, и Эрика почувствовала, что вторглась в область чего-то очень и очень личного
Σε έναν χώρο που ίσως δεν έπρεπε να τον καταπατά. Αλλά ήταν πολύ αργά πια για ν' αλλάξει γνώμη.	— в сферу, в которую она, может быть, и вовсе не должна была влезать, — но сейчас было уже слишком поздно корить себя.
Κάθισε προσεχτικά στον καναπέ απέναντι τους και έδεσε τα χέρια της γύρω από το γόνατό της. Από τη στιγμή που μπήκε στο καθιστικό δεν είχε ειπωθεί κουβέντα.	Очень аккуратно она села на противоположный диван и зажала ладони между коленями. После того как она вошла в комнату, никто не произнес ни одного

	слова.
«Πώς φαινόταν;»	— На что это было похоже? Как она выглядела?
Η Ερίκα δεν κατάλαβε στην αρχή τι είπε η Μπίργιτ. Η φωνή της ήταν πολύ ψιλή, σαν μικρού παιδιού. Δεν ήξερε τι να της απαντήσει.	Эрика не сразу поняла, что сказала Биргит: голос был слабым, как у ребенка, — и она совершенно не знала, что ей ответить.
«Μόνη» ήταν αυτό που άρθρωσε τελικά, κάτι για το οποίο μετάνιωσε μεμιάς.	— Одинокой, — вырвалось в итоге у Эрики почти непроизвольно, и она тут же пожалела об этом.
«Δεν εννοούσα.» Η πρόταση χάθηκε, απορροφήθηκε από την ίδια τη σιωπή.	— Я не хотела сказать… — Фраза повисла в тишине.
«Δεν αυτοκτόνησε!» Η φωνή της Μπίργιτ ακούστηκε ξαφνικά δυνατή και αποφασιστική. Ο ΚαρλΈρικ έσφιξε το χέρι της γυναίκας του και έγνεψε καταφατικά. Είχαν δει προφανώς τη δύσπιστη έκφραση της Ερίκα, αφού η Μπίργιτ επανέλαβε:	— Она не могла покончить жизнь самоубийством, — убежденно сказала Биргит. Карл-Эрик пожал руку жены и молча кивнул, соглашаясь с ней. Наверное, они заметили скептическое выражение на лице Эрики, потому что Биргит повторила еще раз:
«Δεν αυτοκτόνησε! Την ξέρω καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο και γνωρίζω ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να αφαιρέσει την ίδια της τη ζωή.	— Она не кончала жизнь самоубийством. Я знаю ее лучше, чем кто-либо, и понимаю, что она никогда бы не смогла убить себя.
Ποτέ δεν θα έβρισκε το κουράγιο να το κάνει! Αυτό πρέπει να το καταλαβαίνεις. Κι εσύ τη γνώριζες!».	У Александры никогда бы на это духу не хватило, и ты тоже, должно быть, это понимаешь, ты ведь ее знала!
Με κάθε συλλαβή έπαιρνε όλο και πιο όρθια στάση στον καναπέ, και η Ερίκα είδε μια σπίθα στα μάτια της.	Биргит немного повышала голос на каждой фразе, и Эрика заметила, как блестели ее глаза.
Η Μπίργιτ ανοιγόκλεινε τα χέρια της σπασμωδικά και ασταμάτητα και κοιτούσε την Ερίκα κατάματα, μέχρι που η μία από τις δύο αναγκάστηκε να αποστρέψει το βλέμμα.	Биргит непроизвольно раз за разом крепко сжимала и разжимала руки и смотрела Эрике прямо в глаза до тех пор, пока одна из них не смогла больше выдержать это и была вынуждена отвести взгляд.
Η πρώτη που το έκανε ήταν η Ερίκα. Έριξε μια ματιά γύρω στον χώρο. Δεν ήθελε να βλέπει άλλο τη θλίψη της μητέρας της Αλεξάνδρας.	Первой сдалась Эрика и начала рассматривать комнату — все, что угодно, лишь бы не видеть наполненные скорбью глаза матери Александры.
Το καθιστικό ήταν γεμάτο θαλπωρή, αν και λίγο υπερβολικά διακοσμημένο για τα γούστα της.	Комната была удобная, обжитая, но, на вкус Эрики, слишком пестрая.

Οι κουρτίνες κρέμονταν περίτεχνα με βολάν που ταίριαζε με τα μαξιλάρια των καναπέδων, τα οποία ήταν φτιαγμένα από το ίδιο λουλουδάτο ύφασμα.	Шторы с яркими вышитыми узорами и многочисленными воланами гармонировали с лежащими на диванах подушками с таким же рисунком в виде крупных цветов.
Διάφορα μπιχλιμπίδια κάλυπταν κάθε διαθέσιμη επιφάνεια. Σκαλιστά ξύλινα μπολ, πραγματικά χειροτεχνήματα, ταιριασμένα με μακρόστενα εργόχειρα κεντημένα σταυροβελονιά μοιράζονταν τον χώρο με πορσελάνινα σκυλάκια, που έμοιαζαν να έχουν μονίμως υγρά μάτια.	Везде, где только можно, стояли безделушки: деревянные фигурки ручной работы, украшенные вышитыми крестиком ленточками, делили комнату с фарфоровыми собачками, глядящими со всех сторон бездумно выпученными глазами.
Αυτό που έσωζε την κατάσταση ήταν το πανοραμικό παράθυρο με την υπέροχη θέα. Η Ερίκα θα ήθελε να μπορούσε να παγώσει τη στιγμή και να συνεχίσει να κοιτάζει έξω από το παράθυρο αντί να παρασύρεται από τη θλίψη αυτών των ανθρώπων. Μολαταύτα, έστρεψε το βλέμμα της προς το ζεύγος Καρλγκρέν.	По-настоящему комнату украшало панорамное окно — конечно, не оно само, а открывающийся из него вид. Эрика так бы и сидела, глядя на прекрасный пейзаж: мягко говоря, это было много легче, чем видеть скорбь этих людей. Но все же она собралась и опять повернулась к родителям Александры.
«Μπίργιτ, δεν ξέρω, πραγματικά. Πέρασαν είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήμασταν φίλες η Αλεξάνδρα κι εγώ.	— Биргит, на самом деле я не знаю: мы с Алекс были подругами двадцать три года назад.
Στην πραγματικότητα, δεν έχω ιδέα για το πώς ήταν. Καμιά φορά δεν γνωρίζεις κάποιον τόσο καλά όσο νόμιζες.»	По-настоящему я ничего не знаю о том, какой она стала. Ты можешь думать одно, но совершенно не обязательно, что все так на самом деле…
Η Ερίκα μπορούσε να ακούσει πόσο διάτρητο ηχούσε αυτό. Τα λόγια της φαίνονταν να εξοστρακίζονται στους τοίχους.	И Эрика тут же сама услышала, как слабо и неубедительно прозвучали ее слова.
Τώρα όμως είχε αρχίσει να μιλάει ο ΚαρλΈρικ. Απαγκιστρώθηκε από τη σπασμωδική λαβή της Μπίργιτ και έσκυψε μπροστά, σαν να ήθελε να σιγουρευτεί πως η Ερίκα δεν θα έχανε λέξη απ’ όσα είχε σκεφτεί να πει.	На этот раз заговорил Карл-Эрик; его пальцы на руке Биргит немного расслабились, и он наклонился вперед, словно хотел увериться, что Эрика не пропустит ни одного сказанного им слова.
«Ξέρω ότι ακούγεται σαν να αρνούμαστε αυτό που συνέβη και ίσως να μη δίνουμε την εντύπωση λογικά σκεπτόμενων ανθρώπων αυτή τη στιγμή. Όμως, ακόμα κι αν η Άλεξ αυτοκτόνησε για κάποιον λόγο, ποτέ —και επαναλαμβάνω: ποτέ!— δεν θα το έκανε με αυτό τον τρόπο.	— Я понимаю, что все это похоже на то, будто мы пытаемся отрицать очевидное, и, наверное, сейчас нам довольно трудно выразить, что мы хотим сказать, но послушай — даже если Алекс по какой-то причине захотела бы покончить жизнь самоубийством, она никогда, и я повторяю еще раз, никогда не сделала бы этого именно так!

Πρέπει να θυμάσαι πόσο φοβόταν πάντα, σε βαθμό υστερίας μάλιστα, η Άλεξ τα αίματα. Έστω και λιγάκι να κοβόταν, γινόταν απίστευτα υστερική μέχρι να της βάλεις τσιρότο.	Ты ведь, наверное, и сама хорошо помнишь, как сильно, до истерики, Александра всегда боялась крови: стоило ей хоть чуть-чуть порезать палец, как она впадала в полнейшую панику и не могла успокоиться до тех пор, пока мы не заклеивали ранку пластырем.
Άσε που λιποθυμούσε μόλις έβλεπε αίμα. Γ ι' αυτό είμαι εντελώς σίγουρος ότι θα επέλεγε μάλλον υπνωτικά χάπια, για παράδειγμα.	Ей всю жизнь становилось дурно, едва она видела кровь. Поэтому я совершенно уверен, что она скорее воспользовалась бы, например, снотворным, и никакой черт не убедит меня в обратном.
Δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση, ούτε γι' αστείο, να κατάφερε η Άλεξ να πάρει ένα ξυράφι και να κόψει τις φλέβες της, πρώτα στον ένα καρπό και μετά στον άλλο. Μετά, είναι κι αυτό που λέει η σύζυγός μου.	Нет и не может быть ни одного шанса, что Алекс могла взять бритву и резать себя, причем сначала одну руку, а потом и другую, — вот, в общем-то, что пыталась тебе сказать моя жена.
Η Άλεξ ήταν εύθραυστος τύπος. Δεν ήταν γενναίο άτομο. Απαιτείται μια εσωτερική δύναμη για να κάνεις το βήμα προς την αυτοκτονία. Κι αυτή τη δύναμη δεν τη διέθετε».	Алекс была трусишка, и мужественной ее никак не назовешь. А чтобы сделать такой шаг и отнять у себя жизнь, нужна внутренняя сила, а ее у Александры не было.
Η φωνή του ήταν επιτακτική, και, παρόλο που η Ερίκα ακόμη πίστευε ότι αυτά που άκουγε είχαν άμεση σχέση με την απεγνωσμένη ελπίδα δύο ανθρώπων, δεν μπόρεσε να μην αφήσει μια κάποια αμφιβολία να την αγγίξει. Τώρα που το ξανασκεφτόταν, υπήρχε κάτι που δεν της κάθισε καλά όταν μπήκε στο μπάνιο το πρωί της προηγούμενης μέρας.	— В голосе Карла-Эрика не слышалось ни малейшего колебания. И хотя Эрика по-прежнему убеждала себя в том, что слышит сейчас мнение двух потрясенных до глубины души людей, их слова все же произвели на нее впечатление, да у нее и раньше закралось такое же сомнение. Вчера утром, зайдя в ванную, Эрика сразу же почувствовала, что там что-то не так, что-то неправильно.
Όχι πως υπήρχε περίπτωση να της καθίσει καλά η ανεύρεση ενός πτώματος, αλλά ήταν κάτι με την ατμόσφαιρα στον χώρο που δεν ταίριαζε εκεί μέσα.	Не то чтобы кто-то вообще, увидев такую картину, мог бы судить, что там правильно и неправильно, но вся обстановка в ванной была какая-то неестественная.
Μια παρουσία, μια σκιά. Αυτή ήταν η πλησιέστερη εξήγηση που μπορούσε να σκεφτεί.	Что-то витало в воздухе, какая-то тень. Именно это ощущение казалось наиболее близким к сложившемуся у нее впечатлению.
Πίστευε ακόμη ότι κάτι είχε αναγκάσει την Αλεξάνδρα Βίκνερ να αυτοκτονήσει, αλλά δεν μπορούσε και να αρνηθεί πως κάτι με το ζεύγος Καρλγκρέν και την αφόρητη επιμονή τους έκρουε κάποια χορδή μέσα της.	Она по-прежнему считала, что что-то толкнуло Александру Вийкнер на самоубийство, но не могла отрицать, что истовая убежденность родителей Александры все-таки затронула в ней

	какую-то струну.
Ξαφνικά σκέφτηκε πόσο έμοιαζε η ενήλικη Άλεξ με τη μητέρα της. Π Μπίργιτ Καρλγκρέν ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, με τα ίδια ξανθά μαλλιά που είχε και η κόρη της, αλλά, αντί να είναι μακριά όπως της Άλεξ, ετούτη τα είχε κομμένα σε ένα κομψό παζ στιλ.	Ее внезапно поразило, насколько взрослая Александра похожа на свою маму. Биргит Карлгрен была миниатюрной, стройной, с такими же, как у дочери, светло-голубыми глазами, но в отличие от Александры подстрижена под пажа.
Τώρα ήταν ντυμένη στα μαύρα και, παρά το πένθος της, έδειχνε να γνωρίζει πόσο όμορφη φαινόταν χάρη στην αντίθεση σκούρου και φωτεινού.	Одетая сейчас во все черное, она, хоть и была по-настоящему убита горем, тем не менее понимала, какое впечатление производит контраст между светлым и темным.
Οι μικρές κινήσεις της αποκάλυπταν τη ματαιοδοξία της. Ένα χέρι που ίσιωνε προσεχτικά το μαλλί, ένας γιακάς που τακτοποιούνταν για να δείχνει τέλειος.	Ее врожденную кокетливость выдавали непроизвольные малозаметные движения: к примеру, иногда ее пальцы легко пробегали по прическе, как бы проверяя, все ли там в порядке.
Η Ερίκα θυμόταν ότι η γκαρνταρόμπα της Μπίργιτ έδινε την εντύπωση πραγματικής Μέκκας ρούχων για μια οχτάχρονη που λάτρευε να ντύνεται ωραία, και το κουτί με τα κοσμήματα ήταν ό,τι πλησιέστερο σε παράδεισο για εκείνη την εποχή.	Эрика вспомнила, как однажды, когда им с Александрой было лет по восемь, они залезли в гардероб Биргит и почувствовали себя паломниками, которые наконец добрались до настоящей Мекки, а когда потом очередь дошла до украшений Биргит, то им показалось, что они просто попали в рай, по крайней мере, так они думали тогда.
Δίπλα της, ο σύζυγός της φάνταζε πολύ κοινός. Όχι ότι δεν ήταν ελκυστικός, αλλά φαινόταν απλώς ασήμαντος.	Рядом с Биргит сидел ее муж, совсем не похожий на нее. Про Карла-Эрика никак нельзя было сказать, что он некрасивый или непривлекательный, но он производил совершенно другое впечатление.
Είχε μακρόστενο πρόσωπο με ωραίες γραμμές, ενώ τα μαλλιά του στο μέτωπο είχαν υποχωρήσει.	У него было продолговатое лицо с резко очерченными линиями, зачесанные назад волосы открывали высокий лоб.
Και ο ΚαρλΈρικ ήταν ντυμένος στα μαύρα, αλλά, σε αντίθεση με τη γυναίκα του, αυτό τον έκανε ακόμα πιο γκρίζο.	Карл-Эрик тоже был одет во все черное, но в отличие от Биргит он в этой одежде казался еще старше.
Η Ερίκα ένιωσε ότι ήταν ώρα να φεύγει. Αναρωτήθηκε τι ήθελε πραγματικά να πετύχει με μια τέτοια επίσκεψη.	Эрика почувствовала, что ей пора уходить, она спрашивала себя, что же на самом деле заставило ее прийти сюда.
Σηκώθηκε· το ίδιο έκαναν και οι Καρλγκρέν. Η Μπίργιτ έριξε στον άντρα της ένα έντονο βλέμμα όλο νόημα, και το νόημα ήταν ότι έπρεπε να πει κάτι. Προφανώς κάτι που είχαν	Она встала с дивана, то же самое сделали и Карлгрены. Биргит вопросительно посмотрела на своего мужа, как будто напоминая взглядом: не забудь что-то

συζητήσει πριν πάει να τους επισκεφτεί η Ερίκα.	сказать — наверняка что-то такое, о чем они говорили до прихода Эрики.
«Θα θέλαμε να γράψεις ένα επιμνημόσυνο άρθρο για την Άλεξ. Στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν. Για τη ζωή της, για τα όνειρά της. και για τον θάνατό της. Ένα αναμνηστικό άρθρο για τη ζωή της και για την προσωπικότητά της. Θα σήμαινε πάρα πολλά για την Μπίργιτ κι εμένα».	— Нам бы хотелось, чтобы ты написала статью в память об Александре для публикации в «Бохусландце» — о ее жизни, о ее мечтах и смерти — в знак внимания и уважения. Это очень важно для Биргит и меня.
«Είστε σίγουροι ότι δεν θα θέλατε κάτι για την εφημερίδα Γέτεμποργς-Πόστεν; Εννοώ. Στο Γέτεμπορ έμενε, έτσι δεν είναι; Όπως κι εσείς άλλωστε».	— А почему вы не хотите опубликовать некролог в «Гётеборг постен»? Я хочу сказать, она ведь жила в Гётеборге, да и вы тоже там живете.
«Η Φιελμπάκα ήταν και θα είναι πάντοτε το σπίτι μας. Κι αυτό ίσχυε και για την Άλεξ.	— Фьельбака всегда была и всегда будет нашим домом. Так же считала и Александра.
Μπορείς ν'αρχίσεις μιλώντας με τον Χένρικ, τον άντρα της. Μιλήσαμε μαζί του και είναι στη διάθεσή σου. Θα αποζημιωθείς, βέβαια, για όλα τα έξοδά σου».	Ты можешь начать с того, что поговоришь с ее мужем Хенриком, мы связывались с ним: он готов встретиться с тобой. Ну и, само собой, мы оплатим все твои расходы.
Με αυτό εννοούσαν, προφανέστατα, ότι η συζήτηση είχε λήξει. Δίχως να έχει αποδεχτεί πραγματικά την πρόταση, η Ερίκα βρέθηκε να στέκεται στην έξω σκάλα, με τον αριθμό τηλεφώνου και τη διεύθυνση του Χένρικ Βίκνερ στο χέρι, καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω της.	Это выглядело так, будто все уже решено и возражать бесполезно. И хотя Эрика не сказала ничего определенного в ответ на просьбу родителей Александры, она тем не менее в следующую минуту оказалась стоящей на крыльце с адресом и телефонным номером Хенрика Вийкнера в руке, а дверь закрывалась за ее спиной.
Παρόλο που η ίδια δεν επιθυμούσε να αναλάβει αυτή τη δουλειά, όφειλε να παραδεχτεί —αν ήθελε να είναι εντελώς ειλικρινής— ότι υπήρχε μια σκέψη που είχε αρχίσει να αναπτύσσεται από τη συγγραφέα μέσα της.	Несмотря на то что, если говорить начистоту, Эрика совершенно не хотела браться за это дело, одна мысль тут же разбудила в ней писателя.
Την απόδιωξε και ένιωσε κακιά που την έκανε, αλλά αυτή ήταν επίμονη και δεν έλεγε να φύγει.	Эрика изо всех сил постаралась выкинуть ее из головы, потому что думать об этом сейчас не делало ей чести как человеку, но мысль продолжала держать ее мертвой хваткой.
Μια ιδέα για το καινούργιο της βιβλίο, μια ιδέα που έψαχνε καιρό να βρει ήταν ακριβώς μπροστά της.	Возможность написать свою собственную книгу, о чем она так долго мечтала, открывалась перед ней:
Η περιγραφή της διαδρομής ενός ατόμου στη	рассказ о жизни человека, его пути к своей

ζωή με προορισμό την ίδια του τη μοίρα.	судьбе.
Μια εξήγηση για το τι ήταν αυτό που είχε οδηγήσει μια νέα, όμορφη και ιδιαίτερα προνομιούχα γυναίκα σε έναν θάνατο που επέβαλε στον εαυτό της.	Трагическая история о молодой, красивой, богатой женщине, выбравшей по своей воле смерть.
Εντάξει, δεν θα ανέφερε το όνομα της Άλεξ, φυσικά, αλλά θα ήταν μια αφήγηση με βάση όλα όσα θα μπορούσε να ανακαλύψει για την πορεία της Άλεξ προς τον θάνατο.	Конечно, не могло быть и речи о том, чтобы буквально упомянуть имя Алекс, но в основе книги лежали бы события, которые привели к ее смерти.
Η Ερίκα είχε μέχρι στιγμής εκδώσει τέσσερα βιβλία, αλλά όλα ήταν βιογραφίες για άλλες μεγάλες συγγραφείς.	К настоящему времени Эрика уже написала четыре книги, но все они были биографическими — о жизни великих женщин-писательниц.
Δεν είχε βρει ακόμη το κουράγιο να δημιουργήσει δικές της ιστορίες, ήξερε όμως ότι υπήρχαν μέσα της βιβλία που περίμεναν να αποτυπωθούν στο χαρτί.	Желание писать свои собственные книги не оставляло Эрику, и она знала, что внутри ее дремлет множество историй, готовых выплеснуться на бумагу.
Ίσως αυτό να μπορούσε να της δώσει μια ώθηση, την έμπνευση που περίμενε. Το γεγονός ότι κάποτε είχε γνωρίσει την Άλεξ θα ήταν απλώς ένα πλεονέκτημα. Ως άνθρωπος υπέφερε από αποστροφή με αυτή τη σκέψη, αλλά ως συγγραφέας χαιρόταν αφάνταστα.	Сейчас, возможно, она получила тот импульс и источник вдохновения, которого так долго ждала. И то, что она когда-то знала Александру, могло обернуться для Эрики большой пользой. Человек внутри Эрики передернулся от омерзения, но писатель возликовал.
* * *	* * *
Το πινέλο τραβούσε φαρδιές κόκκινες γραμμές στον καμβά. Ζωγράφιζε από το πρωί και τώρα έκανε, για πρώτη φορά έπειτα από πολλές ώρες, ένα βήμα πίσω για να δει τι είχε δημιουργήσει.	Кисть оставила на холсте широкий мазок красной краски. Он рисовал с рассвета и первый раз за несколько часов сделал шаг назад, чтобы посмотреть, что у него получилось.
Ένα άπειρο μάτι θα έβλεπε απλώς μεγάλες πινελιές από κόκκινο, πορτοκαλί και κίτρινο χρώμα ανόμοια κατανεμημένες πάνω στον μεγάλο καμβά. Για το δικό του μάτι ήταν η ταπείνωση και η παραίτηση, που αναπαριστάνονταν με τα χρώματα του πάθους.	Неискушенному взгляду это показалось бы всего лишь яркой мешаниной красного, оранжевого и золотого, беспорядочно набросанного на большой холст. А он видел здесь унижение и смирение, воплощенные в наполненных страстью цветах.
Ζωγράφιζε πάντα με τα ίδια χρώματα. Το παρελθόν φώναζε και τον λοιδορούσε από τον καμβά, και αυτός συνέχισε να ζωγραφίζει με όλο και μεγαλύτερη μανία.	Он всегда писал одними и теми же цветами. Прошлое кричало и глумилось над ним с холста, и он продолжил рисовать с еще большим исступлением.
Έπειτα από μία ακόμα ώρα θεώρησε ότι του	Примерно еще через час работы он счел,

άξιζε να πιει την πρώτη μπίρα της ημέρας.	что заслужил первое за все утро пиво.
Πήρε το κουτάκι που έτυχε να βρίσκεται πιο κοντά του και αγνόησε το γεγονός ότι κάποια στιγμή το προηγούμενο βράδυ είχε τινάξει τη στάχτη από το τσιγάρο του μέσα σε αυτό.	Он взял банку, которая стояла поблизости, совершенно не обращая внимания на тот факт, что вчера вечером сам же тушил о нее бычки.
Κομμάτια στάχτης κόλλησαν στα χείλη του, αλλά εκείνος συνέχισε να ρουφάει άπληστα την μπαγιάτικη μπίρα και όταν έγλειψε και την τελευταία σταγόνα πέταξε το κουτί στο πάτωμα.	Пепел прилипал к губам, но он продолжал жадно пить выдохшееся пиво и швырнул банку на пол, когда втянул последнюю каплю.
Το σλιπ του, το οποίο ήταν το μόνο ρούχο που φορούσε, μπροστά ήταν κατακίτρινο από μπίρα ή από ούρα που είχαν στεγνώσει· δεν ήταν σίγουρος ποιο από τα δύο. Πιθανότατα ένας συνδυασμός και των δύο. Τα μαλλιά του κρέμονταν λιγδιασμένα μέχρι τους ώμους του και το στέρνο του ήταν χλωμό και βαθουλωμένο. Η συνολική εικόνα του Άντερς Νίλσον ήταν εικόνα ενός ναυαγίου, αλλά ο πίνακας που στεκόταν πάνω στο καβαλέτο του μαρτυρούσε ένα ταλέντο που βρισκόταν σε έντονη αντίθεση με την κατάπτωση του ίδιου του καλλιτέχνη.	Трусы — единственное, что на нем было надето, — пожелтели спереди от пива и высохшей мочи, трудно даже сказать, от чего больше: по всей вероятности — от смеси того и другого. Всклокоченные волосы до плеч, хилая грудь — общее впечатление от лицезрения Андерса Нильссона вызывало образ разнесенных вдребезги руин. Но картина, стоявшая на мольберте, говорила о таланте, который совершенно не соответствовал облику самого художника.
Κάθισε αργά στο πάτωμα και ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο που ήταν απέναντι από τον πίνακα. Δίπλα του ήταν πεσμένο ένα κλειστό κουτί μπίρας, και ο Άντερς απόλαυσε το παφ που έκανε όταν τράβηξε το γλωσσίδι.	Он опустился на пол перед картиной, опираясь спиной о стену. Рядом с ним стояла неоткрытая банка пива, он с радостью услышал хлопок, когда потянул за кольцо.
Τα χρώματα κραύγαζαν δυνατά προς το μέρος του, θυμίζοντάς του ότι είχε αφιερώσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του για να ξεχάσει.	Цвета кричали ему во весь голос, напоминая, что большую часть своей жизни он посвятил тому, чтобы забыть.
Γιατί που να πάρει ο διάβολος έπρεπε να τα καταστρέψει όλα τώρα! Γιατί δεν μπορούσε να αφήσει τα πράγματα όπως ήταν;	Какого черта ей надо было все сейчас ворошить, почему она просто не могла оставить все как есть?
Εκείνη η εγωίστρια, γαμημένη πουτάνα που μόνο τον εαυτό της σκεφτόταν. Δροσερή και γεμάτη αθωότητα, σαν αναθεματισμένη πριγκίπισσα. Αλλά αυτός ήξερε καλά τι υπήρχε εκεί, κάτω από την επιφάνεια.	Эгоистичная чертова шлюха, которая думала только о себе, вся из себя невинная и вся из себя холодная, как какая-нибудь принцесса, но он-то хорошо знал, что под этой внешностью скрывается.
Βγαλμένοι από το ίδιο καλούπι ήταν. Είχαν διαμορφωθεί και είχαν γίνει «ένα» ύστερα από τόσα χρόνια κοινών πόνων, και ξαφνικά εκείνη πίστεψε ότι μπορούσε μονόπλευρα να αλλάξει	Год, проведенный вместе, выработал общие привычки и сблизил их, но однажды ей вдруг пришло в голову, что она одна должна все решать и изменять все и вся.

την τάξη των πραγμάτων.	
«Γαμώτο». Βρυχήθηκε και πέταξε το κουτί, μισογεμάτο ακόμη, απευθείας πάνω στον καμβά.	— Дерьмо! — заорал Андерс и швырнул почти полную банку с пивом в холст.
Ο καμβάς δεν σκίστηκε, κάτι που τον εκνεύρισε ακόμα περισσότερο, αλλά έκανε απλώς κοιλιά κι επέτρεψε στο κουτάκι με την μπίρα να γλιστρήσει στο πάτωμα.	Холсту ничего не сделалось, и это обозлило Андерса еще больше. Полотно лишь чуть прогнулось и отбросило банку, которая закрутилась по полу.
Η μπίρα πιτσίλισε τον πίνακα, και το κόκκινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο άρχισαν να ρέουν και να αναμειγνύονται σε νέες αποχρώσεις.	Часть пива пролилась на картину, и красное, оранжевое и золотое начало расплываться и смешиваться, создавая новые оттенки.
Κοίταξε το αποτέλεσμα με ικανοποίηση.	Он с удовлетворением посмотрел на то, что получилось.
Δεν είχε ξεμεθύσει ακόμη από το χτεσινό ολοήμερο μεθύσι, και η μπίρα άρχισε να τον επηρεάζει αμέσως παρά τα πολλά χρόνια εντατικής προπόνησης στην ανοχή υψηλόβαθμων οινοπνευματωδών.	Он все еще не протрезвел после вчерашнего: он пил целый день, и поэтому сейчас его быстро развезло от пива, несмотря на многие годы тяжелых тренировок по части поддачи.
Βυθίστηκε αργά στις πολύ γνώριμες ομίχλες, με τη μυρωδιά παλιών ξερατών να ερεθίζει τα ρουθούνια του.	Андерс начал медленно соскальзывать в хорошо знакомый густой туман, пронизанный запахом старой рвоты, засевшим в ноздрях.
* * *	* * *
Είχε δικό της κλειδί για το διαμέρισμα. Στο χολ σκούπισε καλά τα παπούτσια της, παρόλο που ήξερε ότι ήταν πραγματικά χαμένος κόπος. Έξω ήταν πιο καθαρά.	У нее был свой ключ от квартиры. Перед дверью она старательно вытерла ноги, хотя и отлично знала, что это совершенно бесполезно: на улице намного чище.
Ακούμπησε κάτω τις σακούλες με τα τρόφιμα και έβαλε με προσοχή το πανωφόρι της σε μια κρεμάστρα.	Она опустила пакеты с покупками, сняла пальто и аккуратно повесила на вешалку.
Δεν είχε νόημα να του ανακοινώσει την άφιξή της. Τώρα πια θα ήταν βυθισμένος σε ύπνο δίχως όνειρα.	Звать не стоило и пытаться: в таком состоянии он уже наверняка давно отрубился.
Η κουζίνα βρισκόταν δεξιά από την είσοδο και ήταν στο ίδιο άθλιο χάλι ως συνήθως. Άπλυτα πιάτα και ποτήρια πολλών εβδομάδων ήταν στοιβαγμένα ακόμα και στο πάτωμα.	Кухня слева от прихожей была в таком же жутком беспорядке, как обычно. Не мытая несколько недель посуда стояла не только в раковине, но и на стульях, на кухонном столе и даже на полу.

Αποτσίγαρα, κουτιά μπίρας και άδεια μπουκάλια παντού.	Окурки, пивные банки и пустые бутылки валялись повсюду.
Άνοιξε την πόρτα του ψυγείου για να βάλει μέσα τα τρόφιμα και κατάλαβε πόσος πολύς καιρός είχε περάσει από την περασμένη φορά. Το ψυγείο έχασκε άδειο.	Она открыла дверцу холодильника, чтобы положить туда продукты, и увидела, что на этот раз пришла в чертовски плохие времена: в холодильнике была пустота.
Ύστερα από λίγα λεπτά ήταν πάλι γεμάτο. Στάθηκε ακίνητη για μια στιγμή συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις της.	Она доверху наполнила его, закрыла дверцу и постояла какое-то время, собираясь с силами.
Το διαμέρισμα ήταν μια μικρή γκαρσονιέρα, και ως εκ τούτου το υπνοδωμάτιο και το καθιστικό ήταν ένας ενιαίος χώρος.	В этой маленькой однокомнатной квартире и гостиная, и спальня совмещались в одной-единственной комнате.
Τα λίγα έπιπλα είχαν βρεθεί εκεί με δική της φροντίδα, αλλά δεν είχε τη δυνατότητα για περισσότερα, κι έτσι αυτό που κυριαρχούσε στο δωμάτιο ήταν το μεγάλο καβαλέτο μπροστά από το παράθυρο.	Мебель, имевшуюся в квартире, раздобыла и поставила здесь она сама, но она могла позволить себе лишь очень немногое, и поэтому главным предметом в комнате, который доминировал надо всем, был большой мольберт возле окна.
Στη μια γωνία ήταν πεταμένο ένα ξεφτισμένο στρώμα. Δεν είχε ποτέ της λεφτά να του αγοράσει ένα κανονικό κρεβάτι.	В одном углу прямо на полу лежал старый, потертый матрас: у нее никогда не было возможности купить ему настоящую кровать.
Στην αρχή είχε προσπαθήσει να τον βοηθήσει να κρατάει τον εαυτό του και το σπίτι καθαρό. Αυτή καθάριζε, συμμάζευε, έπλενε τα ρούχα του και άλλες τόσες φορές και τον ίδιο. Τότε ήλπιζε ακόμη ότι όλα θα άλλαζαν. Ότι όλα θα εξαφανίζονταν από μόνα τους. Όμως, είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε.	Сначала она пыталась помочь ему содержать себя и дом в чистоте: она вытирала, подбирала, стирала одежду и не менее часто мыла его самого, — тогда она еще продолжала надеяться, что все может измениться и что однажды подует какой-нибудь чудесный ветер и все наладится само собой. С тех пор прошло много лет.
Κάποια στιγμή αντιλήφθηκε ότι δεν άντεχε άλλο. Τώρα αρκούνταν απλώς στο να φροντίζει να έχει εκείνος κάτι να τρώει.	Как-то раз по дороге она почувствовала, что больше терпеть не может, а сейчас она уже была довольна, когда видела, что у него, по крайней мере, есть хоть какая-нибудь еда.
Συχνά ευχόταν να είχε αντέξει περισσότερο. Αλλά το χρέος ήταν μεγάλο για τους ώμους και το στήθος της.	Она часто желала, чтобы у нее опять, как прежде, хватало сил выносить все это. Чувство вины тяжелым грузом лежало на ее плечах и сдавливало грудь.
Κι όταν κάποτε, παλιότερα, γονάτιζε για να καθαρίσει τα ξερατά του, ένιωθε σαν να ξεπλήρωνε λίγο από αυτό το χρέος.	И когда она стояла на коленях и оттирала рвоту, ей иногда казалось, что она оплачивает крошечную часть своего долга.
Τώρα όμως το κουβαλούσε και δεν ήλπιζε σε	А сейчас она несла свой крест безо всякой

τίποτα.	надежды.
Τον κοίταξε εκεί που ήταν σωριασμένος κοντά στον τοίχο. Ένα βρομιάρικο ναυάγιο αλλά με ένα απίστευτο ταλέντο πίσω από εκείνη τη λερή του όψη.	Она посмотрела, как он сидит на полу, прислонившись к стене. Смердящая развалина, но с неслыханным талантом, упакованным в грязную оболочку.
Είχε αναρωτηθεί αναρίθμητες φορές πού θα είχαν καταλήξει τα πράγματα αν είχε κάνει άλλη επιλογή εκείνη την ημέρα.	Бесконечное число раз она задавала себе вопрос: как бы все обернулось, если бы тогда, в тот самый день, она сделала другой выбор?
Κάθε μέρα επί είκοσι πέντε χρόνια αναρωτιόταν πώς θα ήταν η ζωή αν είχε χειριστεί το θέμα διαφορετικά. Και είκοσι πέντε χρόνια είναι πολύς καιρός για μελαγχολικές σκέψεις.	Каждый день на протяжении двадцати трех лет — как бы сложилась жизнь, если бы она поступила по-другому. Двадцать три года — вполне достаточный срок для раздумий.
Μερικές φορές τον άφηνε να κείτεται εκεί, στο πάτωμα, όταν έφευγε. Όχι όμως και σήμερα.	Иной раз, приходя сюда, она оставляла его как есть, лежащим на полу. Но не сегодня.
Το κρύο ερχόταν απέξω και διαπερνούσε τα πάντα εκεί μέσα. Ακόμα και το πάτωμα το ένιωθε παγωμένο μέσα από το λεπτό καλσόν της.	Сегодня на улице стоял мороз и холод просачивался внутрь, пол казался ей ледяным, несмотря на ее толстые чулки.
Τράβηξε το ένα χέρι του, που κρεμόταν χαλαρό και άψυχο στο πλάι. Εκείνος δεν αντέδρασε.	Она потянула его за руку, которая расслабленно и безжизненно висела вдоль тела, но он никак не прореагировал.
Πιάνοντας και με τα δυο της χέρια τον καρπό του, τον έσυρε μέχρι το στρώμα. Προσπάθησε να τον κυλήσει πάνω σε αυτό και ανατρίχιασε όταν πίεσε τα χέρια της στο χαλαρό λίπος γύρω από τη μέση του.	Крепко взявшись двумя руками, она потянула его к матрасу. Потом ей надо было еще положить его на матрас. Она обхватила его за талию и стала приподнимать, и ее передернуло от прикосновения к мягкому, расслабленному телу.
Έπειτα από μερικούς ελιγμούς και σπρωξίματα κατάφερε να απιθώσει το μεγαλύτερο μέρος του κορμιού του πάνω στο στρώμα. Λόγω έλλειψης σκεπασμάτων, πήγε και πήρε το τζάκετ του από το χολ και το έριξε πάνω του.	Немного помучившись, она смогла взгромоздить большую часть его туловища на матрас, и, так как одеяло отсутствовало, ей пришлось накрыть его взятой в прихожей курткой.
Η προσπάθεια την έκανε να λαχανιάσει και κάθισε λίγο κάτω.	Затем, тяжело дыша от усталости, она села на пол рядом с ним.
Δίχως εκείνη τη δύναμη στα χέρια, την οποία είχε αποκτήσει ύστερα από τόσα χρόνια σκουπίσματος και καθαρίσματος, δεν θα κατάφερνε ποτέ να κάνει αυτό το πράγμα στην ηλικία της.	Если бы не ее сильные руки, натренированные за многие годы уборки, она бы никогда в ее возрасте не смогла это сделать.

Ανησυχούσε για το τι θα γινόταν τη μέρα που το κορμί της δεν θ' άντεχε πια.	И она с беспокойством подумала: а что, если в один прекрасный день у нее не останется на это сил?
Μια τούφα από λιγδιασμένα μαλλιά είχε πέσει στο πρόσωπό του, κι εκείνη την απομάκρυνε στοργικά με τον δείκτη της.	Жирный закрученный волос лежал на его лице, и она осторожно смахнула его указательным пальцем.
Η ζωή δεν πήγε όπως την είχε υπολογίσει, για κανέναν από τους δυο τους, αλλά θα αφιέρωνε όση ζωή τής έμενε για να προστατεύσει αυτό το λίγο που τους είχε απομείνει.	Она никогда и подумать не могла, что жизнь так поступит с ними обоими, но сейчас собиралась провести остаток жизни, оберегая то немногое, что осталось.
Οι άνθρωποι κοίταζαν αλλού όταν τους συναντούσε στον δρόμο, αλλά όχι αρκετά γρήγορα ώστε να μην προλαβαίνει να βλέπει πόσο τη λυπόντουσαν. Ο Άντερς ήταν διαβόητος σε όλο το χωριό και τακτικό μέλος της ντόπιας παρέας αλκοολικών.	Люди отводили глаза, встречая ее на улице, но отводили недостаточно быстро для того, чтобы она не успевала заметить сострадание в этих взглядах. Весь поселок осуждал Андерса, который был постоянным членом кружка местной пьяни.
Καμιά φορά έβγαινε τρεκλίζοντας στους δρόμους, διέσχιζε όλο το χωριό, μεθυσμένος και δίχως προορισμό, και φώναζε ένα κάρο βρισιές σε όποιον συναντούσε.	Иногда он нетвердой походкой тащился через весь поселок, изрыгая проклятия и ругаясь на всех подряд. К нему все относились с отвращением, а к ней с симпатией.
Εκείνον τον απεχθάνονταν κι εκείνη τη συμπονούσαν. Στην πραγματικότητα, έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο. Αυτή ήταν που άξιζε την απέχθεια και ο Άντερς τη συμπόνια.	А на самом-то деле все должно быть наоборот: это ее следовало презирать и осуждать, а Андерс заслуживал всеобщей любви.
Διότι η δική της αδυναμία ήταν αυτή που είχε καθορίσει τη ζωή του. Αλλά δεν θα έδειχνε ποτέ πια αδυναμία.	Ее слабость сделала его жизнь такой, как сейчас. Она больше никогда не будет слабой.
Κάθισε εκεί πολλές ώρες και τον χάιδευε στο μέτωπο. Κάποιες φορές σάλευε μέσα στην αναισθησία του, αλλά ησύχαζε αμέσως μόλις τον άγγιζε.	Несколько часов она продолжала сидеть и гладить его лоб; иногда он начинал беспокойно ворочаться в своем беспамятстве, но затихал от ее прикосновений.
Έξω από το παράθυρο η ζωή συνεχιζόταν, όπως πάντα, αλλά μέσα στο δωμάτιο ο χρόνος είχε σταματήσει.	Снаружи, за окном, жизнь шла своим чередом, но здесь, внутри этой комнаты, время замерло.
* * *	* * *

Η Δευτέρα ήρθε με θερμοκρασίες πάνω από το μηδέν και σύννεφα φορτωμένα με βροχή.	Понедельник принес плюсовую температуру и наполненные дождем тучи.
Η Ερίκα ήταν πάντα προσεχτική οδηγός, αλλά τώρα έκοψε κι άλλο ταχύτητα για να έχει περιθώρια αντίδρασης σε περίπτωση που το αυτοκίνητο γλιστρούσε.	Эрика всегда была осторожным водителем, но сейчас она ехала еще медленнее, чем обычно, опасаясь возможного заноса.
Η οδήγηση δεν ανήκε στα δυνατά σημεία της, αλλά προτιμούσε τη μοναξιά σε ένα αυτοκίνητο από το να στριμώχνεται στο εξπρές λεωφορείο ή στο τρένο.	Вождение не было ее сильной стороной, но она предпочла ехать в одиночестве на машине, а не давиться в автобусе-экспрессе или электричке.
Όταν έστριψε δεξιά και βγήκε στον αυτοκινητόδρομο, η κατάσταση του οδοστρώματος βελτιώθηκε και τόλμησε να αυξήσει λίγο την ταχύτητά της.	Когда она свернула направо на автомагистраль, ехать стало полегче, и она осмелилась немного прибавить скорость.
Θα συναντούσε τον Χένρικ Βίκνερ στις δώδεκα ακριβώς, αλλά είχε φύγει νωρίς από τη Φιελμπάκα και είχε αρκετό χρόνο μπροστά της για να φτάσει στο Γέτεμποργ.	Эрика собиралась встретиться с Хенриком Вийкнером в двенадцать часов, но, так как она рано выехала из Фьельбаки, у нее оставалось достаточно времени, чтобы проехаться по Гётеборгу.
Πρώτη φορά από τότε που είδε την Άλεξ στο παγωμένο μπάνιο σκέφτηκε τη συνομιλία που είχε στο τηλέφωνο με την Άννα.	Первый раз с тех пор, как она увидела Алекс в холодной ванной комнате, Эрика подумала о разговоре с Анной: о
Δυσκολευόταν ακόμη να φανταστεί ότι η Άννα θα προχωρούσε πράγματι μέχρι τέλους το θέμα της πώλησης του σπιτιού. Ήταν, άλλωστε, το σπίτι των παιδικών τους χρόνων, και οι γονείς τους θα απελπίζονταν αν το γνώριζαν.	на все еще никак не могла представить себе, что Анна действительно собирается продать дом. Это был дом их детства, и родители были бы потрясены, если бы могли узнать об этом.
Όλα όμως ήταν πιθανά από τη στιγμή που είχε βάλει το χεράκι του ο Λούκας. Δεν μπήκε καν στον κόπο να το σκεφτεί διαφορετικά, μια που γνώριζε πόσο απαλλαγμένος από κάθε είδους ενδοιασμούς ήταν ο Λούκας. Κατάφερνε να φτάνει συνεχώς σε όλο και χαμηλότερα επίπεδα, αλλά αυτό ξεπερνούσε όλα όσα είχε κάνει μέχρι στιγμής.	Все выходило боком, когда вмешивался Лукас. Она хорошо знала его аппетиты и беспардонность и не могла просто так отмахнуться от этого. Он всегда был неразборчив в средствах и становился все наглее, но то, что происходило сейчас, превосходило все его предыдущие выходки.
Εν πάση περιπτώσει, πριν αρχίσει να ανησυχεί για το σπίτι, θα έπρεπε να μάθει σε τι θέση βρισκόταν από νομική άποψη. Πριν γίνει αυτό, δεν θα επέτρεπε στον εαυτό της να αποθαρρυνθεί από τα πρόσφατα τερτίπια του Λούκας. Τώρα ήθελε να επικεντρωθεί στην επικείμενη συνομιλία της με τον σύζυγο της Άλεξ.	Ну да ладно, прежде чем забивать себе голову заботами о доме, ей надо выяснить, каково ее положение с чисто юридической точки зрения. А до тех пор лучше перестать огорчаться по поводу очередной затеи Лукаса, сейчас надо сконцентрироваться на предстоящем разговоре с мужем Алекс.

Ο Χένρικ Βίκνερ είχε ακουστεί συμπαθητικός στο τηλέφωνο και ήξερε τι τον ήθελε η Ερίκα πριν ακόμη του τηλεφωνήσει.	Хенрик Вийкнер показался ей по телефону довольно приятным. Его уже явно подготовили, и звонок Эрики не стал для него сюрпризом.
Βεβαίως και θα μπορούσε να τον επισκεφτεί και να του κάνει ερωτήσεις για την Αλεξάνδρα, αφού το άρθρο ήταν τόσο σημαντικό για τους γονείς της.	Да, конечно, она может приехать и задавать вопросы об Александре, если поминальная статья о ней так важна для ее родителей.
Θα ήταν ενδιαφέρον να δει πώς ήταν το σπίτι της Άλεξ, παρόλο που δεν ήταν έτοιμη ν' αντιμετωπίσει άλλον ένα πενθούντα.	Будет интересно посмотреть, как выглядит муж Алекс. Хотя, с другой стороны, ее не очень прельщала мысль оказаться лицом к лицу с горем еще одного человека.
Η συνάντηση με τους γονείς της Άλεξ ήταν οδυνηρή.	Достаточно того, что душераздирающая встреча с родителями Алекс поразила ее в самое сердце.
Ως συγγραφέας προτιμούσε να παρατηρεί την πραγματικότητα από απόσταση. Να τη μελετά από ψηλά, με ασφάλεια και αποστασιοποίηση.	Как писателю, ей хотелось рассматривать происходящее отстраненно. Изучать извне, беспристрастно и сохраняя дистанцию.
Ταυτόχρονα, είχε την ευκαιρία να αποκτήσει μια πρώτη εικόνα της Άλεξ ως ενήλικης.	Вместе с тем это была возможность составить для себя первое представление о том, каким человеком была взрослая Алекс.
Η Ερίκα και η Άλεξ ήταν αχώριστες από την πρώτη κιόλας μέρα στο σχολείο. Η Ερίκα ήταν πάρα πολύ περήφανη που η Άλεξ την είχε επιλέξει για φίλη.	Эрика и Алекс стали неразлучны с самых первых школьных дней. Эрика безмерно гордилась тем, что именно ей выпала честь быть избранной Алекс в подруги.
Η Άλεξ λειτουργούσε σαν μαγνήτης για όποιον την πλησίαζε.	Алекс притягивала всех, кто оказывался поблизости в поле ее притяжения, как магнит.
Όλοι ήθελαν να είναι μαζί της αν και η ίδια δεν είχε αντιληφθεί πόσο δημοφιλής ήταν. Ήταν απόμακρη, με έναν τρόπο ο οποίος πρόδιδε αυτοπεποίθηση που η Ερίκα τώρα, ως ενήλικη, αντιλαμβανόταν ότι πρέπει να ήταν πολύ σπάνια για ένα παιδί.	Все хотели быть с Алекс, которая совершенно не подозревала о своей популярности. Она вела себя очень сдержанно, что говорило о ее уверенности в себе. Став взрослой, Эрика поняла, что у детей такое бывает крайне редко.
Από την άλλη, πάλι, η Άλεξ ήταν ανοιχτόκαρδη και γενναιόδωρη και δεν έδειχνε, παρόλο που έμοιαζε απόμακρη, κάποιο σημάδι συστολής. Εκείνη επέλεξε την Ερίκα για φίλη της. Η Ερίκα δεν θα τολμούσε ποτέ να την πλησιάσει από μόνη της. Ήταν αχώριστες μέχρι την τελευταία τάξη, πριν η Άλεξ μετακομίσει και εξαφανιστεί για πάντα από τη ζωή της.	И вместе с тем Александра была открытой и щедрой и не производила, несмотря на всю свою сдержанность, ни малейшего впечатления застенчивости. То, что Эрика стала подругой Алекс, было полностью инициативой Алекс. Сама Эрика никогда бы не осмелилась приблизиться к Александре на пушечный выстрел. Они были неразлучны до того злосчастного года, когда Алекс переехала и исчезла из ее

	жизни.
Η Άλεξ είχε αρχίσει να απομονώνεται όλο και περισσότερο τότε, ενώ η Ερίκα περνούσε πολλές ώρες μόνη στο δωμάτιό της και στεναχωριόταν για μια φιλία που είχε λήξει.	С какого-то времени Алекс начала все больше и больше отдаляться, и Эрика часами сидела одна в своей комнате, оплакивая их дружбу.
Μια μέρα όμως, όταν τηλεφώνησε στο σπίτι της Άλεξ, δεν απάντησε κανείς.	А в один прекрасный день она позвонила домой Александре, и ей никто не ответил.
Και είκοσι πέντε χρόνια αργότερα η Ερίκα ήταν σε θέση να θυμάται λεπτομερώς τον ψυχικό πόνο που είχε αισθανθεί όταν κατάλαβε πως η Άλεξ είχε μετακομίσει δίχως να της το πει και δίχως ένα αντίο.	Двадцать три года спустя Эрика все еще до мельчайших деталей помнила ту боль, которую почувствовала, узнав, что Алекс уехала, не сказав ей ни слова и даже не попрощавшись.
Δεν είχε ακόμη ιδέα τι είχε συμβεί, αλλά, όπως κάνουν όλα τα παιδιά, είχε ρίξει όλο το φταίξιμο στον εαυτό της, υποθέτοντας απλώς ότι η Άλεξ είχε κουραστεί να την κάνει παρέα.	Да и сейчас, спустя много лет, она не имела ни малейшего понятия о том, что произошло. Но тогда, следуя своей еще детской логике, Эрика во всем обвинила себя и совершенно искренне считала, что Александра просто от нее устала.
Η Ερίκα δυσκολεύτηκε λίγο να προσανατολιστεί διασχίζοντας το Γέτεμποργ με κατεύθυνση το Σερέ.	Эрика с трудом ориентировалась в городе, пробираясь через Гётеборг в направлении Серё.
Ήξερε καλά την πόλη, μια που είχε σπουδάσει εκεί τέσσερα χρόνια, αλλά τότε δεν είχε αμάξι, και από την άποψη αυτή το Γέτεμποργ αποτελούσε ακόμα ένα κενό σημείο στον χάρτη.	Она хорошо узнала город, проучившись здесь четыре года, но в то время у нее не было машины, так что теперь, сидя за рулем, она воспринимала Гётеборг как белое пятно на карте.
Αν είχε τη δυνατότητα να κινηθεί από τους ποδηλατόδρομους, θα της ήταν πιο εύκολο να προσανατολιστεί.	Если бы она сейчас ехала по велосипедным дорожкам, все было бы намного проще.
Το Γέτεμποργ ήταν εφιάλτης για τον ανασφαλή οδηγό, με πολλούς μονόδρομους, κυκλικούς κόμβους, πολλή κίνηση και τα αγχωτικά κουδουνίσματα των τραμ να έρχονται καταπάνω της από κάθε μεριά και κατεύθυνση.	Кроме того, Гётеборг оказался настоящим кошмаром для нее как для водителя: куча улиц с односторонним движением, прорва развязок, забитых машинами, и доводящие до инфаркта звонки трамваев, которые неожиданно возникали словно из ниоткуда и со всех сторон.
Εκτός αυτών, η Ερίκα είχε την αίσθηση ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στο Χίσινγκεν. Αν έπαιρνε λάθος έξοδο, θα κατέληγε με σιγουριά εκεί.	К тому же у нее появилось предчувствие, что любая дорога обязательно приведет ее в Хисенген, и стоит ей сделать хоть один неправильный поворот, как она неизбежно окажется там.
Οι οδηγίες που της είχε δώσει ο Χένρικ ήταν	Хенрик подробно объяснил Эрике, как ей

σαφείς, και βρήκε τη σωστή διεύθυνση με την πρώτη προσπάθεια, καταφέρνοντας έτσι να μη φτάσει στο Χίσινγκεν αυτή τη φορά.	лучше проехать, и, как оказалось, объяснил настолько хорошо, что Эрика на этот раз с первой же попытки смогла не заехать в Хисенген.
Το σπίτι ξεπερνούσε κάθε προσδοκία της. Μια τεράστια ολόλευκη βίλα από τα τέλη του περασμένου αιώνα με θέα τη θάλασσα και ένα μικρό θερινό περίπτερο, το οποίο υποσχόταν πολλά όμορφα ζεστά καλοκαιριάτικα βράδια.	Дом превзошел все ее ожидания: пред ней предстал огромный белый особняк конца девятнадцатого или начала двадцатого века с видом на море и небольшой беседкой, которая обещала наслаждение теплыми летними вечерами.
Ο κήπος, που ήταν κρυμμένος κάτω από ένα παχύ στρώμα χιονιού, ήταν καλοσχεδιασμένος και απαιτούσε, λόγω του μεγέθους του, την αποκλειστική φροντίδα ενός ικανότατου κηπουρού.	Сад, который лежал закутанный плотным белым снежным покрывалом, был отлично распланирован и, несмотря на свои размеры, производил впечатление отлично выполненной искусным садовником работы.
Διέσχισε μια αλέα με ιτιές και, αφού πέρασε με το αμάξι κάτω από μια ψηλή καγκελόπορτα, μπήκε στο χαλικόστρωτο προαύλιο μπροστά από το σπίτι.	Она проехала по ивовой аллее, затем сквозь ворота высокой решетчатой изгороди и остановилась на засыпанной гравием площадке перед домом.
Μια πέτρινη σκάλα έφτανε μέχρι τη βαριά δρύινη πόρτα. Δεν υπήρχε ηλεκτρικό κουδούνι, κι έτσι αναγκάστηκε να χτυπήσει δυνατά με το βαρύ ρόπτρο.	Каменная лестница привела ее к массивной дубовой двери. Ничего похожего на современный звонок не было и в помине, и ей пришлось грохнуть здоровенной дверной колотушкой.
Η πόρτα άνοιξε αμέσως. Περίμενε να την υποδεχτεί κάποια υπηρέτρια με κολλαρισμένη ποδιά και καπέλο, αλλά την υποδέχτηκε ένας άντρας. Κατάλαβε μεμιάς ότι έπρεπε να ήταν ο Χένρικ Βίκνερ.	Дверь тут же открылась. Она уже была готова к тому, что ее встретит горничная в накрахмаленном до хруста переднике, но вместо этого оказалась нос к носу с мужчиной — как она тут же поняла, самим Хенриком Вийкнером.
Φαινόταν ξεδιάντροπα όμορφος, και η Ερίκα χάρηκε που είχε περιποιηθεί λίγο περισσότερο τον εαυτό της πριν φύγει από το σπίτι.	Он смотрелся просто до неприличия хорошо, и Эрика была рада, что, перед тем как выехать из дома, уделила своей внешности несколько больше времени, чем обычно.
Βρέθηκε σ’ ένα τεράστιο χολ, που υπολόγισε αμέσως ότι ήταν μεγαλύτερο από το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη.	Она шагнула в огромный холл, который, как она быстро прикинула, был больше, чем вся ее стокгольмская квартира.
«Ερίκα Φαλκ».	— Эрика Фальк.
«Χένρικ Βίκνερ. Αν θυμάμαι καλά, συναντηθήκαμε το καλοκαίρι. Σ’ εκείνο το ρεστοράν στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκμαν».	— Хенрик Вийкнер. Насколько я помню, мы уже встречались прошлым летом. В кафешке там внизу, рядом с площадью

	Ингрид Бергман.
«Στο Καφέ Μπρίγκαν. Ναι, σωστά. Είναι λες κι έχει περάσει μια αιωνιότητα από τότε που ήταν καλοκαίρι. Ειδικά με τον καιρό που κάνει τώρα».	— В «Кафе Брюгган». Да, совершенно верно. У меня ощущение, что с прошлого лета прошла целая вечность, особенно когда подумаешь про такую погоду, как сейчас.
Ο Χένρικ μουρμούρισε ευγενικά κάτι προς απάντηση. Τη βοήθησε να βγάλει το πανωφόρι της και της έδειξε, τεντώνοντας το χέρι, προς την κατεύθυνση ενός σαλονιού που συνδεόταν με το χολ.	Хенрик пробормотал что-то вежливое в ответ. Он помог ей снять куртку и рукой указал в сторону салона в конце холла.
Η Ερίκα κάθισε προσεχτικά σε έναν καναπέ, τον οποίο, με τις πολύ περιορισμένες γνώσεις της για αντίκες, μπόρεσε να εκτιμήσει απλώς ως παλιό και, πιθανότατα, πολύ ακριβό.	Эрика осторожно присела на софу, которую, обладая безграничными познаниями в области антиквариата — в том плане, что не знала почти ничего, — в итоге смогла совершенно определенно оценить как очень старую и дико дорогую.
Δέχτηκε την πρόταση του Χένρικ για καφέ. Όσο εκείνος ετοίμαζε τον καφέ και αντάλλασσαν πολλές απόψεις για τον απαίσιο καιρό, εκείνη τον περιεργάστηκε στα κρυφά και διαπίστωσε ότι δεν έδειχνε και τόσο χαροκαμένος. Ωστόσο, η Ερίκα γνώριζε ότι αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα κάτι. Κάθε άνθρωπος είχε διαφορετικό τρόπο να εκφράζει τη θλίψη του.	Она с благодарностью приняла предложение Хенрика выпить кофе. Пока он организовывал кофе и они обменивались вежливыми фразами насчет ненастной погоды, Эрика исподтишка рассматривала его и констатировала про себя, что Хенрик не выглядит особо опечаленным, но в то же время она знала, что это совсем не обязательно что-нибудь означает: все люди по-разному выражают свою печаль.
Ήταν ντυμένος άνετα, με τέλεια σιδερωμένο παντελόνι από ύφασμα τσίνο και σιέλ πουκάμισο Ραλφ Λόρεν.	Одет он был довольно просто: превосходно сшитая ярко-голубая рубашка от Шинуа и Ральфа Лорен;
Τα μαλλιά του ήταν σκούρα, σχεδόν μαύρα, και κομμένα με έναν τρόπο που τα έκανε κομψά δίχως να είναι καλοχτενισμένα.	темные, почти черные волосы подстрижены так, что прическа выглядела элегантной, но не создавалось впечатления, что он пять минут назад вышел из парикмахерской;
Τα μάτια του ήταν σκούρα καστανά και του έδιναν μια κάπως μεσογειακή όψη.	темно-карие глаза придавали его внешности облик южанина.
Η ίδια προτιμούσε άντρες με πιο τραχιά χαρακτηριστικά, αλλά δεν μπόρεσε να μην επηρεαστεί από την έλξη που ασκούσε πάνω της αυτός ο άντρας, ο οποίος έδειχνε σαν να είχε βγει από τις σελίδες κάποιου περιοδικού μόδας.	Сама Эрика предпочитала мужчин более грубой внешности, но тем не менее не могла не признать притягательности и привлекательности Хенрика, который как будто сошел с фотографии из журнала мод.
Ο Χένρικ και η Άλεξ θα πρέπει να ήταν ένα	Вдвоем с Алекс они были, наверное,

εντυπωσιακά όμορφο ζευγάρι.	сногсшибательно красивой парой.
«Το σπίτι είναι απίστευτα όμορφο».	— Какой замечательный, чудесный дом.
«Ευχαριστώ. Είμαι η τέταρτη γενιά Βίκνερ που μένει εδώ.	— Спасибо. Я уже четвертое поколение Вийкнеров, которое живет здесь.
Ο προπάππος Βίκνερ το έχτισε στις αρχές του αιώνα και από τότε ανήκει στην οικογένεια.	Мой прадедушка построил его в начале века, и с тех самых пор он находится во владении нашей семьи.
Αν αυτοί οι τοίχοι είχαν στόμα.» Έκανε μια κίνηση με το χέρι προς όλο τον χώρο και χαμογέλασε στην Ερίκα.	Если бы эти стены могли говорить… Он повел вокруг рукой и улыбнулся Эрике.
«Ναι, πρέπει να νιώθεις υπέροχα με όλη την ιστορία της οικογένειας γύρω σου».	— Должно быть, это прекрасно — чувствовать, что вокруг тебя — вся история твоей семьи.
«Και ναι και όχι. Είναι και μεγάλη ευθύνη. Στα βήματα των προγόνων και όλα τα συναφή».	— И да и нет. В то же время это накладывает и тяжелую ответственность: продолжать идти по стопам отца, ну и все такое.
Γέλασε απαλά, και η Ερίκα σκέφτηκε ότι δεν έδειχνε και τόσο γονατισμένος από την ευθύνη.	Он усмехнулся, и Эрике показалось, что он не выглядит особо отягощенным грузом этой самой ответственности.
Η ίδια, πάντως, ένιωθε απελπιστικά παρείσακτη σε αυτό τον κομψό χώρο και μάταια πάλευε να βρει μια άνετη στάση για να καθίσει στον όμορφο, αλλά λιτό, καναπέ.	Что касается ее самой, то в этой элегантной комнате она чувствовала себя совершенно не в своей тарелке и вела незримую битву, тщетно пытаясь найти какое-нибудь мало-мальски удобное положение, сидя на этой красивой, но абсолютно спартанской софе.
Τελικά, κάθισε στην άκρη του καναπέ και ρούφηξε απαλά τον καφέ που ο Χένρικ είχε σερβίρει σε μικρά φλιτζάνια ειδικά για καφέ μόκα.	В конце концов она перебралась на самый краешек и очень аккуратно пригубила кофе, который был подан в малюсеньких кофейных чашечках тонкого фарфора.
Ένιωσε την ανάγκη να σηκώσει το μικρό της δάχτυλο καθώς ρουφούσε τον καφέ, αλλά δεν ενέδωσε στον πειρασμό.	У нее зачесался мизинец от желания оттопырить его, но она сумела противостоять этому порыву.
Τα φλιτζάνια αυτά ήταν ό,τι έπρεπε για να σηκώνεις το δαχτυλάκι, αλλά της πέρασε από το μυαλό η υποψία ότι αν το έκανε θα φαινόταν μάλλον σαν παρωδία παρά σαν σοφιστικέ χειρονομία.	Чашечки как будто специально были сделаны для того, чтобы оттопыривать мизинцы, но она подозревала, что в таком варианте это выглядело бы как пародия на светскую жизнь.
Επίσης, πάλεψε γενναία για λίγο με το πιάτο με τα κέικ που βρισκόταν πάνω στο τραπεζάκι, αλλά έχασε τη μονομαχία με ένα	Ей пришлось выдержать еще одно сражение с собой перед блюдом с пирожными на столике, и это сражение она успешно

αφράτο κομμάτι. Υπολόγισε περίπου δέκα βαθμούς της κλίμακας Γουέιτ Γουότσερς.	проиграла: оно превратилось в дуэль Эрики с пышным, воздушным сахарным пирожным — по ее оценке, десять баллов.
«Η Άλεξ το λάτρευε αυτό το σπίτι».	— Алекс любила этот дом.
Η Ερίκα αναρωτιόταν πώς θα έθιγε το θέμα και τον πραγματικό λόγο για τον οποίο καθόταν εκεί που καθόταν εκείνη τη στιγμή και ένιωσε ευγνωμοσύνη όταν έκανε ο Χένρικ την αρχή και μίλησε για την Άλεξ.	Эрика как раз размышляла, как бы ей начать подбираться к настоящей причине ее приезда, и была благодарна тому, что Хенрик сам начал разговор об Алекс.
«Πόσο καιρό μένατε εδώ μαζί;»	— Сколько вы здесь вместе прожили?
«Ακριβώς όσο ήμασταν παντρεμένοι. Δεκαπέντε χρόνια.	— Собственно говоря, столько же, сколько мы женаты, — пятнадцать лет.
Γνωριστήκαμε όταν σπουδάζαμε και οι δύο στο Παρίσι.	Мы встретились, когда учились в Париже.
Εκείνη σπούδαζε Ιστορία Τέχνης, κι εγώ προσπαθούσα να αποκτήσω αρκετές γνώσεις από τον κόσμο της οικονομίας για να τα βγάλω πέρα με τη διαχείριση, έστω κι ανεπαρκώς, της οικογενειακής αυτοκρατορίας».	Она изучала историю искусств, а я пытался поднабраться чего-нибудь полезного в области экономики, чтобы хоть худо-бедно справляться с руководством семейным предприятием.
Η Ερίκα δεν πίστευε ούτε στιγμή ότι ο Χένρικ Βίκνερ θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι ανεπαρκές στη ζωή του.	Эрика сильно сомневалась в том, что Хенрик Вийкнер хоть что-нибудь делал худо-бедно.
«Αμέσως μετά τον γάμο μετακομίσαμε στη Σουηδία και σε αυτό εδώ το σπίτι.	— Сразу после свадьбы мы приехали домой в Швецию в этот самый дом.
Οι γονείς μου είχαν πεθάνει, και το σπίτι είχε μείνει αφρόντιστο στα δύο χρόνια που έλειπα, αλλά η Άλεξ άρχισε αμέσως την ανακαίνιση.	Мои родители к тому времени умерли, и пару лет, пока я был за границей, в доме никто не жил. Алекс тут же начала обновлять его,
Ήθελε να είναι όλα τέλεια. Κάθε λεπτομέρεια στο σπίτι, κάθε ταπετσαρία, χαλιά και έπιπλα είτε είναι γνήσια, από αυτά που υπήρχαν εδώ από τότε που χτίστηκε το σπίτι και τα οποία επανέφερε στην αρχική τους κατάσταση, είτε είναι αντικείμενα που αγόρασε η ίδια.	она хотела, чтобы все было превосходно: каждая деталь в доме, каждый кусок обоев, мебель или ковры либо действительно подлинные и остались здесь со времен постройки дома, либо были отреставрированы и получили свой изначальный вид, что-то она купила.
Επισκέφτηκε πολλά —ούτε κι εγώ ξέρω πόσα— καταστήματα με αντίκες για να βρει ακριβώς τα ίδια πράγματα που είχε ο προπάππος όταν ζούσε εδώ.	Она побывала я даже не могу сказать в скольких антикварных магазинах, чтобы найти именно те вещи, которые были здесь при жизни прадедушки.
Είχε στοίβες από παλιές φωτογραφίες για	Ей помогало то, что у нас сохранилась куча

βοήθεια, και το αποτέλεσμα είναι απίστευτο.	старых фотографий, и в итоге результат получился просто фантастический.
Συγχρόνως, πάλευε για να ξεκινήσει την γκαλερί της, και πώς τα προλάβαινε όλα είναι κάτι που ακόμη δεν καταλαβαίνω».	Одновременно она до изнеможения работала, подготавливая открытие своей картинной галереи. И как она все это успевала, я до сих пор совершенно не могу понять.
«Πώς ήταν σαν άτομο η Άλεξ;»	— А каким человеком была Алекс?
Ο Χένρικ χρειάστηκε λίγο χρόνο για να σκεφτεί την ερώτηση.	Хенрик помолчал, ему потребовалось время, чтобы обдумать ответ.
«Όμορφη, ήρεμη, τελειομανής ως το μεδούλι. Μπορεί ενδεχομένως όσοι δεν τη γνώριζαν να τη θεωρούσαν ψηλομύτα, αλλά αυτό είχε να κάνει κυρίως με το ότι δεν άφηνε εύκολα τον άλλο να μπει στη ζωή της. Η Άλεξ ήταν ένα άτομο που για να το γνωρίσεις καλά έπρεπε να παλέψεις».	— Красивая, спокойная, перфекционистка до кончиков пальцев. Тому, кто не очень хорошо ее знал, она, пожалуй, могла показаться высокомерной, но на самом деле это не так. Дело в том, что в жизни она с большим трудом сходилась с людьми. Алекс была таким человеком, за которого приходилось бороться.
Η Ερίκα ήξερε πολύ καλά τι εννοούσε ο Χένρικ. Η απόμακρη δύναμη έλξης που ασκούσε η Άλεξ είχε συντελέσει στο να την αποκαλούν, όταν ήταν ακόμη παιδί, ψηλομύτα- συχνά επρόκειτο για τα ίδια κορίτσια που θα σκοτώνονταν για να καθίσουν δίπλα της.	Эрика очень хорошо понимала, что хотел сказать Хенрик. У Алекс с самого детства была особая сдержанная притягательность, из-за которой ее называли воображалой — часто те же самые девочки, которые потом едва в лепешку не расшибались, чтобы посидеть рядом с ней.
«Τι εννοείς με αυτό;»	— Что ты имеешь в виду?
Ήθελε να ακούσει και την εκδοχή του Χένρικ. Ο Χένρικ κοίταξε έξω από το παράθυρο, και πρώτη φορά από την ώρα που πέρασε την πόρτα του αρχοντικού των Βίκνερ τής φάνηκε πως διέκρινε κάποιο συναίσθημα πίσω από τη γοητευτική πρόσοψη.	Эрике хотелось услышать, как Хенрик все это сформулирует. Хенрик отвернулся, посмотрел в окно, и в первый раз с того момента, как она переступила порог дома Вийкнеров, она, как ей показалось, увидела проявление чувства за безупречной внешностью.
«Έπαιρνε πάντα τον δικό της δρόμο. Δεν λάβαινε υπόψη της τους άλλους.	— Она всегда шла собственным путем, и она не испытывала особого уважения к другим людям.
Όχι από κακία, δεν υπήρχε ίχνος κακίας στην Άλεξ, αλλά από ανάγκη. Το σημαντικότερο πράγμα για τη σύζυγό μου ήταν να μην πληγωθεί. Όλα τα υπόλοιπα, όλα τα άλλα συναισθήματα παραμερίζονταν μπροστά σε αυτό.	Не то чтобы злоба или недоброжелательность: в Алекс не было злобы, ей это было просто незачем. Самое главное, чего моя жена боялась больше всего на свете, — это чтобы ее не ранили, — и в сравнении с этим все остальное, все другие ее чувства отступали на задний

	план.
Αλλά το πρόβλημα είναι το εξής: αν δεν αφήνεις κανέναν να περάσει το τείχος από τον φόβο πως μπορεί να είναι εχθρός, κλείνεις απέξω και τους φίλους».	Но проблема заключается в том, что если ты не пускаешь никого за выстроенную тобой стену в страхе, что туда может проникнуть враг, то и твои друзья тоже остаются за этой стеной.
Σώπασε. Μετά κοίταξε την Ερίκα. «Μιλούσε για σένα».	— Хенрик помолчал, потом посмотрел на Эрику: — Она говорила о тебе.
Η Ερίκα δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της. Όσο σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο είχε λήξει η φιλία τους, πίστευε ότι η Άλεξ τής είχε γυρίσει την πλάτη και ότι δεν την είχε σκεφτεί ποτέ ξανά.	Эрика не смогла скрыть свое удивление. Она всегда думала, что их дружба закончилась. Эрика считала, что Алекс раз и навсегда отвернулась от нее и ни разу больше о ней не вспомнила.
«Θυμάμαι πολύ καλά ένα πράγμα που είπε. Είπε ότι ήσουν η τελευταία μοναδική φίλη που είχε. “Η τελευταία καθαρή φιλία”.	— Она как-то сказала одну вещь, и я ее очень хорошо запомнил. Она обронила, что ты была ее последним настоящим другом. Последняя чистая дружба.
Έτσι ακριβώς είπε. Ήταν μια περίεργη φράση, αλλά δεν ξανάπε τίποτα γι’ αυτό, κι εγώ είχα ήδη μάθει ότι δεν έπρεπε να τη ρωτάω και πολλά. Γι’ αυτό σου λέω πράγματα για την Άλεξ που δεν έχω πει σε κανέναν άλλο. Ποτέ.	Вот именно так она и сказала. Довольно примечательные слова, как мне кажется. Больше она не затрагивала эту тему, а я научился тому, что лучше оставить ее в покое и не пытаться расспрашивать. Вот поэтому я и говорю тебе об Алекс так, как я никогда не рассказывал о ней кому-нибудь другому.
Κάτι μου λέει ότι εσύ, παρά τα πολλά χρόνια που πέρασαν, είχες ακόμη μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά της συζύγου μου».	Что-то мне подсказывает, что, несмотря на то что прошло много лет, в сердце моей жены по-прежнему оставалось особое место для тебя.
«Την αγαπούσες;»	— Ты любил ее?
«Περισσότερο απ’ οτιδήποτε άλλο. Η Αλεξάνδρα ήταν όλη μου η ζωή. Όλα όσα έχω κάνει και έχω πει, όλα περιστρέφονταν γύρω από αυτή.	— Больше всего на свете. Алекс была всей моей жизнью. Все, что я делал, все, что я говорил, — все крутилось вокруг нее.
Η ειρωνεία ήταν ότι ποτέ της δεν το πήρε χαμπάρι. Αν με άφηνε να την πλησιάσω, δεν θα ήταν νεκρή σήμερα.	Но ирония заключается в том, что она ни разу этого не заметила. Если бы Александра приоткрылась мне, она бы сейчас не была мертва.
Η απάντηση βρισκόταν συνεχώς μπροστά στα μάτια της, αλλά δεν τολμούσε να την ψάξει.	Ответ все время лежал у нее прямо перед носом, но она никогда не осмеливалась в это поверить.

Η δειλία και το θάρρος αναμειγνύονταν με έναν περίεργο τρόπο στη γυναίκα μου».	Трусость и мужество весьма своеобразно перемешались в моей жене.
«Π Μπίργιτ και ο ΚαρλΈρικ δεν πιστεύουν ότι αυτοκτόνησε».	Биргит и Карл-Эрик не верят, что она совершила самоубийство.
«Ναι, ναι, το ξέρω. Και θεωρούν αυτονόητο πως ούτε κι εγώ το πιστεύω, αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι να πιστέψω. Ζούσα μαζί της πάνω από δεκαπέντε χρόνια, αλλά δεν τη γνώρισα ποτέ».	Да, я знаю, они считают как само собой разумеющееся, что я тоже в это совершенно не верю, но вообще-то, честно говоря, я и сам не знаю, что думать. Я прожил с ней больше пятнадцати лет, но никогда ее не знал.
Η φωνή του ήταν ακόμη σταθερή και ψύχραιμη, και αν τον άκουγε κανείς, θα πίστευε ότι μιλούσε περί ανέμων και υδάτων, αλλά η Ερίκα κατάλαβε ότι η πρώτη εντύπωση που είχε αποκομίσει από τον Χένρικ δεν θα μπορούσε να ήταν περισσότερο λαθεμένη. Το μέγεθος της θλίψης του ήταν τεράστιο. Απλώς δεν ήταν προς κοινή θέα, όπως ήταν η θλίψη της Μπίργιτ και του ΚαρλΈρικ Καρλγκρέν.	Его голос по-прежнему звучал ровно и спокойно — таким тоном можно говорить, к примеру, о погоде. Но Эрика поняла, что, составив для себя первоначальное мнение о Хенрике, она сильно ошиблась и теперь не могла ошибиться еще больше. Глубина его скорби была безмерной, просто она не вырывалась наружу, как у Биргит и Карла-Эрика.
Ίσως λόγω των δικών της εμπειριών να καταλάβαινε ενστικτωδώς ότι δεν επρόκειτο απλώς για θλίψη που είχε να κάνει με τον θάνατο μιας συζύγου, αλλά για θλίψη επειδή είχε χάσει για πάντα την ευκαιρία να την κάνει να τον αγαπήσει όπως την αγαπούσε κι εκείνος. Ήταν μια αίσθηση που την ήξερε πάρα πολύ καλά.	И возможно, в первую очередь Эрика исходила из своего собственного опыта или просто чувствовала это инстинктивно — это была не только скорбь об умершей жене, но и горечь сожаления о том, что Хенрик навсегда потерял возможность обрести ее любовь, чтобы Алекс любила его так же, как он любил ее. В этом ощущении Эрика была более чем уверена.
«Τι ήταν αυτό που φοβόταν;»	— А чего же она все-таки так боялась?
«Είναι ένα ερώτημα που έθεσα στον εαυτό μου χίλιες φορές. Πραγματικά δεν ξέρω. Μόλις προσπαθούσα να μιλήσω μαζί της, έκλεινε στα γρήγορα την πόρτα, που λένε, και δεν κατάφερα ποτέ να μπω μέσα.	— Это тот вопрос, который я задавал себе тысячу раз. Я действительно не знаю. Как только я пытался вызвать ее на откровенность, она моментально закрывалась на все защелки, мне ни разу не посчастливилось пробраться внутрь.
Ήταν σαν να κουβαλούσε ένα μυστικό που δεν μπορούσε να μοιραστεί με κανέναν άλλο.	Все говорило о том, что ее тяготит какая-то тайна, которой она не могла поделиться ни с кем.
Ακούγεται παράξενο; Επειδή όμως δεν ξέρω τι κουβαλούσε μέσα της, δεν μπορώ και να πω αν ήταν ή δεν ήταν ικανή να αυτοκτονήσει».	Это кажется немного странным, но из-за того, что я не знаю, что она скрывала, я и не могу уверенно ответить, была она В состоянии совершить самоубийство или нет.

«Τι σχέσεις είχε με τους γονείς και την αδερφή της;»	— А какие у нее были отношения с родителями и сестрой?
«Τι να σου πω τώρα;» Σκέφτηκε πάλι για αρκετή ώρα πριν απαντήσει.	— Да-а, как бы тебе это описать… — Он довольно долго молчал, прежде чем ответить.
«Τεταμένες. Σαν να περπατούσαν στα νύχια ο ένας γύρω από τον άλλο. Ο μόνος από αυτούς που έλεγε τη γνώμη του ήταν η μικρή της αδερφή, η Τζούλια, η οποία είναι πολύ παράξενο άτομο. Είχες πάντα την εντύπωση ότι γινόταν μια άλλη κουβέντα πίσω απ' όλα όσα λέγονταν φανερά.	— Напряженные. Как будто они все друг перед другом ходили на цыпочках. Единственная в их семье, кто действительно способен иногда сказать то, что думает, — это младшая сестра Александры Джулия. Но она в семье на особом положении. И каждый раз, когда они разговаривали, всегда казалось, что они говорят о чем-то совершенно другом, не о том, что произносилось вслух.
Δεν ξέρω ακριβώς πώς να το εξηγήσω. Ήταν σαν να μιλούσαν με κώδικα και κάποιος είχε ξεχάσει να μου δώσει το κλειδί».	По правде сказать, я не знаю, как тебе это объяснить. По правде сказать, я не знаю, как тебе это объяснить. Они как бы говорили шифром, но штука в том, что ключ к шифру мне забыли дать.
«Τι εννοούσες όταν είπες ότι η Τζούλια είναι παράξενη;»	— А что ты имел в виду, когда сказал, что Джулия «на особом положении»?
«Όπως πιθανώς ξέρεις, η Μπίργιτ απέκτησε την Τζούλια αργά. Ήταν αρκετά πάνω από σαράντα χρονών, και δεν το είχαν προγραμματίσει.	— Как ты, наверное, знаешь, Джулия появилась у Биргит поздно, ей тогда уже хорошо перевалило за сорок, и никто этого не планировал.
Έτσι, η Τζούλια ήταν, κατά κάποιον τρόπο, ένα πρόβλημα στην οικογένεια. Κι ούτε μπορεί να της ήταν εύκολο να έχει μια αδερφή σαν την Άλεξ.	Так что в своем роде Джулия в их семье как кукушонок в гнезде. И я уж ни за что не подумаю, что очень легко иметь такую сестру, как Алекс.
Η Τζούλια δεν ήταν όμορφο παιδί κι ούτε έγινε ομορφότερη με τα χρόνια. Όσο για την Άλεξ, ξέρεις πώς ήταν.	Джулия не была красивым ребенком и, повзрослев, ничуть не стала привлекательнее, а ты знаешь, как выглядела Алекс.
Η Μπίργιτ και ο ΚαρλΈρικ είχαν πάντα την προσοχή τους στραμμένη στην Άλεξ και απλώς ξεχνούσαν την Τζούλια. Και η Τζούλια αυτό το αντιμετώπιζε με εσωστρέφεια. Πάντως, μου αρέσει σαν άτομο. Κάτω από εκείνη τη βλοσυρή επιφάνεια υπάρχει κάτι, και ελπίζω ότι κάποιος θα μπει στον κόπο να το προσεγγίσει».	И Биргит, и Карл-Эрик всегда были полностью сфокусированы на Алекс, а про Джулию забывали совершенно. Типичная для нее манера поведения — это полностью замыкаться в себе, но мне она нравится, в ней что-то есть, там — под ее хмурым обличьем. Я только надеюсь, что кто-нибудь удосужится потратить время и заглянуть туда.

«Πώς αντέδρασε στον θάνατο της Άλεξ; Οι σχέσεις τους πώς ήταν;»	— А как она отреагировала на смерть Александры и какие у нее с сестрой были отношения?
«Γι’ αυτά πρέπει μάλλον να ρωτήσεις την Μπίργιτ ή τον ΚαρλΈρικ. Έχω πάνω από μισό χρόνο να τη συναντήσω.	— Тебе бы, наверное, лучше спросить об этом Биргит или Карла-Эрика: я не встречался с Джулией больше полугода.
Σπουδάζει δασκάλα στα βόρεια, στο Ούμεο, και δύσκολα φεύγει από εκεί. Φέτος δεν ήρθε ούτε για Χριστούγεννα.	Она учится в педагогическом на севере, в Умео, и очень неохотно выезжает оттуда. До июля она ни разу за целый год не была дома.
Όσον αφορά τη σχέση της με την Άλεξ, η Τζούλια πάντα λάτρευε τη μεγάλη αδερφή της.	Что же касается отношений с Александрой, то Джулия всегда боготворила старшую сестру.
Η Άλεξ είχε ήδη μπει εσωτερική σε σχολείο όταν γεννήθηκε η Τζούλια και συνεπώς δεν ήταν συχνά στο σπίτι, αλλά, όταν πηγαίναμε στους Καρλγκρέν, η Τζούλια την ακολουθούσε παντού σαν κουταβάκι.	Алекс уже начала учиться в школе-интернате, когда родилась Джулия, поэтому она не жила дома очень долго. Но когда мы были дома с семьей, то Джулия ходила за Александрой по пятам, прямо как щеночек.
Η Άλεξ δεν της έδινε και πολλή σημασία και την άφηνε να κάνει τα δικά της.	Не сказать, чтобы Алекс это очень заботило. Она просто позволяла ей это.
Καμιά φορά εκνευριζόταν μαζί της και της μιλούσε απότομα, αλλά συνήθως την αγνοούσε».	Иногда Джулия ее раздражала, и она могла на нее прикрикнуть, но по большей части она Джулию просто игнорировала.
Η Ερίκα ένιωσε ότι η συζήτηση όδευε προς το τέλος της. Στις ενδιάμεσες παύσεις, η σιωπή στο τεράστιο σπίτι ήταν απόλυτη, κι εκείνη διαισθάνθηκε ότι, παρά το μεγαλείο του, δεν έπαυε να είναι ένα έρημο σπίτι για τον Χένρικ Βίκνερ.	Эрика почувствовала, что разговор подходит к концу. В паузах во время разговора она ощущала, насколько всеобъемлюща тишина в этом большом доме. И она подумала, что, несмотря на всю свою роскошь, теперь этот дом стал для Хенрика Вийкнера пустым и одиноким.
Η Ερίκα σηκώθηκε και του έδωσε το χέρι. Εκείνος το πήρε ανάμεσα στα δύο δικά του, το κράτησε μερικά δευτερόλεπτα, το άφησε και προχώρησε πρώτος προς την πόρτα.	Эрика встала и протянула руку. Он взял ее двумя ладонями, подержал так несколько секунд, потом отпустил и пошел перед Эрикой к двери.
«Σκέφτηκα να πάω μέχρι την γκαλερί και να ρίξω μια ματιά» είπε η Ερίκα.	— Я хотела бы подъехать в галерею и немного посмотреть, — сказала Эрика.
«Ναι, αυτή είναι καλή ιδέα. Π Άλεξ ήταν πολύ περήφανη για την γκαλερί. Έστησε την επιχείρηση από το μηδέν, μαζί με μια φίλη της από τα φοιτητικά της χρόνια στο Παρίσι, τη Φρανσίν Μπιζού.	— Да, это хорошая мысль. Она была просто неслыханно увлечена ею. Александра выстроила свое дело с нуля вместе с подругой студенческих лет в Париже — Франсин Бежо.

Μόνο που τώρα λέγεται Σαντμπέργ στο επίθετο. Κάναμε αρκετή παρέα, αν και λιγόστεψαν οι επαφές όταν αυτή και ο άντρας της απέκτησαν παιδιά.	Да, хотя теперь ее фамилия Сандберг. Мы встречались помимо работы, семьями, но последнее время не так часто, потому что у них появился ребенок.
Η Φρανσίν πιθανότατα να είναι στην γκαλερί. Θα της τηλεφωνήσω και θα της εξηγήσω ποια είσαι, οπότε σίγουρα θα σου πει κάποια πράγματα για την Άλεξ».	Франсин наверняка в галерее. Я тут созвонился и объяснил, кто ты, так что она тебя встретит и немного расскажет об Алекс.
Ο Χένρικ άνοιξε ευγενικά την πόρτα για να περάσει η Ερίκα, κι εκείνη, αφού ευχαρίστησε για τελευταία φορά, έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό της.	Хенрик открыл и придержал дверь для Эрики, она поблагодарила его в последний раз, повернулась к мужу Александры спиной и пошла к машине.
Την ίδια στιγμή που βγήκε από το αυτοκίνητο άνοιξαν οι ουρανοί.	В ту же самую секунду, когда Эрика открыла дверцу машины и вышла, разверзлись врата небесные.
Η γκαλερί βρισκόταν στην οδό Τσάλμερς, παράλληλη της λεωφόρου με την απλή ονομασία Αβενίν,1 αλλά μισή ώρα αργότερα βαρέθηκε να ψάχνει για πάρκινγκ και άφησε το αμάξι στο Χέντεν.2	Галерея находилась на Кальмерсгатен, параллельно Большому бульвару, но Эрика, с полчаса покрутившись окрест, сдалась и припарковала машину на Хеден.
Στην πραγματικότητα, δεν απείχε και πολύ, αλλά επειδή έριχνε καρεκλοπόδαρα της φάνηκε σχεδόν δέκα χιλιόμετρα. Εκτός αυτού, η στάθμευση κόστιζε δώδεκα κορόνες την ώρα, και η Ερίκα ένιωσε τη διάθεσή της να κάνει μακροβούτι.	На самом деле это было не так далеко, но в проливной дождь путь до галереи показался не меньше мили длиной. Кроме того, парковка стоила двенадцать крон в час, и настроение Эрики несколько испортилось.
Ομπρέλα, φυσικά, δεν είχε πάρει μαζί της και ήξερε καλά ότι τα σγουρά μαλλιά της σύντομα θα έμοιαζαν με αποτυχημένη σπιτική περμανάντ.	Зонтик она, само собой, взять забыла и теперь была уверена, что ее вьющиеся волосы очень скоро будут похожи на бездарно сделанный дома перманент.
Βιάστηκε να διασχίσει την Αβενίν και μόλις που πρόλαβε να ελιχθεί για να αποφύγει το τραμ νούμερο τέσσερα που εμφανίστηκε βροντοκοπώντας με κατεύθυνση το Μελνντάλ.	Она торопливо пересекла бульвар, и прямо перед ней с грохотом и звоном проскочил трамвай четвертого номера, который ехал в направлении Мёльндаль.
Αφού προσπέρασε το οικοδομικό σύμπλεγμα Βάλαντ, στου οποίου το ομώνυμο νάιτ κλαμπ είχε ξεφαντώσει αρκετά βράδια ως φοιτήτρια, έστριψε αριστερά και μπήκε στην οδό Τσάλμερς.	Потом Эрика прошла по Валанд, где в студенческие времена иной раз проводила совершенно сумасшедшие вечера, а потом свернула налево на Кальмерсгатен.
Η γκαλερί Αμπστράκτ βρισκόταν στο δεξί της χέρι, με μεγάλες βιτρίνες που έβλεπαν προς τον δρόμο.	Галерея «Абстракт» была по левую руку. Большая витрина галереи смотрела на улицу.
Μόλις μπήκε, ακούστηκε ένα κουδούνι πάνω	Дверной колокольчик забренчал, когда

από την πόρτα και είδε ότι η αίθουσα ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσο φαινόταν απέξω.	Эрика шагнула внутрь, и она обратила внимание, что помещение на самом деле много больше, чем кажется снаружи.
Οι τοίχοι, μέρος του πατώματος και το ταβάνι ήταν ολόλευκα, κάτι που επέτρεπε στο μάτι να πέφτει απευθείας πάνω στα έργα τέχνης που κρέμονταν στους τοίχους.	Стены, пол и потолок, выкрашенные в белый цвет, ненавязчиво заставляли концентрировать внимание на работах, которые висели по стенам.
Στην απέναντι άκρη της αίθουσας είδε μια γυναίκα που φαινόταν αναμφισβήτητα γαλλικής καταγωγής. Ανέδιδε έναν αέρα απόλυτης κομψότητας και συζητούσε με έναν πελάτη για έναν πίνακα χειρονομώντας ακατάπαυστα.	В дальнем конце зала она заметила женщину, которая, вне всяких сомнений, была француженкой. Она олицетворяла собой саму элегантность и обсуждала с клиентом картину, сопровождая разговор быстрой жестикуляцией.
«Έρχομαι αμέσως. Ρίξε μια ματιά γύρω σου όσο περιμένεις». Η γαλλική της προφορά ακουγόταν γοητευτική.	— Я сейчас подойду, а ты тут пока осмотрись. Ее французский акцент прозвучал очаровательно.
Η Ερίκα πήρε τα λόγια της τοις μετρητοίς και με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από τη μέση της έκανε έναν γύρο στην αίθουσα παρατηρώντας τα έργα τέχνης. Όπως άφηνε να εννοηθεί η ονομασία της γκαλερί, όλοι οι πίνακες είχαν μοτίβα αφηρημένης τέχνης. Κύβοι, τετράγωνα, κύκλοι και παράξενες φιγούρες.	Эрика так и сделала и, заложив руки за спину, начала неторопливо прохаживаться по залу, рассматривая работы. Как следовало из названия галереи, все картины были написаны в абстрактной манере: кубы, квадраты, круги и странные фигуры.
Η Ερίκα έγειρε στο πλάι το κεφάλι της και μισόκλεισε τα μάτια μήπως μπορούσε να δει ό,τι κατάφερναν να δουν οι λάτρεις της εν λόγω τέχνης. Εν πάση περιπτώσει, ό,τι κι αν ήταν αυτό της διέφευγε εντελώς.	Эрика наклонила голову к плечу и прищурилась, пытаясь увидеть, что же такого во всем этом способны разглядеть знатоки искусства, чего она совершенно не могла заметить.
Μπα, τίποτα. Μόνο κύβους και τετράγωνα έβλεπε ξανά, σαν κι αυτά που θα μπορούσε να φτιάξει ένα πεντάχρονο παιδί, κατά τη γνώμη της.	Ничегошеньки. По-прежнему всего лишь кубы и квадраты. С ее точки зрения, такое мог изобразить пятилетний ребенок.
Τελικά, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι όλ' αυτά ήταν πολύ πέρα από τον δικό της ορίζοντα.	Ей оставалось только смириться с тем, что все это, наверное, выше ее понимания.
Στεκόταν μπροστά από έναν τεράστιο κόκκινο πίνακα με κίτρινα ακανόνιστα κατανεμημένα διαστήματα, όταν άκουσε τη Φρανσίν να έρχεται από κάπου πίσω της με τακούνια που χτυπούσαν πάνω στο πάτωμα που έμοιαζε με σκακιέρα.	Эрика стояла перед огромной красной картиной с желтыми беспорядочно разбросанными штуковинами, когда услышала сзади перестук каблуков по выложенному квадратами полу — к ней подходила Франсин.
«Δεν είναι υπέροχο;»	— Конечно, она чудесная.

«Ε, ναι, βέβαια, ωραίο είναι. Αλλά, για να πω την αλήθεια, δεν είμαι και τόσο εξοικειωμένη με τον κόσμο της τέχνης. Θεωρώ όμορφα τα ηλιοτρόπια του Βαν Γκογκ, αλλά κάπου εκεί σταματούν οι γνώσεις μου».	— Ну да, да, конечно, она мне нравится. Но, честно говоря, мир искусства не самая моя сильная сторона. Я чувствую, что подсолнухи Ван Гога красивые, но примерно на этом мое понимание и заканчивается.
Η Φρανσίν χαμογέλασε.	Франсин улыбнулась:
«Πρέπει να είσαι η Ερίκα. Ο Ανρί μόλις τηλεφώνησε και μου είπε ότι θα ερχόσουν».	— Ты, должно быть, Эрика. Анри как раз позвонил и сказал, что ты едешь сюда.
Της έτεινε το λεπτοκαμωμένο χέρι της, και η Ερίκα σκούπισε στα γρήγορα πάνω στο παντελόνι της το δικό της, που ήταν ακόμη μούσκεμα από τη βροχή, πριν κάνουν τη χειραψία.	Она протянула узкую ладонь, и Эрика торопливо вытерла свою, все еще мокрую от дождя, прежде чем пожать руку Франсин.
Η γυναίκα που στεκόταν μπροστά της ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, με μια κομψότητα το προνόμιο της οποίας φαίνεται να έχουν αποκλειστικά οι Γαλλίδες.	Маленькая и изящная женщина, стоящая перед ней, олицетворяла собой ту особую элегантность, на которую, кажется, у француженок есть патент.
Με το 1,75 ύψος της, δίχως τα παπούτσια, η Ερίκα ένιωθε σαν γυναίκα-γίγαντας μπροστά της.	Со своими ста семьюдесятью пятью без каблуков Эрика чувствовала себя в ее обществе женщиной-великаном.
Τα μαλλιά της Φρανσίν ήταν κατάμαυρα και στρωτά, χτενισμένα προς τα πίσω, και κατέληγαν σε έναν κότσο στον σβέρκο της.	Волосы Франсин цвета воронова крыла были гладко зачесаны назад и собраны в пучок на затылке.
Φορούσε ένα μαύρο εφαρμοστό φόρεμα. Μάλλον είχε επιλέξει το χρώμα λόγω του θανάτου της φίλης και συ-νεργάτιδάς της, διότι ήταν ο τύπος γυναίκας που ευχαρίστως θα φορούσε κάτι φλογερά κόκκινο ή, ίσως, κάτι έντονα κίτρινο.	На ней отлично сидел темный костюм. Цвет был наверняка выбран в связи со смертью подруги и коллеги. И от этого она казалась еще более женственной, чем если бы оделась в кричащий красный или, может быть, желтый.
Το μέικ απ ήταν ελαφρύ και τέλειο, αλλά δεν κατάφερνε να κρύψει την αποκαλυπτική κοκκινάδα γύρω από τα μάτια της.	Легкий и превосходно наложенный макияж все же не мог скрыть заметную красноту вокруг глаз.
Η Ερίκα ήλπιζε βαθιά μέσα της να μην είχε χαλάσει η δική της μάσκαρα - προφανώς, φρούδα ελπίδα.	Эрика надеялась, что ее собственная тушь не потекла, хотя это наверняка пустые надежды.
«Σκέφτηκα να καθίσουμε να τα πούμε πίνοντας ένα καφεδάκι. Έχει ησυχία σήμερα. Μπορούμε να πάμε εδώ από πίσω».	— Я думаю, нам надо присесть и поговорить за чашечкой кофе. Сегодня на редкость спокойно. Так что мы можем пройти вон туда.
Προπορεύτηκε προς ένα μικρό δωμάτιο πίσω	Франсин пошла перед Эрикой к дальней

από την κυρίως αίθουσα, το οποίο ήταν πλήρως εξοπλισμένο με ψυγείο, φούρνο μικροκυμάτων και μηχανή για καφέ.	стене галереи, где обнаружилась маленькая комната, полностью оборудованная: с холодильником, микроволновой печью и кофеваркой.
Το τραπέζι που υπήρχε εκεί ήταν μικρό και είχε χώρο μόνο για δύο καρέκλες.	Там стоял стол, настолько маленький, что возле него помещалось только два стула.
Η Ερίκα κάθισε στη μία, και η Φρανσίν της πρόσφερε μεμιάς μια κούπα αχνιστό καφέ. Το στομάχι της διαμαρτυρήθηκε για τον παραπανίσιο καφέ μετά τις κούπες που είχε πιει στου Χένρικ, αλλά ήξερε, λόγω της πείρας της από τις αναρίθμητες συνεντεύξεις που είχε πάρει για το υλικό των βιβλίων της, ότι για κάποιο λόγο ο κόσμος μιλούσε ευκολότερα με μια κούπα καφέ στο χέρι.	Эрика села, и Франсин тут же подала ей чашку горячего кофе. После нескольких чашек кофе, выпитых дома у Хенрика, желудок Эрики запротестовал против очередной порции, но она знала по собственному опыту после бесчисленных интервью, которые брала в поисках неофициального дополнительного материала для своих книг, что по какой-то причине люди охотнее и больше рассказывают с чашкой кофе в руке.
«Όπως κατάλαβα από τον Ανρί, οι γονείς της Άλεξ σού ζήτησαν να γράψεις ένα άρθρο στη μνήμη της».	— Насколько я поняла из того, что сказал Анри, родители Алекс попросили тебя написать статью в память о ней.
«Ναι, την Άλεξ την έβλεπα ελάχιστα και για πολύ λίγο τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια, οπότε πρέπει να ανακαλύψω κάτι περισσότερο για το πώς ήταν σαν άτομο πριν αρχίσω να γράφω το άρθρο».	— Да, но я не встречалась с Алекс последние двадцать три года. Так что я пытаюсь сначала разузнать немного о том, каким она была человеком, прежде чем смогу начать писать статью.
«Δημοσιογράφος είσαι;»	— Ты журналист?
«Όχι, συγγραφέας. Γράφω βιογραφίες. Αυτό εδώ το κάνω απλώς επειδή μου το ζήτησαν η Μπίργιτ και ο ΚαρλΈρικ.	— Нет, я писатель. Пишу биографии. А за это я взялась только потому, что Биргит и Карл-Эрик попросили меня.
Και εκτός αυτού, εγώ ήμουν που τη βρήκα πρώτη, σχεδόν πρώτη για να κυριολεκτούμε, και κατά κάποιον παράξενο τρόπο αισθάνομαι ότι πρέπει να το κάνω αυτό για να αποκομίσω μια άλλη εικόνα για την Άλεξ, μια ζωντανή εικόνα. Ακούγεται περίεργο;»	Кроме того, именно я нашла Александру, ну, во всяком случае, почти. И по какой-то странной причине я чувствую, что мне нужно это сделать, создать для себя другой образ — образ живой Александры. Это звучит странно?
«Όχι, καθόλου. Πιστεύω ότι είναι υπέροχο που μπαίνεις σε τόσο κόπο για χατίρι των γονιών της Άλεξ — και για την Άλεξ».	— Нет, совсем нет. Я думаю, это просто здорово, что ты взяла на себя это ради родителей Алекс и самой Александры.
Η Φρανσίν έσκυψε μπροστά, πάνω από το τραπέζι, και έβαλε το χέρι της με το όμορφο μανικιούρ πάνω στο χέρι της Ερίκα.	Франсин наклонилась вперед через стол и положила изящные пальцы с безукоризненным маникюром на руку Эрики.

Η Ερίκα ένιωσε μια ζεστή κοκκινάδα ν' απλώνεται στα μάγουλά της και προσπάθησε να μη σκέφτεται το προσχέδιο του βιβλίου που είχε δουλέψει τις περισσότερες ώρες της προηγούμενης μέρας.	Эрика почувствовала тепло и то, что ее щеки начинают краснеть, и попыталась не думать о пользе для книги, над которой работала большую часть вчерашнего дня.
Η Φρανσίν συνέχισε:	Франсин продолжила:
«Ο Ανρί με παρακάλεσε, επίσης, να απαντήσω στις ερωτήσεις σου με τη μεγαλύτερη δυνατή ειλικρίνεια».	— Анри попросил меня также ответить на твои вопросы со всей возможной откровенностью.
Μιλούσε άψογα σουηδικά. Ρωτάκιζε απαλά, και η Ερίκα πρόσεξε ότι χρησιμοποιούσε τη γαλλική εκδοχή του ονόματος του Χένρικ: Ανρί.	Франсин говорила на отличном шведском. «Р» мягко грассировал, и Эрика обратила внимание, что она использовала французскую версию имени Хенрик — Анри.
«Με την Άλεξ γνωριστήκατε στο Παρίσι;»	— Ты и Алекс встретились в Париже?
«Ναι, σπουδάζαμε μαζί Ιστορία Τέχνης. Τα βρήκαμε από την πρώτη κιόλας μέρα. Εκείνη έδειχνε χαμένη, κι εγώ ένιωθα ακριβώς το ίδιο. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία, όπως λένε συνήθως».	— Да, мы вместе изучали историю искусств. Нашли друг друга уже в первый день. Она казалась заблудившейся, а я чувствовала себя заблудившейся. Но остальная часть истории обычна, как говорится.
«Πόσο καιρό γνωριζόσασταν;»	— Как долго вы знали друг друга?
«Α... Για να σκεφτώ. Ο Ανρί και η Άλεξ γιόρτασαν τα δεκαπέντε χρόνια του γάμου τους το περασμένο φθινόπωρο, οπότε έχουμε.	— Дай-ка подумать… Анри и Алекс отпраздновали пятнадцатую годовщину свадьбы осенью. Так что это будет…
Δεκαεφτά χρόνια. Τα δεκαπέντε από αυτά είχαμε μαζί αυτή εδώ την γκαλερί».	семнадцать лет. Пятнадцать лет мы вместе управляли этой галереей.
Σώπασε και άναψε, προς μεγάλη έκπληξη της Ερίκα, ένα τσιγάρο.	Она помолчала, а затем закурила, к великому удивлению Эрики.
Για κάποιο λόγο, η Ερίκα δεν είχε φανταστεί τη Φρανσίν σαν καπνίστρια. Το χέρι της Φρανσίν τρεμούλιασε λίγο καθώς άναβε το τσιγάρο και έπειτα τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά δίχως να πάρει τα μάτια της από την Ερίκα.	По какой-то причине она не могла себе представить Франсин курящей. Рука Франсин, держащая сигарету, легонько дрожала, и она глубоко затянулась, не отводя взгляда от Эрики.
«Δεν αναρωτήθηκες πού ήταν;» ρώτησε η Ερίκα. «Πιθανώς να κείτονταν εκεί για καμιά βδομάδα όταν τη βρήκαμε».	— А разве ты не искала Алекс, когда она пропала? Ведь, по всей вероятности, она пролежала там неделю, прежде чем мы нашли ее.
Κι εκείνη τη στιγμή πέρασε από το μυαλό της	Эрику кольнуло, что она не подумала

Ερίκα ότι δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει τον Χένρικ το ίδιο πράγμα.	задать Хенрику тот же вопрос.
«Ξέρω ότι ακούγεται παράξενο, αλλά, όχι, δεν το έκανα.	— Я знаю, это может показаться странным, но нет. Меня это не удивило.
Η Άλεξ.» κάπου εκεί δίστασε «η Άλεξ έκανε πάντα, λίγο πολύ, αυτό που ήθελε. Ήταν κάπως απογοητευτικό, αλλά υποθέτω ότι συνήθισα με τον καιρό.	Алекс… — она помедлила, — Алекс всегда делала что хотела. Порой она сильно огорчала меня, но со временем я привыкла и смирилась.
Δεν ήταν η πρώτη φορά που έλειπε κάμποσο καιρό, για να εμφανιστεί μετά σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και να αναλάβει την γκαλερί μόνη της, όσο μάλιστα εγώ είχα την άδεια μητρότητας.	И далеко не один раз бывало так, что она исчезала на какое-то время, а потом опять появлялась как ни в чем не бывало. Но она с лихвой компенсировала мне это тем, что одна управляла галереей во время моего послеродового отпуска.
Ξέρεις, κατά κάποιον τρόπο, ακόμη πιστεύω ότι και τώρα έτσι θα γίνει. Ότι θα ανοίξει την πόρτα και θα μπει μέσα. Αλλά αυτή τη φορά δεν πρόκειται να συμβεί».	И ты понимаешь, я почему-то жду, что и на этот раз все будет так же: опять откроется дверь и она просто войдет. Но сейчас, похоже, этого не произойдет.
Ένα δάκρυ απείλησε να κυλήσει από την άκρη των ματιών της.	Слезинка собралась скатиться с ресницы Франсин.
«Όχι, δεν πρόκειται». Η Ερίκα κοίταξε κάτω, προς την κούπα της, επιτρέποντας διακριτικά στη Φρανσίν να σκουπίσει τα μάτια της. «Πώς αντέδρασε ο Χένρικ όταν εξαφανίστηκε η Άλεξ;»	— Нет. — Эрика посмотрела в свою кофейную чашку и дала Франсин время аккуратно промокнуть глаза. — А как реагировал Хенрик, когда Алекс просто исчезала?
«Τον συνάντησες, έτσι δεν είναι; Στα δικά του μάτια η Άλεξ δεν έκανε ποτέ λάθη. Ο Ανρί είχε αφιερώσει τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στο να τη λατρεύει. Ο κακόμοιρος».	— Но ты же ведь с ним встречалась. Анри посвятил последние пятнадцать лет ей. Бедный Анри!
«Κακόμοιρος γιατί;»	— Почему бедный?
«Η Άλεξ δεν τον αγαπούσε. Αργά ή γρήγορα θα αναγκαζόταν να το καταλάβει και ο ίδιος».	— Алекс не любила его. И рано или поздно ему бы пришлось это увидеть.
Έσβησε το πρώτο τσιγάρο και άναψε άλλο ένα.	Первая сигарета была потушена, и Франсин зажгла еще одну.
«Πρέπει να γνωρίζατε η μία την άλλη πολύ καλά ύστερα από τόσα χρόνια» είπε η Ερίκα.	— Вы должны знать друг друга вдоль и поперек после стольких лет.
«Δεν νομίζω ότι υπήρχε άνθρωπος που γνώριζε καλά την Άλεξ. Αν κι εγώ τη γνώριζα καλύτερα από τον Ανρί. Απλώς αυτός αρνούνταν πάντα να βγάλει τα ροζ γυαλιά και	— Я не думаю, что кто-нибудь знал Алекс, хотя я знала ее все-таки немного лучше, чем Анри. Он никогда не осмеливался снять свои розовые очки.

να σταματήσει να τα βλέπει όλα ρόδινα».	
«Καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησής μας ο Χένρικ άφησε να εννοηθεί ότι σε όλο τον γαμήλιο βίο του ένιωθε πως η Άλεξ κάτι του έκρυβε.	— Хенрик заметил во время нашего разговора, что он в течение всего их брака чувствовал, будто Алекс что-то скрывала от него.
Ξέρεις αν αληθεύει αυτό και, αν ναι, τι μπορεί να είναι;»	Ты не знаешь, это правда? И что это, во всяком случае, могло быть?
«Ασυνήθιστα οξυδερκές εκ μέρους του. Ίσως να τον υποτίμησα τον Ανρί».	— Прямо какое-то неожиданное для него прозрение. Я, может быть, недооценила Анри. —
Ανασήκωσε ένα καλοσχηματισμένο φρύδι. «Στην πρώτη ερώτηση απαντάω ναι, είχα κι εγώ την αίσθηση πως κάτι κουβαλούσε μέσα της. Στη δεύτερη ερώτηση πρέπει, δυστυχώς, ν' απαντήσω όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα περί τίνος επρόκειτο.	И Франсин приподняла бровь. — На первый вопрос я отвечу «да». Да, я тоже всегда ощущала, что она что-то такое носит в себе. На второй вопрос ответ будет, к сожалению, «нет». У меня нет ни малейшего понятия насчет того, что это может быть.
Παρά τη μακροχρόνια φιλία μας, υπήρχε πάντα ένα σημείο όπου η Άλεξ έδινε σήμα ότι "μέχρι εδώ και μη παρέκει".	Несмотря на нашу долгую дружбу, всегда был один пункт, насчет которого Александра совершенно ясно давала понять: сюда можно, а дальше ни за что.
Εγώ το αποδέχτηκα, ο Ανρί όχι. Αργά ή γρήγορα αυτό θα τον τσάκιζε. Γνωρίζω, επίσης, ότι μάλλον θα γινόταν γρήγορα παρά αργά».	Я приняла это, а Анри не принял. Когда-нибудь это бы его доконало. И кроме того, я просто знаю, что это было бы раньше, а не позже.
«Γιατί;»	— Почему?
Η Φρανσίν φάνηκε να διστάζει.	Франсин помедлила:
«Θα της κάνουν νεκροψία, έτσι δεν είναι;»	— Тело Алекс будут вскрывать, не правда ли?
«Ναι, πάντοτε το κάνουν όταν πρόκειται για αυτοκτονία. Γιατί ρωτάς;»	Вопрос застал Эрику совершенно врасплох. — Да, так всегда делается в случае самоубийства. А почему ты спрашиваешь?
«Γιατί σε αυτή την περίπτωση θα ξέρω ότι αυτό που σκέφτομαι να σου αναφέρω θα βγει, ούτως ή άλλως, στην επιφάνεια. Η συνείδησή μου θα είναι, τουλάχιστον, πιο ήσυχη έτσι».	— Потому что тогда то, о чем я думаю тебе рассказать, так или иначе выйдет наружу. Совесть будет чиста, на душе станет полегче.
Έσβησε προσεχτικά το τσιγάρο. Π Ερίκα κρατούσε την ανάσα της με μεγάλη αγωνία, αλλά η Φρανσίν αφιέρωσε αρκετή ώρα στο	Франсин тщательно затушила сигарету. Эрика затаила дыхание, с нетерпением ожидая продолжения, но Франсин

άναμμα του τρίτου τσιγάρου.	потребовалось довольно много времени, чтобы прикурить третью сигарету.
Τα δάχτυλά της δεν είχαν το χαρακτηριστικό κιτρίνισμα του καπνιστή, και η Ερίκα υποπτεύθηκε ότι δεν κάπνιζε συχνά αρειμανίως όπως τώρα.	На ее пальцах не было характерных для курильщиков желтых пятен, поэтому Эрика подозревала, что обычно она не курит одну за другой.
«Θα πρέπει να ξέρεις ότι η Άλεξ πήγαινε στη Φιελμπάκα πολύ συχνότερα το τελευταίο εξάμηνο, έτσι δεν είναι;»	— Ты, наверное, знаешь, что последние полгода Алекс бывала во Фьельбаке значительно чаще, чем обычно.
«Ναι, το ράδιο αρβύλα λειτουργεί απρόσκοπτα σε μικρές κοινωνίες. Σύμφωνα με τις τοπικές φήμες, ήταν στη Φιελμπάκα σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο. Μόνη».	— Ну конечно, сарафанное радио отлично работает в маленьких местечках. Судя по местным слухам, она приезжала во Фьельбаку чуть ли не каждые выходные, одна.
«Το “μόνη” είναι η μισή αλήθεια».	— Одна — это правда, но с оговорками.
Η Φρανσίν δίστασε ξανά. Π Ερίκα έπρεπε να καταπνίξει την παρόρμησή της να ανέβει πάνω από το τραπέζι, να την πιάσει από τους ώμους και να την τραντάξει, μπας και της έβγαζε τελικά αυτό που κρατούσε μέσα της. Της είχε κεντρίσει αναμφίβολα το ενδιαφέρον.	Франсин опять замолчала, из-за чего Эрика с трудом подавила в себе желание потянуться через стол, схватить ее и вытрясти то, что она скрывала. Ей было более чем интересно.
«Κάποιον είχε γνωρίσει εκεί. Έναν άντρα. Δεν ήταν δα και η πρώτη φορά που η Άλεξ είχε κάποια ερωτική σχέση, αλλά για κάποιο λόγο είχα την αίσθηση ότι αυτό ήταν διαφορετικό.	— Она кого-то там встретила. Мужчину. Да, у Алекс не впервые возникал роман, но у меня почему-то появилось ощущение, что на этот раз все по-другому.
Πρώτη φορά από τότε που γνωριζόμασταν εκείνη έδειχνε σχεδόν ικανοποιημένη. Και ξέρω ότι δεν θα μπορούσε να έχει αυτοκτονήσει. Κάποιος τη δολοφόνησε, δεν υπάρχει αμφιβολία γι’ αυτό».	Впервые за все то время, что мы знали друг друга, она выглядела удовлетворенной. Кроме того, я знаю, что она не могла покончить с собой, ее, без сомнения, кто-то убил. У меня нет ни малейших сомнений.
«Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη; Ούτε καν ο Χένρικ δεν μπορούσε να πει με σιγουριά αν η Άλεξ ήταν ικανή να αυτοκτονήσει».	— А почему ты так в этом уверена? Хенрик не смог мне сказать однозначно и с уверенностью — могла или не могла она совершить самоубийство.
«Επειδή ήταν έγκυος».	— Потому что она была беременна.
Η απάντηση εξέπληξε την Ερίκα.	Ответ поразил Эрику.
«Ο Χένρικ το ξέρει αυτό;»	— А Хенрик об этом знает?
«Δεν ξέρω. Αλλά, όπως και να ’χει, δεν ήταν δικό του παιδί. Δεν ζούσαν μαζί, έτσι όπως το εννοείς, εδώ και πολλά χρόνια.	— Понятия не имею. В любом случае, как ни посмотри, это был не его ребенок. Они не живут как муж и жена уже несколько

	лет.
Και όταν είχαν πιο στενή σχέση, η Άλεξ αρνούνταν να κάνει παιδί με τον Ανρί. Παρά τις επίμονες παρακλήσεις του.	А когда они спали вместе, Александра всегда отказывалась иметь ребенка от Анри, хотя он много раз умолял ее об этом.
Όχι. Πατέρας του παιδιού πρέπει να είναι αυτός ο νέος άντρας στη ζωή της, όποιος κι αν είναι».	Нет, ребенок, должно быть, от того, нового в ее жизни мужчины, кем бы он ни был.
«Δεν είπε ποτέ ποιος ήταν;»	— А она ничего не сказала о том, кто он?
«Όχι. Όπως πιθανότατα έχεις καταλάβει πια, η Άλεξ ήταν πολύ φειδωλή με τις εκμυστηρεύσεις της.	— Нет, Алекс была, как ты, наверное, уже поняла, очень скрытная и неразговорчивая.
Πρέπει να ομολογήσω ότι έμεινα κατάπληκτη όταν μου είπε για το παιδί, αλλά είναι κι αυτός ένας από τους λόγους που είμαι εντελώς σίγουρη ότι δεν αυτοκτόνησε.	Признаюсь, я была страшно поражена, когда она рассказала о ребенке. Но это одна из причин, почему я абсолютно уверена, что она не совершала самоубийства.
Ξεχείλιζε από ευτυχία και δεν μπορούσε να το κρατήσει μυστικό. Αγαπούσε εκείνο το παιδί και δεν θα έκανε ποτέ κάτι που θα το έβλαπτε. Πόσο μάλλον να του στερούσε τη ζωή.	Ее просто переполняло счастье, и она все время говорила об этом. Она уже любила этого ребенка и никогда бы не сделала ему ничего плохого, а тем более не отняла бы жизнь.
Πρώτη φορά έβλεπα την Αλεξάνδρα να χαίρεται τη ζωή. Πιστεύω ότι θα μπορούσα να την αγαπήσω πάρα πολύ».	Я впервые видела Александру такой жизнерадостной и счастливой. Думаю, могу сказать, что она мне очень нравилась в это время.
Ο τόνος στη φωνή της πρόδιδε λύπη.	— В голосе Франсин чувствовалась горечь.
«Ξέρεις, είχα επίσης την αίσθηση ότι ήταν έτοιμη να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της με το παρελθόν, τρόπον τινά.	— Ты знаешь, у меня появилось ощущение, что она хотела каким-то образом рассчитаться со своим прошлым.
Δεν ξέρω πώς ακριβώς, αλλά κάποια σκόρπια σχόλια εδώ κι εκεί αυτή την εντύπωση μου είχαν δώσει».	Я не знаю, что там было или как она собиралась это сделать, но несколько коротких, случайно оброненных фраз то там, то сям — и у меня сложилось такое впечатление.
Η πόρτα της γκαλερί άνοιξε και άκουσαν κάποιον να χτυπάει τα πόδια του για να τινάξει το χιόνι από τα παπούτσια του πάνω στο χαλί της εισόδου. Η Φρανσίν σηκώθηκε.	Наружная дверь в галерею открылась, и они услышали, как кто-то сбивает снег с башмаков на коврике возле двери. Франсин встала.
«Μάλλον πελάτης είναι. Πρέπει να τον αναλάβω. Ελπίζω να σε βοήθησα κάπως».	— Это, наверное, клиент. Я должна им заняться. Надеюсь, что я хоть как-то смогла тебе помочь.

«Α, ναι, και είμαι πολύ ευγνώμων που εσύ και ο Χένρικ ήσασταν τόσο ειλικρινείς μαζί μου. Με βοηθήσατε πολύ».	— О да, я тебе очень благодарна. Вам обоим — тебе и Хенрику — за то, что вы были настолько откровенны; вы мне на самом деле очень помогли.
Αφού πρώτα η Φρανσίν διαβεβαίωσε τον πελάτη ότι θα τον εξυπηρετούσε αμέσως, κατευθύνθηκαν μαζί προς την πόρτα. Σταμάτησαν μπροστά από έναν τεράστιο καμβά με ένα λευκό τετράγωνο σε μπλε φόντο και έδωσαν τα χέρια.	Они пошли к двери, и Франсин сказала посетителю, что она немедленно им займется. Перед огромной картиной с белым квадратом на синем фоне они остановились, пожали руки.
«Έτσι, από καθαρή περιέργεια, πόσα πρέπει να πληρώσει κανείς για έναν τέτοιο πίνακα; Πέντε, δέκα χιλιάδες;»	— Из чистого любопытства: сколько пришлось бы заплатить, к примеру, вот за эту картину? Пять тысяч? Десять тысяч?
Η Φρανσίν χαμογέλασε. «Μάλλον πενήντα». Η Ερίκα σφύριξε σιγανά.	Франсин улыбнулась: — Скорее пятьдесят. Эрика тихо присвистнула:
«Βλέπεις λοιπόν; Τέχνη και ποιοτικά κρασιά. Δύο τομείς που για μένα είναι απόλυτο μυστήριο».	— Да, что тут скажешь: искусство и коллекционные вина — две области, которые для меня настоящая мистика.
«Α, κι εγώ δεν μπορώ να συντάξω ούτε μια λίστα για ψώνια. Ο καθένας μας έχει τον δικό του τομέα εξειδίκευσης».	— А я каждый раз едва могу справиться со списком покупок. У нас у всех есть свои белые пятна.
Γέλασαν. Η Ερίκα έσφιξε το μουσκεμένο ακόμη πανωφόρι της γύρω από το κορμί της και μετά βγήκε έξω στη βροχή.	Они посмеялись. Эрика поплотнее укуталась в свое еще мокрое пальто и вышла наружу в дождь.
Η βροχή είχε μετατρέψει το χιόνι σε λασπόχιονο, και η Ερίκα οδηγούσε κάτω από το επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας για να έχει κάποιο περιθώριο αντίδρασης.	Дождь превратил снег в месиво, и какое-то время Эрика ехала довольно медленно из соображений безопасности.
Αφού είχε φάει σχεδόν μισή ώρα προσπαθώντας να βγει από το Χίσινγκεν, όπου είχε βρεθεί από λάθος της, πλησίαζε τώρα στην Ουντεβάλα.	Она потеряла почти полчаса, пытаясь выехать из Хисенгена, куда ее все-таки по ошибке занесло. Сейчас она подъезжала к Уддевалле.
Ένα υπόκωφο γουργούρισμα της θύμισε ότι είχε ξεχάσει παντελώς να φάει όλη τη μέρα. Βγήκε από την ευρωπαϊκή αρτηρία Ε-6, στο ύψος του Τορπ, βορείως της Ουντεβάλα, και μπήκε στο ντράιβ ιν ενός Μακ Ντόναλντ.	Желудок напомнил о себе громким бурчанием. Действительно, она совершенно забыла о том, что надо бы поесть. Она свернула с шоссе Е-6 у торгового центра «Торп» к северу от Уддеваллы и заехала в «Макдоналдс» для водителей.
Καταβρόχθισε στα γρήγορα ένα τσίζμπεργκερ καθισμένη στο παρκαρισμένο αυτοκίνητο και	Сидя в машине на парковке, Эрика быстренько запихала в себя чизбургер и

σύντομα βρέθηκε ξανά στον αυτοκινητόδρομο.	скоро уже опять ехала по шоссе.
Όλη την ώρα σκεφτόταν αυτά που είχε συζητήσει με τον Χένρικ και τη Φρανσίν.	Все время у нее в голове крутились мысли по поводу разговоров с Хенриком и Франсин.
Αυτά που της είχαν πει έδιναν την εικόνα ενός ατόμου με ψηλά τείχη γύρω του.	После их рассказов у Эрики сложился образ человека, который построил вокруг себя высоченные укрепления.
Αυτό για το οποίο ήταν περισσότερο περίεργη η Ερίκα ήταν ποιος θα μπορούσε να είναι ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ.	Ну и, конечно, больше всего ее занимал вопрос, кто же мог быть отцом ребенка Алекс.
Η Φρανσίν δεν πίστευε ότι ήταν του Χένρικ, αλλά κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος τι συμβαίνει στην κρεβατοκάμαρα των άλλων ανθρώπων, οπότε η Ερίκα θεωρούσε ακόμη πιθανό ότι το παιδί μπορεί να ήταν δικό του.	Франсин не верила, что это был ребенок Хенрика, но никто и никогда не может знать наверняка, что происходит у других в спальне. Поэтому Эрика все же не исключала и такую возможность,
Αν δεν ήταν, επέστρεφε το ερώτημα αν πατέρας του παιδιού θα μπορούσε να ήταν ο άντρας που η Άλεξ συναντούσε κάθε Σαββατοκύριακο στη Φιελμπάκα, όπως είχε πει η Φρανσίν, ή αν τελικά η Άλεξ είχε κάποιον εραστή στο Γέτεμποργ.	а если нет, то, во всяком случае, можно предположить, что отец ребенка — тот мужчина, с которым, как считала Франсин, Александра встречалась во Фьельбаке каждые выходные, или, возможно, у нее была связь в Гётеборге.
Η Ερίκα είχε αποκομίσει την εντύπωση ότι η Άλεξ ζούσε κάποιου είδους παράλληλη ζωή σε σχέση με τους ανθρώπους που γνώριζε.	У Эрики сложилось впечатление, что Алекс жила как бы параллельно существованию других людей в ее жизни.
Έκανε ό,τι ήθελε, δίχως να σκέφτεται πώς αυτό επηρέαζε τον στενό της περίγυρο και κυρίως τον Χένρικ.	Она делала что заблагорассудится, совершенно не думая о том, как это отразится на близких людях, и в первую очередь на Хенрике.
Η Ερίκα είχε την αίσθηση ότι η Φρανσίν δυσκολευόταν να καταλάβει πώς ο Χένρικ μπορούσε να αποδέχεται έναν γάμο με τέτοιες προϋποθέσεις και μάλιστα πίστευε πως η Φρανσίν μάλλον τον περιφρονούσε ακριβώς γι' αυτό.	Эрика отчетливо почувствовала, что Франсин очень трудно понять, почему Хенрик принимал их брак, невзирая на все обстоятельства. Более того, ей даже показалось, что Франсин презирает Хенрика за это.
Όσον αφορούσε την Ερίκα, μπορούσε να καταλάβει πολύ καλά πώς λειτουργούσαν κάτι τέτοιοι μηχανισμοί, διότι είχε παρακολουθήσει τον έγγαμο βίο της Άννας και του Λούκας εδώ και πολλά χρόνια.	Но Эрика могла это понять. Она более чем хорошо знала, как эта механика работает, потому что уже много лет наблюдала за семьей Анны и Лукаса.
Αυτό που τη στενοχωρούσε περισσότερο σχετικά με την ανικανότητα της Άννας να αλλάξει την κατάσταση της ζωής της ήταν ότι	То, что расстраивало ее больше всего, и то, что делало невозможным для Анны попытаться изменить свою жизненную

δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται αν έφταιγε εν μέρει και η ίδια για την έλλειψη αυτοσεβασμού που επιδείκνυε η Άννα.	ситуацию, и то, в чем Эрика время от времени частично винила себя, было отсутствие у Анны самоуважения.
Η Ερίκα ήταν πέντε χρονών όταν γεννήθηκε η Άννα. Από την πρώτη στιγμή που είδε τη μικρή της αδερφή την είχε προστατεύσει από εκείνη την πραγματικότητα που κουβαλούσε η ίδια μέσα της σαν αόρατη πληγή.	Эрике пошел шестой год, когда родилась Анна, и она сразу же стала присматривать за своей младшей сестрой и защищать ее от жестокой действительности, которая самой Эрике наносила невидимые раны.
Η Άννα δεν θα χρειαζόταν ποτέ να νιώσει μόνη και παραμελημένη μόνο και μόνο επειδή η μητέρα τους δεν αγαπούσε τις κόρες της. Τις αγκαλιές και τα φιλιά που δεν πήρε η Άννα από τη μητέρα της της τα παρείχε η Ερίκα σε αφθονία.	И Анне никогда не приходилось чувствовать себя одинокой или отчужденной из-за того, что их мать не испытывала любви к дочерям. И то, что сама Эрика не получала от матери — ласку, добрые, полные любви слова, — она с избытком давала Анне.
Πρόσεχε τη μικρή της αδερφή με μητρική στοργή.	И опекала свою младшую сестру, как мать, и всегда смотрела на нее материнским оком.
Την Άννα την αγαπούσες εύκολα σαν παιδί. Ήταν εντελώς απρόσβλητη από τις θλιβερές πλευρές της ζωής και ζούσε την κάθε της στιγμή στο παρόν.	Анна была из тех детей, которых легко любить. Ее совершенно не заботили грустные стороны жизни, и она жила настоящим.
Η Ερίκα, που ήταν μικρομέγαλη και συχνά στενοχωρημένη, εκπλησσόταν από την ενέργεια με την οποία η Άννα αγαπούσε κάθε λεπτό της ζωής της. Δεχόταν τις αγωνίες της Ερίκα με ευκολία, αλλά σπάνια είχε την υπομονή να καθίσει να την κρατήσουν αγκαλιά ή να δεχτεί χάδια για πολλή ώρα.	Эрика, словно маленькая старушка, воспринимала все гораздо серьезнее. Ее всегда поражало, какую энергию и любовь Анна вкладывает в каждую секунду своей жизни, она всегда могла развеять огорчения Эрики, но у нее очень редко хватало терпения посидеть на коленях или позволить кому-нибудь приласкать себя хоть ненадолго.
Μεγάλωσε κι έγινε μια αχαλίνωτη έφηβη που έκανε ακριβώς ό,τι της κάπνιζε, ένα ανέμελο, εγωκεντρικό κορίτσι. Σε στιγμές έντονης πνευματικής διαύγειας, η Ερίκα παραδεχόταν στον εαυτό της ότι μάλλον είχε κανακέψει και φροντίσει την Άννα υπέρμετρα. Αλλά, από την άλλη, το μόνο που ήθελε ήταν να της προσφέρει αυτά που η ίδια δεν είχε ποτέ της.	Из Анны получился сумасбродный, неуправляемый подросток, который делал первое, что приходило на ум. Беззаботная, эгоцентричная девчонка. Иногда в минуты просветления Эрика признавалась себе, что она сильно избаловала Анну, опекая ее слишком сильно, но она всего лишь старалась компенсировать Анне то, чего у нее самой никогда не было.
Όταν η Άννα γνώρισε τον Λούκας, έγινε εύκολη λεία. Γοητεύτηκε από την επιφάνεια, αλλά δεν είδε τις δυσοίωνες διακυμάνσεις κάτω από αυτή.	Встретив Лукаса, Анна стала его легкой добычей: ее очаровала внешность, и она не видела малоприятных нюансов, которые скрывались под этой оболочкой.

Σιγά σιγά, εκείνος κατεδάφισε τον χαρούμενο χαρακτήρα της και την αυτοπεποίθησή της εκμεταλλευόμενος τη ματαιοδοξία της.	Мало-помалу он убил ее жизнерадостность, ловко и уверенно играя на тщеславии Анны.
Τώρα, εκείνη καθόταν στο Έστερμαλμ σαν ένα όμορφο πουλάκι σε κλουβί και δεν είχε πια τη δύναμη να παραδεχτεί τα λάθη της.	Теперь Анна, как красивая птичка в клетке, сидела в доме на Остермальме, и у нее совершенно не хватало духу признать свою ошибку.
Η Ερίκα ζούσε καθημερινά με την ελπίδα ότι η Άννα, αυτοβούλως, θα άπλωνε το χέρι και θα της ζητούσε βοήθεια. Μέχρι τότε, η Ερίκα δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο από το να περιμένει και να παραμένει διαθέσιμη.	Каждый день Эрика надеялась, что Анна по собственной воле протянет ей руку и попросит о помощи, но до тех пор Эрике не оставалось ничего другого, как ждать и быть готовой.
Βέβαια, ούτε η ίδια είχε σταθεί ιδιαίτερα τυχερή στον τομέα των σχέσεων. Πίσω της είχε μια μακρά σειρά από αποτυχημένες σχέσεις και υποσχέσεις.	Конечно, самой Эрике в браке повезло не многим больше: у нее за спиной осталась расторгнутая помолвка и жемчужное ожерелье в память о прерванных отношениях.
Τις περισσότερες σχέσεις της τις είχε οδηγήσει η ίδια σε αποτυχία. Κάτι πήγαινε στραβά κάθε φορά που μια σχέση της έφτανε σε ένα συγκεκριμένο στάδιο.	У Эрики внутри как будто что-то щелкало, когда она доходила до определенной стадии отношений.
Την καταλάμβανε ένα αίσθημα πανικού τόσο ισχυρό ώστε να μην μπορεί να ανασάνει, το οποίο την ανάγκαζε να μαζεύει τα σέα της και τα μέα της και να φεύγει δίχως να κοιτάζει πίσω.	В ней поднималось чувство паники, настолько сильное, что она едва могла дышать, и в результате она собирала свои вещи и бежала, не оглядываясь назад.
Όμως, η Ερίκα, όλως παραδόξως, και όσο καιρό θυμόταν τον εαυτό της, λαχταρούσε για μια οικογένεια και για παιδιά.	Но при этом, как ни парадоксально, Эрике всегда, сколько она себя помнила, хотелось семью и детей.
Αλλά τώρα ήταν τριάντα πέντε και τα χρόνια συνέχιζαν να κυλούν σαν το νερό στο ποτάμι.	Но сейчас ей стукнуло тридцать пять, и ее поезд, похоже, ушел.
Διάβολε, όλη τη μέρα είχε καταφέρει να απωθήσει τις σκέψεις για τον Λούκας, και τώρα είχαν επιστρέψει και την εκνεύριζαν. Ήταν πολύ κουρασμένη για ν' ασχοληθεί με αυτό τώρα. Θα περίμενε μέχρι αύριο.	Вот чертовщина: она ухитрилась не думать о Лукасе целый день, а сейчас эти мысли сами приползли и кусают ее, как вши. И она прекрасно понимала, что просто обязана разузнать, как в действительности обстоят дела с ее положением с точки зрения закона. Но она слишком устала, чтобы заниматься этим сейчас. Это дело может подождать до завтра.
Ένιωσε μια επείγουσα ανάγκη να ξεκουραστεί τις υπόλοιπες ώρες, δίχως να σκέφτεται τον Λούκας ή την Αλεξάνδρα Βίκνερ.	Она чувствовала острую необходимость провести остаток дня, не загружая себя мыслями ни о Лукасе, ни об Александре

	Вийкнер.
Πάτησε το κουμπί μιας ταχείας κλήσης στο κινητό της.	Эрика достала мобильный телефон и нажала кнопку быстрого набора.
«Γεια, η Ερίκα είμαι. Θα είστε στο σπίτι απόψε; Σκέφτηκα να περάσω μια βόλτα από εκεί».	— Это Эрика. Ты дома сегодня вечером? Я подумывала заскочить ненадолго.
Ο Νταν γέλασε με θέρμη.	Дан сердечно рассмеялся:
«Αν θα είμαστε στο σπίτι! Δεν ξέρεις τι είναι απόψε;»	— Дома ли мы? Ты что, не знаешь, что сегодня вечером?
Η σιωπή που έπεσε στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν ανησυχητικά απόλυτη. Η Ερίκα έβαλε το μυαλό της να σκεφτεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά δεν κατάφερε να θυμηθεί κάτι ιδιαίτερο γι'αυτό το βράδυ. Γιορτή δεν ήταν, κανείς δεν είχε γενέθλια, ο Νταν και η Πενίλα είχαν παντρευτεί καλοκαίρι, άρα η επέτειος αποκλειόταν.	Полная тишина на том конце говорила о том, что Дан в шоке. Эрика тщательно покопалась в памяти, но не смогла припомнить ничего такого особенного в связи с сегодняшним вечером: праздника вроде никакого нет и дня рождения тоже; Дан и Пернилла поженились летом, так что годовщина свадьбы тоже не выруливает.
«Όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Διαφώτισέ με».	— Нет, я вообще-то не имею ни малейшего понятия. Просвети, пожалуйста.
Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε ένας βαρύς αναστεναγμός, και η Ερίκα αντιλήφθηκε, από τον αναστεναγμό αυτό, ότι το μεγάλο γεγονός πρέπει να είχε σχέση με σπορ.	В трубке послышался тяжкий вздох, и по этому вздоху Эрика поняла, что великое событие, должно быть, спортивное.
Ο Νταν ήταν μέγας φανατικός των σπορ. Π Ερίκα ήξερε ότι αυτό δημιουργούσε προστριβές ανάμεσα σε αυτόν και την Πενίλα καμιά φορά. Η ίδια είχε βρει έναν δικό της τρόπο να του ανταποδίδει τα ίσα για όλα τα βράδια που είχε σπαταλήσει μπροστά σε μια τηλεόραση παρακολουθώντας κάποιο αδιάφορο αθλητικό γεγονός μαζί του.	Дан был совершенно повернутый болельщик, из-за чего у него с Перниллой иногда даже возникали трения. Эрика приходила к ним по своим причинам — уж конечно, совсем не затем, чтобы торчать целый вечер перед телевизором, наблюдая какую-нибудь бессмысленную спортивную ерунду.
Ο Νταν ήταν φανατικός οπαδός της Γιουργκόρντεν, και γι' αυτό η Ερίκα είχε περιβληθεί τον ρόλο του μανιώδη φανατικού οπαδού της ΑΙΚ.	Дан был ярый фанат, и поэтому Эрика старательно играла роль ревностной поклонницы ВСО.
Στην πραγματικότητα, ήταν παντελώς αδιάφορη για τα σπορ γενικώς, και για το χόκεϊ ειδικώς, αλλά αυτό ακριβώς ήταν που εκνεύριζε ακόμα περισσότερο τον Νταν. Εκείνο όμως που τον έκανε εντελώς έξω φρενών ήταν όταν η ΑΙΚ έχανε κι εκείνη δεν	На самом же деле спорт был ей совершенно неинтересен в общем и хоккей в частности. Но это могло бы огорчить Дана еще больше. А то, что буквально приводило его в исступление — то есть когда ВСО проигрывало, — Эрику вовсе не заботило.

έδειχνε να νοιάζεται και πολύ.	
«Η Σουηδία παίζει με τη Λευκορωσία!» Ο Νταν διαισθάνθηκε την απορία της συνομιλήτριάς του και έβγαλε άλλον ένα βαθύ αναστεναγμό. «Ολυμπιακοί αγώνες, Ερίκα, ολυμπιακοί αγώνες. Δεν έχεις πάρει χαμπάρι ότι γίνονται ολυμπιακοί αγώνες αυτό τον καιρό.»	— Швеция играет с Белоруссией. — Он вопросительно вздохнул. Потом вздохнул еще раз совсем глубоко. — Чемпионат Европы, Эрика. Чемпионат Европы. Ты вообще в курсе насчет этого?
«Α, εννοείς τον αγώνα. Μα και βέβαια ξέρω ότι έχει αγώνα, τι με πέρασες; Νόμιζα ότι υπήρχε κάτι πιο ιδιαίτερο απόψε, εκτός από αυτό».	— Ну конечно, ты имел в виду матч. Ясное дело, я в курсе. Я подумала, что ты говоришь о каком-нибудь совсем уж неординарном событии.
Έδωσε στα λόγια της έναν τόνο υπερβολής, ο οποίος έδειχνε καθαρά ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα πως εκείνο το βράδυ είχε αγώνα, και χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι ο Νταν τραβούσε τώρα τα μαλλιά του γι' αυτή την ιεροσυλία της. Δεν αστειευόσουν μαζί του για τα αθλητικά.	Эрика сама почувствовала, что переиграла, и дала понять Дану, что не имела ни малейшего понятия о сегодняшней игре, и улыбнулась, представив, как Дан сейчас буквально рвет на себе волосы от такого кощунства. По его мнению, спорт не был тем предметом, над которым можно шутить.
«Μα τότε θα έρθω και θα παρακολουθήσω τον αγώνα μαζί σου, για να δω τον Σάλμινγκ να συντρίβει τη ρωσική άμυνα.»	— Я сейчас приеду и посмотрю встречу вместе с тобой, чтобы увидеть, как Сальминг пересекает русскую оборону.
«Τον Σάλμινγκ! Ξέρεις πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που σταμάτησε να παίζει; Πλάκα μου κάνεις, έτσι δεν είναι; Πες μου ότι κάνεις πλάκα».	— Сальминг? Ты что, не знаешь, сколько лет он уже не играет? Ты шутишь или как? Пожалуйста, скажи, что шутишь.
«Ναι, Νταν, πλάκα κάνω. Τόσο χαζή δεν είμαι. Θα έρθω από εκεί για να δούμε τον Σουντίν, αν σου πάει καλύτερα αυτό το όνομα. Απίστευτα όμορφος άντρας, άλλωστε».	— Да, Дан, я шучу. Я тоже не с печки упала. Я сейчас подъеду и полюбуюсь на Сундина. Так тебе больше нравится? Сногсшибательно красивый парень, между прочим.
Εκείνος αναστέναξε βαριά για τρίτη φορά. Αυτή τη φορά επειδή κάποιος μπορούσε να είναι τόσο βέβηλος ώστε να κρίνει έναν τέτοιο γίγαντα του χόκεϊ με όρους πέρα από αθλητικούς.	Он тяжело вздохнул в третий раз, теперь по поводу того, что кто-то имеет наглость судить о гиганте хоккейного мира, тем более не в спортивных терминах.
«Τέλος πάντων, έλα αποδώ. Αλλά δεν θέλω να μου αρχίσεις τα ίδια με την προηγούμενη φορά!	— Да, приезжай. Но только чтоб не было как в прошлый раз.
Τέρμα η φλυαρία κατά τη διάρκεια του αγώνα, όχι σχόλια για το πόσο σέξι είναι οι παίχτες με περικνημίδες και, πάνω απ' όλα, δεν θέλω ερωτήσεις για το αν φοράνε μόνο σπασουάρ ή	Никакой трепотни во время матча и никаких комментариев по поводу того, как сексуально выглядят игроки. И раз и навсегда: никаких вопросов типа — носят

και τα σλιπ απο-πάνω. Συνεννοηθήκαμε;»	они щиток на причинном месте на голом теле или поверх трусов. Это понятно?
Η Ερίκα έπνιξε ένα κύμα γέλιου και είπε με σοβαρό ύφος:	Эрика подавила смех и сказала нейтральным тоном:
«Στην προσκοπική μου τιμή, Νταν».	— Честное скаутское, Дан.
Εκείνος γρύλισε:	Он усмехнулся:
«Μα δεν ήσουν ποτέ στους προσκόπους».	— Ты никогда не была скаутом.
«Ακριβώς, δεν ήμουν».	— Ага, и вправду не была.
Μετά, πάτησε το σύμβολο με το κόκκινο ακουστικό στο κινητό της.	И она дала отбой.
Ο Νταν και η Πενίλα έμεναν σε μία από τις σχετικά νεόδμητες αραδιαστές μονοκατοικίες στο Φαλκελίντεν. Τα σπίτια ήταν χτισμένα σε ευθείες γραμμές, σκαρφάλωναν κατά μήκος του λόφου Ραμπεκούλεν και ήταν τόσο ίδια κι απαράλλαχτα που με δυσκολία ξεχώριζες το ένα από το άλλο.	Дан и Пернилла жили в одном из относительно новых рядных домов в Фалькелидене. Он стоял в шеренге своих собратьев, карабкающейся на самую вершину холма Рабе, практически неотличимый от соседних домов.
Ήταν περιοχή που προτιμούσαν οι οικογένειες με παιδιά, κυρίως λόγω του ότι ήταν εντελώς απαλλαγμένη από θέα στη θάλασσα και, ως εκ τούτου, οι τιμές δεν είχαν εκτοξευτεί στα ουράνια, όπως συνέβαινε με τα κοντινότερα στη θάλασσα σπίτια.	Это был популярный среди семей с детьми район. В первую очередь по той причине, что отсюда, хоть убейся, не увидишь моря. И поэтому здесь не взвинчивали такие баснословные цены, как за дома поближе к побережью.
Ήταν ένα πολύ κρύο βράδυ για περιπάτους, αλλά το αυτοκίνητο διαμαρτυρήθηκε έντονα όταν το πίεσε να ανέβει την παγωμένη ανηφόρα, στην οποία δεν είχαν ρίξει πολλή άμμο.	Из-за холода вечер совершенно не годился для прогулок, но машина Эрики сильно возражала, когда она заставляла ее взбираться по крутому, но изобильно посыпанному песком склону.
Έστριψε στην οδό όπου έμεναν ο Νταν και η Πενίλα αφήνοντας έναν στεναγμό ανακούφισης.	И наконец со вздохом облегчения она свернула на улицу Дана и Перниллы.
Η Ερίκα χτύπησε το κουδούνι, κάτι που προκάλεσε ταραχώδη ποδοβολητά από μικροσκοπικά πόδια κάπου από μέσα, και στο επόμενο δευτερόλεπτο ένα μικρό κοριτσάκι με μακρύ νυχτικό άνοιξε απότομα την πόρτα· ήταν η Λίσεν, το μικρότερο κορίτσι του Νταν και της Πενίλα.	Эрика нажала на кнопку звонка и, казалось, включила звук топотни маленьких ножек. Секундой позже дверь открыла маленькая девочка в длинной ночной рубашке — Лисен, младшая дочь Дана и Перниллы.
Οργή κατέλαβε τη Μάλιν, τη μεσαία σε ηλικία κόρη, για την αδικία που υπέστη επειδή η	Эмоции бурлили и кипели через край у Мален — средней дочери, возмущенной

Λίσεν άνοιξε την πόρτα στην Ερίκα, και ο καβγάς δεν σταμάτησε παρά μόνο όταν ακούστηκε η αποφασιστική φωνή της Πενίλα από την κουζίνα.	несправедливостью того, что дверь для Эрики поручили открыть Лисен. Буря не затихала до тех пор, пока Пернилла из кухни не сказала свое веское слово.
Η Μπελίντα, η μεγαλύτερη κόρη, ήταν δεκατριών ετών, και η Ερίκα την είχε δει, περνώντας με το αυτοκίνητο, κάτω στην καντίνα χοτ-ντογκ του Άκε να την περιτριγυρίζουν έφηβοι με χνούδι που καβαλούσαν μηχανάκια. Σίγουρα οι δικοί της θα είχαν στο εξής πολλή δουλειά για να την παρακολουθούν.	Белинде — старшей дочери — было тринадцать лет. Когда Эрика проезжала мимо площади, то видела ее внизу перед холмом у колбасного киоска Аке в окружении парнишек на мопедах. Да, за ней нужен глаз да глаз.
Αφού τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν με την Ερίκα, το ένα μετά το άλλο, εξαφανίστηκαν εξίσου αστραπιαία όπως είχαν εμφανιστεί και άφησαν την Ερίκα στην ησυχία της να βγάλει το πανωφόρι της και να το κρεμάσει.	После того как Эрика поочередно обняла девочек, они исчезли так же быстро, как и появились, и Эрика повесила пальто на вешалку в мире и покое.
Η Πενίλα ήταν στην κουζίνα και ετοίμαζε φαγητό με ξαναμμένα μάγουλα και μια ποδιά που έγραφε με τεράστια γράμματα: «Φίλα τον μάγειρα».	Пернилла готовила на кухне, с раскрасневшимися щеками и в фартуке с надписью большими буквами «Поцелуй кухарку».
Έδειχνε να βρίσκεται σε μια κρίσιμη στιγμή του μαγειρέματος και απλώς έγνεψε κάπως αφηρημένα στην Ερίκα, πριν επιστρέψει στις κατσαρόλες και στα τηγάνια που άχνιζαν και τσιτσίριζαν.	Видимо, приближалась критическая стадия готовки, поэтому она лишь рассеянно кивнула Эрике и опять повернулась к кастрюлям и сковородкам, которые бурлили и шипели.
Η Ερίκα προχώρησε προς το καθιστικό, εκεί όπου ήξερε ότι θα έβρισκε τον Νταν βυθισμένο στον καναπέ, με τα πόδια στο τζάμι του μικρού τραπεζιού και το τηλεχειριστήριο γερά χουφτιασμένο στο δεξί του χέρι.	Эрика пошла дальше, в гостиную, где, как и предполагала, нашла Дана, утонувшего в диване, с ногами на стеклянном журнальном столике и крепко зажатым в руке пультом дистанционного управления.
«Γεια! Βλέπω ότι ο φαλλοκράτης κάθεται και τεμπελιάζει, ενώ η σύζυγος ιδροκοπά στην κουζίνα».	— Привет! Я вижу, свинский шовинист мужик сидит и расслабляется, пока супружница до седьмого пота надрывается на кухне.
«Γειαα! Ξέρεις, άμα τους δείχνεις ποιος φοράει παντελόνια και κυβερνάς το σπιτικό με σιδερένια πυγμή, μπορείς να κάνεις τις περισσότερες γυναίκες να στέκονται σούζα».	— Приве-ет! Да, но ты должна знать, что обязанность настоящего мужчины — только показать, где надо поставить шкаф, и рулить домом крепкой рукой. С большинством женщин только таким манером и надо обращаться.
Το ζεστό χαμόγελό του ακύρωνε όλ' αυτά που έλεγε, και η Ερίκα ήξερε ποιος έλυνε και έδενε στην οικία των Κάρλσον — και αυτό το άτομο	Его теплая улыбка совершенно противоречила сказанному, и Эрика знала, что если кто-то и рулит твердой рукой в

σίγουρα δεν ήταν ο Νταν.	доме Карлсонов, то это в любом случае не Дан.
Τον αγκάλιασε στα γρήγορα και κάθισε στον μαύρο δερμάτινο καναπέ. Άπλωσε κι αυτή τα πόδια της πάνω στο τζάμι του τραπεζιού, νιώθοντας πραγματικά σαν στο σπίτι της. Παρακολούθησαν λίγο τις ειδήσεις στο Κανάλι 4, χουζουρεύοντας σιωπηλοί, και η Ερίκα αναρωτήθηκε —όχι πρώτη φορά — αν αυτή και ο Νταν θα περνούσαν έτσι τα βράδια τους αν ήταν ακόμη μαζί.	Они обнялись и сели на черный кожаный диван, положив, как заведено, ноги на журнальный столик. Они посмотрели четырехчасовые новости в уютной тишине, и Эрика уже не в первый раз задала себе вопрос, как бы это все было, если бы они с Даном жили вместе.
Ο Νταν ήταν ο πρώτος μεγάλος της έρωτας και το πρώτο της αγόρι. Ήταν μαζί σε όλες τις τάξεις του γυμνασίου και επί τρία χρόνια αχώριστοι. Αλλά ήθελαν διαφορετικά πράγματα από τη ζωή. Ο Νταν ήθελε να μείνει στη Φιελμπάκα και να δουλέψει ως ψαράς, όπως έκαναν ο πατέρας και ο παππούς του πριν από αυτόν, και η Ερίκα δεν έβλεπε την ώρα να φύγει από εκείνη τη μικρή κοινωνία.	Дан был ее первым парнем и первой большой любовью, они вместе учились в гимназии и три года были неразлучны. Но в жизни цели у них оказались совершенно разными: Дан хотел остаться во Фьельбаке и рыбачить в море, как его отец и дед, а Эрика едва могла дотерпеть до того момента, когда сможет уехать отсюда.
Ένιωθε πάντα σαν να πνιγόταν εκεί πέρα, και, κατά τη γνώμη της, το μέλλον βρισκόταν κάπου αλλού.	Фьельбака ее словно душила, и Эрика знала, что ее будущее где-то в другом месте.
Προσπάθησαν να διατηρήσουν τη σχέση τους για λίγο, με τον Νταν στη Φιελμπάκα και την Ερίκα στο Γέτεμποργ, αλλά η ζωή του καθενός πήρε διαφορετική πορεία, και έπειτα από έναν επώδυνο χωρισμό είχαν καταφέρει σιγά σιγά να χτίσουν μια σχέση φιλίας, η οποία, σχεδόν δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ήταν γερή και ειλικρινής.	Они попробовали держаться вместе какое-то время — Дан остался во Фьельбаке, а Эрика жила в Гётеборге, но их жизни пошли очень разными путями. И после болезненного разрыва им посчастливилось потихоньку выстроить дружеские отношения, которые сейчас, спустя почти пятнадцать лет, превратились в крепкую и сердечную дружбу.
Η Πενίλα μπήκε στη ζωή του Νταν σαν μια ζεστή και παρηγορητική αγκαλιά όταν εκείνος προσπαθούσε ακόμη να συνηθίσει στην ιδέα ότι η Ερίκα και ο ίδιος δεν είχαν κανένα μέλλον μαζί.	Пернилла вошла в жизнь Дана, когда он все еще мучился, пытаясь смириться с мыслью, что у него и Эрики нет никакого общего будущего.
Η Πενίλα βρέθηκε εκεί όταν ο Νταν το χρειαζόταν περισσότερο και τον λάτρευε με έναν τρόπο που γέμιζε ένα μέρος από το κενό που είχε αφήσει πίσω της η Ερίκα.	И она появилась именно тогда, когда была нужнее всего, и обожала его настолько, что сумела заполнить по крайней мере часть пустоты, образовавшейся с уходом Эрики.
Για την Ερίκα, κάποτε, ήταν οδυνηρό να τον βλέπει μαζί με κάποια άλλη, σταδιακά όμως αντιλήφθηκε ότι αυτό θα συνέβαινε αργά η	Эрика переживала, ей было больно видеть Дана с другой женщиной. Но со временем она поняла, что это неизбежно должно было

γρήγορα. Η ζωή προχωρούσε.	случиться рано или поздно — жизнь продолжается.
Τώρα ο Νταν και η Πενίλα είχαν τρεις κόρες μαζί, και η Ερίκα πίστευε ότι με τα χρόνια είχαν χτίσει μια αγάπη γεμάτη ζεστασιά, έστω κι αν καμιά φορά είχε την εντύπωση ότι διέκρινε κάποια νευρικότητα στον Νταν.	А теперь у Дана и Перниллы три дочери, и Эрика считала, что за годы совместной жизни они вдвоем построили теплый мир, каждый день наполненный любовью. Хотя иногда Эрика и чувствовала некоторую неловкость рядом с Даном.
Πάντως, για την Ερίκα και τον Νταν αυτή η σχέση φιλίας δεν ήταν εντελώς ομαλή από την αρχή.	Для Эрики и Дана было поначалу совсем не просто становиться друзьями: не обошлось и без сучков.
Η Πενίλα τον ζήλευε και αντιμετώπιζε την Ερίκα με βαθιά καχυποψία. Αργά αλλά σταθερά, η Ερίκα είχε καταφέρει να πείσει την Πενίλα ότι δεν είχε βάλει στο μάτι τον άντρα της και, παρόλο που δεν είχαν γίνει ποτέ οι καλύτερες φίλες, είχαν καταφέρει ν' αναπτύξουν μια χαλαρή και εγκάρδια σχέση οι δυο τους. Σε αυτό συντέλεσε και το γεγονός ότι τα κορίτσια λάτρευαν την Ερίκα. Ήταν μάλιστα και νονά της Λίσεν.	Пернилла ревниво бдила за ним и воспринимала Эрику с большим подозрением. Понемногу Эрике удалось убедить Перниллу в том, что она не охотится за ее мужем, что они всегда будут лучшими друзьями и у них сложившиеся душевные отношения друг с другом. Не последнюю роль сыграло здесь и то, что девочки явно обожали Эрику, она даже стала крестной матерью Лисен.
«Το φαγητό είναι έτοιμο». Σηκώθηκαν από τη σχεδόν ύπτια θέση τους και πήγαν στην κουζίνα, όπου η Πενίλα είχε βάλει στο τραπέζι μια χύτρα που άχνιζε. Είχε στρώσει τραπέζι μόνο για δύο, και ο Νταν ανασήκωσε απορημένος τα φρύδια.	Они встали с дивана и пошли на кухню. Пернилла поставила дымящийся котелок на стол. Было только два прибора и две тарелки, и Дан вопросительно поднял брови.
«Έφαγα με τα παιδιά. Φάτε εσείς, κι εγώ θα πάω να τα βάλω για ύπνο».	— Я поела с девочками, так что ешьте, а я пойду их уложу.
Η Ερίκα ντράπηκε που η Πενίλα μπήκε σε τόσο κόπο για χάρη της, αλλά ο Νταν ανασήκωσε τους ώμους του και άρχισε ατάραχος να φορτώνει τεράστιες ποσότητες φαγητού στο πιάτο του, που αποδείχτηκε πως ήταν μια πλούσια ψαρόσουπα.	Эрика засмущалась, подумав, что доставила Пернилле лишние хлопоты, но Дан пожал плечами и начал беззаботно накладывать себе на тарелку громадную порцию рыбного рагу.
«Πώς είσαι; Δεν σε έχουμε δει εδώ και πολλές εβδομάδες».	— Как у тебя вообще дела? Ты не показывалась несколько недель.
Ο τόνος της φωνής του έδειχνε μάλλον ανησυχία παρά παράπονο, αλλά η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη νιώσει κάποιες τύψεις που δεν είχε δώσει σημεία ζωής τον τελευταίο καιρό.	Голос звучал скорее заботливо, чем осуждающе, но Эрика тем не менее почувствовала укол совести: она действительно не давала о себе знать последнее время.
Απλώς είχε τόσα πολλά πράγματα στο μυαλό	Но ей было о чем подумать.

της.	
«Εντάξει, τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν καλύτερα. Αλλά τώρα φαίνεται πως θα έχουμε καβγάδες για το σπίτι» είπε η Ερίκα.	— Ну, потихоньку становится лучше, но похоже на то, что дому конец, — сказала Эрика.
«Τι εννοείς;» Ο Νταν σήκωσε έκπληκτος το κεφάλι από το πιάτο του. «Μα κι εσύ και η Άννα το λατρεύετε εκείνο το σπίτι και συνήθως συμφωνείτε».	— Как так? — Дан вопросительно посмотрел на Эрику поверх тарелки. — Вы обе — и ты, и Анна — любите этот дом, и вы все время сюда приезжаете.
«Εμείς ναι. Αλλά ξεχνάς ότι εμπλέκεται και ο Λούκας. Μυρίστηκε τα λεφτά και, βέβαια, δεν μπορεί ν' αφήσει μια τέτοια ευκαιρία να του ξεφύγει.	— Мы — да. Но ты забыл, что Лукас здесь тоже пристроился. Он унюхал, что пахнет деньгами, и не захочет упустить такой шанс.
Την άποψη της Άννας δεν την υπολόγισε ποτέ, και δεν καταλαβαίνω γιατί να φερθεί διαφορετικά αυτή τη φορά».	На то, что думает Анна, ему всегда было наплевать, и я не думаю, что в этот раз будет по-другому.
«Διάβολε, αν μπορούσα να τον αρπάξω κάποιο σκοτεινό βράδυ, δεν θα το έπαιζε τόσο αλαζόνας μετά».	— Вот дерьмо! Эх, встретить бы мне его разок темной ночкой, вот тогда бы уж он точно не выпендривался.
Χτύπησε εμφατικά τη γροθιά του στο τραπέζι, και η Ερίκα δεν αμφέβαλλε καθόλου ότι θα μπορούσε, αν ήθελε, να ξυλοφορτώσει τον Λούκας για τα καλά.	И Дан грохнул здоровенным кулаком по кухонному столу. Эрика не сомневалась ни секунды насчет того, что Дан легко справится с Лукасом, если захочет.
Ως έφηβος ήταν ήδη γεροδεμένος, και η σκληρή δουλειά στο ψαροκάικο είχε δια-πλάσει κι άλλο το σώμα του, αλλά η πραότητα στο βλέμμα του διέψευδε την εικόνα του σκληρού άντρα. Απ' ό,τι ήξερε η Ερίκα, ο Νταν δεν είχε σηκώσει ποτέ χέρι σε ζωντανό πλάσμα.	Он и подростком был очень крепкий, а тяжелая работа на траулере еще сильнее закалила его. Но, несмотря на жесткое лицо, глаза у Дана были добрые, и он, как знала Эрика, никогда ни на кого не поднял руку.
«Δεν θέλω να λέω πολλά, διότι δεν ξέρω ακόμη πως θα εξελιχθεί η κατάσταση. Αύριο θα τηλεφωνήσω στη Μαριάν, μια φίλη δικηγόρο, και θα μάθω τι πιθανότητες έχω να εμποδίσω μια πώληση, αλλά απόψε δεν θέλω καν να το σκέφτομαι.	— Я не могу сейчас сказать что-нибудь определенное, потому что сама не знаю, как обстоят дела. Завтра я позвоню Марианне, которая работает адвокатом, и разузнаю, есть ли хоть какая-нибудь возможность избежать продажи, но сейчас совершенно не хочу думать об этом.
Άλλωστε, όλ' αυτά που πέρασα τις τελευταίες μέρες κάνουν οποιαδήποτε σκέψη για υλικά αγαθά και περιουσίες να φαντάζουν κάπως ασήμαντα».	Кроме того, последние дни у меня тут были дела, которые отодвинули мои материальные проблемы на второй план.
«Ναι, άκουσα τι συνέβη». Έκανε μια παύση. «Πώς είναι να βρίσκεις κάποιον σε αυτή την	— Да, я слышал о том, что случилось. — Дан помолчал. — Ну и каково это —

κατάσταση;»	увидеть такое?
Η Ερίκα σκέφτηκε καλά πώς έπρεπε ν' απαντήσει.	Эрика подумала, прежде чем ответить.
«Θλιβερό και τρομακτικό ταυτόχρονα. Ελπίζω να μη ζήσω ποτέ ξανά τέτοια εμπειρία».	— Горько и страшно одновременно. Надеюсь, мне никогда больше не придется пережить такое.
Του είπε για το άρθρο που έγραφε και για τις συζητήσεις που είχε κάνει με τον σύζυγο της Αλεξάνδρας και τη συνέταιρό της. Ο Νταν την άκουγε σιωπηλός.	Она подумала о статье, которую взялась писать, и о разговоре с мужем Александры и ее коллегой. Дан молча ожидал продолжения.
«Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί απέκλεισε τα σημαντικότερα πρόσωπα στη ζωή της. Έπρεπε να έβλεπες τον άντρα της, τη λάτρευε. Όμως, θα μου πεις, έτσι είναι με τους περισσότερους ανθρώπους. Χαμογελάνε και δείχνουν χαρούμενοι προς τα έξω, αλλά στην πραγματικότητα έχουν ένα κάρο έγνοιες και προβλήματα».	— Вот чего я не могу понять, так это почему она отстраняла от себя самых важных людей в своей жизни. Ты бы видел ее мужа. Он обожал ее. Но с другой стороны, большинство поступает иначе: они улыбаются, выглядят довольными и радостными, а сами на деле по самую маковку в проблемах и заботах.
Ο Νταν τη διέκοψε απότομα.	Дан резко прервал ее:
«Κοίτα, το ματς αρχίζει σε τρία δευτερόλεπτα περίπου, κι εγώ θα προτιμούσα έναν αγώνα χόκεϊ επί πάγου από τις δήθεν φιλοσοφικές σου αναζητήσεις».	— Матч начинается примерно через три секунды. И, выбирая между игрой в хоккей и твоими квазифилософскими построениями, я охотно выбираю первое.
«Μπα, δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Εξάλλου, έχω φέρει μαζί κι ένα βιβλίο σε περίπτωση που το ματς αρχίσει να γίνεται βαρετό».	— Тебе это не грозит. Кроме того, я взяла с собой книгу на случай, если матч будет скучным.
Το σκοτεινό και φονικό βλέμμα του Νταν χάθηκε μόλις είδε το περιπαικτικό βλέμμα της Ερίκα.	Могло показаться, что Дан сейчас укокошит Эрику, настолько зверскими у него стали глаза. Но он заметил, что Эрика его просто дразнит.
Γύρισαν στο καθιστικό ακριβώς τη στιγμή που ο διαιτητής άφηνε τον δίσκο του χόκεϊ να πέσει στον πάγο.	Они рванули в гостиную и как раз успели к началу.
* * *	* * *
Η Μαριάν απάντησε με το πρώτο κουδούνισμα.	Марианне подняла трубку после первого гудка.
«Μαριάν Σβαν».	— Марианне Сван.

«Γεια σου, η Ερίκα είμαι».	— Привет, это Эрика.
«Βρε, βρε, χρόνια και ζαμάνια. Χαίρομαι που τηλεφώνησες. Πώς είσαι; Σε σκεφτόμουν πολύ, ξέρεις».	— Привет, давненько тебя не было слышно. Молодец, что позвонила. Как поживаешь? Я много о тебе думала.
Για άλλη μια φορά, η Ερίκα αντιλήφθηκε ότι δεν είχε φροντίσει όπως έπρεπε τους φίλους της τον τελευταίο καιρό.	Ее слова вновь напомнили Эрике о том, что последнее время она не очень хорошо обходилась со своими друзьями.
Ήξερε πολύ καλά ότι ανησυχούσαν γι' αυτή, αλλά τον τελευταίο μήνα μιλούσε απρόθυμα ακόμα και στην Άννα. Ήξερε, επίσης, ότι οι φίλοι της την καταλάβαιναν.	Она понимала, что они беспокоились о ней, но за последний месяц ни разу не удосужилась связаться с Марианне. Но Эрика знала, что они поймут.
Η Μαριάν ήταν καλή φίλη από τα πανεπιστημιακά χρόνια. Σπούδαζαν μαζί λογοτεχνία, αλλά ύστερα από τέσσερα χρόνια σπουδών, η Μαριάν αντιλήφθηκε ότι το πεπρωμένο της δεν ήταν να γίνει βιβλιοθηκάριος και άλλαξε κατεύθυνση προς τις νομικές σπουδές. Έγινε δικηγόρος, και μάλιστα επιτυχημένη όπως αποδείχτηκε, και τώρα είχε σπάσει το ρεκόρ ως η νεότερη συνέταιρος σε ένα από τα μεγαλύτερα και πλέον περιώνυμα δικηγορικά γραφεία του Γέτεμποργ.	Марианне была ее давнишней подругой, еще с университетских времен. Они вместе изучали литературу, но после почти четырех лет учебы Марианне вдруг поняла, что профессия библиотекаря ей не подходит, и вместо этого решила стать адвокатом, и притом процветающим адвокатом. И теперь Марианне была самым младшим по возрасту, но полноправным совладельцем крупнейшей и наиболее уважаемой адвокатской конторы Гётеборга.
«Σ' ευχαριστώ πολύ, καλά είμαι, δεδομένων των καταστάσεων. Αρχίζω να βάζω λίγη τάξη στη ζωή μου τώρα, αλλά οπωσδήποτε υπάρχουν ακόμη πολλά που πρέπει να τακτοποιηθούν».	— Да, спасибо, учитывая обстоятельства, довольно хорошо. Начала понемногу наводить порядок в вещах, но по-прежнему дел непочатый край.
Η Μαριάν δεν υπήρξε ποτέ τύπος για κουβεντολόι και με την αλάνθαστη διαίσθησή της κατάλαβε πως ούτε και η Ερίκα είχε τηλεφωνήσει απλώς για να κουβεντιάσουν.	Марианне всегда понимала ее с полуслова, и благодаря своей безупречной интуиции она тут же почувствовала, что это совсем не то, о чем с ней хочет поговорить Эрика.
«Τι μπορώ να κάνω για σένα, Ερίκα; Καταλαβαίνω ότι κάτι θέλεις και μην προσπαθήσεις να με πείσεις για το αντίθετο».	— Ну, так что я для тебя могу сделать? Я вижу, что у тебя что-то случилось. Так что даже не пытайся.
«Ναι, τι να πω, ντρέπομαι, πρώτον, ειλικρινά που εξαφανίστηκα εδώ και τόσο καιρό και, δεύτερον, που σε παίρνω μόνο και μόνο επειδή χρειάζομαι τη βοήθειά σου».	— Да, ну, во-первых, мне действительно очень совестно за то, что я так долго тебе не звонила, а сейчас получается, что звоню только потому, что мне нужна твоя помощь.
«Έλα, μη γίνεσαι γελοία. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω; Έχεις τίποτα προβλήματα με την κληρονομιά;»	— Да ладно, не тяни кота за хвост. Чем я могу тебе помочь? Возникла какая-нибудь проблема с наследством?

«Δεν έχεις πέσει καθόλου έξω». Η Ερίκα κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και έπιασε το γράμμα που είχε έρθει με την πρωινή αλληλογραφία.	— Да, можно так сказать. — Эрика сидела за кухонным столом и крутила пальцем письмо, которое пришло с утренней почтой.
«Η Άννα, ή σωστότερα ο Λούκας, θέλει να πουλήσει το σπίτι στη Φιελμπάκα».	— Анна — или, правильнее сказать, Лукас — хочет продать дом во Фьельбаке.
«Τι έκανε λέει!» Π συνήθης ηρεμία της Μαριάν εξερράγη σε χίλια κομμάτια. «Ποιος νομίζει ότι είναι που να τον πάρει ο διάβολος! Εσείς το λατρεύετε εκείνο το σπίτι!»	— Да что ты говоришь! — Из голоса Марианны пропала вся профессиональная невозмутимость. — Этот нахал слишком много о себе возомнил. Вы же любите этот дом.
Η Ερίκα ένιωσε ξαφνικά ότι κάτι έσπασε μέσα της και έβαλε τα κλάματα. Η Μαριάν ηρέμησε πάραυτα και άφησε όλη τη συμπόνια που διέθετε να ξεχυθεί προς την Ερίκα μέσα από το ακουστικό.	Эрика внезапно почувствовала, что внутри у нее опять что-то сломалось, и она расплакалась. Марианне замолчала и тут же по телефону постаралась передать Эрике волну своего участия:
«Πες μου, ειλικρινά, πώς είσαι; Θέλεις να έρθω; Μπορώ να είμαι εκεί το βράδυ».	— Как ты там на самом деле? Хочешь, я приду? Я могу быть у тебя сегодня вечером.
Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι τώρα, αλλά έπειτα από αυτό το σύντομο και έντονο ξέσπασμα η Ερίκα ηρέμησε αρκετά ώστε να μπορεί να σκουπίσει τα μάτια της.	Слезы потекли еще сильнее, но скоро она перестала всхлипывать, настолько, что можно было попробовать начать снова говорить:
«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αλλά είμαι εντάξει. Σίγουρα. Απλώς μαζεύτηκαν πολλά τώρα τελευταία.	— Ты очень добра, но я в порядке, правда. Просто за последнее время слишком много всего случилось.
Ήταν αρκετά τραυματικό να βάλω σε τάξη τα πράγματα της μαμάς και του μπαμπά, έχω καθυστερήσει το επόμενο βιβλίο και ο εκδότης με κυνηγάει, μετά ήρθε αυτό με το σπίτι και, σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, την Παρασκευή βρήκα νεκρή την καλύτερη παιδική μου φίλη».	У меня уходит куча времени на то, чтобы разбираться в маминых и папиных вещах, а потом — за мной еще книга. Издательство меня торопит, и эта история с домом. И в довершение всего я в прошлую пятницу нашла мертвой подругу детства.
Το γέλιο είχε αρχίσει ν' αναβλύζει από μέσα της και, ενόσω είχε ακόμη δάκρυα στα μάτια, άρχισε να γελάσει υστερικά. Πέρασε λίγη ώρα μέχρι να καταφέρει να ηρεμήσει.	Ее неожиданно стал разбирать смех, и, несмотря на слезы, Эрика истерически захохотала. Но все же довольно скоро ей удалось успокоиться.
«"Νεκρή" είπες ή εγώ δεν άκουσα καλά;»	— Ты сказала «мертвой» или я неправильно расслышала?
«Δυστυχώς, μια χαρά άκουσες. Συγγνώμη, πρέπει να ακούγεται τρομερό που γελάω.	— К сожалению, ты все расслышала абсолютно верно. Извини, что я засмеялась, наверное, это показалось тебе ужасным.

Απλώς μου έτυχαν πολλά μαζί. Ήταν η καλύτερή μου φίλη από τα παιδικάτα μου, η Αλεξάνδρα Βίκνερ. Αυτοκτόνησε στην μπανιέρα στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα.	Просто все это слишком для меня. Она в детстве была моей лучшей подругой. Александра Вийкнер, которая совершила самоубийство в ванне своего дома во Фьельбаке.
Μήπως την ήξερες παρεμπιπτόντως; Αυτή και ο άντρας της, ο Χένρικ Βίκνερ, κινούνταν σε μερικά από τα καλύτερα κυκλώματα του Γέτεμποργ, και μάλλον με τέτοιους ανθρώπους συγχρωτίζεσαι τώρα πια, ή κάνω λάθος;»	Возможно, ты ее знаешь. Она и ее муж Хенрик Вийкнер вращались в высших кругах, как раз с людьми из этого общества ты у себя в Гётеборге и общаешься. Или я ошибаюсь?
Χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι και η Μαριάν έκανε το ίδιο από την άλλη άκρη της γραμμής.	Она улыбнулась, представляя, что Марианне сделала то же самое на том конце телефонной линии.
Όταν ήταν νεαρές φοιτήτριες, η Μαριάν έμενε στη συνοικία Μάγιουρνα και πάλευε για τα δικαιώματα της εργατικής τάξης.	Когда они были студентками, Марианне жила в Майурне и со страшной силой боролась за права рабочего класса.
Και οι δυο τους γνώριζαν καλά ότι με τα χρόνια η Μαριάν είχε αναγκαστεί να αλλάξει πορεία στη ζωή και να μπει σε κυκλώματα που ταίριαζαν με τη δουλειά στην αξιοσέβαστη και παραδοσιακή δικηγορική φίρμα στην οποία ανήκε.	И они обе знали, что по прошествии лет Марианне заставила себя полностью поменять свои взгляды в обмен на то, чтобы влиться в совершенно иную среду, за чем автоматически последовала работа в знаменитой адвокатской конторе.
Τώρα πια ίσχυαν τα σικ φορέματα και τα κοκτέιλ πάρτι στο ρεστοράν Εργκρίτε, αλλά η Ερίκα ήξερε ότι αυτό για τη Μαριάν λειτουργούσε σαν ένα λεπτό χρώμα λούστρου που κάλυπτε μια ανυπότακτη νοοτροπία.	Теперь у нее были шикарные костюмы со сшитыми на заказ блузками, коктейль-пати в Оргрюте — все как положено. Но Эрика знала, что и эти взгляды, и эта респектабельность были у Марианне всего лишь тонким слоем лака поверх ее мятежной сущности.
«Χένρικ Βίκνερ, ε; Ναι, βέβαια τον ξέρω, έχουμε μάλιστα και κάποιους κοινούς γνωστούς, αλλά δεν έτυχε ποτέ να συναντηθούμε.	— Хенрик Вийкнер. Да, я о нем слышала. У нас даже много общих знакомых, но как-то так вышло, что мы никогда не встречались.
Οι φήμες μιλάνε για αδίστακτο επιχειρηματία. Από τους τύπους που θα μπορούσαν να απολύσουν εκατό άτομα πριν από το πρόγευμα δίχως να χάσουν την όρεξή τους. Η γυναίκα του είχε μια μπουτίκ, έτσι δεν είναι;»	Безупречный бизнесмен — беззастенчивый, наглый и бесчувственный, по слухам. Из тех типчиков, который может выставить на улицу сотню человек перед завтраком только для аппетита. А у его жены, по-моему, бутик?
«Γκαλερί. Για αφηρημένη τέχνη».	— Галерея. Абстрактное искусство.
Τα λόγια της Μαριάν για τον Χένρικ την παραξένεψαν. Π Ερίκα πάντα θεωρούσε τον	То, что Марианне сказала о Хенрике, сильно озадачило Эрику. Она никогда не

εαυτό της διεισδυτικό γνώστη των ανθρώπινων χαρακτήρων, και ο Χένρικ Βίκνερ δεν της έδωσε διόλου την εντύπωση ενός αδίστακτου επιχειρηματία.	причисляла себя к настоящим знатокам человеческой натуры, но в ее глазах Хенрик совершенно не соответствовал образу безжалостного дельца.
Άφησε την Άλεξ κατά μέρος και εξήγησε στη Μαριάν τον πραγματικό λόγο για τον οποίο της είχε τηλεφωνήσει.	Она оставила тему Алекс в покое и обратилась к настоящей причине своего звонка Марианне:
«Σήμερα έλαβα ένα γράμμα. Από τον δικηγόρο του Λούκας. Με καλούν σε μια συνάντηση στη Στοκχόλμη την Παρασκευή, η οποία αφορά την πώληση του σπιτιού της μαμάς και του μπαμπά, κι εγώ δεν έχω ιδέα από νομικά θέματα.	— Я сегодня получила письмо от адвоката Лукаса. В пятницу они приглашают меня в Стокгольм на встречу по поводу продажи дома мамы и папы, а я полный ноль в юридических делах.
Ποια είναι τα δικαιώματά μου; Έχω γενικώς δικαιώματα; Μπορεί, πράγματι, ο Λούκας να κάνει αυτά που κάνει;»	Какие у меня права? И, вообще говоря, у меня хоть какие-нибудь права есть? Лукас действительно может все это сделать?
Ένιωσε το κάτω χείλος της να τρέμει ξανά και πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει.	Эрика почувствовала, что у нее опять начинает дрожать нижняя губа, и несколько раз глубоко вздохнула, чтобы успокоиться.
Έξω από το παράθυρο της κουζίνας στραφτάλιζε πάλι ο πάγος κάτω στον κόλπο μετά το χιονόνερο των τελευταίων ημερών, το οποίο ακολούθησαν οι θερμοκρασίες κάτω από το μηδέν τη νύχτα.	За кухонным окном опять искрился лед: после нескольких ненастных, дождливых дней столбик термометра по ночам вновь опускался ниже нуля.
Είδε ένα σπουργίτι να προσγειώνεται στο περβάζι του παραθύρου και υπενθύμισε στον εαυτό της να αγοράσει μια μπαλίτσα από λίπος για να τη βάλει έξω από το παράθυρο για τα πουλάκια.	Эрика увидела, как к окну прилетел воробей и сел на подоконник, и напомнила себе не забыть купить сальный шар — повесить его для птичек.
Το σπουργίτι τίναξε περίεργο το κεφαλάκι του και ράμφισε ανάλαφρα το παράθυρο. Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε τίποτα φαγώσιμο εκεί, πέταξε πάλι μακριά.	Воробей с любопытством покрутил головой и легонечко стукнул клювом в окно. Убедившись, что здесь ему ничего не перепадет, он улетел восвояси.
«Όπως ξέρεις, εγώ ασχολούμαι με φορολογικές υποθέσεις και όχι με οικογενειακό δίκαιο, οπότε δεν μπορώ να σου δώσω μια απάντηση ευθέως. Αλλά άκου τι θα κάνουμε. Θα συζητήσω το θέμα με έναν από τους ειδικούς που έχουμε στο γραφείο και θα σου τηλεφωνήσω ξανά σήμερα. Δεν είσαι μόνη, Ερίκα. Θα σε βοηθήσουμε εμείς σε αυτή την υπόθεση, σου το υπόσχομαι».	— Как ты знаешь, в основном я занимаюсь делами, связанными с налогообложением, я не адвокат по семейным делам. Так что я не могу ответить тебе прямо сейчас. Вот как мы поступим: я свяжусь с экспертом из нашего бюро и позвоню тебе в течение дня. Ты не одна, Эрика. Мы поможем тебе с этим. Я обещаю.

Αισθάνθηκε υπέροχα ακούγοντας τις γεμάτες σιγουριά διαβεβαιώσεις της Μαριάν και, όταν έκλεισαν το τηλέφωνο, η ζωή τής φάνηκε φωτεινότερη, παρόλο που δεν είχε μάθει περισσότερα από αυτά που ήξερε όταν τηλεφώνησε.	Было очень здорово услышать спокойный и уверенный голос Марианне. И когда Эрика положила трубку, окружающий мир показался ей немного светлее, хотя сейчас она знала ничуть не больше, чем до звонка Марианне.
Ένιωσε ότι κάτι έπρεπε να κάνει. Πίεσε τον εαυτό της να πιάσει να δουλέψει τη βιογραφία, αλλά το κείμενο της αντιστάθηκε. Από το βιβλίο έλειπε ακόμη κάτι πάνω από το μισό, και ο εκδότης είχε αρχίσει να δείχνει την ανυπομονησία του επειδή δεν είχε λάβει ένα προσχέδιο.	Теперь ей нельзя больше расслабляться, а надо писать не отрываясь. Эрика заставила себя сесть за работу над биографией. Дело шло туго. Ей оставалось написать еще больше половины книги, а издательство уже нетерпеливо подгоняло ее, требуя первый вариант рукописи.
Αφού έγραψε σχεδόν δύο σελίδες Α4, κάθισε και τις διάβασε. Είδε ότι έγραφε σαχλαμάρες και διέγραψε μεμιάς τη δουλειά πολλών ωρών.	Эрика напечатала почти две страницы формата А4, перечитала, а затем скомкала и выкинула в корзину результат нескольких часов работы.
Αυτή η βιογραφία τής δημιουργούσε κατάθλιψη, και η χαρά της δημιουργίας είχε εξαφανιστεί προ πολλού. Έτσι, καταπιάστηκε με το άρθρο για την Αλεξάνδρα, το ολοκλήρωσε και το έβαλε σε έναν φάκελο με παραλήπτη την εφημερίδα Μπουχου-σλένινγκεν.	Она не чувствовала к биографии ничего, кроме отвращения. Удовольствие от работы давным-давно исчезло; вместо этого Эрика переписала набело статью об Александре, запечатала в конверт и написана адрес «Бохусландца».
Μετά, θεώρησε πως ήταν ώρα να τηλεφωνήσει στον Νταν και να του ξύσει λίγο το σχεδόν θανάσιμο ψυχολογικό τραύμα που έδειχνε να έχει υποστεί μετά τη χτεσινοβραδινή θεαματική ήττα της Σουηδίας.	Теперь можно было позвонить Дану и немножко поковырять его свежую душевную рану по поводу того, что Швеция, на радость зрителям, исключительно зрелищно продула матч вчера вечером.
* * *	* * *
Ο αρχιεπιθεωρητής Μέλμπεργ χάιδεψε ικανοποιημένος τη μεγάλη κοιλιά του και επανεξέτασε το αν θα έπρεπε ή όχι να πάρει έναν μικρό υπνάκο.	Комиссар Мелльберг довольно похлопал себя по большому пузу и подумал, не соснуть ли ему чуток.
Δεν είχε σχεδόν τίποτα να κάνει, ενώ δεν σκεφτόταν να δώσει και μεγάλη προσοχή σε κάτι ασήμαντες δουλειές.	В настоящий момент делать было почти нечего, а та мелочь, что накопилась, не имела, как он считал, особого значения.
Αποφάσισε, λοιπόν, πως ένας υπνάκος θα ήταν υπέροχος ώστε να μπορέσει το στομάχι του να χωνέψει ανενόχλητο εκείνη τη σημαντική	Он решил, что неплохо бы поспать и попереваривать плотный обед в тишине и покое.

ποσότητα που είχε φάει για μεσημεριανό.	
Αλλά δεν είχε προλάβει να κλείσει καλά καλά τα μάτια, όταν άκουσε το αποφασιστικό χτύπημα της Άνικα Γιάνσον, της γραμματέα του τμήματος, που κάτι ήθελε να του πει.	Но едва он закрыл глаза, как настойчивый стук в дверь возвестил о том, что секретарь полицейского участка Анника Янссон чего-то от него хочет.
«Τι διάβολο είναι πάλι; Δεν βλέπεις ότι είμαι απασχολημένος;»	— Какого черта! Ты что, не видишь, я занят.
Σε μια προσπάθεια να δείξει πόσο απασχολημένος ήταν, άρχισε να ψάχνει άσκοπα τα έγγραφα που βρίσκονταν στοιβαγμένα πάνω στο γραφείο του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να αναποδογυρίσει μια κούπα με καφέ.	Для того чтобы изобразить, насколько он занят, Мелльберг начал рыться в бумагах, которые кучами лежали у него на письменном столе, но преуспел лишь в том, что опрокинул чашку с кофе.
Ο καφές μούσκεψε όλα τα έγγραφα, κι εκείνος άρπαξε το πρώτο πράγμα που βρήκε μπροστά του για να τα σκουπίσει: το πουκάμισό του, το οποίο σπάνια βρισκόταν μέσα στο παντελόνι του και κρεμόταν σχεδόν πάντα απέξω.	Кофе пролился на бумаги, а теми немногими, которые остались сухими, Мелльберг начал промокать рубашку, манжеты и воротник которой больше смахивали на потрепанный низ брюк.
«Γαμώτο! Εγώ είμαι το καταραμένο αφεντικό σε τούτο εδώ το μέρος! Δεν έχεις μάθει να δείχνεις λίγο σεβασμό στους ανωτέρους σου και να χτυπάς την πόρτα πριν μπεις μέσα;»	— Чтоб вас всех черти побрали! Я, мать твою, шеф этого заведения или нет? Ты что, так и не научилась хоть немного уважать начальство и стучать, прежде чем войти?
Εκείνη δεν είχε καν τη διάθεση να επισημαίνει πως το είχε κάνει. Σαν σοφή γυναίκα, λόγω ηλικίας και εμπειριών, περίμενε απλώς να περάσει το χειρότερο μέρος του ξεσπάσματος.	Анника даже не стала пытаться указывать Мелльбергу на то, что она именно так и сделала. Умудренная возрастом и опытом, она молча ждала, когда Мелльберг отгремит.
«Υποθέτω ότι κάτι έχεις να μου πεις» είπε ο Μέλμπεργ, βράζοντας μέσα του.	— Я не понимаю — тебе что, заняться нечем?
Η φωνή της Άνικα ήταν εντελώς ουδέτερη.	Анника сказала спокойным холодным голосом:
«Τηλεφώνησαν από το ιατροδικαστικό τμήμα του Γέτεμπορ και σε ζήτησαν. Ο παθολογοανατόμος του ιατροδικαστικού Τορντ Πέντερσεν, για να είμαι ακριβής. Μπορείς να του τηλεφωνήσεις σε αυτό τον αριθμό».	— Тебя искали из Гётеборгского управления судебной медицины, а точнее сказать, судебный патологоанатом Турд Педерсен. Ты можешь позвонить по этому номеру.
Του έδωσε ένα χαρτί όπου είχε σημειώσει με όμορφο γραφικό χαρακτήρα τον αριθμό.	Она протянула ему листочек с аккуратно написанными цифрами.
«Σου είπε περί τίνος πρόκειται;»	— А он не сказал, насчет чего?

Η περιέργεια ήταν σαν γαργαλητό στο διάφραγμα. Το ιατροδικαστικό δεν το άκουγες πολύ συχνά σε αυτά τα απόμακρα μέρη.	Любопытство взыграло в нем и побежало по телу, как щекотка. В здешнем захолустье не так часто доводится разговаривать с патологоанатомом.
Ίσως να παρουσιαζόταν, έστω και για μια φορά, η ευκαιρία για λίγη έξυπνη αστυνομική δουλειά.	Может статься и так, что понадобится квалифицированная полицейская работа.
Έκανε ένα αφηρημένο νεύμα στην Άνικα να φύγει και μάγκωσε το ακουστικό ανάμεσα στα προγούλια και τον ώμο του, ενώ άρχισε να σχηματίζει ανυπόμονος τον αριθμό.	Мелльберг рассеянно помахал рукой, выпроваживая Аннику, крепко прижал плечом к уху телефонную трубку и начал шустро набирать номер, написанный на листке.
Η Άνικα βγήκε πισωπατώντας από το γραφείο του και έκλεισε πίσω της την πόρτα με θόρυβο.	Анника вышла из комнаты и аккуратно закрыла за собой дверь.
Κάθισε στο γραφείο της και καταράστηκε, όπως τόσες φορές πριν άλλωστε, εκείνη την απόφαση που έστειλε τον Μέλμπεργ στο μικρό αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε.	Она села за свой письменный стол, проклиная в очередной раз тот день, когда пришел приказ о переводе Мелльберга в их маленький полицейский участок в Танумсхеде.
Σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούσαν στο τμήμα, ο Μέλμπεργ είχε καταφέρει να γίνει ανεπιθύμητος στο Γέτεμποργ επειδή είχε ξυλοκοπήσει άσχημα έναν κρατούμενο πρόσφυγα για τον οποίο ήταν υπεύθυνος.	Ходили слухи, что он здорово опростоволосился в Гётеборге. Его обвиняли в серьезном превышении полномочий: Мелльберг, арестовав иммигранта, мягко говоря, грубо с ним обошелся.
Προφανώς όμως αυτό δεν ήταν το μοναδικό του στραβοπάτημα αλλά σίγουρα το μεγαλύτερο. Οι προϊστάμενοί του θεώρησαν ότι το ποτήρι είχε ξεχειλίσει. Η ένορκη διοικητική εξέταση δεν απέδειξε τίποτα, αλλά όλοι φοβόντουσαν ότι σίγουρα ο Μέλμπεργ δεν θα καθόταν στ' αυγά του και αποφάσισαν τη μετάθεσή του, με άμεση ισχύ, σε μια θέση αρχιεπιθεω ρητή στο Τανουμσχέντε, εκεί όπου ο καθένας από τους δώδεκα χιλιάδες κατοίκους της κοινότητας, εκ των οποίων οι περισσότεροι νομιμόφρονες, λειτουργούσαν σαν σταθερή υπενθύμιση για τον υποβιβασμό του. Οι πρώην προϊστάμενοί του στο Γέτεμποργ εκτίμησαν ότι εκεί πέρα δεν θα μπορούσε να κάνει μεγάλο κακό. Μέχρι τώρα φάνηκε πως δεν είχαν πέσει έξω στην εκτίμησή τους. Από την άλλη, βέβαια, ούτε και τόσο μεγάλο καλό έκανε.	Это был далеко не первый такой случай, но на этот раз он зашел слишком далеко. Его начальству пришлось как-то отреагировать. Отдел внутренних расследований ничего не смог доказать, но тем не менее имелись большие опасения, что он может выкинуть еще что-нибудь, поэтому его со всей возможной скоростью перевели на должность комиссара в Танумсхеде — коммуны из двенадцати тысяч жителей, по большей части законопослушных. Свою нынешнюю должность Мелльберг рассматривал как унижение. Зато его бывшее начальство было очень довольно: во-первых, в такой маленькой коммуне Мелльберг при всем желании особенно не развернется, а во-вторых, коль скоро его убрали с глаз долой, разбирательства и критика в адрес полиции поутихнут. Хотя вместе с этим было ясно, что пользы особой от него не будет.

Παλιότερα, η Άνικα ήταν ευχαριστημένη με τη δουλειά της, αλλά τώρα, με τον Μέλμπεργ αφεντικό, εκείνες οι μέρες είχαν τελειώσει.	Анника раньше с радостью шла на работу, но это закончилось с появлением Мелльберга.
Δεν έφτανε που ήταν μονίμως αγενής, θεωρούσε κι αποπάνω τον εαυτό του θείο δώρο για τις γυναίκες, και η Άνικα ήταν η πρώτη που το γεύτηκε αυτό.	И не только из-за того, что этот обормот всегда вел себя нагло. Он, кроме того, считал себя божьим даром для женщин, а результат его заблуждений Анника в первую очередь ощутила на себе.
Σκαμπρόζικοι υπαινιγμοί, τσιμπιές στον πισινό και διφορούμενα σχόλια ήταν ένα μόλις μικρό κομμάτι απ' όσα τραβούσε τώρα πια στον χώρο εργασίας της.	Двусмысленные намеки, щипки за попу, похабные высказывания — лишь малая доля того, что ей теперь приходилось терпеть на рабочем месте.
Ωστόσο, αυτό που θεωρούσε ως την πιο απωθητική συνήθειά του ήταν εκείνος ο απαίσιος τρόπος με τον οποίο έφτιαχνε τα μαλλιά του για να κρύβει τη φαλάκρα του.	Но что в Мелльберге казалось ей особенно омерзительным, так это его кошмарная прическа, которую он изобрел для прикрытия лысины.
Είχε αφήσει ό,τι υπόλοιπο μαλλί τού είχε απομείνει να αποκτήσει ανυπολόγιστο μήκος και μετά το έπαιρνε και το τύλιγε πάνω στο κρανίο του δίνοντάς του ένα σχήμα που μάλλον θύμιζε εγκαταλελειμμένη φωλιά καρακάξας.	Он отрастил волосы по бокам головы до максимально возможной длины, а потом зачесывал их наверх и укладывал в конструкцию, которая больше всего смахивала на заброшенное воронье гнездо.
Ανατρίχιασε σαν σκέφτηκε πώς θα ήταν τα μαλλιά του όταν δεν τα είχε τυλιγμένα κατ' αυτό τον τρόπο.	Ее передернуло от мысли, как вся эта штуковина будет выглядеть в разворошенном виде.
Ένιωθε ευγνωμοσύνη που δεν ήταν αναγκασμένη να αντικρίζει ένα τέτοιο θέαμα.	Но слава богу, она была избавлена от необходимости любоваться этим зрелищем.
Αναρωτήθηκε τι να ήθελε ο παθολογοανατόμος από την ιατροδικαστική υπηρεσία. Τέλος πάντων, θα το μάθαινε όταν θα ερχόταν η ώρα. Δεν ήταν δα και κάνα μεγάλο αστυνομικό τμήμα, και όλες οι σημαντικές πληροφορίες διαδίδονταν μέσα σε μία ώρα.	Аннике было интересно, зачем звонил судебный врач, но она решила, что со временем все узнает. Участок у них небольшой, и все мало-мальски интересное становилось известно через час.
Ο Μπέρτιλ Μέλμπεργ άκουγε το τηλέφωνο στην άλλη άκρη της γραμμής να καλεί, καθώς παρακολουθούσε την υποχώρηση της Άνικα από το γραφείο του.	Бертель Мелльберг слушал сигналы в трубке и смотрел, как Анника выходит из комнаты.
Ωραία γκόμενα αυτή η γυναίκα. Με σάρκα σφιχτή και όμορφη, δίχως να της λείπουν οι καμπύλες στα σωστά σημεία.	Чертовски привлекательная бабенка. Крепкая и нетолстая и при всем при том мясистая, где надо.

Ξανθά μακριά μαλλιά, στήθος στητό και πισινός μεγάλος. Κρίμα που πάντα κυκλοφορούσε ντυμένη μ' εκείνες τις μακριές φούστες και τις φαρδιές μπλούζες.	Светлые длинные волосы, сиськи торчат и какая задница! Жалко только, что она все время ходит в длинных юбках и просторных блузках.
Ίσως θα έπρεπε να της επισημάνει ότι λίγο πιο εφαρμοστά ρούχα θα ήταν καταλληλότερα.	Может, стоит указать ей на то, что он считает обтягивающую одежду более подходящей.
Στο κάτω κάτω, ως αφεντικό είχε δικαίωμα να εκφέρει την άποψή του για το ντύσιμο του προσωπικού του.	Как у начальника, должно же у него быть право иметь свое мнение по поводу одежды персонала.
Τριάντα εφτά χρονών ήταν. Το ήξερε επειδή είχε ψάξει τα προσωπικά της δεδομένα. Τους χώριζαν καμιά εικοσαριά χρόνια και βάλε, αλλά αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που του άρεσε.	Тридцать семь стукнуло — он знал, сколько лет Аннике, потому что посмотрел ее личное дело; на двадцать с небольшим лет его моложе — как раз на его вкус.
Τις γριές ας τις αναλάμβανε κανένας άλλος. Αυτός ήταν άντρας για νεαρά ταλέντα. Ήταν ώριμος, πεπειραμένος, με μια στρουμπουλάδα που του πήγαινε τέλεια, και κανείς βλάκας δεν μπορούσε να καταλάβει ότι τα μαλλιά είχαν αραιώσει λίγο με τα χρόνια. Ψηλάφησε προσεχτικά το κέντρο του κεφαλιού του. Όλα εντάξει, τα μαλλιά ήταν εκεί που έπρεπε.	Старый конь знает, как и чем подзаняться. Он такой парень, что сто очков вперед любому молодому даст: мужественный, опытный, крепкого сложения, и ни один дьявол никогда не догадается, что у него с возрастом слегка волосы поредели. Он осторожно потрогал голову. Волосы были уложены как надо.
«Τορντ Πέντερσεν».	— Турд Педерсен.
«Ναι, γεια χαρά. Εδώ αρχιεπιθεωρητής Μπέρτιλ Μέλμπεργ, αστυνομικό τμήμα Τανουμσχέντε. Με ζητήσατε».	— Да, здорово. Я комиссар Бертель Мелльберг. Полицейский участок в Танумсхеде. Ты меня искал.
«Ναι, όντως. Είναι γι' αυτό το πτώμα που μου στείλατε. Μια γυναίκα ονόματι Αλεξάνδρα Βίκνερ. Έμοιαζε με αυτοκτονία».	— Да, совершенно верно. Это касается дела о смерти, которое мы получили от вас. Женщина по имени Александра Вийкнер. Выглядело как самоубийство.
«Ναι;...»	— Да-а.
Η απάντηση καθυστερούσε. Αυτό εξήψε απολύτως το ενδιαφέρον του Μέλμπεργ.	Педерсен медлил с продолжением, и интерес Мелльберга определенно пробудился.
«Εγώ έκανα χτες τη νεκροψία και η αναμφίβολη γνώμη μου είναι ότι δεν μπορεί να είναι αυτοκτονία. Κάποιος τη σκότωσε».	— Я провел вчера вскрытие ее тела и могу заявить без малейших колебаний, что это ни в коем случае не самоубийство. Она была убита.
«Ω, που να πάρει ο διάβολος!»	— Вот дерьмо!
Πάνω στην ταραχή του, ο Μέλμπεργ	Мелльберг настолько увлекся, что опять

αναποδογύρισε ξανά την κούπα με τον καφέ και ό,τι είχε απομείνει εκεί μέσα έρεε τώρα πάνω στο γραφείο του. Το πουκάμισο ανέλαβε ξανά χρέη σφουγγαρόπανου, αποκτώντας άλλη μια σειρά από λεκέδες.	ухитрился опрокинуть чашку с кофе: часть снова вылилась на письменный стол, но в основном досталось рубашке, на которой расплылось очередное пятно.
«Πώς το ξέρετε; Εννοώ, τι αποδείξεις έχετε ότι είναι φόνος;»	— А откуда вы это знаете? Какие у вас доказательства, что это убийство?
«Μπορώ να σας στείλω με φαξ την έκθεση της νεκροψίας αμέσως, αλλά αμφιβάλλω αν αυτό θα σας διαφωτίσει.	— Я могу переслать вам по факсу протокол вскрытия прямо сейчас, но сильно сомневаюсь, что вы во всем там разберетесь.
Μπορώ όμως να σας πω περιληπτικά τα σημαντικότερα ευρήματα. Μια στιγμή μόνο να φορέσω τα γυαλιά μου» είπε ο Πέντερσεν.	Вместо этого я вкратце изложу вам наиболее важные пункты. Подождите немного, мне надо найти очки, — сказал Педерсен.
Ο Μέλμπεργ τον άκουσε να διαβάζει μουρμουρίζοντας και περίμενε με ανυπομονησία να του δώσει τις πληροφορίες.	Мелльберг слышал, как Педерсен ищет очки, и с нетерпением ожидал продолжения.
«Λοιπόν, για να δούμε τι έχουμε εδώ. Γυναίκα, τριάντα πέντε ετών, καλή φυσική κατάσταση γενικώς. Όμως, αυτό το γνωρίζετε ήδη.	— Так, посмотрим, что тут у нас. Женщина. Возраст — тридцать пять лет. В хорошем физическом состоянии. Но это вы, наверное, уже знаете.
Η γυναίκα ήταν νεκρή περίπου μία εβδομάδα, αλλά το σώμα είχε, μολαταύτα, διατηρηθεί κυρίως χάρη στη χαμηλή θερμοκρασία του χώρου στον οποίο βρισκόταν.	Смерть наступила около недели назад, но тело хорошо сохранилось — в первую очередь благодаря низкой температуре в помещении, где оно находилось.
Ο πάγος γύρω από το κάτω μέρος του σώματος συνέβαλε επίσης στη διατήρησή του. Οι βαθιές τομές στις αρτηρίες και των δύο καρπών έγιναν με ξυράφι που βρέθηκε επιτόπου.	Лед вокруг нижней части тела сохранил его полностью. Резаные раны на внутренней стороне обеих рук нанесены бритвенным лезвием, которое было найдено на месте.
Εκεί ήταν που άρχισα να γίνομαι καχύποπτος. Και οι δύο τομές έχουν το ίδιο ακριβώς βάθος και είναι απολύτως ευθείες, κάτι που είναι πολύ ασυνήθιστο, θα τολμούσα μάλιστα να πω ότι δεν συμβαίνει ποτέ σε περιπτώσεις αυτοκτονίας.	И вот именно здесь у меня появились подозрения. Оба разреза совершенно идентичной глубины и абсолютно прямые, что в данном случае весьма и весьма маловероятно. Даже более того — могу доказать, что это совершенно невозможно в случае самоубийства.
Καταλαβαίνεις ότι, επειδή είμαστε δεξιόχειρες ή αριστερόχειρες, οι τομές γίνονται, για παράδειγμα, πολύ πιο ευθείες και πιο έντονες στο αριστερό χέρι για κάποιον που είναι δεξιόχειρας απ' ό,τι γίνονται στο δεξί χέρι, μια που ο αυτόχειρας είναι αναγκασμένος να	Ты понимаешь, из-за того, что мы все либо правши, либо левши, то соответственно, к примеру, у правши разрез на левой руке был бы заметно прямее и глубже, чем рана на правой руке, так как пришлось бы использовать неправильную руку, так

χρησιμοποιήσει “λάθος” χέρι, για να το πω έτσι.	сказать.
Εξέτασα, λοιπόν, τα δάχτυλα και των δύο χεριών και η υποψία μου επιβεβαιώθηκε. Η κόψη του ξυραφιού είναι απίστευτα κοφτερή ώστε, όταν το χρησιμοποιεί κάποιος, αφήνει, στις περισσότερες περιπτώσεις, μικρά κοψίματα.	Я также исследовал пальцы на обеих руках, и мои подозрения стали еще сильнее. Лезвие бритвы настолько острое, что при его использовании в абсолютном большинстве случаев остаются микроскопические порезы на пальцах.
Και η Αλεξάνδρα Βίκνερ δεν είχε τέτοια κοψίματα. Αποτελούσε κι αυτό ένδειξη ότι κάποιος άλλος χαράκωσε τους καρπούς της, προφανώς με σκοπό να φανεί σαν αυτοκτονία».	Ничего подобного в случае Александры Вийкнер. Уже одного этого, таким образом, достаточно, чтобы утверждать, что кто-то другой разрезал ее запястья, наверняка пытаясь создать видимость самоубийства.
Ο Πέντερσεν έκανε μια παύση, αλλά μετά συνέχισε: «Το ερώτημα που έθεσα μετά στον εαυτό μου ήταν πώς μπορεί κάποιος να το κάνει αυτό δίχως το θύμα να αντισταθεί.	— Педерсен сделал паузу и продолжил: — Спрашивается: как этот кто-то сумел сделать так, что жертва не оказала ему сопротивления?
Η απάντηση ήρθε με την τοξικολογική έκθεση.	Я получил ответ в результате токсикологической экспертизы.
Το θύμα είχε υπολείμματα ισχυρού υπνωτικού στο αίμα».	В крови жертвы было обнаружено большое количество снотворного.
«Τι αποδεικνύει αυτό; Δεν θα μπορούσε να είχε πάρει μόνη της ένα υπνωτικό χάπι;»	— Ну и что это доказывает? Она что, сама не могла принять снотворное?
«Βεβαίως, θα μπορούσε να είναι κι έτσι. Αλλά, ευτυχώς, η σύγχρονη επιστήμη έχει εξοπλίσει την ιατροδικαστική υπηρεσία με μερικά απαραίτητα εργαλεία και μεθόδους.	— Конечно, могло быть и так. Но достижения современной науки, слава богу, оснастили судебную медицину необходимыми инструментами и методами.
Ένα από τα εργαλεία αυτά είναι ότι εμείς σήμερα μπορούμε να υπολογίσουμε με μεγάλη ακρίβεια τον χρόνο διάσπασης των διαφόρων φαρμάκων, ακόμα και των δηλητηρίων.	И один из них позволяет нам сегодня очень точно не только выявлять различные медицинские препараты и яды, но и определять время их действия.
Εξετάσαμε επανειλημμένες φορές το αίμα του θύματος και όλες αυτές τις φορές καταλήξαμε στο ίδιο συμπέρασμα: Η Αλεξάνδρα Βίκνερ αποκλείεται να έκοψε μόνη της τις φλέβες της, διότι, όταν σταμάτησε η καρδιά της λόγω της αιμορραγίας, η ίδια ήταν ήδη αναίσθητη και, μάλιστα, πριν από πολλή ώρα.	Мы несколько раз провели исследование крови жертвы и выяснили, что Александра Вийкнер никоим образом не могла сама перерезать себе вены: судя по концентрации снотворного, сворачиваемости крови и кровопотере, к этому моменту она уже какое-то время находилась в глубоко бессознательном состоянии.
Δυστυχώς, δεν μπορώ να σου δώσω ακριβή	Какое точно — сказать не могу, поскольку

στοιχεία για την ώρα, γιατί η επιστήμη δεν έχει φτάσει ακόμη εκεί, αλλά δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι είναι φόνος.	наука еще не всесильна. Но в том, что это убийство, нет никаких сомнений.
Ελπίζω, πραγματικά, να μπορέσετε να χειριστείτε σωστά αυτή την υπόθεση. Διότι δεν έχετε καθημερινά φόνους εκεί πέρα, έτσι δεν είναι;»	Я искренне надеюсь, что вы раскроете это дело. Насколько я понимаю, вы у себя в округе не часто сталкиваетесь с убийствами.
Ο τόνος της φωνής του Πέντερσεν εξέφραζε αμφιβολία, κάτι που ο Μέλμπεργ εξέλαβε ως κριτική με αποδέκτη τον ίδιο.	В голосе Педерсена прозвучало определенное сомнение, которое Мелльберг тут же воспринял как сомнение в лично его, Мелльберга, способностях.
«Ναι, έχεις δίκιο ότι δεν έχουμε αρκετή εμπειρία από τέτοια εδώ, στο Τανουμσχέντε.	— Да, ты прав. У нас не то чтобы очень большой опыт в расследовании убийств здесь, в Танумсхеде.
Ευτυχώς όμως που εγώ βρίσκομαι προσωρινά τοποθετημένος εδώ πέρα. Η πραγματική δουλειά μου είναι στην αστυνομία του Γέτεμπορ και η πολύχρονη πείρα μου από αυτή τη δουλειά σημαίνει ότι μπορούμε, αναμφίβολα, να χειριστούμε εδώ ακόμα και μια έρευνα για φόνο.	Но, к счастью, так получилось, что здесь оказался я. Мой пост в Управлении полиции Гётеборга и мой многолетний опыт гарантируют, что мы сможем справиться с делом об убийстве.
Είναι μια ευκαιρία για τους χωριάτες αστυνομικούς να παρακολουθήσουν πώς γίνεται μια πραγματική αστυνομική έρευνα. Δεν πρόκειται να τραβήξει πολύ μέχρι να λυθεί η υπόθεση. Να θυμάσαι τα λόγια μου».	И у местных полицейских будет шанс увидеть, как делается настоящая полицейская работа. Так что можете быть уверены — мы быстро раскроем это преступление. Бьюсь об заклад, чтоб меня черти взяли!
Και με αυτή την πομπώδη ανάλυση, ο Μέλμπεργ ήταν πλέον πεπεισμένος ότι είχε διασαφηνίσει, ρητά και κατηγορηματικά, στον παθολογοανατόμο Πέντερσεν πως, στο κάτω κάτω της γραφής, δεν μιλούσε με κανέναν αρχάριο.	Этой напыщенной тирадой, как считал Мелльберг, он ясно дал понять судебному медику Педерсену, что тот разговаривает по меньшей мере не с сопляком.
Οι γιατροί πάντα ήθελαν να δημιουργούν εντυπώσεις. Εν πάση περιπτώσει, η δουλειά του Πέντερσεν είχε ολοκληρωθεί, και τώρα ήταν η σειρά του επαγγελματία να ανασκουμπωθεί.	Конечно, врач всегда может тебя удивить, но в любом случае работа Педерсена была окончена, и теперь настало время для профи продолжить дело.
«Α, παραλίγο να το ξεχάσω».	— О, чуть не забыл.
Ο παθολογοανατόμος είχε μείνει προσωρινά άφωνος από την αυταρέσκεια που εξέπεμπε ο αστυνομικός και είχε ξεχάσει να του αναφέρει άλλα δύο ευρήματα που είχε θεωρήσει	Патологоанатом настолько растерялся от самовосхвалений полицейского, что не рассказал о двух фактах, которые, как он считал, были важны.

σημαντικά.	
«Η Αλεξάνδρα Βίκνερ ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα και είχε, επίσης, ξαναγεννήσει.	— Александра Вийкнер была беременна, на третьем месяце, и она уже рожала раньше.
Δεν ξέρω πόσο σχετικό μπορεί να είναι αυτό για την έρευνά σας, αλλά καλύτερα να έχετε πολλές πληροφορίες παρά ελάχιστες, έτσι δεν είναι;» είπε ο Πέντερσεν.	Я не знаю, имеет ли это значение для вашего расследования, но лучше больше информации, чем меньше, не правда ли? — спросил Педерсен.
Ο Μέλμπεργ ρουθούνισε απλώς κάτι άναρθρο προς απάντηση, και έπειτα από μερικές φειδωλές φράσεις αποχαιρετισμού έκλεισαν και οι δύο το τηλέφωνο.	Мелльберг только неразборчиво хрюкнул в ответ, и после нескольких ничего не значащих фраз они закончили разговор.
Ο Πέντερσεν με την αμφιβολία περί της ικανότητας του αστυνομικού να ανακαλύψει τον δολοφόνο και ο Μέλμπεργ με ανανεωμένη όρεξη και μεγάλο ενθουσιασμό.	Педерсен ощущал сильные сомнения насчет того, насколько компетентно будет проводиться розыск убийцы, а в Мелльберге пробудились воодушевление и рвение.
Είχε γίνει μια πρώτη επιτόπια έρευνα στο μπάνιο αμέσως μετά την ανεύρεση του πτώματος, αλλά τώρα θα φρόντιζε να ερευνήσουν το σπίτι της Αλεξάνδρας Βίκνερ χιλιοστό προς χιλιοστό.	Первый осмотр ванной комнаты был проведен сразу же после обнаружения тела. Но теперь он проследит за тем, чтобы осмотрели каждый миллиметр дома Александры Вийкнер.
ΑΥΟ	Глава 02
Ζέστανε μια μπούκλα από τα μαλλιά της ανάμεσα στα χέρια του. Μικροί κρύσταλλοι πάγου έλιωσαν και έβρεξαν τις παλάμες του. Έσκυψε προσεκτικά κι έγλειψε το νερό.	Он согрел прядь ее волос в ладонях, маленькие льдинки растаяли и капельками потекли по его рукам. Смакуя, он тщательно слизал все эти капельки.
Ακούμπησε το μάγουλό του στην άκρη της μπανιέρας και ένιωσε το ψύχος να μπήγει τα δόντια του βαθιά στο δέρμα.	Он прижался щекой к краю ванны и почувствовал, как холод обжигает кожу.
Ήταν τόσο όμορφη. Επέπλεε σε μια επιφάνεια από πάγο.	Она была такая красивая в своем ледяном покрове.
Αυτό που τους ένωνε υπήρχε ακόμη. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Τίποτα δεν ήταν διαφορετικό. Ήταν δύο από το ίδιο είδος.	Связь, которая существовала между ними, по-прежнему осталась. Ничего не изменилось. Ничто не стало по-другому. Они вместе, и все по-прежнему.
Δυσκολεύτηκε να της ανοίξει το χέρι για να μπορέσει να βάλει την παλάμη του πάνω στη	Ее рука сопротивлялась, но с некоторым усилием ему удалось приподнять ее и

δική της. Έμπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά της. Το αίμα ήταν ξερό και παγωμένο, ενώ μικρές φολίδες είχαν κολλήσει στο χέρι του.	прижать свою ладонь к ее ладони, он переплел свои пальцы с ее пальцами. Кровь свернулась и замерзла, и замерзшие капли прилипали к его коже.
Ο χρόνος δεν είχε ποτέ καμία σημασία μαζί της. Χρόνια, μέρες ή εβδομάδες σωρεύονταν όλα αντάμα σ' ένα άμορφο συνονθύλευμα, στο οποίο το μόνο που σήμαινε κάτι ήταν αυτό εδώ: η παλάμη της πάνω στη δική του.	Рядом с нею время никогда не имело никакого значения. Годы, дни или недели пролетали, превращаясь в запутанный клубок горя, и единственное, что имело значение, было только это. Ее рука в его руке.
Γι' αυτό ήταν και τόσο οδυνηρή η προδοσία. Εκείνη είχε χάνει ξανά τον χρόνο σημαντικό. Γι' αυτό δεν θα κυλούσε ποτέ ξανά το αίμα ζεστό στις φλέβες της.	Именно потому предательство было таким болезненным. С нею время опять обрело для него значение, и поэтому теплая кровь больше никогда не будет бежать по ее телу.
Πριν φύγει, επανέφερε το χέρι της στην προηγούμενη θέση του.	Прежде чем уйти, он осторожно положил ее руку обратно.
Δεν γύρισε να κοιτάξει πίσω.	Уходя, он не обернулся.
* * *	* * *
Ξυπνώντας από έναν βαθύ και δίχως όνειρα ύπνο, η Ερίκα δεν μπόρεσε αρχικά να αναγνωρίσει τον ήχο. Όταν κατάλαβε ότι την είχε ξυπνήσει ο στριγκός ήχος του τηλεφώνου και ότι χτυπούσε πολλή ώρα, πετάχτηκε από το κρεβάτι για να προλάβει ν' απαντήσει.	Вырванная из глубокого сна, Эрика не сразу поняла, что за звук ее разбудил. Это был пронзительный звонок телефона. У нее появилось ощущение, что телефон надрывался уже довольно долго, прежде чем она проснулась, и Эрика выскочила из кровати, чтобы успеть снять трубку.
«Ερίκα Φαλκ».	— Эрика Фальк.
Η φωνή της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από κρωγμός. Καθάρισε τον λαιμό της θορυβωδώς, με το χέρι πάνω στο μικρόφωνο του ακουστικού, για να διώξει όσο περισσότερη βραχνάδα μπορούσε.	Мягко говоря, голос у нее был хриплый. Эрика закрыла трубку рукой и откашлялась, чтобы сипеть поменьше.
«Α, συγγνώμη. Σε ξύπνησα; Ειλικρινά συγγνώμη».	— О, извини, я тебя разбудил? Тогда я прошу прощения.
«Όχι δα, ξύπνια ήμουν».	— Да ничего, я уже не сплю.
Η απάντηση ήρθε αυτόματα, και η Ερίκα άκουσε πόσο διάτρητη ήχησε η δήλωσή της. Ήταν αρκετά προφανές ότι ήταν τουλάχιστον αγουροξυπνημένη.	Ответ выскочил автоматически, и Эрика сама услышала, как неубедительно он прозвучал. Было вполне очевидно, что она отвечала спросонья.

«Συγγνώμη, όπως και να ’χει το πράγμα. Ο Χένρικ Βίκνερ είμαι. Ξέρεις, μόλις μου τηλεφώνησε η Μπίργιτ και με παρακάλεσε να τηλεφωνήσω και σ’ εσένα.	— Ради бога, прошу меня простить. Это Хенрик Вийкнер. Дело в том, что я только что разговаривал с Биргит, и это она попросила меня связаться с тобой.
Απ’ ό,τι φαίνεται, δέχτηκε σήμερα το πρωί ένα τηλεφώνημα από έναν ιδιαίτερα αγενή αρχιεπιθεωρητή που δουλεύει στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Λίγο πολύ τη διέταξε, με όχι και τόσο διακριτικό τρόπο, να παρουσιαστεί στο τμήμα. Καθώς φαίνεται, είναι και η δική μου παρουσία απαραίτητη.	Насколько я понял, сегодня утром ей позвонил какой-то весьма хамоватый комиссар из полицейского участка Танумсхеде и, не утруждая себя хорошими манерами, потребовал, чтобы она явилась в полицейский участок.
Ο αρχιεπιθεωρητής δεν ήθελε να πει περί τίνος πρόκειται, αλλά υποψιαζόμαστε τι μπορεί να θέλει. Η Μπίργιτ είναι πολύ ταραγμένη, και, επειδή ούτε ο Καρλ-Ερικ ούτε η Τζούλια είναι στη Φιελμπάκα αυτή τη στιγμή, για διαφορετικούς λόγους, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη και να πας αποκεί για να την προσέχεις.	Он не захотел говорить, в чем дело, мы можем только догадываться. Биргит это совершенно выбило из колеи, а сейчас во Фьельбаке нет ни Карла-Эрика, ни Джулии, и поэтому ты оказала бы мне большую услугу, если бы смогла сейчас подъехать к Биргит.
Η αδερφή της και ο γαμπρός της είναι στη δουλειά και τώρα η Μπίργιτ είναι εντελώς μόνη στο σπίτι τους. Θα χρειαστώ κάνα δυο ώρες μέχρι να φτάσω στη Φιελμπάκα και δεν θέλω να είναι μόνη της τόση ώρα.	Ее сестра с мужем на работе, и она дома совершенно одна. Я не смогу добраться до Фьельбаки быстрее чем за пару часов, а мне бы очень хотелось, чтобы кто-нибудь из близких знакомых побыл с ней.
Ξέρω ότι σου ζητώ πολλά, μια που δεν γνωριζόμαστε τόσο καλά, αλλά δεν ξέρω πού αλλού να στραφώ».	Я знаю, что, может быть, слишком многого прошу, и мы с тобой не настолько хорошо знаем друг друга, но мне больше не к кому обратиться.
«Φυσικά και θα πάω στην Μπίργιτ. Κανένα πρόβλημα. Απλώς πρέπει να ρίξω κάτι πάνω μου πρώτα, οπότε μπορώ να είμαι εκεί σε ένα τέταρτο περίπου».	— Само собой, конечно, я поеду. Никаких проблем. Мне просто надо набросить на себя что-нибудь, так что я буду у нее минут через пятнадцать.
«Υπέροχα. Σου είμαι για πάντα ευγνώμων. Ειλικρινά. Η Μπίργιτ δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα σταθερό άτομο, και θέλω να είναι κάποιος μαζί της μέχρι να φτάσω στη Φιελμπάκα.	— Очень хорошо. Буду тебе вечно благодарен. В самом деле. Биргит всегда была немного неуравновешенной, и я очень хочу, чтобы ты присмотрела за ней, а я постараюсь приехать как можно скорее.
Θα της τηλεφωνήσω να την ειδοποιήσω ότι θα πας. Κάποια στιγμή μετά τις δώδεκα θα μπορέσω να είμαι κι εγώ εκεί, οπότε θα μιλήσουμε περισσότερο τότε. Γι’ άλλη μια φορά, σ’ ευχαριστώ πολύ».	Я сейчас позвоню и скажу ей, что ты приедешь. А я смогу появиться во Фьельбаке где-то после двенадцати. Ну, тогда и поговорим. Еще раз спасибо.

Με την τσίμπλα ακόμη στο μάτι, η Ερίκα έσπευσε στο μπάνιο για ένα σύντομο νίψιμο.	Все еще с совершенно заспанными глазами Эрика заторопилась в ванную и быстренько умылась.
Έβαλε τα ρούχα που φορούσε την προηγούμενη μέρα και έπειτα από ένα βιαστικό χτένισμα και λίγη μάσκαρα βρέθηκε στο τιμόνι σε λιγότερο από δέκα λεπτά.	Она натянула на себя первое, что попалось под руку, ту же одежду, что надевала вчера, провела пару раз щеткой по волосам, чуть-чуть подкрасилась и меньше чем через десять минут уже сидела за рулем.
Της πήρε μόνο πέντε λεπτά μέχρι να πάει από το Σέλβικ στην οδό Ταλ, οπότε σχεδόν ακριβώς ένα τέταρτο μετά το τηλεφώνημα του Χένρικ χτυπούσε το κουδούνι.	Из Сельвика до Тальгатен езды было минут пять, так что почти с точностью до секунды через четверть часа после разговора с Хенриком она позвонила в дверь.
Η Μπίργιτ έδειχνε να έχει χάσει κάνα δυο κιλά από τότε που την είχε συναντήσει η Ερίκα. Τα ρούχα έδειχναν να κρέμονται πάνω της. Αυτή τη φορά δεν πήγαν στο καθιστικό' η Μπίργιτ την οδήγησε κατευθείαν στην κουζίνα.	Биргит выглядела так, будто с того момента, когда они с Эрикой виделись в последний раз, она похудела килограмма на два, и казалось, что платье ей велико. На этот раз они не пошли в гостиную, Биргит повела ее на кухню.
«Σ’ ευχαριστώ που σπατάλησες τον χρόνο σου για να έρθεις αποδώ. Απλώς μ’ έπιασε μια νευρικότητα και δεν άντεχα να κάθομαι αποδώ μόνη και να σκέφτομαι μέχρι να έρθει ο Χένρικ».	— Спасибо, что ты смогла подъехать. Я так разволновалась и боялась, что просто не выдержу, если буду сидеть здесь одна и ломать голову до приезда Хенрика.
«Μου είπε ότι σου τηλεφώνησαν από την αστυνομία στο Τανουμσχέντε, έτσι δεν είναι;»	— Он сказал, что тебе позвонили из полиции Танумсхеде.
«Ναι, σήμερα το πρωί στις οχτώ τηλεφώνησε ένας αρχιεπιθεωρητής Μέλμπεργ και μου είπε ότι ήθελε να εμφανιστούμε αμέσως στο γραφείο του ο Χένρικ, ο ΚαρλΈρικ κι εγώ.	— Да, сегодня утром, в восемь часов. Звонил комиссар Мелльберг и сказал, что я, Карл-Эрик и Хенрик должны немедленно явиться к нему в участок.
Του εξήγησα ότι ο Καρλ-Ερικ αναγκάστηκε να φύγει εσπευσμένα για ένα επείγον επιχειρηματικό ζήτημα και ότι θα επέστρεφε αύριο. Τον ρώτησα αν ήταν εντάξει να περιμέναμε μέχρι τότε. Δεν ήταν καθόλου εντάξει, έτσι ακριβώς είπε, αλλά δέχτηκε να παρουσιαστούμε εγώ κι ο Χένρικ προς το παρόν.	Я объяснила, что Карлу-Эрику пришлось срочно уехать по делам и что он должен вернуться завтра, и спросила, можем ли мы тогда и прийти. Он подчеркнул, что это совершенно неприемлемо и что ему необходимо срочно встретиться по крайней мере со мной и Хенриком.
Ήταν πολύ αγενής, και τηλεφώνησα, φυσικά, αμέσως στον Χένρικ, ο οποίος είπε ότι θα ερχόταν το συντομότερο δυνατόν. Μάλλον ακουγόμουν πολύ ταραγμένη, υποθέτω, και τότε ήταν που πρότεινε να σου τηλεφωνήσει και να σε ρωτήσει αν μπορούσες να περάσεις αποδώ για κάνα δίωρο.	Он был очень бесцеремонен, и понятно, что я немедленно позвонила Хенрику и попросила его приехать как можно быстрее. Я испугалась и почувствовала себя загнанной. Это была идея Хенрика — позвонить тебе и попросить по возможности приехать, чтобы побыть со

	мной эти два часа.
Ειλικρινά, ελπίζω να μη σου γινόμαστε μεγάλο βάρος. Προφανώς δεν θα θέλεις να μπλεχτείς κι άλλο στην οικογενειακή μας τραγωδία, αλλά δεν ήξερα σε ποιον να απευθυνθώ.	Я искренне надеюсь, что ты не сочтешь нас слишком назойливыми. Получается так, что ты все больше оказываешься втянутой в нашу семейную трагедию, но я действительно не знала, к кому еще могу обратиться.
Άλλωστε, κάποτε ήσουν σαν δεύτερη κόρη στο σπίτι μας, οπότε σκέφτηκα ότι θα μπορούσες ίσως.»	Просто когда-то ты часто бывала у нас дома и была нам почти как дочь, поэтому я подумала, что ты, может…
«Μην το σκέφτεσαι αυτό. Χαίρομαι που μπορώ να βοηθήσω. Σου είπε η αστυνομία περί τίνος πρόκειται;»	— Даже и не думай об этом. С удовольствием, мне нетрудно. А полицейский намекнул хотя бы, в чем дело?
«Όχι, δεν ήθελε να πει κουβέντα γι' αυτό. Αλλά υποψιάζομαι τι μπορεί να θέλει. Δεν έλεγα εγώ ότι δεν αυτοκτόνησε, ε; Όλη την ώρα αυτό έλεγα!»	— Нет, он не соизволил сказать ни слова. Но у меня есть свои соображения. Я разве не говорила, что она не совершала самоубийства, разве не говорила?
Η Ερίκα έπιασε ενστικτωδώς το χέρι της Μπίργιτ.	Эрика импульсивно сжала руку Биргит:
«Μπίργιτ, σε παρακαλώ, μη βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα. Είναι πιθανό να έχεις δίκιο, αλλά, μέχρι να μάθουμε, καλύτερα να μην κάνουμε υποθέσεις».	— Биргит, милая, пожалуйста, не надо делать поспешных выводов. Может быть, ты и права, но до тех пор, пока мы не узнаем наверняка, лучше не гадать.
Πέρασαν δύο πολύ αργές και δύσκολες ώρες στην κουζίνα. Τα θέματα συζήτησης στέρεψαν έπειτα από λίγο, και το μόνο που ακουγόταν στη σιωπή ήταν ο ήχος του ρολογιού της κουζίνας.	Это были очень долгие два часа. Все это время они сидели за кухонным столом молча. Разговор умер почти сразу, и тишину нарушало лишь тиканье кухонных часов.
Η Ερίκα έφτιαχνε σχήματα με τον δείκτη της γύρω από τα σχέδια στη λεία επιφάνεια του μουσαμαδένιου τραπεζομάντιλου.	Эрика обводила указательным пальцем цветные узоры на клеенке.
Η Μπίργιτ ήταν εξίσου προσεγμένα ντυμένη και βαμμένη όπως και την προηγούμενη φορά που την είχε συναντήσει η Ερίκα, αλλά υπήρχε πάνω της μια αόριστη κούραση και εξάντληση, σαν μια φωτογραφία που έχει αρχίσει να ξεθωριάζει στις άκρες. Το βάρος που είχε χάσει δεν της πήγαινε καθόλου. Δεδομένου ότι παλιότερα βρισκόταν στα όρια να γίνει κάτισχνη, αυτή η τελευταία απώλεια βάρους είχε δημιουργήσει νέες ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα της.	Биргит так же, как и в прошлый раз, была одета в черное и с таким же макияжем. Но сейчас в ее облике появилось что-то еще, трудноуловимое. Она казалась усталой и потрепанной, как старая выцветшая фотография. И дело, наверное, было не столько в том, что Биргит похудела, — она и раньше была худощавой, — но вокруг глаз и рта у нее появились заметные новые морщинки.

Έσφιγγε τόσο πολύ την κούπα με τον καφέ που οι αρθρώσεις της είχαν γίνει κάτασπρες. Αν αυτή η παρατεταμένη αναμονή ήταν κουραστική για την Ερίκα, για την Μπίργιτ πρέπει να ήταν αφόρητη.	Она сжимала в руках кофейную чашку так крепко, что побелели костяшки пальцев. И Эрика подумала, что если это долгое ожидание так утомительно для нее, то оно должно быть совершенно невыносимо для Биргит.
«Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος θα ήθελε να σκοτώσει την Άλεξ. Ποιος; Εχθρούς δεν είχε. Ζούσε μόνο μια απλή ζωή μαζί με τον Χένρικ».	— Я не понимаю, кому понадобилось убивать Алекс. У нее никогда не было не только врагов, но даже недоброжелателей, и они с Хенриком вели самую обычную жизнь.
Οι λέξεις ακούστηκαν σαν πυροβολισμοί ύστερα από εκείνη τη μακριά σιωπή.	После долгого молчания слова показались неожиданно громкими, как пистолетный выстрел.
«Δεν ξέρουμε ακόμη αν είναι έτσι. Δεν έχει νόημα να κάνουμε εικασίες πριν μάθουμε τι θέλει η αστυνομία» επανέλαβε η Ερίκα. Ερμήνευσε την απουσία απάντησης σαν σιωπηλή συναίνεση.	— Еще не известно, так ли это. Нет никакого смысла сидеть и строить догадки, пока мы не узнаем, чего хочет полиция, — повторила Эрика снова.Биргит ничего не сказала, и Эрика расценила это как молчаливое согласие.
Αμέσως μετά τις δώδεκα ο Χένρικ έστριβε στο μικρό παρκινγκ απέναντι από το σπίτι. Τον είδαν από το παράθυρο της κουζίνας, σηκώθηκαν και οι δύο, ευγνωμονώντας τον σιωπηλά, και πήγαν να φορέσουν τα πανωφόρια τους.	Сразу же после двенадцати машина Хенрика остановилась на маленькой площадке перед домом, они увидели его через кухонное окно и с облегчением встали и пошли в прихожую одеваться.
Όταν εκείνος χτύπησε το κουδούνι, αυτές στέκονταν πίσω από την πόρτα και περίμεναν έτοιμες για αναχώρηση. Π Μπίργιτ με τον Χένρικ φιλήθηκαν δίχως τα χείλη τους ν' αγγίξουν τα μάγουλά τους. Μετά, ήρθε και η σειρά της Ερίκα να λάβει τον ίδιο χαιρετισμό. Δεν ήταν συνηθισμένη σε τέτοιου είδους χούγια και ανησυχούσε λίγο μήπως δημιουργούσε αμηχανία, μια που δεν ήξερε από ποιο μάγουλο ν' αρχίσει.	Когда он позвонил в дверь, они уже стояли одетые, готовые ехать. Биргит и Хенрик приложились к щекам друг друга, а потом настала очередь Эрики приветствовать его. Она не очень привыкла к такой манере и немного беспокоилась, что в первый раз у нее получится неловко и неуклюже.
Τα κατάφερε, πάντως, δίχως προβλήματα και για ένα δευτερόλεπτο απόλαυσε την αρρενωπή ευωδιά της λοσιόν ξυρίσματος του Χένρικ.	Но она неплохо справилась. Никаких проблем. Просто на секунду она, скорее с удовольствием, почувствовала запах лосьона для бритья Хенрика.
«Θα έρθεις μαζί μας, έτσι;»	— Ты ведь поедешь с нами?
Η Ερίκα είχε ήδη ξεκινήσει να πάει στο αυτοκίνητό της.	Эрика уже подходила к своей машине.

«Μπα, δεν ξέρω αν αυτό.»	— Ну, я вообще-то не знаю…
«Θα το εκτιμούσα πολύ».	— Я был бы очень признателен.
Η Ερίκα συνάντησε το βλέμμα του Χένρικ πάνω από το κεφάλι της Μπίργιτ και με έναν βουβό αναστεναγμό μπήκε στο πίσω κάθισμα της BMW του. Αυτή η μέρα θα ήταν σίγουρα κουραστική.	Хенрик смотрел на Эрику поверх головы Биргит. Она встретила его взгляд, тихо вздохнула и устроилась на заднем сиденье «БМВ» Хенрика. Да, день, видимо, будет длинным.
Η διαδρομή μέχρι το Τανουμσχέντε καλύφθηκε σε λιγότερο από είκοσι λεπτά. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής κουβέντιαζαν περί ανέμων και υδάτων, όπως για την πληθυσμιακή μείωση της επαρχίας. Μίλησαν για ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί κανείς εκτός από τον λόγο της επικείμενης επίσκεψής τους στο αστυνομικό τμήμα.	Дорога до Танумсхеде заняла у них не более двадцати минут. В машине они говорили ни о чем: о местных жителях, погоде, ветре и прочих вещах. О чем угодно, только не о визите в полицию.
Η Ερίκα καθόταν στο πίσω κάθισμα και αναρωτιόταν τι δουλειά είχε εκεί. Λες και δεν της έφταναν τα δικά της προβλήματα, πήγαινε τώρα να μπλέξει σε μια υπόθεση φόνου, αν βέβαια επρόκειτο για φόνο.	Эрика сидела на заднем сиденье и спрашивала себя, что она здесь делает. Что, ей недостаточно собственных проблем? И что за необходимость ехать сейчас в полицию? Мало, что ли, того, что она оказалась на месте убийства.
Αυτό σήμαινε, επίσης, ότι η ιδέα της για ένα βιβλίο κατέρρεε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Είχε ήδη προλάβει να κάνει ένα πρώτο σχέδιο, αν και τώρα θα έπρεπε να πετάξει αυτές τις σελίδες στα σκουπίδια.	Эти вопросы также означали, что ее надежды написать книгу начинают рассыпаться, как карточный домик. Она успела набросать первый вариант, а теперь могла с таким же успехом выкинуть рукопись в корзину. Ну да ладно.
Τέλος πάντων, αυτό τουλάχιστον θα την ανάγκαζε να επικεντρωθεί στη βιογραφία. Βέβαια, τώρα που το ξανασκεφτόταν θα μπορούσε να υλοποιήσει την ιδέα της αν έκανε κάποιες τροποποιήσεις. Ίσως, μάλιστα, να έβγαινε πολύ καλύτερο. Η οπτική γωνία του φόνου θα μπορούσε να αποτελέσει πραγματικό πλεονέκτημα.	По крайней мере, это заставит ее полностью сконцентрироваться на биографии. Но все же она может справиться. Переделки, поправки — глядишь, и пойдет. Положа руку на сердце, Эрика понимала: расследование убийства сулит обернуться настоящей удачей.
Εντελώς ξαφνικά συνειδητοποίησε τι καθόταν και έκανε.	Внезапно она осознала, что она делает и почему сейчас находится в этой машине.
Η Άλεξ δεν ήταν κανένα φανταστικό πρόσωπο σε ένα βιβλίο, που θα μπορούσε να το κάνει ό,τι ήθελε.	Александра не была вымышленным литературным персонажем, которым она могла крутить и вертеть по своему усмотрению и вкусу.
Ήταν ένα πρόσωπο πραγματικό, που είχε αγαπηθεί από πραγματικούς ανθρώπους. Την Άλεξ την είχε αγαπήσει και η ίδια.	Она была живым человеком. Ее любили живые люди. Да и она сама любила Александру.

Περιεργάστηκε τον Χένρικ από τον καθρέφτη που βρισκόταν στο εσωτερικό του αυτοκινήτου. Έδειχνε το ίδιο ατάραχος όπως και πριν, παρόλο που σε λίγο ίσως να μάθαινε ότι η σύζυγός του είχε δολοφονηθεί.	Эрика посмотрела на Хенрика в зеркало заднего вида: он выглядел таким же невозмутимым, как и в прошлый раз, несмотря на то что ему, может быть, скоро скажут, что его жена была убита.
Δεν ήταν, άραγε, αλήθεια ότι οι περισσότεροι φόνοι γίνονταν από κάποιο μέλος της οικογένειας του θύματος; Ντράπηκε ξανά για τις σκέψεις που έκανε.	А ведь разве не правда, что большинство убийств совершает кто-то из близких? И Эрике снова стало стыдно за свои мысли.
Επιστράτευσε όση θέληση είχε για να αποδιώξει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της και αντιλήφθηκε, ανακουφισμένη, ότι είχαν επιτέλους φτάσει.	Усилием воли она заставила себя перестать думать об этом и была рада, что они уже почти приехали.
Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να τελειώνουν με αυτό, για να επιστρέψει στα δικά της — συγκριτικά τετριμμένα— προβλήματα.	Теперь она хотела лишь одного — чтобы все это поскорее закончилось и она наконец могла бы вернуться к своим родным пенатам и понятным, обычным заботам.
* * *	* * *
Οι στοίβες των εγγράφων είχαν φτάσει σε εντυπωσιακά ύψη πάνω στο γραφείο. Ήταν εκπληκτικό το γεγονός ότι μια μικρή κοινότητα σαν το Τανουμσχέντε μπορούσε να παρουσιάσει τόσες πολλές καταγγελίες για εγκλήματα.	Груды бумаг на его письменном столе дорастали до впечатляющих высот. Просто поразительно, что столь маленькая коммуна, как Танум, могла рожать такую кучу заявлений о правонарушениях.
Ασήμαντα, βέβαια, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αλλά κάθε καταγγελία έπρεπε να ερευνηθεί, και γι’ αυτό τώρα αυτός καθόταν εδώ με διοικητικά καθήκοντα άξια μιας γραφειοκρατίας κράτους του ανατολικού μπλοκ.	По большей части, конечно, всякая мелочовка, но ведь каждое заявление полагается рассматривать. Поэтому ему и приходилось копаться во всех этих бумагах, как какому-нибудь закоренелому бюрократу.
Δεν θα ήταν τόσο άσχημα τα πράγματα αν ο Μέλμπεργ είχε βάλει ένα χεράκι αντί να κάθεται και να θρέφει τον κώλο του όλη μέρα.	Возможно, все было бы не так паршиво, если бы Мелльберг делал хоть что-нибудь, а не сидел целыми днями на своей жирной жопе.
Τώρα ήταν αναγκασμένος να κάνει και τη δουλειά του προϊσταμένου του. Ο Πάτρικ Χέντστρεμ αναστέναξε. Δίχως λίγο μακάβριο χιούμορ δεν θα επιβίωνε, αν και τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να σκέφτεται σοβαρά αν αυτό ήταν όντως το νόημα της ζωής.	И сейчас он в очередной раз снова делал работу за шефа. Патрик Хедстрём вздохнул. Если бы он не относился к этому с определенным юмором — хотя это скорее был юмор висельника, — он бы просто не дожил до сегодняшнего дня. Но последнее время он все чаще и чаще размышлял:

	неужели в этом и заключается смысл его жизни?
Το μεγάλο γεγονός της μέρας θα ήταν ένα ευπρόσδεκτο διάλειμμα στην καθημερινή ρουτίνα.	Сегодняшнее большое событие обещало стать радостной переменой в каждодневной рутине.
Ο Μέλμπεργ τον είχε παρακαλέσει να πάει κι αυτός στη συνομιλία που θα είχε με τη μητέρα και τον άντρα της γυναίκας που είχε βρεθεί δολοφονημένη στη Φιελμπάκα.	По указанию Мелльберга он должен был присутствовать во время разговора с матерью и мужем женщины, которую нашли убитой во Фьельбаке.
Όχι ότι δεν έβλεπε πόσο τραγικά ήταν όλ' αυτά ή ότι δεν συμπονούσε την οικογένεια του θύματος, αλλά σπάνια συνέβαινε κάτι τόσο συνταρακτικό στη δουλειά του, και δεν μπορούσε να μη νιώθει ένα μυρμήγκιασμα σε όλο του το κορμί από την προσδοκία.	И дело не в том, что он был бесчувственный и не осознавал глубины их трагедии или не сочувствовал семье жертвы, — просто в работе Патрика очень редко попадалось хоть что-нибудь интересное. И он буквально сгорал от нетерпения и не мог дождаться, когда все это начнется.
Στην Αστυνομική Ακαδημία είχαν εκπαιδευτεί σε ανακρίσεις, αλλά μέχρι τώρα είχε την ευκαιρία να δοκιμάσει το ταλέντο του σε υποθέσεις που σχετίζονταν με κλοπές ποδηλάτων και ξυλοδαρμών.	В школе полиции им преподавали технику ведения допроса, и с тех пор ему иногда выпадала возможность проявить свои таланты, расследуя «ужасные» преступления: кражи велосипедов или рукоприкладство.
Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του. Ήταν ώρα να πάει στο γραφείο του Μέλμπεργ, όπου θα γινόταν η συζήτηση.	Патрик посмотрел на часы: время собираться и идти в кабинет Мелльберга, где будет проходить беседа.
Διότι, από καθαρά τεχνική άποψη, δεν επρόκειτο ακόμη για ανάκριση, αλλά η σημερινή συνάντηση δεν ήταν διόλου ασήμαντη.	Сегодняшний допрос был формальным, не более того, но он не становился от этого менее важным.
Είχε ακούσει, από φήμες δηλαδή, ότι η μητέρα υποστήριζε συνεχώς πως η κόρη της δεν θα μπορούσε να είχε αυτοκτονήσει και ήταν περίεργος να μάθει τι κρυβόταν πίσω από αυτό τον —σωστό όπως αποδείχτηκε— ισχυρισμό.	Патрик слышал разговоры, что мать жертвы все время твердит о том, что ее дочь не могла совершить самоубийство. И он, конечно, хотел услышать, почему она настолько в этом уверена, что стоит за этим, как оказалось, абсолютно верным утверждением.
Μάζεψε το σημειωματάριό του, ένα στιλό και μια κούπα καφέ και βγήκε στον διάδρομο. Επειδή είχε τα χέρια του γεμάτα, αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει αγκώνες και πόδια για να ανοίξει την πόρτα και γι' αυτό δεν μπόρεσε, πριν απιθώσει κάτω τα πράγματά του και στραφεί προς το δωμάτιο, να τη δει αμέσως.	Он взял блокнот, ручку, кофейную чашку и вышел в коридор. Руки у него были заняты, поэтому ему пришлось открывать дверь локтями и ногами и придерживать ее спиной. Наконец Патрик оказался внутри кабинета, развернулся, и тут он увидел ее.

Μετά την είδε.	
Π καρδιά του σταμάτησε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Είχε γίνει ξανά δέκα χρονών και προσπαθούσε να της τραβήξει τις κοτσίδες. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ήταν δεκαπέντε και προσπαθούσε να την πείσει ν' ανέβει στο μοτοποδήλατό του για να κάνουν μια βόλτα.	Его сердце остановилось и на секунду замерло. Ему опять было десять лет, и он пытался дернуть ее за косу. Секундой позже ему стало пятнадцать, и он пытался уговорить ее забраться к нему на мопед, чтобы немного покататься.
Μετά, ήταν είκοσι και εγκατέλειψε κάθε ελπίδα όταν εκείνη μετακόμισε στο Γέτεμποργ. Έπειτα από έναν γρήγορο υπολογισμό, κατέληξε πως είχαν περάσει τουλάχιστον έξι χρόνια από τότε που την είχε δει τελευταία φορά.	Ему — двадцать, и он потерял надежду, когда она уехала в Гётеборг. Патрик быстро подсчитал, что прошло по меньшей мере шесть лет с тех пор, когда он видел ее в последний раз.
Δεν είχε αλλάξει. Ψηλή και χυμώδης, με μαλλιά τα οποία χύνονταν στριφογυριστά μέχρι τους ώμους σε πολλές αποχρώσεις του ξανθού, που κατέληγαν συνολικά σε ένα ζεστό χρώμα.	Она осталась все такой же — высокая и красивая. Волосы волнами падали ей на плечи; она была блондинкой, но цвет волос по длине немного менялся. Это придавало ее облику что-то особенно светлое и теплое.
Από μικρή η Ερίκα ήταν ματαιόδοξη, και μπορούσε να δει ότι ακόμη έδινε μεγάλη σημασία στις λεπτομέρειες της εμφάνισής της.	С самого детства Эрика любила покрасоваться, и Патрик видел, что она по-прежнему уделяет большое внимание своей внешности.
Εκείνη έλαμψε από ευχάριστη έκπληξη όταν τον είδε, αλλά, επειδή ο Μέλμπεργ τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα για να τον κάνει να κάτσει, ο Πάτρικ αρκέστηκε σε ένα βουβό «γεια σου».	Она явно удивилась, увидев его, но Мелльберг смотрел на него так, что Патрик просто молча кивнул ей и сел на свое место.
Μπροστά του είχε μια βλοσυρή συντροφιά. Η μητέρα της Αλεξάνδρας Βίκνερ ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, με πολύ βαριά κοσμήματα για τα δικά του γούστα. Είχε τέλεια κόμμωση και ακόμα πιο τέλειο ντύσιμο, αλλά έδειχνε πολύ κουρασμένη, με μαύρες σακούλες κάτω από τα μάτια.	Все эти люди собрались здесь по одной и той же причине. Мать Александры Вийкнер, маленькая и худенькая, была великолепно причесана и одета, но выглядела изнуренной, под глазами заметно проступали темные круги.Патрик обратил внимание, что на ней много золотых украшений — слишком много, на его взгляд.
Ο γαμπρός της δεν έδειχνε ανάλογα σημάδια πένθους. Ο Πάτρικ έριξε μια ματιά στα χαρτιά του, όπου αναγραφόταν το ιστορικό.	О муже совершенно нельзя было сказать, что он убит горем. Патрик заранее просмотрел данные о нем.
Ο Χένρικ Βίκνερ ήταν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας στο Γέτεμποργ με σημαντική περιουσία, που προερχόταν από πολλές γενιές προγόνων.	Хенрик Вийкнер — преуспевающий бизнесмен из Гётеборга, обладатель весьма значительного состояния, нажитого несколькими поколениями его предков.

Φαινόταν άλλωστε. Όχι μόνο από τη φανερά πανάκριβη ποιότητα των ρούχων του ή από την ευωδιά της ακριβής λοσιόν ξυρίσματος που αιωρούνταν στο δωμάτιο αλλά και από κάτι άλλο, πιο ακαθόριστο. Από μια αυτονόητη σιγουριά για το δικαίωμα σε μια εξέχουσα θέση στον κόσμο, η οποία προερχόταν από το γεγονός ότι δεν είχε χρειαστεί ποτέ του να στερηθεί οποιοδήποτε πλεονέκτημα στη ζωή.	И это чувствовалось с первого взгляда — не только из-за его одежды, явно влетевшей в большую копеечку, или запаха дорогого лосьона для бритья, который распространился по комнате, — было в нем что-то еще, трудноопределимое — некая спокойная уверенность в праве на то, что в этой жизни он должен быть на самом верху. Ему никогда и ни в чем не приходилось нуждаться.
Παρόλο που ο Χένρικ φαινόταν να βρίσκεται σε υπερένταση, κάτι έλεγε στον Πάτρικ ότι, όλη την ώρα, πίστευε πως είχε τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης.	Хотя Хенрик был совершенно невозмутим и это никак не проявлялось внешне, Патрик все же отметил, что Хенрик считает себя хозяином положения, постоянно и полностью контролирующим ситуацию.
Ο Μέλμπεργ φούσκωσε σαν διάνος πίσω από το γραφείο του. Είχε χώσει πρόχειρα το κάτω μέρος του πουκαμίσου μέσα στο παντελόνι, αλλά οι λεκέδες του καφέ ήταν διασκορπισμένοι παντού πάνω στο παρδαλό του πουκάμισο. Κι ενώ, σκοπίμως σιωπηλός, περιεργαζόταν έναν προς έναν τους παρευρισκόμενους, ίσιωσε με το δεξί χέρι τα μαλλιά του, που είχαν γλιστρήσει αρκετά από τη μια μεριά του κεφαλιού του.	Мелльберг окопался за своим письменным столом. Он постарался поглубже запихнуть рубашку в брюки, но это ничуть не мешало кофейным пятнам радовать глаз во всей своей красе. Пока он молча изучал каждого из присутствующих, его правая рука непроизвольно потянулась наверх поправить волосяную конструкцию, которая чуть-чуть накренилась в одну сторону.
Ο Πάτρικ προσπαθούσε να μην λοξοκοιτάζει την Ερίκα και έστρεψε την προσοχή του στους λεκέδες του Μέλμπεργ.	Патрик изо всех сил старался не рассматривать Эрику и заставил себя сосредоточиться на кофейных пятнах Мелльберга.
«Λοιπόν. Πιθανώς αντιλαμβάνεστε γιατί σας κάλεσα εδώ». Ο Μέλμπεργ έκανε μια μακριά τεχνητή παύση.	— Ну, в общем, так. Вы, конечно, в курсе, по какой причине я вызвал вас сюда. — И Мелльберг сделал длинную театральную паузу.
«Είμαι ο αρχιεπιθεωρητής Μπέρτιλ Μέλμπεργ, επικεφαλής του αστυνομικού τμήματος στο Τανουμσχέντε, και αυτός εδώ είναι ο Πάτρικ Χέντστρεμ, που θα με βοηθήσει στην έρευνα αυτή».	— Я, следовательно, Бертель Мелльберг, начальник полицейского участка Танумсхеде, а это Патрик Хедстрём, который назначен моим помощником в этом расследовании.
Έγνεψε στον Πάτρικ, που καθόταν λίγο έξω από τον κύκλο που είχαν σχηματίσει η Ερίκα, ο Χένρικ και η Μπίργιτ μπροστά από το γραφείο του Μέλμπεργ.	Он кивком указал на Патрика, который сидел к его столу чуть ближе, чем остальные.
«Έρευνα; Άρα δολοφονήθηκε!»	— Расследование? Вы хотите сказать, что она была убита?

Η Μπίργιτ έγειρε προς τα εμπρός πάνω στην καρέκλα της, και ο Χένρικ άπλωσε γρήγορα και προστατευτικά το χέρι του γύρω από τους ώμους της.	Биргит потянулась вперед, и Хенрик быстро обнял ее за плечи, как бы защищая и успокаивая.
«Ναι, έχουμε διαπιστώσει ότι η κόρη σας δεν μπορεί να αυτοκτόνησε. Η αυτοκτονία, σύμφωνα με την έκθεση του ιατροδικαστή, αποκλείεται εντελώς.	— Да, мы пришли к выводу, что ваша дочь не совершала самоубийства. Согласно отчету судебного эксперта, версию о самоубийстве можно исключить полностью.
Φυσικά, δεν μπορώ να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες που έχουν σχέση με την έρευνα, αλλά ο κύριος λόγος που γνωρίζουμε ότι δολοφονήθηκε είναι πως την ώρα που κόπηκαν οι φλέβες της δεν μπορεί να είχε τις αισθήσεις της. Ανακαλύψαμε μεγάλη ποσότητα υπνωτικής ουσίας στο αίμα της, και κάποιος, ή κάποιοι, όσο εκείνη ήταν αναίσθητη, πιθανώς την τοποθέτησε πρώτα στην μπανιέρα, τη γέμισε με νερό και μετά έκοψε τις φλέβες στους καρπούς με ένα ξυράφι σε μια προσπάθεια να το κάνει να φανεί σαν αυτοκτονία».	Я, ясное дело, не могу рассказывать вам о ходе расследования во всех деталях, но есть одно обстоятельство, указывающее на убийство: в то время, когда ее запястья были перерезаны, она не могла быть в сознании. Мы обнаружили в ее крови большое количество снотворного: очевидно, некто в то время, когда она впала в бессознательное состояние, сначала положил ее в ванну, включил воду и уже потом перерезал ей запястья бритвой, чтобы создать видимость самоубийства. Возможно, убийца был не один.
Οι κουρτίνες στο γραφείο ήταν κλειστές για να προστατεύουν από τον έντονο μεσημεριανό ήλιο. Οι διαθέσεις στο δωμάτιο ήταν σαν δίκοπο μαχαίρι.	Плотно задернутые шторы не пускали внутрь кабинета резкий дневной свет. Атмосфера в комнате стала напряженной и какой-то пронзительной.
Η θλίψη αναμειγνυόταν με τη φανερή χαρά της Μπίργιτ για το γεγονός ότι η Άλεξ δεν είχε αυτοκτονήσει.	И было заметно, насколько противоречивые чувства обуревают Биргит — горе и явное облегчение оттого, что Алекс не отняла у себя жизнь.
«Ξέρετε ποιος το έκανε;»	— Вы знаете, кто это сделал?
Η Μπίργιτ είχε βγάλει ένα μικρό κεντητό μαντιλάκι από την τσάντα της και σκούπιζε προσεχτικά τις άκρες των ματιών της για να μη χαλάσει το μέικ απ.	Биргит достала из сумочки маленький вышитый платок и аккуратно прикладывала его к глазам, чтобы не испортить макияж.
Ο Μέλμπεργ έπλεξε τα χέρια του πάνω στην ογκώδη κοιλιά του και κάρφωσε με το βλέμμα του την ομήγυρη. Καθάρισε τον λαιμό του και είπε με αυταρχικό ύφος:	Мелльберг сложил руки на своем безразмерном пузе и обвел глазами присутствующих. Он прокашлялся и наконец изрек:
«ίσως μπορείτε να μου πείτε εσείς».	— Может быть, вы мне об этом расскажете?
«Εμείς!» Η γεμάτη έκπληξη αντίδραση του	— Мы? — спросил Хенрик с подчеркнутым

Χένρικ φαινόταν αυθεντική.	удивлением.
«Πώς θα μπορούσαμε να το ξέρουμε εμείς; Αυτό είναι έργο ενός παράφρονα. Η Αλεξάνδρα δεν είχε εχθρούς».	— А каким образом мы можем что-то об этом знать? Это работа какого-нибудь сумасшедшего. У Александры не было ни врагов, ни недоброжелателей.
«Αυτό το λες εσύ, βέβαια».	— Но это ты так думаешь.
Ο Πάτρικ νόμισε για μια στιγμή πως είδε μια σκιά να περνάει από το πρόσωπο του άντρα της Άλεξ. Όμως, εξαφανίστηκε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, και ο Χένρικ ανέκτησε την ηρεμία και την αυτοκυριαρχία του.	Патрик заметил, как на долю секунды муж Алекс изменился в лице: какая-то тень пробежала по нему и тут же исчезла, и Хенрик вновь обрел свое спокойное, невозмутимое «я».
Ο Πάτρικ πάντα έτρεφε μια υγιή δυσπιστία για άτομα σαν τον Χένρικ Βίκνερ. Για άτομα που είχαν γεννηθεί να νικούν. Που είχαν τα πάντα, δίχως να σηκώνουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι.	Патрик всегда испытывал здоровый скептицизм в отношении людей наподобие Хенрика Вийкнера — людей, которые родились в рубашке, у которых всегда было все, которым никогда не надо было и пальцем шевелить.
Βέβαια, αυτός εδώ φαινόταν συμπαθής και ευχάριστος, αλλά κάτω από την επιφάνεια ο Πάτρικ υποψιαζόταν ότι υπήρχαν ορμητικά ρεύματα που υποδήλωναν μια πιο περίπλοκη προσωπικότητα.	Он, безусловно, выглядел и симпатичным, и приятным, но под этой внешностью, как чувствовал Патрик, скрывалась очень непростая, неоднозначная личность.
Κάπου πίσω από εκείνα τα όμορφα χαρακτηριστικά διέκρινε αχνά ένα είδος αναλγησίας και απόρησε με την απόλυτη έλλειψη αιφνιδιασμού στο πρόσωπο του Χένρικ όταν ο Μέλμπεργ αποκάλυψε ότι η Άλεξ είχε δολοφονηθεί.	Под красивой оболочкой пряталась жестокость, и Патрик задал себе вопрос насчет полного отсутствия какого-нибудь удивления на лице Хенрика, когда Мелльберг объявил, что Алекс была убита.
Άλλο να το νομίζεις και άλλο να σου το παρουσιάζουν ως γεγονός. Αυτό τουλάχιστον το είχε μάθει καλά στα δέκα χρόνια που ήταν αστυνομικός.	Одно дело — верить в это, но когда тебе объявляют об этом как о бесспорном факте — совершенно другое. За десять лет работы в полиции Патрик научился обращать внимание на такие вещи.
«Είμαστε ύποπτοι;»	— Нас подозревают?
Η Μπίργιτ φαινόταν τόσο έκπληκτη σαν να είχε μεταμορφωθεί μπροστά στα μάτια της ο αρχιεπιθεωρητής σε κολοκύθα.	Биргит выглядела настолько пораженной, словно комиссар Мелльберг прямо у нее на глазах превратился в пожарный насос.
«Σε περιπτώσεις δολοφονίας τα στατιστικά στοιχεία μιλούν από μόνα τους. Οι περισσότεροι δράστες βρίσκονται συνήθως στο στενό οικογενειακό περιβάλλον. Δεν λέω ότι έτσι έχουν τα πράγματα και τώρα, αλλά	— Существуют совершенно четкие статистические данные об убийствах. Абсолютное большинство преступников обычно обнаруживают в семье или в ближайшем окружении. Конечно, я не

είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνετε πως πρέπει να βεβαιωθούμε και γι' αυτό. Δεν θ' αφήσουμε πέτρα πάνω σε πέτρα, σας το εγγυώμαι προσωπικά.	утверждаю, что и в данном случае дело обстоит так же, но, как вы понимаете, мы обязаны в этом убедиться. Сейчас мы ничего не можем исключить. Мы обшарим все и вся и поковыряемся везде, это я вам лично гарантирую.
Με τη μεγάλη πείρα που έχω από υποθέσεις δολοφονίας» νέα τεχνητή παύση «θα λυθεί κι αυτό σε σύντομο χρονικό διάστημα. Αλλά θα ήθελα να μας περιγράψετε τι κάνατε εκείνη τη χρονική στιγμή που υποψιαζόμαστε ότι πέθανε η Αλεξάνδρα».	С моим богатым опытом по части убийств, — еще одна театральная пауза, — дело наверняка будет раскрыто быстро. Но мне нужны от вас подробные отчеты о том, что вы делали в тот день и в то время, когда, как мы подозреваем, умерла Александра.
«Και περί ποιας χρονικής στιγμής πρόκειται;» ρώτησε ο Χένρικ. «Αυτός που μίλησε τελευταίος από εμάς με την Άλεξ ήταν η Μπίργιτ, αλλά μετά δεν της τηλεφώνησε κανείς πριν από την Κυριακή, οπότε θα μπορούσε κάλλιστα να έχει συμβεί το Σάββατο, έτσι δεν είναι; Για να λέμε την αλήθεια, της τηλεφώνησα γύρω στις εννιά και μισή την Παρασκευή το βράδυ, αλλά συνήθιζε να κάνει έναν περίπατο πριν πέσει για ύπνο, και γι' αυτό υπέθεσα ότι μπορεί να βρισκόταν έξω και να περπατούσε».	— О каком времени идет речь? — спросил Хенрик. — Последней с ней разговаривала Биргит, а потом мы не звонили ей до воскресенья. Так что с таким же успехом это могло произойти и в пятницу. Я позвонил ей около половины десятого, в пятницу вечером, но она часто в это время уходила гулять перед сном, так что я подумал, что и на этот раз ее нет дома.
«Ο ιατροδικαστής δεν μπορεί να πει τίποτε άλλο πέρα από το ότι ήταν νεκρή περίπου μία εβδομάδα.	— Патологоанатом смог сказать только, что она пролежала там мертвой примерно неделю.
Φυσικά, θα ελέγξουμε όσα λέτε για τις ώρες που τηλεφωνήσατε, αλλά έχουμε μια πληροφορία που υποδηλώνει ότι πέθανε κάποια στιγμή πριν από τις εννέα το βράδυ της Παρασκευής.	Мы собираемся, ясное дело, проверить ваши показания о времени звонков. Но у нас есть данные, которые позволяют утверждать, что она умерла в пятницу не позднее девяти часов вечера.
Κατά τις έξι η ώρα, που σημαίνει σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή της στη Φιελμπάκα, τηλεφώνησε σε έναν Λαρς Τελάντερ για τον λέβητα της θέρμανσης που δεν λειτουργούσε.	В шестом часу, что можно считать вполне доказанным, по приезде во Фьельбаку она звонила Ларсу Тхеландеру насчет ремонта отопления, которое не работало.
Εκείνος δεν μπορούσε να πάει αμέσως, αλλά της υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε το αργότερο μέχρι τις εννιά το ίδιο βράδυ.	Он не смог прийти сразу же, но обещал подойти самое позднее в девять часов в тот же вечер.
Σύμφωνα με όσα κατέθεσε, η ώρα ήταν ακριβώς εννιά όταν της χτύπησε το κουδούνι. Δεν πήγε κανείς ν'ανοίξει, και, αφού περίμενε λίγο ακόμα, έφυγε και πήγε στο σπίτι του.	Согласно его свидетельским показаниям, ровно в девять часов он стучал в ее дверь.
Η υπόθεση εργασίας που κάνουμε είναι,	У нас следующая рабочая гипотеза: по-

λοιπόν, ότι πέθανε κάποια στιγμή εκείνο το βράδυ μετά την άφιξή της στη Φιελμπάκα, μια που φαίνεται απίθανο να είχε ξεχάσει ότι θα ερχόταν ο υδραυλικός για να δει τον λέβητα, αν σκεφτούμε πόσο κρύο ήταν το σπίτι».	видимому, она умерла именно этим вечером, в день приезда во Фьельбаку. Потому что, учитывая, какой холод был в доме, она не могла забыть о том, что придет мастер чинить котел.
Τα μαλλιά του ήταν έτοιμα να γλιστρήσουν ξανά προς την αριστερή μεριά, και ο Πάτρικ πρόσεξε ότι η Ερίκα δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από το θέαμα.	Его волосы опять накренились влево, и Патрик заметил, что Эрика глаз не может оторвать от этого зрелища.
Πιθανότατα να κατέπνιγε και την παρόρμηση να τρέξει κοντά του και να τα βάλει ξανά στη θέση τους. Άλλωστε, όλοι μέσα στο τμήμα είχαν περάσει από αυτή τη φάση.	Наверняка ее разбирало желание рвануть вперед и выправить конструкцию. Весь участок уже прошел через это.
«Τι ώρα ήταν όταν της μιλήσατε;» Ο Μέλμπεργ απηύθυνε την ερώτηση στην Μπίργιτ.	— В какое время вы разговаривали с ней? — обратился Мелльберг с вопросом к Биргит.
«Εεε... Δεν ξέρω ακριβώς». Σκέφτηκε.	— Ну, я точно не знаю, — задумалась она.
«Κάποια στιγμή μετά τις εφτά. Ίσως εφτά και τέταρτο, εφτά και μισή, νομίζω. Μιλήσαμε πολύ λίγο, επειδή η Άλεξ είπε ότι είχε επισκέπτη». Η Μπίργιτ χλόμιασε. «Μπορεί να ήταν ο.»	— Где-то после семи, около четверти или половины восьмого, так мне кажется. Но мы говорили совсем недолго, потому что Алекс сказала, что у нее гость. — Биргит побледнела. — А это не мог быть…
Ο Μέλμπεργ έγνεψε με επισημότητα.	Мелльберг очень важно кивнул:
«Διόλου απίθανο, κυρία Καρλγκρέν, διόλου απίθανο. Αυτό όμως είναι δική μας δουλειά να το ανακαλύψουμε, και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι θα ρίξουμε όλες μας τις δυνάμεις στην υπόθεση. Αλλά στη δουλειά μας ο αποκλεισμός υπόπτων είναι ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία, οπότε, σας παρακαλώ, να μας περιγράψετε όλοι τι κάνατε την Παρασκευή το βράδυ».	— Очень даже возможно, госпожа Карлгрен. И наша задача — все выяснить. Могу вас заверить, что мы к этому приложим все силы. Мы проверим все — это одна из важнейших задач. Так что будьте добры дать нам показания относительно вечера пятницы.
«Πρέπει να αφήσω κι εγώ κάποιο άλλοθι;» είπε η Ερίκα.	— А вы хотите, чтобы я тоже подтвердила свое алиби? — спросила Эрика.
«Δεν νομίζω ότι είναι απαραίτητο. Αλλά θα θέλαμε να μας περιγράψεις όλα όσα είδες ενώ ήσουν μέσα στο σπίτι τη μέρα που τη βρήκες. Μπορείτε να αφήσετε τις έγγραφες καταθέσεις σας στον επιθεωρητή Χέντστρεμ».	— Полагаю, это не является необходимым. Но мы бы хотели получить ваши подробные показания о том, что вы видели внутри дома в тот день, когда нашли ее. Вы можете оставить их в письменном виде у ассистента — Хедстрёма.
Όλοι γύρισαν και κοίταξαν τον Πάτρικ και	Все посмотрели на Патрика, и он снова

εκείνος έγνεψε καταφατικά. Άρχισαν να σηκώνονται.	кивнул. Все начали подниматься.
«Τραγικό συμβάν αυτό εδώ. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς και το παιδί».	— Какое трагическое происшествие, особенно когда вспоминаешь о ребенке.
Τα βλέμματα όλων στράφηκαν ξανά στον Μέλμπεργ.	Все посмотрели на Мелльберга.
«Το παιδί;»	— Ребенке?
Η Μπίργιτ κοιτούσε απορημένη μια τον Μέλμπεργ μια τον Χένρικ.	Биргит переводила недоумевающий взгляд с Мелльберга на Хенрика.
«Ναι, αφού ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα σύμφωνα με τον ιατροδικαστή. Μη μου πείτε δα ότι δεν το ξέρατε».	— Да, она была беременна, на третьем месяце, согласно заключению медэксперта. Но наверное, для вас это не сюрприз.
Ο Μέλμπεργ κοίταζε κατεργάρικα τον Χένρικ με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. Ο Πάτρικ ντράπηκε πολύ με την αδιάκριτη συμπεριφορά του προϊσταμένου του.	Мелльберг хихикнул и хитро посмотрел на Хенрика. Патрику стало ужасно стыдно за абсолютно бестактное поведение своего шефа.
Το πρόσωπο του Χένρικ άρχισε να χλωμιάζει αργά, μέχρι που πήρε το χρώμα του λευκού μάρμαρου.	Лицо Хенрика начало медленно бледнеть и стало образцово-мраморного цвета.
Η Μπίργιτ έστρεψε το βλέμμα της πάνω του. Η Ερίκα στεκόταν σαν παγοκολόνα.	Биргит растерянно посмотрела на него. Эрика стояла как окаменевшая.
«Θα κάνατε παιδί; Γιατί δεν μας το είπατε; Ω Θεέ μου».	— Она ждала ребенка. Почему вы не сказали? О боже!
Η Μπίργιτ πίεσε το μαντίλι στο στόμα της και ξέσπασε σε κλάματα, δίχως να σκεφτεί καν ότι τώρα η μάσκαρα έτρεχε στα μάγουλά της.	Биргит прижала носовой платок ко рту и заплакала навзрыд, уже совершенно не думая о том, как будет выглядеть, и тушь ручейками поплыла по ее щекам.
Ο Χένρικ άπλωσε ξανά το προστατευτικό του χέρι στους ώμους της, αλλά πάνω από το κεφάλι της Μπίργιτ αντίκρισε το βλέμμα του Πάτρικ.	Хенрик опять обнял ее, Патрик перехватил его взгляд, когда Хенрик смотрел в пустоту, поверх головы Биргит.
Ήταν φανερό πως ούτε κι αυτός είχε ιδέα ότι η Αλεξάνδρα περίμενε παιδί.	Ему стало абсолютно ясно, что тот не имел ни малейшего понятия о беременности Александры.
Αντιθέτως, αν έκρινε από την απεγνωσμένη έκφραση της Ερίκα, ήταν εξίσου φανερό ότι αυτή το ήξερε.	А судя по печальному виду Эрики, было столь же недвусмысленно ясно, что она об этом, напротив, знала.
«Θα μιλήσουμε γι’ αυτό όταν θα φτάσουμε	— Мы поговорим об этом, когда приедем

στο σπίτι, Μπίργιτ». Στράφηκε στον Πάτρικ.	домой, Биргит. — Он повернулся к Патрику:
«Θα φροντίσω να πάρεις τις γραπτές μαρτυρίες μας για την Παρασκευή το βράδυ. Μάλλον θα θέλετε να μας ρωτήσετε και κάτι περισσότερο όταν τις λάβετε, έτσι δεν είναι;»	— Насколько я понимаю, вы возьмете наши письменные показания о пятничном вечере? И наверняка вы захотите задать нам дополнительные вопросы, когда будете брать их.
Ο Πάτρικ έγνεψε καταφατικά. Ανασήκωσε ερωτηματικά τα φρύδια του προς την Ερίκα.	Патрик опять кивнул. Он вопросительно поднял бровь и посмотрел на Эрику.
«Χένρικ, έρχομαι σε λίγο. Θα πω δυο κουβέντες με τον Πάτρικ. Γνωριζόμαστε από παλιά».	— Хенрик, я сейчас приду. Мне только надо сказать пару слов Патрику. Мы давно знаем друг друга.
Η Ερίκα καθυστέρησε στον διάδρομο όσο ο Χένρικ πήγαινε την Μπίργιτ στο αυτοκίνητο. «Κοίτα μέρος που βρήκαμε να συναντηθούμε. Δεν το περίμενα» είπε ο Πάτρικ.	Она остановилась в коридоре, а Хенрик повел Биргит к машине. — Подумать только, встретить тебя здесь. Это так неожиданно.
Κουνιόταν νευρικά πέρα δώθε πάνω στις πατούσες του.	Она нервно переминалась с ноги на ногу.
«Ναι, κι εγώ, αν είχα βάλει το μυαλό μου να δουλέψει, θα θυμόμουν, φυσικά, ότι δούλευες εδώ».	— Я тоже на это не очень рассчитывала, хотя и помнила, что ты работаешь здесь.
Στριφογύριζε το λουράκι της τσάντας της ανάμεσα στα δάχτυλά της και τον κοιτούσε με το κεφάλι της γερμένο ελαφρώς στο πλάι. Όλες οι μικρές χειρονομίες της του ήταν πολύ γνώριμες.	Она крутила ремешок сумки и смотрела на Патрика, слегка наклонив голову. Он помнил все ее жесты до мельчайших деталей.
«Πέρασε πολύς καιρός από την τελευταία φορά που σε είδα. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να έρθω στην κηδεία. Πώς τα πάτε εσύ και η Άννα;»	— Много времени прошло, я сожалею, что не смог прийти на похороны. Как вы с этим справились: ты и Анна?
Παρά το ύψος της του φάνηκε έξαφνα μικρή και χρειάστηκε να καταπνίξει την παρόρμησή του να της χαϊδέψει το μάγουλο.	Несмотря на свой рост, она казалась маленькой, и он с трудом удержался от того, чтобы не погладить ее по щеке.
«Ε, καλά πάει. Η Άννα έφυγε αμέσως για το σπίτι της μετά την κηδεία κι εγώ έχω εδώ κάνα δυο βδομάδες και προσπαθώ να τακτοποιήσω το πατρικό. Αλλά είναι δύσκολο».	— Ну, так, более или менее. Анна уехала к себе сразу после похорон. Так что я здесь уже пару недель и пытаюсь разобраться в доме, но это трудно.
«Άκουσα πως το θύμα του φόνου το ανακάλυψε μια γυναίκα στη Φιελμπάκα, αλλά δεν ήξερα ότι ήσουν εσύ. Πρέπει να ήταν φρικτό. Εξάλλου, ήσασταν φίλες από μικρές».	— Я слышал, что какая-то женщина во Фьельбаке нашла жертву, но не знал, что это ты. Наверное, это ужасно. Вы ведь были подругами в детстве.

«Ναι. Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω να σβήσω ποτέ αυτό το θέαμα από το μυαλό μου. Πρέπει όμως να βιαστώ τώρα, με περιμένουν στο αυτοκίνητο. Μπορούμε να βρεθούμε κάποια στιγμή. Θα είμαι στη Φιελμπάκα για λίγο ακόμα».	— Да, такую картину не забудешь никогда, она мне будет являться в кошмарах. Ну ладно, мне сейчас надо бежать, они меня в машине ждут. Может быть, встретимся при случае? Я собираюсь еще какое-то время остаться во Фьельбаке.
Είχε ήδη αρχίσει να διασχίζει τον διάδρομο με κατεύθυνση την έξοδο.	Она уже шла по коридору к выходу.
«Τι λες για φαγητό το Σάββατο το βράδυ;» είπε ο Πάτρικ. «Στο σπίτι μου, στις οχτώ; Θα βρεις τη διεύθυνση στον τηλεφωνικό κατάλογο».	— А что ты скажешь насчет ужина в пятницу вечером, у меня дома в восемь часов? Адрес есть в телефонной книге.
«Πολύ ευχαρίστως. Θα τα πούμε στις οχτώ τότε». Βγήκε από την πόρτα πισωπατώντας. Μόλις εξαφανίστηκε εντελώς από το οπτικό του πεδίο, εκείνος χόρεψε έναν σύντομο αυτοσχέδιο ινδιάνικο χορό στον διάδρομο προς μεγάλη τέρψη των συναδέλφων του.	— Приеду с удовольствием. Увидимся в восемь! Не успела дверь за Эрикой закрыться, как Патрик исполнил в коридоре, к пущей радости коллег, импровизированный индейский танец.
Η χαρά του όμως καταλάγιασε κάπως όταν αντιλήφθηκε πόση δουλειά απαιτούνταν για να γίνει το σπίτι του κάπως ευπαρουσίαστο.	И продолжал чувствовать себя счастливым, хотя понимал, как много ему предстоит повозиться, чтобы привести дом в презентабельный вид.
Από τότε που τον εγκατέλειψε η Κάριν δεν είχε αντιμετωπίσει με μεγάλη όρεξη τις δουλειές του σπιτιού.	После того как Карин от него ушла, Патрик не особенно утруждал себя домашним хозяйством.
Με την Ερίκα γνωρίζονταν από τότε που είχαν γεννηθεί. Οι μητέρες τους ήταν από μικρές οι καλύτερες φίλες και δεμένες σαν αδερφές.	Эрика и Патрик знали друг друга с самого рождения. Их матери с детства дружили и были близки, как сестры.
Ο Πάτρικ και η Ερίκα έκαναν πολλή παρέα όταν ήταν μικροί, και δεν θα υπερέβαλλε αν έλεγε ότι η Ερίκα ήταν ο πρώτος του μεγάλος έρωτας.	Патрик и Эрика маленькими были неразлучны, и ни в малейшей степени не будет преувеличением сказать, что Эрика стала его первой и самой большой любовью.
Πίστευε ότι γεννήθηκε ερωτευμένος με την Ερίκα. Πάντα υπήρχε κάτι πολύ αυτονόητο στα συναισθήματά του για εκείνη. Η Ερίκα, από την άλλη, είχε απλώς θεωρήσει —δίχως να το σκεφτεί καθόλου— δεδομένο αυτό τον σχεδόν κουταβίσιο θαυμασμό του για την ίδια.	Что касается Патрика, то он просто знал, что родился уже влюбленным в нее. Всегда существовала какая-то ясность в том, что Патрик чувствовал к ней. Она, со своей стороны, совершенно никак не реагировала и принимала его собачью преданность как само собой разумеющееся.
Μόνο όταν εκείνη μετακόμισε στο Γέτεμποργ	Когда она уехала в Гётеборг, Патрик понял,

ο Πάτρικ κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα να βάλει τα όνειρά του στο ράφι.	что настало время оставить свои мечты и положить их на самую дальнюю полку.
Βέβαια, στα χρόνια που πέρασαν ερωτεύτηκε κι άλλες γυναίκες. Και όταν συνάντησε την Κάριν, ήταν απολύτως πεπεισμένος πως θα γερνούσαν αντάμα, αν και η Ερίκα υπήρχε ακόμη, ως σκέψη, κάπου στο βάθος του μυαλού του.	Конечно, он влюблялся в других с тех пор, и когда он женился на Карин, то искренне надеялся, что они и состарятся вместе, но в глубине души никогда не оставлял мыслей об Эрике.
Κάποιες φορές περνούσαν μήνες πολλοί δίχως να τη σκέφτεται, ενώ άλλες τη σκεφτόταν πολλές φορές μέσα σε μια μέρα.	Иногда он не вспоминал о ней месяцами, а иногда думал по нескольку раз в день.
Πάντως, όσο έλειπε από το γραφείο του δεν είχε γίνει το θαύμα που θα έκανε τις στοίβες των εγγράφων να μειωθούν.	Чуда не произошло, и бумажная гора за то время, пока Патрик отсутствовал, не стала меньше.
Με έναν βαθύ αναστεναγμό, κάθισε στην καρέκλα του και έπιασε το έγγραφο που ήταν πάνω πάνω.	Глубоко вздохнув, он сел за стол и взялся за бумагу, лежащую наверху.
Η δουλειά που έκανε ήταν πολύ μονότονη, κι έτσι μπορούσε ταυτόχρονα να σκέφτεται το μενού του Σαββάτου. Το επιδόρπιο ήταν, ωστόσο, δεδομένο. Η Ερίκα πάντα τρελαινόταν για παγωτό.	Достаточно однообразная работа ничуть не мешала ему обдумывать меню пятничного вечера. С десертом, во всяком случае, проблем не ожидалось. Эрика всегда любила мороженое.
* * *	* * *
Ξύπνησε με μια απαίσια γεύση στο στόμα. Προφανώς, ήταν γερό το χτεσινό γλεντοκόπημα. Είχαν έρθει οι κολλητοί το απόγευμα και τα είχαν τσούξει παρέα μέχρι τις μικρές ώρες. Κάπου πήγε να σταθεροποιήσει μια σκέψη ασαφή για την αστυνομία που είχε περάσει από εκεί κάποια στιγμή το βράδυ, αλλά την έχασε κι αυτή.	Он проснулся с омерзительным вкусом во рту. Да, похоже, вчера они хорошо оттянулись. Пацаны подвалили после обеда, а потом они вместе упились. Всплывали какие-то смутные воспоминания о том, что вечером вроде приходил полицейский. Но в общем и целом он мало что помнил, словно провалился в черную дыру.
Προσπάθησε να ανασηκωθεί, αλλά όλο το δωμάτιο στριφογύριζε, και αποφάσισε να μείνει ξαπλωμένος λίγο ακόμα.	Он попробовал встать, но комната закружилась и заходила ходуном, и он решил еще немного полежать.
Το δεξί του χέρι έτσουζε και το σήκωσε ψηλά για να το φέρει στο οπτικό του πεδίο. Οι αρθρώσεις του ήταν βαθιά γδαρμένες και γεμάτες πηγμένο αίμα.	У него саднило правую руку, он поднял ее к потолку, чтобы посмотреть, что там такое. Костяшки пальцев были сильно разбиты и все в запекшейся крови.
Βέβαια, διάβολε, είχε γίνει κάποια παρεξήγηση	Вот дерьмо, похоже, он устроил драку, из-

χτες, γι’ αυτό είχαν έρθει οι μπάτσοι. Η μνήμη άρχισε να επιστρέφει σταδιακά.	за которой легавый и приходил. Мало-помалу в голове что-то прояснялось.
Τα παιδιά είχαν πιάσει κουβέντα για την αυτοκτονία. Κάποιος από αυτούς άρχισε να λέει ένα σωρό μαλακίες για την Άλεξ. Πουτάνα της αριστοκρατίας, μουνί της υψηλής κοινωνίας, τέτοιες κουβέντες.	Пацаны начали трепаться насчет самоубийства, и кто-то из них погнал что-то насчет Алекс. Светская сука, шлюха из высшего общества. Так он про нее и сказал.
Ο Άντερς κάπου εκεί βραχυκύκλωσε και έπειτα το μόνο που θυμόταν ήταν η κόκκινη αχλή της οργής όταν όρμησε πάνω στον τύπο και άρχισε να τον κοπανάει τυφλωμένος από μια μεθυσμένη οργή.	Андерса замкнуло, и все, что произошло потом, он почти не помнил. Все покрылось красным туманом, когда Андерс набросился на него.
Βέβαια, κι ελόγου του είχε χρησιμοποιήσει ένα σωρό χαρακτηρισμούς για την Άλεξ όταν ήταν στο απόγειο του θυμού του για την προδοσία της. Αλλά δεν ήταν το ίδιο. Οι άλλοι δεν την ήξεραν. Μόνο αυτός είχε δικαίωμα να την κρίνει.	Ясное дело, он и сам обзывал ее по-всякому: и так и эдак, потому что ему досталось больше всех от ее предательства, но это было не одно и то же. Другие ее не знали, только у него было право судить о ней.
Ξαφνικά ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος του τηλεφώνου. Προσπάθησε να τον αγνοήσει, αλλά αποφάσισε πως θα ήταν λιγότερο βασανιστικό να σηκωθεί και ν’ απαντήσει παρά να τον αφήσει να του πριονίζει το μυαλό.	Телефон начал пронзительно надрываться, он попробовал игнорировать это, но потом решил, что ему же будет спокойнее, если он подойдет и телефон перестанет буравить ему голову.
«Ναι; Άντερς εδώ». Μπέρδευε τη γλώσσα του.	— Да, это Андерс. — Язык у него едва ворочался.
«Γεια, η μαμά είμαι. Πώς είσαι;»	— Привет, это мама. Как ты себя чувствуешь?
«Χα, σκατά». Γλίστρησε, ακουμπώντας στον τοίχο για στήριγμα, και έκατσε στο πάτωμα. «Τι ώρα είναι που να πάρει ο διάβολος;»	— А, сплошное дерьмо. — Опираясь о стену, он сполз вниз и сел. — Какой, мать вашу, час?
«Σχεδόν τέσσερις το απόγευμα. Σε ξύπνησα;»	— Почти четыре часа дня. Я тебя разбудила?
«Μπα, όχι».	— Ну да.
Ένιωθε το κεφάλι του δυσανάλογα μεγάλο, απειλώντας τον ανά πάσα στιγμή να κυλήσει ανάμεσα στα γόνατά του.	Голова казалась непропорционально раздутой и тяжелой и норовила все время ухнуть между коленей на пол.
«Είχα κατέβει νωρίτερα στην πόλη για ψώνια. Άκουσα να λένε πολλά για κάτι που θα ήθελα να ξέρεις. Μ’ ακούς;»	— Я была поблизости и прикупила кое-что. Я услышала тут одну вещь и думаю, тебе стоит об этом знать. Ты слушаешь?
«Ναι, γαμώτο, εδώ είμαι».	— Да, блин, слушаю.

«Φαίνεται, τελικά, πως η Άλεξ δεν αυτοκτόνησε. Δολοφονήθηκε. Αυτό ήθελα να ξέρεις».	— Они определили, что Алекс не покончила с собой. Ее убили. Я только хотела, чтобы ты знал.
Σιωπή.	Тишина.
«Εμπρός; Άντερς; Άκουσες τι είπα;»	— Андерс, алло. Ты слышал, что я сказала?
«Ναι, βέβαια, βέβαια. Τι έκανε λέει; Η Άλεξ. δολοφονήθηκε;»	— Да-да, конечно. Что ты сказала? Александру… убили?
«Ναι, αυτό κουβεντιάζουν κάτω στο χωριό, τέλος πάντων. Κι απ' ό,τι φαίνεται, η Μπίργιτ πήγε στο Τανουμσχέντε, στο αστυνομικό τμήμα, κι έμαθε το μαντάτο σήμερα».	— Да, так, во всяком случае, говорят в поселке. Сегодня Биргит была в полиции в Танумсхеде, и там ей все разъяснили.
«Διάβολε. Μάνα, έχω λίγη δουλειά τώρα. Θα τα πούμε αργότερα».	— Вот черт! Мамулёк, мне тут кое-что сделать надо. Созвонимся потом.
«Άντερς; Άντερς;»	— Андерс, Андерс!
Εκείνος όμως το είχε ήδη κλείσει. Έκανε ντουζ και ντύθηκε με υπεράνθρωπες προσπάθειες. Ύστερα από κάνα δυο Panadol ένιωσε ξανά πιο πολύ σαν άνθρωπος.	Он уже положил трубку. С неимоверными усилиями он заставил себя принять душ и оделся. После второй таблетки панадола он снова слегка почувствовал себя человеком.
Το μπουκάλι με τη βότκα τον κοίταζε δελεαστικά από την κουζίνα, αλλά εκείνος αρνήθηκε να υποκύψει στον πειρασμό. Τώρα απαιτούνταν νηφαλιότητα. Τέλος πάντων, σχετική νηφαλιότητα τουλάχιστον.	Бутылка водки на кухне соблазнительно поглядывала на него, но он не поддался искушению. Сейчас он должен быть трезвым. Ну, по крайней мере, относительно трезвым.
Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Το αγνόησε. Πήγε και πήρε τον τηλεφωνικό κατάλογο από το ντουλάπι του χολ και βρήκε σύντομα τον αριθμό που έψαχνε. Τα χέρια του έτρεμαν όταν τον σχημάτισε. Ακολούθησε ένα φαινομενικά άπειρο πλήθος κουδουνισμάτων.	Телефон зазвонил снова, он не стал поднимать трубку. Вместо этого взял из шкафа в прихожей телефонный справочник и там быстро нашел нужный номер. Руки дрожали, когда он набирал цифры. После казавшихся бесконечными сигналов он дозвонился.
«Γεια, ο Άντερς είμαι» είπε, όταν τελικά κάποιος σήκωσε το ακουστικό στην άλλη άκρη της γραμμής.	— Привет, это Андерс, — сказал он, когда трубку на другом конце все-таки подняли.
«Όχι, μην το κλείνεις που να πάρει ο διάβολος. Πρέπει να μιλήσουμε λίγο. Κοίτα, σε πληροφορώ πως δεν έχεις και πολλές γαμημένες επιλογές. Έρχομαι από εκεί σε ένα τέταρτο.	— Не, блин, не клади, нам надо чуток переговорить. Ты, слышь, ты, что я тебе, блин, скажу, выбора-то у тебя, блин, большого и нету. Я к тебе сейчас подъеду. Минут через пятнадцать.
Κοίτα που να πάρει ο διάβολος να είσαι στο	И не вздумай, чтоб ты, блин, дома был. И

σπίτι. Χέστηκα για το ποιος άλλος είναι εκεί, δεν το καταλαβαίνεις; Απλώς να θυμάσαι ποιος έχει να χάσει περισσότερο. Κοίτα, κόψε της μαλακίες. Φεύγω τώρα. Θα τα πούμε σ' ένα τέταρτο».	мне плевать, кто там у тебя и что там у тебя. Понял или нет? И помни: кому есть что терять, а кому нет. Ты, мерзавец. Я иду. Увидимся через четверть часа.
Κοπάνησε το ακουστικό πάνω στη συσκευή. Έπειτα από κάνα δυο βαθιές ανάσες, φόρεσε το τζάκετ του και βγήκε έξω. Δεν μπήκε στον κόπο να κλειδώσει. Μέσα στο διαμέρισμα είχε αρχίσει να χτυπάει ξανά το τηλέφωνο σαν δαιμονισμένο.	Андерс положил трубку, потом сделал пару глубоких вздохов, надел куртку и вышел из дома. Дверь он никогда не запирал. В квартире опять надрывался телефон.
* * *	* * *
Η Ερίκα ήταν εξαντλημένη όταν έφτασε στο σπίτι. Η επιστροφή είχε γίνει μέσα σε μια τεταμένη σιωπή, και η Ερίκα καταλάβαινε ότι ο Χένρικ είχε μπροστά του μια δύσκολη επιλογή. Θα αποκάλυπτε στην Μπίργιτ ότι δεν ήταν αυτός ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ ή θα το απέκρυπτε, ελπίζοντας ότι δεν θα έβγαινε στην επιφάνεια κατά τη διάρκεια των ερευνών;	Эрика чувствовала себя совершенно вымотанной, когда наконец добралась до дома. Они возвращались в тягостном молчании, и Эрика понимала, что Хенрик стоит перед трудным выбором: сказать ли Биргит, что не он отец ребенка, или держать язык за зубами и надеяться, что это не выплывет наружу в ходе расследования.
Η Ερίκα δεν θα ήθελε καθόλου να βρίσκεται στη θέση του και δεν μπορούσε να σκεφτεί τι θα έκανε αν βρισκόταν η ίδια σε αυτή την κατάσταση. Η αλήθεια δεν ήταν πάντα η καλύτερη λύση.	Эрика не осуждала Хенрика и не могла с уверенностью сказать, как бы она поступила на его месте. Правда — не всегда лучший выход.
Είχε ήδη σουρουπώσει και ένιωσε απέραντη ευγνωμοσύνη για τον πατέρα της που είχε φροντίσει να βάλουν εξωτερικές λάμπες οι οποίες άναβαν αμέσως μόλις πλησίαζε κανείς στο σπίτι.	Уже стемнело. И она с благодарностью вспомнила отца, который установил наружное освещение, включающееся автоматически на подходе к дому. Она всегда по-настоящему боялась темноты. В детстве
Η Ερίκα πάντα έτρεμε το σκοτάδι. Όταν ήταν μικρή, πίστευε ότι κάποια στιγμή, μεγαλώνοντας, θα το ξεπερνούσε, μια που οι μεγάλοι δεν φοβούνται τα σκοτάδια. Ή μήπως όχι; Τώρα ήταν τριάντα πέντε ετών και κοίταζε πάντα κάτω από το κρεβάτι για να βεβαιωθεί ότι δεν κρυβόταν κανείς εκεί, μέσα στο σκοτάδι. Αξιοθρήνητη κατάσταση.	Эрика думала, что этот страх пройдет, когда она вырастет. Потому что взрослые не боятся темноты. Сейчас ей тридцать пять, а она по-прежнему заглядывает под кровать, чтобы убедиться, что там не скрывается кто-то. Жалкое зрелище.
Μόλις άναψε τα φώτα σε όλο το σπίτι, έβαλε ένα μεγάλο ποτήρι κόκκινο κρασί και κουλουριάστηκε στον καλαμόπλεχτο καναπέ στη βεράντα.	Она зажгла свет во всем доме, налила себе большой бокал красного вина и устроилась на плетеном диване на веранде.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό, αλλά εκείνη ατένιζε μέσα του με βλέμμα κενό. Ένιωθε μόνη. Τόσοι άνθρωποι πενθούσαν για την Άλεξ, τόσοι άνθρωποι είχαν επηρεαστεί από τον θάνατό της. Αυτή όμως είχε μόνο την Άννα τώρα πια. Καμιά φορά αναρωτιόταν αν θα έλειπε ποτέ στην Άννα.	Темнота впереди становилась все более густой и непроницаемой. Эрика сидела и смотрела перед собой невидящими глазами. Она чувствовала себя одиноко. Так много людей, на которых повлияла смерть Алекс, оплакивали ее. А у самой Эрики была только Анна. Иногда она задавала себе вопрос, а будет ли Анна по ней скучать когда-нибудь.
Η Ερίκα και η Άλεξ ήταν πολύ κοντά η μια στην άλλη σαν παιδιά. Όταν η Άλεξ άρχισε να αποτραβιέται, για να εξαφανιστεί παντελώς τελικά, η μετακόμισή της έκανε την Ερίκα να νιώσει σαν να είχε χάσει τον κόσμο ολάκερο. Η Άλεξ ήταν η μοναδική που την είχε εντελώς δική της και, εκτός από τον πατέρα της, η μόνη που ενδιαφερόταν πραγματικά γι' αυτήν.	Детьми Алекс и Эрика были очень близки друг другу. Когда Алекс начала отдаляться и в итоге совсем пропала, Эрике казалось, что у нее земля ушла из-под ног. Если у нее когда-нибудь и было что-то по-настоящему свое, то только Алекс, кроме отца — единственного человека, который заботился о ней.
Απίθωσε το κρασί της στο τραπέζι με τέτοια αποφασιστικότητα που λίγο έλειψε να σπάσει το πόδι του ποτηριού. Ένιωθε φοβερή νευρικότητα για να μένει εντελώς ακίνητη σε μια καρέκλα. Έπρεπε να κάνει κάτι. Δεν είχε νόημα να υποκρίνεται ότι δεν την είχε επηρεάσει βαθιά ο θάνατος της Άλεξ.	Эрика поставила бокал на стол так резко, что отломилась ножка. Она чувствовала себя слишком неспокойно, чтобы сидеть на месте, она должна была что-то делать. Не имело никакого смысла притворяться, что смерть Алекс не потрясла ее до глубины души.
Αυτό που την ενοχλούσε περισσότερο απ' όλα τ' άλλα ήταν πως η εικόνα της Άλεξ, όπως την παρουσίαζε η οικογένεια και οι φίλοι της, δεν συμφωνούσε με την Άλεξ που η ίδια είχε γνωρίσει.	И больше всего ее смутил тот факт, что образ Алекс, который создавался у нее после разговоров с ее семьей, очень плохо соответствовал той Алекс, которую знала сама Эрика.
Ακόμα κι αν οι άνθρωποι αλλάζουν με το πέρασμα από την παιδική στην ενήλικη ζωή, δεν παύει να υπάρχει ένας πυρήνας στην προσωπικότητα που παραμένει άθικτος.	Даже если человек изменился на длинной дороге от детства к зрелости, остается сердцевина, сущность личности, которая всегда та же.
Η Άλεξ που της περιέγραψαν ήταν μια απολύτως ξένη.	А та Алекс, которую описывали, казалась совершенно чужой.
Σηκώθηκε και φόρεσε πάλι το πανωφόρι της. Τα κλειδιά του αυτοκινήτου ήταν στην τσέπη της, και την τελευταία στιγμή πήρε έναν φακό και τον έχωσε στην άλλη τσέπη του πανωφοριού της.	Эрика поднялась и опять надела пальто. Ключи от машины лежали в кармане; в последнюю секунду она прихватила фонарь, сунув его в другой карман.
Το σπίτι στην κορυφή του λόφου έδειχνε έρημο μέσα στο βιολετί φως που έβγαινε από τον φανοστάτη του δρόμου. Π Ερίκα πάρκαρε το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ πίσω από το	Дом на самой вершине холма казался каким-то особенно одиноким в фиолетовом свете уличных фонарей. Эрика припарковала автомобиль на стоянке

σχολείο. Δεν ήθελε να τη δει κανένας να μπαίνει στο σπίτι.	позади школы: она не хотела, чтобы кто-нибудь видел, как она входит в дом.
Οι θάμνοι στο σπίτι τής πρόσφεραν ευπρόσδεκτη προστασία όταν κινήθηκε προσεχτικά προς τη βεράντα. Με την ελπίδα ότι οι παλιές συνήθειες δεν πεθαίνουν, σήκωσε το χαλάκι της πόρτας. Εκεί βρισκόταν άλλο ένα κλειδί για το σπίτι, κρυμμένο ακριβώς στο ίδιο μέρος που το έκρυβαν και πριν από είκοσι πέντε χρόνια.	Кусты, обрамляющие участок, услужливо скрыли ее, когда Эрика осторожно подкралась к веранде. Уповая на то, что старые привычки не ржавеют, она подняла дверной коврик — там лежал запасной ключ, точно так же, как и двадцать три года назад.
Η πόρτα στρίγκλισε λίγο όταν την άνοιξε, και ευχήθηκε να μην την άκουσε κανένας από τους γείτονες.	Дверь немного заскрипела, когда Эрика открывала ее, но она надеялась, что никто из соседей этого не слышал.
Ένιωσε τρόμο σαν μπήκε στο θεοσκότεινο σπίτι. Ο φόβος για το σκοτάδι τής έκοβε την ανάσα, και πίεσε τον εαυτό της να πάρει μερικές βαθιές αναπνοές για να ηρεμήσει τα νεύρα της.	Было очень неприятно входить в темный дом. Страх темноты навалился так, что стало трудно дышать, и она заставила себя сделать несколько глубоких вздохов, чтобы успокоить нервы.
Θυμήθηκε με ευγνωμοσύνη τον φακό στην τσέπη του πανωφοριού της και προσευχήθηκε σιωπηλά να ήταν γεμάτες οι μπαταρίες. Ήταν. Το φως του φακού την ηρέμησε κάπως.	Эрика с благодарностью вспомнила о фонаре в кармане и помолилась про себя, чтобы аккумуляторы были заряжены. Они были заряжены. Яркий свет ее успокоил.
Έριξε τη δέσμη του φωτός σε όλο το καθιστικό του κάτω ορόφου. Δεν ήξερε ούτε η ίδια τι έψαχνε εκεί, σε αυτό το σπίτι. Ευχόταν μόνο να μην έβλεπε το φως κάποιος γείτονας ή περαστικός και τηλεφωνούσε στην αστυνομία.	Она фонарем осветила гостиную на первом этаже. Она сама не понимала, что на самом деле хотела найти в доме. Эрика рассчитывала на удачу и уповала на то, что никто из соседей или прохожих не заметит свет и не позвонит в полицию.
Ο χώρος ήταν όμορφος και ευάερος, αλλά η Ερίκα πρόσεξε ότι το καφέ και πορτοκαλί ντεκόρ της δεκαετίας του ’70 είχε αντικατασταθεί από ένα φωτεινό σκανδιναβικό ντεκόρ με έπιπλα από σημύδα και καθαρές γραμμές.	Она стояла посреди красивой и просторной комнаты. Эрика обратила внимание, что вместо коричневой с оранжевой обивкой мебели семидесятых годов, которую она помнила с детства, здесь теперь стоял светлый, северного дизайна с прямыми линиями гарнитур из березы.
Κατάλαβε ότι η Άλεξ είχε βάλει τη σφραγίδα της στο σπίτι. Όλα ήταν σε απόλυτη τάξη και έδιναν μια εντύπωση ερημιάς. Δεν έβλεπες ούτε την παραμικρή ζάρα στον καναπέ, ούτε, έστω, κάποιο περιοδικό αφημένο πάνω στο τραπεζάκι του καθιστικού. Δεν υπήρχε τίποτα που ν’ άξιζε μια πιο προσεχτική ματιά.	Эрика поняла, что это Алекс приложила руку к дому. Порядок в помещении был настолько безупречен, что создавалось какое-то ощущение нежилого дома. Ни одной складки на диване, ни единой газеты на журнальном столике — она не увидела ничего, что заслуживало бы внимания.
Θυμόταν ότι η κουζίνα βρισκόταν πιο πέρα από το καθιστικό. Ήταν μεγάλη και άνετη, και	Эрика помнила, что кухня находится за гостиной. В просторной кухне порядок

η τάξη που επικρατούσε κι εκεί μέσα διαταρασσόταν από μια μοναδική κούπα καφέ στον νεροχύτη.	нарушала только одинокая кофейная чашка в раковине.
Μετά τη σκάλα έστριψε αμέσως δεξιά και μπήκε στο μεγάλο υπνοδωμάτιο. Η Ερίκα το θυμόταν για κρεβατοκάμαρα των γονιών της Άλεξ, αλλά τώρα ήταν φανερό πως ανήκε πλέον στην Άλεξ και τον Χένρικ.	Эрика вернулась, прошла через гостиную и поднялась на второй этаж. Она сразу же повернула направо и вошла в огромную спальню. Эрика помнила ее как спальню родителей Алекс, но сейчас, без сомнения, это была комната Александры и Хенрика.
Κι αυτός ο χώρος ήταν διακοσμημένος με γούστο αλλά με ένα πιο εξωτικό προφίλ, που δημιουργούνταν από τα υφάσματα σε σοκολατί και βαθυπόρφυρα χρώματα και από τις αφρικανικές ξύλινες μάσκες που κρέμονταν στους τοίχους.	Со вкусом обставленная, она выглядела довольно экзотично, с обивкой насыщенного красного и шоколадно-коричневого цветов и африканскими масками на стенах.
Ήταν δωμάτιο άνετο και ψηλοτάβανο, κάτι που επέτρεπε, μεταξύ άλλων, την ανάδειξη ενός μεγάλου πολυέλαιου. Η Αλεξάνδρα δεν είχε μπει, προφανώς, στον πειρασμό να διακοσμήσει το σπίτι πατόκορφα με θαλασσινό στιλ, κάτι που συνηθιζόταν στα εξοχικά σπίτια της περιοχής. Από κουρτίνες με όστρακα μέχρι πίνακες με ναυτικούς κόμπους — πράγματα που γενικώς πουλιόνταν με την οκά στις μικρές τουριστικές μπουτίκ της Φιελμπάκα.	С высоким потолком прекрасно гармонировала большая люстра с висюльками. Александра, безусловно, смогла удержаться от соблазна отделать свой дом снизу доверху в морском стиле, как это обычно делается в летних виллах, из-за чего все — от штор с ракушками до картинок с морскими узлами — раскупается, как горячие пирожки, в бутиках, которые открываются летом во Фьельбаке.
Σε αντίθεση με τα άλλα δωμάτια που είχε κοιτάξει, αυτή η κρεβατοκάμαρα φαινόταν ότι χρησιμοποιούνταν. Έβλεπες σκορπισμένα εδώ κι εκεί μικρά προσωπικά αντικείμενα. Πάνω στο κομοδίνο ήταν ακουμπισμένα ένα ζευγάρι γυαλιά και ένα βιβλίο με ποιήματα του Γκούσταβ Φρέντινγκ. Ένα ζευγάρι κάλτσες πεταμένες στο πάτωμα και μερικά πουλόβερ απλωμένα πάνω στο κάλυμμα του κρεβατιού.	В отличие от остальных комнат, куда Эрика уже заглядывала, спальня выглядела обитаемой: тут и там были разбросаны вещи, на ночном столике лежали пара очков и книга стихов Густава Фрёдинга, на полу валялись скомканные колготки, на кровати разложено несколько кофточек. В первый раз Эрика почувствовала, что Алекс действительно жила в этом доме.
Ήταν η πρώτη φορά που η Ερίκα ένιωθε ότι η Άλεξ είχε όντως ζήσει σε αυτό το σπίτι. Η Ερίκα άρχισε να κοιτάζει προσεχτικά μέσα σε ντουλάπια και συρτάρια. Δεν ήξερε ακόμη τι έψαχνε. Άρχισε να νιώθει σαν ηδονοβλεψίας καθώς σκάλιζε ανάμεσα στα όμορφα μεταξένια εσώρουχα της Άλεξ. Όμως, ακριβώς τη στιγμή που αποφάσισε να συνεχίσει με το επόμενο συρτάρι, άγγιξε κάτι στον πάτο που ακούστηκε σαν θρόισμα.	Эрика начала осторожно заглядывать в ящики и шкафы. Она по-прежнему не знала, что ищет, и начала ощущать себя каким-то вуайеристом, когда добралась до красивого кружевного белья Александры. Но как раз в тот момент, когда она решила перейти к следующему ящику, она наткнулась на дне на что-то шуршащее.
Έμεινε ξαφνικά ακίνητη, με το χέρι της γεμάτο	Внезапно Эрика замерла с руками,

δαντελωτά σλιπάκια και σουτιέν. Μέσα στην απόλυτη ησυχία που επικρατούσε σε όλο το σπίτι ακούστηκε καθαρά ένας ήχος από το ισόγειο.	погруженными в стринги и бюстгальтеры. С первого этажа послышался звук, четко различимый в абсолютной тишине дома.
Μια πόρτα που άνοιξε και έκλεισε με προσοχή. Π Ερίκα κοίταξε γύρω της πανικόβλητη. Οι μόνες εναλλακτικές κρυψώνες που υπήρχαν στο δωμάτιο ήταν κάτω από το κρεβάτι ή σε κάποια από τις γκαρνταρόμπες που κάλυπταν τον ένα μακρύ τοίχο του δωματίου. Από τον φόβο της δεν μπορούσε ν' αποφασίσει. Μόλις όμως άκουσε τα βήματα στη σκάλα, μπόρεσε να κινηθεί ενστικτωδώς και να πάει στην κοντινότερη γκαρνταρόμπα. Η πόρτα της γκαρνταρόμπας άνοιξε δίχως να τρίξει — ευτυχώς!—, κι εκείνη χώθηκε γρήγορα ανάμεσα στα ρούχα, κλείνοντας την πόρτα.	Кто-то осторожно открыл и закрыл дверь. Эрика в панике огляделась. Спрятаться в комнате можно было либо под кроватью, либо в одном из встроенных гардеробов, которые тянулись вдоль стены спальни. На раздумье оставались секунды, а она все колебалась, не зная, что выбрать. Но, услышав шаги на лестнице, она стряхнула с себя оцепенение и инстинктивно шмыгнула в дверь ближайшего гардероба. Он, слава богу, открылся легко и без скрипа, и Эрика не дыша затаилась позади одежды, притворив за собой дверь.
Από εκεί όπου βρισκόταν δεν είχε τη δυνατότητα να δει ποιος ήταν αυτός που είχε μπει στο σπίτι, αλλά μπορούσε ν' ακούσει καθαρά τα βήματα που πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Το άτομο αυτό δίστασε για μια στιγμή έξω από την πόρτα του υπνοδωματίου, αλλά μετά μπήκε μέσα.	У нее не было ни малейшей возможности видеть, кто вошел в дом, но она слышала, как шаги становятся ближе и ближе; кто-то помедлил перед дверью спальни, прежде чем войти.
Ξάφνου, αντιλήφθηκε ότι κρατούσε κάτι στο χέρι της. Δίχως να το καταλάβει, είχε αρπάξει αυτό που είχε θροΐσει μέσα στο συρτάρι. Το έχωσε προσεχτικά στην τσέπη της.	Эрика внезапно почувствовала, что сжимает что-то в руке. В спешке она сама не заметила, как прихватила то, что шуршало в ящике. Она осторожно положила это в карман.
Δεν τολμούσε ν' ανασάνει. Άρχισε να την τρώει η μύτη της και προσπάθησε απεγνωσμένα να τη ζαρώσει μπας και γλίτωνε από αυτό το πρόβλημα. Για καλή της τύχη η φαγούρα σταμάτησε.	Она едва осмеливалась дышать. В носу начало щекотать, и она отчаянно стала тереть его, чтобы справиться с проблемой и не чихнуть. Наконец ей удалось перевести дыхание.
Το άτομο που μπήκε στην κρεβατοκάμαρα τριγύριζε ψάχνοντας. Ακουγόταν σαν αυτός ή αυτή να έκανε το ίδιο πράγμα που έκανε και η Ερίκα πριν τη διακόψει. Άκουσε συρτάρια ν' ανοίγουν και κατάλαβε ότι σε λίγο θα ερχόταν και η σειρά της γκαρνταρόμπας.	Человек в комнате что-то искал. Похоже, он — или она — проделывал примерно то же самое, что и Эрика до того, как ее прервали. Ящики выдвигались один за другим, и она подумывала, что скоро очередь дойдет и до гардеробов.
Η αίσθηση του πανικού επιδεινώθηκε και μικρές σταγόνες ιδρώτα εμφανίστηκαν στο μέτωπό της. Τι θα έκανε τώρα; Η μόνη λύση που μπόρεσε να σκεφτεί ήταν να χωθεί όσο πιο βαθιά μπορούσε πίσω από τα ρούχα.	Паника нарастала, и у Эрики на лбу выступили капельки пота. Что же делать? Единственное, что ей пришло в голову, — закопаться как можно глубже в одежду.

Ήταν τυχερή που είχε διαλέξει μια γκαρνταρόμπα με πολλά μακριά πανωφόρια. Χώθηκε προσεχτικά πίσω τους και τα τράβηξε μπροστά της σαν κουρτίνα, με την ελπίδα ότι εκείνος ή εκείνη δεν θα πρόσεχε τους αστραγάλους που πρόβαλλαν από ένα ζευγάρι παπούτσια στο πάτωμα της γκαρνταρόμπας.	Ей повезло: она забралась в секцию, где висело много длинных пальто, и осторожно втиснулась между вещами и задрапировала ими себя. Оставалось только надеяться, что неизвестный, открыв гардероб, не заметит торчащих внизу ботинок.
Το ψάξιμο στον κομό τού πήρε αρκετή ώρα. Με κάθε ανάσα, η Ερίκα εισέπνεε μια πολυκαιρισμένη μυρωδιά ναφθαλίνης, ελπίζοντας ότι είχε κάνει τη δουλειά της και ότι δεν είχε αφήσει εκεί τίποτα ζωύφια να σκαρφαλώνουν πάνω της μέσα στα σκοτάδια.	На то, чтобы осмотреть комод, понадобится какое-то время. Эрика вдохнула затхлый запах средства от моли, искренне надеясь, что эта штука сработала и по ней в темноте не ползают какие-нибудь насекомые.
Ήλπιζε, επίσης, το άτομο που βρισκόταν εκεί έξω, μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα, να μην ήταν ο δολοφόνος της Άλεξ. Αλλά ποιος άλλος θα είχε τελικά κάποιο λόγο να μπαίνει κρυφά στο σπίτι της Άλεξ και να ψάχνει, αναρωτήθηκε η Ερίκα, επιλέγοντας να αγνοήσει το γεγονός ότι ούτε η ίδια είχε λάβει γραπτή πρόσκληση.	Не менее истово она надеялась также, что там, снаружи, всего в нескольких метрах от нее, не убийца Алекс. Но у кого еще могли найтись причины шарить в доме Александры, прикинула Эрика, с изящной непринужденностью избегая думать о том, что она сама, строго говоря, не получила письменного приглашения в этот дом.
Η πόρτα της γκαρνταρόμπας άνοιξε μεμιάς, και η Ερίκα ένιωσε ένα ρεύμα καθαρού αέρα στους εκτεθειμένους αστραγάλους της. Κράτησε την ανάσα της.	Наконец открылась дверь гардероба, и Эрика почувствовала, как свежий воздух пробежал по ногам. Она затаила дыхание.
Μάλλον η γκαρνταρόμπα δεν φάνηκε να κρύβει μυστικά ή τιμαλφή —τουλάχιστον όχι για το άτομο που έψαχνε—, και η πόρτα έκλεισε πάλι σχεδόν αμέσως.	Было совсем не похоже, что в гардеробе хранили какие-то секреты или ценности, но все зависело от того, что искали, и дверь почти сразу закрылась.
Οι άλλες πόρτες άνοιξαν και έκλεισαν εξίσου γρήγορα, και αμέσως μετά άκουσε ν' απομακρύνονται τα βήματα προς την πόρτα και έπειτα στη σκάλα. Περίμενε αρκετή ώρα μέχρι ν' ακούσει και την εξώπορτα να κλείνει και τότε μόνο τόλμησε να ξεμυτίσει από την γκαρνταρόμπα.	Другие двери открывались и закрывались так же быстро, а затем Эрика услышала, как шаги удаляются к двери и потом вниз по лестнице. Даже после того, как наружная дверь аккуратно закрылась, она выждала довольно значительное время, прежде чем решилась вылезти из гардероба.
Ένιωσε υπέροχα που μπορούσε ν' αναπνέει ξανά ελεύθερα δίχως να πρέπει να προσέχει την κάθε ανάσα της.	Было очень здорово дышать полной грудью, а не следить за каждым вздохом.
Το δωμάτιο ήταν ακριβώς όπως το είχε αφήσει. Όποιος κι αν ήταν ο επισκέπτης, είχε προσέξει πολύ να μην αφήσει ίχνη. Η Ερίκα ήταν απόλυτα σίγουρη πως αυτός που είχε μπει	Комната выглядела точно так же, как перед приходом Эрики. Кем бы ни был этот посетитель, он искал очень осторожно: все оставил в надлежащем порядке и ничего

στο σπίτι δεν ήταν διαρρήκτης.	даже не сдвинул с места. Эрика была совершенно убеждена, что в доме побывал не вор.
Έριξε μια πιο προσεχτική ματιά στην γκαρνταρόμπα που είχε κρυφτεί. Όταν είχε προσπαθήσει να πιέσει το σώμα της όσο πιο πίσω μπορούσε, είχε νιώσει κάτι σκληρό στη γάμπα της.	Она повнимательнее посмотрела на гардероб, в котором пряталась. Когда она прижималась к задней стене, то почувствовала щиколоткой что-то твердое.
Παραμέρισε τα ρούχα που κρέμονταν μπροστά και είδε ότι το σκληρό αντικείμενο ήταν ένας μεγάλος καμβάς ζωγραφικής, που ήταν γυρισμένος ανάποδα και φαινόταν το πίσω μέρος του.	Она раздвинула плечики с висевшей на них одеждой и в свете фонаря разглядела в глубине большой холст, повернутый к стене.
Τον σήκωσε προσεχτικά και τον γύρισε. Ήταν ένας απίστευτα όμορφος πίνακας. Ακόμα και η Ερίκα κατάλαβε ότι ήταν δημιούργημα μεγάλου καλλιτέχνη.	Она осторожно подняла его, повернула и увидела потрясающе красивую картину. Эрика сразу поняла, что ее написал одаренный художник.
Το μοτίβο ήταν μια γυμνή Αλεξάνδρα ξαπλωμένη στο πλάι, που στήριζε το κεφάλι στο ένα της χέρι. Ο καλλιτέχνης είχε επιλέξει μόνο ζεστά χρώματα, και το πρόσωπο της Αλεξάνδρας φαινόταν πολύ γαλήνιο.	На картине была изображена обнаженная Александра, лежащая на боку, положив голову на руку. Художник писал исключительно в теплых тонах, и это придало лицу Александры какую-то раскрепощенность.
Αναρωτήθηκε γιατί ένας τόσο όμορφος πίνακας είχε τοποθετηθεί πίσω πίσω σε μια γκαρνταρόμπα. Κρίνοντας από την εικόνα, η Αλεξάνδρα δεν έπρεπε να ντρέπεται να ποζάρει έτσι. Ήταν εξίσου τέλεια με τον πίνακα.	Эрика недоумевала, как такая красивая картина оказалась в гардеробе. Судя по портрету, Александре не надо было стыдиться, показывая себя. Она была такая же совершенная, как картина.
Η Ερίκα δεν μπορούσε ν' αποτινάξει την αίσθηση ότι ο πίνακας είχε κάτι γνώριμο πάνω του. Υπήρχε κάτι χειροπιαστό, κάτι που το είχε ξαναδεί.	Эрика никак не могла избавиться от ощущения, что в картине есть что-то знакомое, что-то такое, что она уже видела прежде.
Ήξερε ότι δεν είχε δει ποτέ της τον συγκεκριμένο πίνακα, οπότε κάτι άλλο θα ήταν. Στην κάτω δεξιά γωνία του πίνακα δεν υπήρχε υπογραφή, και, όταν τον γύρισε, είδε ότι δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από ένα «1999», η οποία ήταν μάλλον η χρονιά που τον είχαν ζωγραφίσει.	Она знала, что никогда раньше не видела эту картину, так что, должно быть, это что-то другое. Подпись в нижнем правом углу отсутствовала; она посмотрела сзади и увидела там цифры 1999 — должно быть, дату завершения работы.
Ξανάβαλε με προσοχή τον πίνακα στη θέση του, πίσω πίσω στην γκαρνταρόμπα, και έκλεισε την πόρτα.	Эрика аккуратно поставила картину на место у задней стенки гардероба и закрыла дверь.

Έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο. Υπήρχε κάτι που δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τον νου της. Κάτι έλειπε, αλλά δεν μπορούσε με τίποτα να θυμηθεί τι ήταν.	Она в последний раз оглядела комнату. Она не могла сказать ничего определенного, но чего-то не хватало. Но она не понимала чего.
Τέλος πάντων, ίσως να το θυμόταν αργότερα. Αλλά τώρα δεν τολμούσε να μείνει άλλο στο σπίτι. Άφησε το κλειδί εκεί που το είχε βρει.	Она решила, что, может, вспомнит позже. Сейчас же ей совершенно не хотелось оставаться в доме. Эрика положила ключ на место.
Ασφαλής ένιωσε μόνο όταν βρέθηκε καθισμένη στο αυτοκίνητο και άναψε τη μηχανή.	Она не чувствовала себя в безопасности до тех пор, пока не села в машину и не завела двигатель.
Αρκετή ταραχή πέρασε για ένα βράδυ. Μια γερή δόση κονιάκ θα ηρεμούσε την ψυχή της και θα έδιωχνε ένα μέρος από τη νευρικότητά της.	На этот вечер приключений с нее было вполне достаточно. Хорошая доза коньяка успокоит ее и вернет к жизни.
Τι στην ευχή την έπιασε κι αποφάσισε να οδηγήσει μέχρι εκεί και να κάνει την κατάσκοπο; Τι βλακεία κι αυτή, σκέφτηκε, έτοιμη να κοπανήσει με την παλάμη το μέτωπό της.	Она не понимала, какого черта ее понесло туда разнюхивать. От собственной глупости ей хотелось бить себя по лбу кулаком.
Όταν μπήκε στο δρομάκι που οδηγούσε στο γκαράζ του σπιτιού της, είδε ότι δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από τότε που είχε φύγει. Ένιωσε έκπληξη. Διότι αυτή η ώρα τής είχε φανεί σαν αιωνιότητα.	Когда Эрика поставила машину в гараж и вошла в дом, она увидела, что отсутствовала меньше часа. Она удивилась: ей казалось, что прошла вечность.
* * *	* * *
Π Στοκχόλμη ήταν στις ομορφιές της. Μολαταύτα, η Ερίκα ένιωθε σαν να είχε τη λέξη μελαγχολία ζωγραφισμένη στο μέτωπό της. Κανονικά, θα χαιρόταν τον ήλιο που έλαμπε πάνω από το Ρινταρφιέρντεν καθώς διέσχιζε τη γέφυρα Βέστερ-μπρουν. Αλλά όχι σήμερα.	Стокгольм демонстрировал себя с лучшей стороны, словно стремясь заглушить печаль, которая лежала у нее на сердце. При обычных обстоятельствах она бы радовалась солнцу, которое сияло над Риддарфьерден, когда она ехала через Западный мост.
Η συνάντηση είχε οριστεί για τις δύο η ώρα και σε όλη τη διαδρομή από τη Φιελμπάκα σκεφτόταν. Μάταια όμως· δεν μπόρεσε να βρει κάποια λύση.	Но не сегодня. Встреча была назначена на два часа, и она думала всю дорогу из Фьельбаки, пытаясь найти для себя хоть какое-нибудь утешение.
Δυστυχώς, η Μαριάν τής είχε διασαφηνίσει, πολύ κατηγορηματικά, τι έλεγε ο νόμος. Αν η Άννα και ο Λούκας συνέχιζαν να επιμένουν	К сожалению, Марианне очень доходчиво просветила Эрику насчет ее юридического статуса. В том случае, если Анна и Лукас

στην πώληση, η Ερίκα ήταν αναγκασμένη να συναινέσει.	будут настаивать на продаже дома, ей придется согласиться на это.
Η μόνη εναλλακτική λύση που απέμενε ήταν να τους πληρώσει το μισό από την αξία αγοράς του σπιτιού.	Сохранить дом можно, только выкупив у них половину по рыночной цене.
Αλλά με τις τιμές που πουλιόνταν οι μονοκατοικίες στη Φιελμπάκα, εκείνη δεν θα μπορούσε να πληρώσει ούτε το ελάχιστο τμήμα του ποσού αυτού.	Но, учитывая цену, на которую потянет дом во Фьельбаке, у нее не нашлось бы и малой части нужной суммы.
Βέβαια, αν το σπίτι πουλιόταν, εκείνη δεν θα έβγαινε χαμένη. Το μισό της αξίας που θα έπαιρνε θα έφτανε ίσως και τα δύο εκατομμύρια κορόνες, αλλά δεν την ένοιαζαν τα λεφτά.	Конечно, ее не обойдут при продаже дома. Ее доля может достичь двух миллионов, но деньги ее не интересовали.
Όλα τα λεφτά του κόσμου δεν θα μπορούσαν ν' αντικαταστήσουν την απώλεια του σπιτιού.	Никакие деньги в мире не могли возместить потерю дома.
Η σκέψη ότι κάποιος Στοκχολμιώτης —ο οποίος θα πίστευε πως μ' ένα ναυτικό πηλήκιο γίνεσαι θαλασσινός— θα γκρέμιζε την όμορφη βεράντα στην πρόσοψη του σπιτιού για να την αντικαταστήσει με ένα πανοραμικό παράθυρο της δημιουργούσε ναυτία.	От мысли, что какой-нибудь стокгольмский обормот, который думает, что только что купленная морская фуражка превратила его в настоящего жителя побережья, будет громоздить вместо красивой веранды панорамное окно, Эрика просто заболевала.
Και κανείς δεν μπορούσε να πει ότι υπερέβαλλε. Τα είχε δει αυτά να γίνονται πολλές φορές.	Ничто не могло убедить ее в том, что она преувеличивает. Она думала об этом снова и снова.
Πήρε τη στροφή και μπήκε στην οδό Ρούνεμπεργ, στο Έστερμαλμ, όπου ήταν το δικηγορικό γραφείο. Η πρόσοψη του κτιρίου ήταν υπέροχη, από καθαρό μάρμαρο και κολόνες.	Она остановилась у здания адвокатской конторы на Руиебергсгатан в Остермальме, окинув взглядом его впечатляющий фасад с полированным мрамором и колоннами.
Κοιτάχτηκε μια τελευταία φορά στον καθρέφτη του ασανσέρ. Είχε προσέξει το ντύσιμό της για να ταιριάζει με το περιβάλλον.	Она посмотрела на свое отражение в зеркале лифта. Тщательно выбранное ею платье идеально соответствовало ситуации.
Πρώτη φορά ερχόταν εδώ, αλλά εύκολα μπόρεσε να μαντέψει με τι είδους δικηγόρους συνεργαζόταν ο Λούκας.	Она была здесь в первый раз, но с легкостью могла угадать, какого плана адвоката привел с собой Лукас.
Μάλιστα, της είχε επισημάνει, σαν μια χειρονομία καλής θέλησης, ότι μπορούσε να φέρει μαζί της και έναν δικό της δικηγόρο.	Он соизволил сделать жест притворной вежливости и заметил, что, само собой разумеется,
Η Ερίκα είχε επιλέξει να πάει μόνη. Απλώς δεν	Эрика может привести с собой своего

είχε την πολυτέλεια να πληρώσει δικηγόρο.	адвоката. Эрика предпочла прийти одна. Все было очень просто: она не могла позволить себе адвоката.
Στην πραγματικότητα, θα ήθελε να δει την Άννα και τα παιδιά για λίγο πριν από τη συνάντηση. Ίσως να έπινε έναν καφέ στο σπίτι τους.	Ей хотелось повидаться с Анной и детьми перед встречей, немного побыть у них дома.
Παρά την πίκρα της για τη συμπεριφορά της Άννας, η Ερίκα ήταν αποφασισμένη να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να κρατήσει τη σχέση τους ζωντανή.	Несмотря на горечь от поступка Анны, Эрика была намерена сделать все возможное, чтобы сохранить их отношения.
Η Άννα δεν φαινόταν να έχει την ίδια άποψη και, για να την αποφύγει, της είχε πει ότι θα αγχώνονταν για να προλάβουν τη συνάντηση. Καλύτερα να συναντιόντουσαν στο δικηγορικό γραφείο.	Похоже, Анна думала по-другому: она сказала, что для нее это слишком волнительно и будет лучше, если они встретятся у адвоката.
Πριν προλάβει η Ερίκα να της πει να βρεθούν μετά τη συνάντηση, η Άννα την πρόλαβε λέγοντάς της ότι μετά τη συνάντηση έπρεπε να φύγει γιατί είχε ραντεβού με μια φίλη της.	И прежде чем Эрика успела предложить увидеться после посещения адвокатской конторы, Анна предупредила ее, что ей потом надо будет сразу же уехать, чтобы встретиться с подругой.
Διόλου τυχαίο, σκέφτηκε η Ερίκα. Ήταν ξεκάθαρο ότι η Άννα ήθελε να την αποφύγει.	«Какое неожиданное совпадение», — подумала Эрика. Совершенно ясно, что Анна избегает ее.
Το ερώτημα ήταν μόνο αν το είχε αποφασίσει μόνη της ή αν ο Λούκας δεν της επέτρεπε να τη συναντά όσο αυτός ήταν στη δουλειά και δεν είχε τη δυνατότητα να τις προσέχει.	Вопрос был только в следующем: поступает она так по собственной инициативе или это Лукас недвусмысленным образом запретил Анне встречаться с Эрикой, пока он на работе и не может надзирать.
Όλοι ήταν ήδη εκεί όταν μπήκε μέσα. Την κοίταξαν με ύφος σοβαρό μόλις εμφανίστηκε με ένα ψεύτικο χαμόγελο και έδωσε το χέρι στους δύο δικηγόρους του Λούκας.	Все уже собрались, когда она вошла в кабинет. С постными физиономиями Лукас и Анна разглядывали ее, пока Эрика с несколько принужденной улыбкой жала руку двум адвокатам Лукаса.
Ο Λούκας απλώς τη χαιρέτησε με ένα νεύμα, ενώ η Άννα τόλμησε να της κουνήσει αδύναμα το χέρι πίσω από την πλάτη του συζύγου της. Κάθισαν και άρχισαν τις διαπραγματεύσεις.	Лукас кивнул ей в знак приветствия, и Анна осмелилась тоже кивнуть ей из-за его спины. Они расселись и начали переговоры.
Η όλη υπόθεση δεν κράτησε πολύ. Οι δικηγόροι διασαφήνισαν ψυχρά και αντικειμενικά αυτό που η Ερίκα γνώριζε ήδη:	В целом это не заняло много времени. Адвокаты сухо, ясно и очень предметно объяснили Эрике то, что она уже знала.
Ότι η Άννα και ο Λούκας είχαν απόλυτο	Дескать, Анна и Лукас имеют полное право

δικαίωμα να απαιτήσουν την πώληση του σπιτιού.	настаивать на продаже дома.
Αν η Ερίκα μπορούσε να τους πληρώσει τη μισή αξία του σπιτιού, δηλαδή το μισό απ' όσο κόστιζε ένα τέτοιο σπίτι στην αγορά ακινήτων, είχε βεβαίως δικαίωμα να το κάνει. Αν δεν μπορούσε ή δεν ήθελε, τότε θα έμπαινε πωλητήριο στο σπίτι αμέσως μόλις καθοριζόταν η αξία του από έναν ανεξάρτητο εκτιμητή.	Но если Эрика в состоянии выкупить другую половину дома по рыночной цене, она имеет полное право поступить так, а если не в состоянии или не хочет, то дом будет выставлен на продажу, как только оценщик определит его стоимость.
Η Ερίκα κοίταξε την Άννα κατάματα.	Эрика посмотрела Анне в глаза:
«Είσαι πραγματικά σίγουρη ότι αυτό θέλεις; Δεν σημαίνει τίποτα το σπίτι για σένα; Τι γνώμη θα σχημάτιζαν η μαμά και ο μπαμπάς αν ήξεραν ότι θα το πουλούσαμε αμέσως μόλις χάνονταν; Αυτό θέλεις πραγματικά, Άννα;»	— Ты действительно хочешь это сделать? Неужели дом для тебя ничего не значит? Подумай, что бы сказали папа и мама, если бы увидели, что мы продаем дом, как только они ушли. Ты действительно этого хочешь, Анна?
Τόνισε το «θέλεις» και είδε, με την άκρη του ματιού της, τον Λούκας να συνοφρυώνεται ενοχλημένος.	Она особо подчеркнула «ты» и краешком глаза увидела, как Лукас раздраженно нахмурился.
Η Άννα έστρεψε κάτω το βλέμμα της και καθάρισε μερικά αόρατα σωματίδια σκόνης από το κομψό της φόρεμα. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν μαζεμένα σφιχτά σε αλογοουρά.	Анна опустила глаза и смахнула несколько несуществующих пылинок со своего элегантного платья. Ее светлые волосы были зачесаны назад и собраны в конский хвост на затылке.
«Τι να το κάνουμε αυτό το σπίτι; Τα παλιά σπίτια θέλουν ένα κάρο δουλειά. Σκέψου και τα λεφτά που θα βγάλουμε από την πώληση.	— А что мы будем делать с этим домом? Со старым домом всегда масса хлопот, и ты только представь, какие деньги мы выручим за него.
Είμαι σίγουρη πως η μαμά και ο μπαμπάς θα έμεναν ευχαριστημένοι αν κάποια από τις δυο μας σκεφτόταν με πρακτικό τρόπο.	Я думаю, мама и папа наверняка приняли бы то, что кто-то из нас может смотреть на вещи практически.
Εννοώ, πότε θα το εκμεταλλευτούμε αυτό το σπίτι; Ο Λούκας κι εγώ προτιμούμε ν' αγοράσουμε ένα εξοχικό στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης ώστε να έχουμε κάτι εδώ κοντά να πηγαίνουμε. Κι εσύ, άλλωστε, τι θα κάνεις στο σπίτι αυτό εντελώς μόνη σου;»	Я имею в виду: а когда мы будем пользоваться домом? Лукас и я покупаем летний дом в стокгольмских шхерах, чтобы у нас было что-то поблизости. А что ты совершенно одна будешь делать с домом?
Ο Λούκας χαμογέλασε ειρωνικά προς την Ερίκα, καθώς χάιδευε με υποκριτικό ενδιαφέρον την Άννα στην πλάτη. Εκείνη δεν είχε τολμήσει ακόμη να κοιτάξει την Ερίκα κατάματα.	Лукас посмотрел на Эрику, бездарно изображая, как он расстроен, и похлопал Анну по спине. Она по-прежнему не осмеливалась смотреть Эрике в глаза.

Η Ερίκα σκέφτηκε για άλλη μια φορά πόσο κουρασμένη φαινόταν η μικρή της αδερφή.	Эрику поразило, насколько усталой выглядит ее младшая сестра.
Ήταν πιο αδύνατη από ποτέ, και το μαύρο φόρεμα κρεμόταν χαλαρό γύρω από το μπούστο και τη μέση της.	Она еще больше похудела, и черный костюм был заметно велик ей в груди и бедрах.
Κάτω από τα μάτια είχε μαύρους κύκλους, και η Ερίκα νόμισε πως κάτω από την πούδρα διέκρινε μια μελανή απόχρωση στο αριστερό ζυγωματικό.	Под глазами обозначились темные круги, и, несмотря на макияж, было видно, насколько она бледная.
Η οργή για το ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα την πλημμύρισε απότομα και ορμητικά. Κάρφωσε το βλέμμα της στον Λούκας.	Злость и чувство беспомощности оттого, что она никак не могла повлиять на ситуацию, одолевали Эрику, и она впилась глазами в Лукаса.
Εκείνος της το αντιγύρισε με ηρεμία. Έχοντας έρθει απευθείας από τη δουλειά, φορούσε τη φόρμα εργασίας: ένα σταχτόμαυρο κοστούμι με εκτυφλωτικά λευκό πουκάμισο και γυαλιστερή σκούρα γκρίζα γραβάτα.	Он спокойно выдержал ее взгляд. Он пришел прямо с работы в своей униформе — темно-сером костюме, белой рубашке и блестящем темно-сером галстуке.
Έδειχνε κομψός και σοφιστικέ. Η Ερίκα πίστευε ότι πολλές γυναίκες θα τον έβρισκαν γοητευτικό.	Он выглядел светским и элегантным. Эрика понимала, что многие женщины наверняка считают его привлекательным.
Η ίδια πάντως είχε την εντύπωση ότι ο Λούκας διέθετε κάποια σκληράδα που λειτουργούσε σαν φίλτρο για τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Το πρόσωπό του ήταν οστεώδες, με τονισμένα ζυγωματικά και έντονες γωνίες στη γνάθο.	Но Эрика видела его жестокую сущность, наложившую отпечаток на резко очерченное лицо с острыми, выступающими скулами и подбородком.
Όλα αυτά έδειχναν ακόμα πιο έντονα επειδή χτένιζε τα μαλλιά του προς τα πίσω, αφήνοντας να φανεί ένα ψηλό μέτωπο.	Это было еще заметнее из-за того, что он всегда зачесывал волосы назад, оставляя открытым лоб.
Δεν έμοιαζε με τον κλασικό τύπο του ροδοκόκκινου Άγγλου αλλά περισσότερο με γνήσιο Σκανδιναβό, με κατάξανθα μαλλιά και ψυχρά καταγάλανα μάτια.	Он был похож не на типичного англичанина с красной обветренной кожей, а скорее на настоящего скандинава с очень светлыми волосами и ледяными голубыми глазами.
Το πάνω χείλος του ήταν καμπυ-λωτό και σαρκώδες, σαν να ανήκε σε γυναίκα, κάτι που του πρόσδιδε μια έκφραση νωχελική και σχεδόν παρακμιακή.	Хорошо очерченная и полная, как у женщины, верхняя губа придавала ему какой-то несколько легкомысленный декадентский облик.
Η Ερίκα παρατήρησε ότι το βλέμμα του κινήθηκε προς το ντεκολτέ της. Εκείνη τράβηξε ενστικτωδώς το σακάκι της για να το	Эрика поймала его взгляд, когда он шарил глазами по вырезу ее платья, и инстинктивно запахнула жакет.

καλύψει.	
Ο Λούκας πρόσεξε την κίνησή της, κάτι που την έκανε έξω φρενών.	Он заметил ее движение, что разозлило ее еще больше.
Δεν ήθελε να δει ότι την επηρέαζε με οποιονδήποτε τρόπο.	Ей очень не хотелось давать Лукасу повод считать, что она обращает на него хоть какое-то внимание.
Όταν επιτέλους τελείωση η συνάντηση, η Ερίκα σηκώθηκε, έκανε μεταβολή και έφυγε, δίχως να μπει στον κόπο να πει μερικές ευγενικές φράσεις αποχαιρετισμού.	Когда встреча наконец была закончена, Эрика просто повернулась и пошла к двери. Она решила обойтись без никому не нужных формальных вежливых фраз.
Όσον αφορούσε την ίδια, ό,τι είχε να πει το είχε ήδη πει. Θα ερχόταν κάποιος σε επαφή μαζί της για να εκτιμήσει την αξία του σπιτιού και μετά το σπίτι θα πουλιόταν το γρηγορότερο δυνατόν.	С ее точки зрения, все, что могло быть сказано, уже сказали. С ней свяжутся, и приедет кто-то, чтобы оценить дом, потом его выставят на продажу, и притом так скоро, как только возможно.
Δεν επρόκειτο πια να μεταπείσει κανέναν με τα λόγια. Είχε χάσει τη μάχη.	И никакие слова утешения не могли помочь. Она чувствовала потерю.
Είχε υπενοικιάσει το διαμέρισμά της που βρισκόταν στη Βάσασταν της Στοκχόλμης σε ένα ζευγάρι ευχάριστων υποψήφιων διδακτόρων, οπότε δεν μπορούσε να πάει εκεί.	Эрика сдавала свою квартиру в Васастанен одной приятной паре аспирантов, поэтому не могла поехать к себе.
Αλλά, μια που δεν είχε διάθεση να αρχίσει από τώρα το πεντάωρο ταξίδι για τη Φιελμπάκα με το αυτοκίνητο, πάρκαρε στο πολυώροφο πάρκινγκ του Στούρεπλαν και πήγε στο πάρκο Χούμλεγκορντ.	Но и садиться сразу же за руль, чтобы долгие пять часов ехать во Фьельбаку, ей сейчас совершенно не хотелось. Поэтому она припарковала автомобиль у универмага возле Стуреплан, вышла и направилась в Хумлегордспарк.
Χρειαζόταν να συγκεντρωθεί για λίγο. Η ησυχία στο όμορφο πάρκο, που βρισκόταν καταμεσής της Στοκχόλμης, πρόσφερε ακριβώς εκείνη τη στοχαστική ατμόσφαιρα που χρειαζόταν.	Ей надо было посидеть и собраться с мыслями. Этот парк, как оазис тишины и красоты, расположенный в самом центре Стокгольма, давал то, что ей было необходимо: почти медитативную среду.
Το χιόνι έπρεπε να είχε πέσει μόλις πριν από λίγο στην πόλη, γιατί ήταν ακόμη κάτασπρο πάνω στο γρασίδι.	На город, наверное, только что выпал снег, белым слоем покрывший траву.
Στη Στοκχόλμη αρκούσαν μία ή δύο μέρες για να μετατραπεί το χιόνι σε λερό, γκρίζο λασπόχιονο.	В Стокгольме достаточно дня или двух, чтобы снег превратился в грязно-серое месиво.
Κάθισε σε ένα από τα παγκάκια του πάρκου, αφού πρώτα έβαλε τα γάντια της πάνω στο παγκάκι για να μη βραχεί.	Эрика села на одну из парковых скамеек, предварительно подложив под себя варежки, чтобы не застудиться.
Δεν ήταν να παίζεις με τις ουρολοιμώξεις, και	Цистит не такая штука, с которой стоит

αυτό ήταν ακριβώς το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θα ήθελε να πάθει τώρα.	шутить, и уж самая последняя вещь, которая ей сейчас нужна.
Άφησε τις σκέψεις της να περιπλανηθούν όσο παρακολουθούσε το πλήθος που την προσπερνούσε βιαστικό από το μονοπάτι.	Она позволила мыслям свободно течь, разглядывая, как множество людей торопливо проносятся мимо по аллеям.
Ήταν ώρα για μεσημεριανό. Είχε ξεχάσει σχεδόν πόσο αγχώδες ήταν το περιβάλλον στη Στοκχόλμη.	Была самая середина обеденного перерыва. Эрика почти забыла, насколько суетно в Стокгольме.
Όλοι έτρεχαν συνέχεια και φαίνονταν να κυνηγούν κάτι που ποτέ δεν θα μπορούσαν να πιάσουν. Νοστάλγησε ξαφνικά τη Φιελμπάκα.	Все постоянно бегут наперегонки и как будто охотятся за чем-то, что они никогда не успевают поймать.
Δεν είχε μάλλον αντιληφθεί πόσο καλά είχε στεριώσει εκεί κάτω στη διάρκεια των εβδομάδων που πέρασαν. Βέβαια, αν επέστρεφε, είχε πολλά να κάνει, αλλά στη Φιελμπάκα είχε ανακαλύψει, ταυτόχρονα, μια γαλήνη μέσα της, την οποία δεν είχε νιώσει ποτέ της στη Στοκχόλμη.	Если бы не прошедшие несколько недель, она бы, вероятно, и сама не поняла, сколь многого себя лишает. Конечно, у нее множество проблем, но в то же время она нашла для себя покой и свободу, которых у нее никогда не было в Стокгольме.
Αν ήσουν μόνος στη Στοκχόλμη, ήσουν εντελώς απομονωμένος. Στη Φιελμπάκα δεν ήσουν ποτέ μόνος, έστω κι αν αυτό ήταν και καλό και κακό. Ο κόσμος νοιαζόταν και παρακολουθούσε τους γείτονες και τους συνανθρώπους του.	Если ты живешь в Стокгольме один, то ты совершенно изолирован. Хорошо это или плохо, но во Фьельбаке ты никогда не бываешь один, вокруг всегда люди, которые все время видят своих соседей и близких.
Καμιά φορά το παρατραβούσαν, μια που την Ερίκα δεν τη συγκινούσαν ιδιαίτερα όλ' αυτά τα κουτσομπολιά, αλλά εδώ που καθόταν τώρα και έβλεπε την κίνηση και τη φούρια της πόλης ένιωθε ότι δεν θα μπορούσε να επιστρέψει.	Иногда это бывает немного утомительно — сплетни, пересуды, — но, сидя здесь и глядя на городскую колготню, она чувствовала, что не может вернуться сюда.
Όπως τόσες φορές πρόσφατα, οι σκέψεις της πήγαν στην Άλεξ. Γιατί πήγαινε μόνη της στη Φιελμπάκα κάθε Σαββατοκύριακο;	Уже не в первый раз за последнее время она подумала об Алекс. Почему она одна приезжала во Фьельбаку каждые выходные?
Ποιος ήταν αυτός που συναντούσε εκεί; Και η μεγάλη ερώτηση του ενός εκατομμυρίου: ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που κουβαλούσε στα σπλάχνα της;	Кто был тот, с кем она встречалась? И вопрос на десять тысяч крон: кто был отцом ее ребенка?
Η Ερίκα θυμήθηκε μεμιάς το χαρτί που είχε χώσει στην τσέπη του τζάκετ της όταν στεκόταν στη σκοτεινή γκαρνταρόμπα.	Эрика внезапно вспомнила о бумаге, которую запихнула в карман куртки, стоя в темном гардеробе.
Δεν κατάλαβε πώς ξέχασε να το κοιτάξει όταν επέστρεψε στο σπίτι προχτές. Ψαχούλεψε τη	Она не понимала, как могла забыть посмотреть на свою находку, вернувшись

δεξιά τσέπη και έβγαλε ένα τσαλακωμένο κομμάτι χαρτί.	домой позавчера. Она порылась в правом кармане и достала скомканный клочок бумаги.
Με δάχτυλα που είχαν σχεδόν παγώσει δίχως τα γάντια, το ξεδίπλωσε προσεχτικά και το ίσιωσε.	Замерзшими без варежек пальцами она осторожно расправила ее.
Ήταν αντίγραφο ενός άρθρου από την εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν. Ημερομηνία δεν φαινόταν, αλλά, κοιτάζοντας την οικογένεια των τυπογραφικών χαρακτήρων και την ασπρόμαυρη φωτογραφία, μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν πρόσφατο.	Это была заметка из «Бохусландца». Даты на листке не было, но по шрифту и черно-белой фотографии она поняла, что заметка старая.
Αν έκρινε από τη φωτογραφία, πρέπει να ήταν από τη δεκαετία του ’70. Αναγνώρισε με άνεση τόσο τον άντρα στη φωτογραφία όσο και την ιστορία που περιέγραφε το άρθρο.	Судя по фотографии — семидесятые годы. И она очень хорошо знала и мужчину на фотографии, и историю, о которой рассказывалось в заметке.
Αλλά γιατί είχε κρύψει η Άλεξ αυτό το άρθρο στο βάθος ενός κομού; Η Ερίκα σηκώθηκε και έβαλε ξανά το άρθρο στην τσέπη της. Εδώ δεν υπήρχαν απαντήσεις. Ήταν ώρα να πάει στο σπίτι της.	Почему Алекс прятала ее в комоде? Эрика встала и опять положила заметку в карман. Здесь ответов не было. Пора ехать домой.
* * *	* * *
Η τελετή της κηδείας ήταν όμορφη και αξιοπρεπής. Στην εκκλησία της Φιελμπάκα δεν επικρατούσε συνωστισμός. Οι περισσότεροι δεν γνώριζαν την Αλεξάνδρα, αλλά ήταν απλώς εκεί για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους.	Похороны были красивые, с отпеванием. Не сказать, чтобы в церкви Фьельбаки собралось много людей. Большинство не знали Александру, а заявились просто из любопытства.
Η οικογένεια και οι φίλοι κάθονταν στις πρώτες θέσεις. Εκτός από τους γονείς της Άλεξ και τον Χένρικ, η Ερίκα γνώριζε μόνο τη Φρανσίν.	Семья и друзья сидели на передних скамейках. Кроме родителей Алекс и Хенрика Эрике знакома была только Франсин.
Είχε δίπλα της έναν ψηλό ξανθό άντρα. Μάλλον ο σύζυγός της, σκέφτηκε η Ερίκα.	Рядом с ней был высокий светловолосый мужчина — возможно, как предположила Эрика, ее муж.
Κατά τ’ άλλα, οι φίλοι δεν ήταν και τόσοι πολλοί. Χωρούσαν άνετα σε δύο σειρές καθισμάτων, κάτι που επιβεβαίωνε την εικόνα που είχε η Ερίκα για την Άλεξ.	Друзей пришло не так много, они легко уместились на двух скамейках, что только укрепило мнение Эрики об Алекс.
Ότι είχε σίγουρα πάμπολλους γνωστούς αλλά ελάχιστους στενούς φίλους. Υπήρχαν, επίσης,	У нее наверняка было бесчисленное множество знакомых, но едва ли много

και οι περίεργοι, οι οποίοι κάθονταν σκόρπιοι εδώ κι εκεί στα υπόλοιπα καθίσματα του ναού.	друзей. На остальных местах то тут, то там сидели просто любопытные.
Η Ερίκα είχε καθίσει στον γυναικωνίτη. Η Μπίργιτ την είχε δει έξω από την εκκλησία και της είχε προτείνει να καθίσει μαζί τους.	Сама Эрика примостилась наверху, на галерее. Биргит заметила ее перед церковью и предложила сесть вместе с ними.
Η Ερίκα αρνήθηκε ευγενικά. Θα ένιωθε υποκρίτρια αν καθόταν εκεί, ανάμεσα σε οικογένεια και φίλους. Στην πραγματικότητα, η Άλεξ τής ήταν πια ξένη.	Эрика вежливо отказалась. Она считала лицемерием находиться вместе с семьей и друзьями, ведь на самом деле Алекс была для нее чужой.
Η Ερίκα στριφογύριζε πάνω σε αυτούς τους άβολους πάγκους της εκκλησίας. Όσο ήταν παιδί, την έσερναν, κι αυτή και την Άννα, κάθε Κυριακή στην εκκλησία.	Эрика поерзала на неудобной скамейке. Все детские годы их с Анной постоянно таскали в церковь по воскресеньям.
Ήταν τρομακτικά βαρετό για ένα παιδί να κάθεται ακίνητο όλη την ώρα και ν' ακούει τα ατέλειωτα κηρύγματα και τους ψαλμούς, των οποίων τις μελωδίες δεν είχε καταφέρει να μάθει ποτέ της.	Для ребенка это было на редкость тоскливо — сидеть и слушать длинные проповеди и псалмы, мелодии которых совершенно безнадежно даже пытаться выучить.
Για να περνάει την ώρα της, άρχισε να πλάθει ιστορίες στο μυαλό της. Είχε πλάσει παραμύθια για δράκους και πριγκίπισσες δίχως να τα αποτυπώσει ποτέ στο χαρτί.	Чтобы развлечь себя, Эрика придумывала истории — сказки о драконах и принцессах, которые никогда не оказывались на бумаге.
Στην εφηβεία, αυτοί οι εκκλησιασμοί λιγόστεψαν πολύ λόγω των έντονων διαμαρτυριών της Ερίκα.	Когда они подросли, посещения церкви стали значительно реже из-за энергичных протестов Эрики.
Αλλά όσες φορές την ανάγκαζαν να πάει, τα παραμύθια είχαν αντικατασταθεί από αφηγήματα πιο ρομαντικής χροιάς.	Но когда они все же оказывались там, то сказки превращались в истории романтического плана.
Κατά μια ειρωνεία της τύχης, λοιπόν, όφειλε ίσως να ευχαριστεί —ή να καταριέται— αυτούς τους αναγκαστικούς εκκλησιασμούς για την επαγγελματική της επιλογή.	По иронии судьбы, она, по-видимому, должна благодарить или проклинать свои посещения церкви за то, что стала писателем.
Η Ερίκα δεν είχε ακόμη επιλέξει να ασπαστεί κάποιο θρησκευτικό δόγμα, και η εκκλησία ήταν γι' αυτήν απλώς ένα όμορφο οικοδόμημα γεμάτο παραδόσεις — και τίποτε άλλο.	Эрика все еще не обрела свою веру, и для нее церковь оставалась красивой постройкой, средоточием традиций, и ничем больше.
Τα κηρύγματα που είχε ακούσει στην παιδική της ηλικία δεν της είχαν εμπνεύσει κάποια επιθυμία να πιστέψει σε κάτι.	Проповеди, которые она помнила с детства, не заронили в душу никакого желания обращаться к вере.
Διότι αυτά τα κηρύγματα μιλούσαν για κόλαση και αμαρτία και δεν διέθεταν εκείνη τη	В них очень часто говорилось об аде и грехе и как-то очень мало о светлой Божьей

φωτεινή πίστη στον Θεό, την οποία ένιωθε να υπάρχει, αλλά που ποτέ της δεν βίωσε.	правде. Эрика знала, что эта правда есть, но ей никогда не доставалось хоть немного.
Πολλά είχαν αλλάξει. Τώρα εκεί, στην Αγία Τράπεζα, στεκόταν μια γυναίκα με ιερατικά άμφια και μιλούσε όχι για αιώνια τιμωρία αλλά για φως, ελπίδα και αγάπη. Πολύ θα ήθελε η Ερίκα να της είχε προσφερθεί αυτή η εικόνα για τον Θεό τότε που ήταν ακόμη παιδί.	С тех пор многое изменилось. Теперь перед алтарем стояла женщина, одетая в рясу, и вместо того, чтобы напоминать о вечном грехе и проклятии, она говорила о свете, надежде и любви. И Эрике стало жаль, что с таким светлым восприятием Бога она не встретилась в детстве.
Από τη σχεδόν κρυφή θέση της στον εξώστη, είδε μια νεαρή γυναίκα δίπλα στην Μπίργιτ, στην πρώτη σειρά των πάγκων.	Со своего неприметного места на галерее она увидела молодую женщину рядом с Биргит в первом ряду.
Η Μπίργιτ κρατούσε με μια σπασμωδική λαβή το χέρι της γυναίκας και έγερνε μερικές φορές το κεφάλι στον ώμο της. Της φάνηκε κάπως γνωστή και κατάλαβε αμέσως ότι πρέπει να ήταν η Τζούλια, η μικρή αδερφή της Άλεξ.	Биргит крепко вцепилась в ее руку и время от времени клала голову ей на плечо. Эрика смутно припоминала ее и решила, что эта женщина, должно быть, Джулия — младшая сестра Алекс.
Ήταν μακριά για να μπορέσει η Ερίκα να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της, αλλά πρόσεξε ότι η Τζούλια φαινόταν να αποτραβιέται κάθε φορά που την άγγιζε η Μπίργιτ.	Они сидели довольно далеко, и Эрика не могла рассмотреть ее лица. Но она заметила, что Джулия старается избегать прикосновений Биргит.
Η Τζούλια τραβούσε το χέρι της κάθε φορά που η Μπίργιτ το έπιανε, αλλά η μητέρα της είτε έκανε πως δεν το καταλάβαινε είτε δεν το πρόσεχε πραγματικά καθόλου στην κατάσταση που βρισκόταν.	Джулия убирала руку каждый раз, когда Биргит дотрагивалась до нее. Но из-за того ли, что считала жесты матери нарочитыми, или из-за того, что обстановка казалась ей неподходящей, — судить трудно.
Ο ήλιος φιλτραριζόταν μέσα από τα πανύψηλα παράθυρα με τα πολύχρωμα βιτρό τζάμια. Οι πάγκοι ήταν σκληροί και άβολοι, και η Ερίκα ένιωσε την απαρχή ενός βουβού πόνου στη μέση της. Ευτυχώς που η τελετή ήταν σχετικά σύντομη.	Солнце пробивалось внутрь через высокие окна с оправленными в свинец стеклами. От сидения на твердой и неудобной скамейке у Эрики заломило нижнюю часть спины, и она была благодарна тому, что церемония заняла не так много времени.
Όταν ολοκληρώθηκε, έμεινε στη θέση της και παρακολούθησε απο-πάνω τους ανθρώπους που έβγαιναν αργά από την εκκλησία.	После окончания церемонии еще какое-то время она стояла на галерее и смотрела сверху на людей, которые медленно выходили из церкви.
Έξω ο ήλιος ήταν σχεδόν ανυπόφορα λαμπερός κι ο ουρανός ανέφελος. Μια πομπή ανθρώπων κατέβαινε το μικρό πρανές προς το νεκροταφείο και τον φρεσκοσκαμμένο τάφο που περίμενε το φέρετρο της Άλεξ.	На небе не было ни облачка. Солнце сильно слепило глаза. Процессия двигалась по небольшому холму вниз к кладбищу и свежевыкопанной могиле, в которой скоро исчезнет гроб с Алекс.

Πριν από την κηδεία των γονιών της δεν είχε σκεφτεί ποτέ πώς γίνονταν οι ενταφιασμοί τον χειμώνα, όταν το έδαφος ήταν παγωμένο.	До похорон родителей Эрика никогда не задумывалась над тем, как копают могилы зимой, когда земля промерзла.
Τώρα ήξερε ότι ζέσταιναν το έδαφος πριν το σκάψουν. Μια έκταση αρκετά μεγάλη για να χωρέσει τα φέρετρα που θα έβαζαν μέσα.	Но теперь она знала, что землю сначала прогревают, иначе невозможно выдолбить в твердой как камень земле прямоугольную яму, достаточную, чтобы там поместился гроб.
Καθώς πήγαινε προς το μέρος που είχε επιλεχτεί να γίνει ο τάφος της Άλεξ, η Ερίκα πέρασε από τον τάφο των γονιών της. Ήταν τελευταία στην πομπή και σταμάτησε για μια στιγμή μπροστά του.	По пути к месту, выбранному для могилы Алекс, Эрика проходила мимо надгробия своих родителей. Она шла последней в процессии и ненадолго остановилась перед могилой.
Πάνω στην επιτάφια πέτρα είχε σχηματιστεί μια παχιά λωρίδα χιονιού, και η Ερίκα την καθάρισε προσεχτικά. Έριξε μια τελευταία ματιά στον τάφο και έσπευσε να πάει στο μικρό πλήθος που είχε συγκεντρωθεί λίγο παραπέρα.	Толстая шапка снега лежала на камне, и она осторожно стряхнула его. Еще раз посмотрев на могилу родителей, она заторопилась к маленькой группе, которая стояла неподалеку.
Ευτυχώς, οι περίεργοι δεν είχαν ακολουθήσει στο νεκροταφείο, και τώρα ήταν εκεί μόνο η οικογένεια και οι φίλοι.	Любопытные наконец-то держались поодаль, и теперь здесь были только семья и друзья.
Η Ερίκα δεν ήταν τόσο σίγουρη ότι έπρεπε να βρίσκεται κι αυτή εκεί, αλλά την τελευταία στιγμή αποφάσισε να συνοδέψει την Άλεξ μέχρι την τελευταία της κατοικία.	Эрика колебалась, не зная, стоит ли ей подходить к ним. В последний момент она все же решила, что должна быть с Алекс на ее пути к месту последнего пристанища.
Ο Χένρικ στεκόταν μπροστά μπροστά, με τα χέρια του βαθιά χωμένα στις τσέπες του πανωφοριού, το κεφάλι σκυφτό και το βλέμμα καρφωμένο στο φέρετρο, που καλυπτόταν αργά από τα λουλούδια που άφηναν. Κυρίως κόκκινα τριαντάφυλλα.	Хенрик стоял впереди всех, глубоко засунув руки в карманы пальто: голова опущена, глаза прикованы к гробу, который постепенно скрывался под покровом цветов — по большей части красных роз.
Η Ερίκα αναρωτήθηκε αν περιεργαζόταν κι αυτός τον κόσμο. Σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν κι ο πατέρας του παιδιού ανάμεσα σε αυτούς που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον τάφο.	Эрика задала себе вопрос: думает ли он сейчас, глядя на окружающих, что среди них может быть отец ребенка его жены?
Όταν κατέβασαν το φέρετρο στον τάφο, ακούστηκε ένας θλιμμένος μακρόσυρτος αναστεναγμός από την Μπίργιτ.	Когда гроб ушел в землю, у Биргит из самой глубины души вырвался долгий горестный рыдающий вздох.
Ο ΚαρλΈρικ ήταν αδάκρυτος και είχε τα χείλη του σφιγμένα. Είχε βάλει όλη του τη δύναμη για να κρατάει την Μπίργιτ όρθια, σωματικά και ψυχικά.	Карл-Эрик выглядел собранным и сдержанным, все его силы уходили на то, чтобы поддерживать Биргит морально.

Η Τζούλια στεκόταν λίγο πιο πέρα από αυτούς. Ο Χένρικ είχε δίκιο όταν περιέγραψε την Τζούλια σαν το ασχημόπαπο της οικογένειας.	Джулия стояла чуть в стороне от них. Хенрик был прав, когда говорил о Джулии, как о гадком утенке в семье.
Σε αντίθεση με την αδερφή της, η Τζούλια ήταν μελαχρινή, με κοντές μπούκλες κομμένες όπως όπως, οι οποίες δεν θύμιζαν με τίποτα κόμμωση.	В отличие от старшей сестры волосы у нее были темные, короткие и какие-то всклокоченные, словно она в жизни не посещала парикмахерской.
Τα χαρακτηριστικά της ήταν τραχιά, τα μάτια της πολύ βαθιά, χωμένα στις κόγχες, και περιεργάζονταν τα πάντα πίσω από ένα υπερβολικά μακρύ τσουλούφι. Δεν φορούσε μέικ απ, και το δέρμα της έφερε φανερά ίχνη έντονης ακμής από τα χρόνια της εφηβείας.	На ее грубом лице с глубоко посаженными глазами, которые едва виднелись из-под слишком длинной челки, на веки вечные остались следы обильных угрей подростковых лет.
Η Μπίργιτ έδειχνε πολύ πιο μικρόσωμη και πιο εύθραυστη όταν στεκόταν δίπλα στην Τζούλια. Η νεότερη κόρη της ήταν πάνω από δέκα πόντους ψηλότερη από την ίδια και με ένα κορμί βαρύ, φαρδύ και ασχημάτιστο.	Стоя рядом с Джулией, Биргит казалась совсем маленькой и болезненно хрупкой. Ее младшая дочь была сантиметров на десять выше ее самой, тяжелая, ширококостная, с бесформенной фигурой.
Η Ερίκα παρακολουθούσε έκπληκτη μια ατέλειωτη σειρά αντιφατικών συναισθημάτων που αλώνιζαν, ίδιοι ανεμοστρόβιλοι, τα χαρακτηριστικά στο πρόσωπο της Τζούλιας.	Эрика с изумлением наблюдала, как на лице Джулии, будто в каком-то вихре, мелькают противоречивые эмоции.
Π οδύνη και η οργή εναλλάσσονταν με αστραπιαία ταχύτητα. Κανένα δάκρυ. Ήταν η μόνη που δεν άφησε ούτε ένα λουλούδι πάνω στο φέρετρο και, μόλις ολοκληρώθηκε η τελετή, έστρεψε απότομα τα νώτα της στο άνοιγμα που υπήρχε στο έδαφος και κα-τευθύνθηκε προς την εκκλησία.	Боль и бешенство сменяли друг друга с молниеносной быстротой. Никаких слез. Она единственная не положила ни одного цветка на гроб, а когда церемония почти закончилась, она резко повернулась спиной к яме в земле и зашагала обратно в направлении церкви.
Η Ερίκα αναρωτήθηκε πώς να ήταν οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο αδερφές. Δεν μπορεί να ήταν εύκολο να σε συγκρίνουν με την Άλεξ και να βγαίνεις πάντα χαμένη.	Эрике стало интересно, как складывались отношения между сестрами. Ведь с Алекс всегда было очень непросто: короткая соломинка чаще доставалась другим.
Η γυρισμένη πλάτη της Τζούλιας έδειχνε απόρριψη και περιφρόνηση, καθώς με μεγάλες δρασκελιές δημιουργούσε όλο και μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα στους άλλους και την ίδια. Οι ώμοι της, που ήταν μαζεμένοι προς τα πάνω, εξέφραζαν τις απορριπτικές προθέσεις της.	Силуэт Джулии виднелся на фоне холма. Она уходила, и расстояние между нею и остальными быстро увеличивалось. Она втянула голову в плечи, но не от страха или холода: скорее она еще больше пыталась закрыться и уйти в себя.
Ο Χένρικ βρέθηκε δίπλα στην Ερίκα.	Хенрик подошел сбоку к Эрике:

«Αμέσως μετά θα κάνουμε μια μικρή δεξίωση στη μνήμη της Άλεξ. Θα χαιρόμασταν αν ερχόσουν κι εσύ».	— Сейчас, когда все закончилось, у нас будут скромные поминки. Нам будет очень приятно, если ты придешь.
«Μπα, δεν ξέρω αν πρέπει» είπε η Ερίκα.	— Ну, я вообще-то не знаю, — сказала Эрика.
«Μπορείς να έρθεις για λίγο τουλάχιστον».	— В любом случае ты можешь заехать ненадолго.
Εκείνη δίστασε.	Эрика заколебалась.
«Ναι, εντάξει. Πού θα γίνει; Στο σπίτι της Ούλα;»	— Хорошо, о'кей. А где это будет? Дома у Уллы?
«Όχι. Το σκεφτήκαμε λίγο και αποφασίσαμε τελικά να το κάνουμε στο σπίτι της Μπίργιτ και του ΚαρλΈρικ. Παρά τα όσα συνέβησαν εκεί, ξέρω καλά ότι η Άλεξ λάτρευε αυτό το σπίτι. Έχουμε πολλές όμορφες αναμνήσεις από εκεί, οπότε δεν θα μπορούσαμε να βρούμε καλύτερο μέρος για να τιμήσουμε τη μνήμη της, έτσι δεν είναι;	— Нет, мы долго думали и в конце концов решили устроить поминки в доме Биргит и Карла-Эрика. Несмотря на все то, что там случилось, я знаю, как Алекс любила этот дом, и у нас с ним связано множество светлых воспоминаний, так что едва ли можно найти место лучше, чтобы помянуть ее.
Αν και καταλαβαίνω ότι μπορεί να είναι κάπως δύσκολο για σένα να έρθεις εκεί. Εννοώ ότι εσύ δεν έχεις και τόσο όμορφες αναμνήσεις από την τελευταία σου επίσκεψη».	Хотя я, конечно, догадываюсь, что тебе довольно трудно прийти туда. Я имею в виду — твой последний визит в этот дом к светлым воспоминаниям никак не отнесешь.
Η Ερίκα κοκκίνισε από την ντροπή της μόλις σκέφτηκε ποια ακριβώς ήταν η τελευταία της επίσκεψη εκεί. Βιάστηκε ν' αποδιώξει τη σκέψη.	Эрика покраснела от стыда, подумав о том, когда она на самом деле в последний раз навещала этот дом, и быстро опустила глаза.
«Θα τα καταφέρω».	— Хорошо.
Είχε πάρει το δικό της αυτοκίνητο και το πάρκαρε ξανά στο πάρκινγκ πίσω από το σχολείο Χοκεμπάκεν.	Она поехала на своей машине и снова припарковалась на стоянке за школой Хокебакен.
Το σπίτι ήταν ήδη γεμάτο από κόσμο όταν η Ερίκα πέρασε το κατώφλι- σκέφτηκε μήπως έπρεπε, τελικά, να κάνει μεταβολή και να φύγει. Όμως, η σκέψη αυτή χάθηκε ξαφνικά, όπως είχε έρθει. Όταν ήρθε κοντά της ο Χένρικ και πήρε το πανωφόρι της, ήταν πολύ αργά για ν' αλλάξει γνώμη.	Дом оказался полон народу, и Эрика подумала, что, может быть, ей лучше повернуться и поехать домой. Но она упустила момент. К ней подошел Хенрик, помог снять куртку, и было уже слишком поздно идти на попятную.
Στην τραπεζαρία, όπου υπήρχε μπουφές με πικάντικα καναπεδάκια με θαλασσινά, αλλαντικά και άλλα κρεατικά, επικρατούσε	Народ толпился вокруг накрытого стола с закусками. В целом происходящее производило впечатление какого-то

συνωστισμός. Η Ερίκα επέλεξε να πάρει γαρίδες και αποτραβήχτηκε αμέσως σε μια γωνιά του δωματίου, όπου μπορούσε να φάει και να περιεργαστεί την ομήγυρη με την ησυχία της. Η δεξίωση είχε μια ζωντάνια που μάλλον ασυνήθιστη θα τη χαρακτήριζες αν σκεφτόσουν τον λόγο για τον οποίο γινόταν. Οι τόνοι ήταν εντόνως εύθυμοι. Κοιτάζοντας γύρω της τους ανθρώπους, η Ερίκα είδε ότι όλοι ήταν τσιτωμένοι καθώς κουβέντιαζαν. Η σκέψη ότι η Άλεξ είχε δολοφονηθεί αιωρούνταν κάπου κάτω από την επιφάνεια.	лихорадочного веселья, и Эрика, посмотрев на людей вокруг себя, увидела неестественные говорящие маски. Казалось, что на упоминание о смерти, собравшей их здесь, наложено табу, а чувства, вызванные этим, глубоко запрятаны и тщательно скрывались.
Το βλέμμα της έκανε τον γύρο του καθιστικού από πρόσωπο σε πρόσωπο. Η Μπίργιτ καθόταν στην άκρη ενός γωνιακού καναπέ και σκούπιζε τα μάτια της μ' ένα μαντιλάκι. Ο ΚαρλΈρικ στεκόταν πίσω της με το ένα χέρι αδέξια ακουμπισμένο στον ώμο της, ενώ στο άλλο κρατούσε ένα πιάτο με καναπεδάκια.	Эрика посмотрела вокруг, переводя взгляд с одного лица на другое. Биргит сидела в дальнем конце комнаты на краешке углового дивана и промокала глаза платком. У нее за спиной стоял Карл-Эрик, опустив одну руку ей на плечо. В другой руке у него была тарелка с куском пирога и какими-то закусками.
Ο Χένρικ έπαιζε επαγγελματικά τον ρόλο του ανάμεσα στους καλεσμένους. Πήγαινε από τη μια παρέα στην άλλη, αντάλλασσε χειραψίες, απαντούσε με γνέψιμο στα συλλυπητήρια, τους ενημέρωνε πως υπήρχε επίσης καφές και κέικ.	Хенрик с профессиональным мастерством кружил по комнате. Он переходил от одной группы к другой, пожимал руки, кивал в ответ на выражение соболезнований, говорил о том, что сейчас подадут кофе и торт,
Ο τέλειος οικοδεσπότης, από την κορφή ως τα νύχια. Σαν να βρισκόταν σε ένα οποιοδήποτε πάρτι αντί στη δεξίωση που γινόταν στη μνήμη της συζύγου του.	— образцовый хозяин с головы до ног. Как будто он присутствовал на очередной вечеринке, а не на поминках жены.
Το μόνο που έδειχνε πόσο οδυνηρά ήταν όλ' αυτά για τον ίδιο ήταν μια βαθιά εισπνοή και ένας δυσδιάκριτος δισταγμός, σαν να ήθελε να πάρει καινούργια δύναμη πριν συνεχίσει με την επόμενη παρέα.	Единственное, что выдавало его напряжение, было то, что перед тем, как подойти к очередной группе гостей, он делал передышку, несколько раз глубоко вздыхал и чуть-чуть медлил, словно собираясь с силами.
Το μόνο άτομο του οποίου η συμπεριφορά έβγαινε από τα όρια του πλαισίου ήταν η Τζούλια.	Единственным, кто казался здесь совершенно не к месту и не вписывался в общие рамки, была Джулия.
Είχε καθίσει στο περβάζι του παραθύρου της βεράντας. Είχε ακουμπήσει το ένα γόνατο στο παράθυρο, ενώ το βλέμμα της πλανιόταν πέρα, στη θάλασσα.	Она сидела на веранде на подоконнике, согнув одну ногу в колене и подтянув ее к груди. Джулия отвернулась ото всех и не отрываясь смотрела вдаль.

Όποιος προσπαθούσε να την πλησιάσει, ευγενικά και με μερικά λόγια συμπόνιας, αναγκαζόταν να πάει από εκεί που είχε έρθει δίχως πολλά πολλά.	Когда кто-нибудь пытался подойти к ней и сказать несколько дружеских или сочувственных слов, то быстро ретировался.
Η Τζούλια αγνοούσε όλες τις προσπάθειες για κουβεντούλα και συνέχιζε να έχει το βλέμμα στραμμένο στο απέραντο λευκό.	Она игнорировала все попытки заговорить с ней и продолжала смотреть наружу в бескрайнюю белизну зимнего моря.
Η Ερίκα ένιωσε να την ακουμπάει κάποιος στο μπράτσο και άθελά της τινάχτηκε ξαφνιασμένη, με αποτέλεσμα ο καφές στο φλιτζάνι να πιτσιλίσει λίγο το πιατάκι.	Эрика почувствовала легкое прикосновение к руке, непроизвольно вздрогнула, и немного кофе выплеснулось на блюдце.
«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε τρομάξω». Η Φρανσίν χαμογελούσε.	— Извини, я не хотела напугать тебя. — Франсин улыбнулась.
«Όχι, κανένα πρόβλημα. Απλώς είχα χαθεί στις σκέψεις μου».	— Да нет, я не испугалась. Я просто задумалась.
«Για την Τζούλια;» Η Φρανσίν έδειξε με μια μικρή κίνηση του κεφαλιού προς τη μεριά της Τζούλιας. «Είδα ότι την παρακολουθούσες».	— О ком? О Джулии? — Франсин кивком указала на фигуру в окне. — Я видела, как ты рассматриваешь ее.
«Ναι, πρέπει να πω ότι με ενδιαφέρει. Είναι τελείως αποκομμένη από την υπόλοιπη οικογένεια. Δεν μπορώ να καταλάβω αν πενθεί για την Άλεξ ή αν είναι οργισμένη για κάποιο λόγο που δεν καταλαβαίνω».	— Да, должна признаться, она меня интересует. Она так разительно отличается от остальных членов семьи. Я никак не могу сообразить: то ли она горюет об Алекс, то ли ее гложет что-то другое, о чем мы не имеем ни малейшего понятия.
«Μάλλον δεν υπάρχει κανείς που να καταλαβαίνει την Τζούλια. Αλλά είναι σίγουρο πως η ζωή της δεν ήταν εύκολη. Το ασχημόπαπο που μεγάλωσε μαζί με δύο πανέμορφους κύκνους. Μονίμως παραγκωνισμένη και αγνοημένη.	— Насколько я знаю, никто никогда не понимал Джулию. Гадкий утенок, который рос между двумя красотками. Всегда всеми отверженная и игнорируемая.
Όχι πως ήταν ευθέως κακές μαζί της, απλώς ήταν. ανεπιθύμητη. Για παράδειγμα, η Άλεξ δεν την ανέφερε ποτέ όσο ζούσαμε στη Γαλλία.	И не то чтобы с ней плохо обращались, она была просто нелюбима. Алекс, к примеру, ни разу не упомянула о ней за все то время, что мы жили во Франции.
Έμεινα έκπληκτη όταν μετακόμισα στη Σουηδία και ανακάλυψα πως η Άλεξ είχε μια μικρή αδερφή. Μιλούσε περισσότερο για σένα παρά για την Τζούλια. Είχατε μάλλον μια πολύ ιδιαίτερη σχέση, έτσι δεν είναι;»	Я очень удивилась, когда приехала в Швецию и обнаружила, что у Александры есть младшая сестра. Она о тебе говорила больше, чем о Джулии. У вас, наверное, были совершенно особенные отношения?
«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Παιδιά ήμασταν. Και όπως όλα τα παιδιά στην ηλικία αυτή, ήμασταν φίλες αδερφικές και ποτέ δεν	— На самом деле я не знаю. Мы были детьми и, как иногда бывает в детстве, считали, что будем вечно близки, как

θα χωρίζαμε και όλα τα γνωστά.	кровные сестры, никогда не расстанемся и все такое прочее.
Αλλά αν η Άλεξ δεν είχε μετακομίσει, πιθανώς να είχε συμβεί και μ' εμάς το ίδιο που συμβαίνει και με τα άλλα κοριτσάκια που μεγαλώνουν μαζί και γίνονται έφηβες.	Но если бы Александра не уехала, наверное, с нами произошло бы то же самое, что бывает с другими девочками, когда они вырастают и становятся подростками.
Θα τσακωνόμασταν για τα ίδια αγόρια, θα αποκτούσαμε διαφορετικά γούστα στο ντύσιμο, θα καταλήγαμε σε διαφορετικές κλίμακες κοινωνικής ιεραρχίας και θα εγκαταλείπαμε η μία την άλλη για άλλους φίλους, που θα ταίριαζαν καλύτερα στη φάση που περνούσαμε ή στη φάση που θα θέλαμε να περάσουμε.	Я не знаю, отбивали ли бы мы друг у друга парней, но обязательно скоро бы выяснилось, что у нас разные вкусы, мы одеваемся по-разному, да и вообще стоим на разных ступеньках социальной лестницы. И рано или поздно мы бы предпочли друг другу иных друзей, которых сочли бы более подходящими для себя или которые бы считали нас подходящими для них.
Έχεις δίκιο όμως. Η Άλεξ επηρέασε πολύ τη ζωή μου, ακόμα και την ενήλικη ζωή μου. Τότε ένιωθα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ μου να αποτινάξω εκείνη την αίσθηση της προδοσίας.	Но конечно, Александра сильно повлияла и на мою взрослую жизнь. Я никогда не могла избавиться от чувства, что меня бросили.
Αναρωτιόμουν αν ήμουν εγώ που είχα πει ή είχα κάνει κάτι κακό. Εκείνη απλώς απομακρυνόταν όλο και περισσότερο και μια μέρα των ημερών εξαφανίστηκε.	Я все время задавала себе вопрос: что я сделала не так, в чем ошиблась? Она просто уходила все дальше, а потом в один прекрасный день ушла совсем.
Όταν συναντηθήκαμε ξανά, ενήλικες πια, ήταν σαν ξένη. Κατά κάποιον παράξενο τρόπο νιώθω ότι τώρα τη γνωρίζω ξανά».	Когда мы снова встретились взрослыми, она казалась мне чужой. Довольно примечательно, но у меня такое чувство, словно я пытаюсь познакомиться с ней опять.
Η Ερίκα σκέφτηκε τις σελίδες του βιβλίου που είχε στοιβάξει στο σπίτι της.	Эрика подумала о страницах книги, которые собрались уже в довольно высокую стопку у нее дома.
Αυτά που είχε μέχρι στιγμής ήταν μια συλλογή εντυπώσεων και περιγραφών μαζί με ανάκατες δικές της σκέψεις και συλλογισμούς.	Но это все еще были только наброски: чужие мнения и умозаключения, перемешанные с ее собственными мыслями и воспоминаниями.
Δεν ήξερε καν πώς θα έδινε μορφή σε αυτό το υλικό. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να το κάνει.	Она не представляла, как ей выстроить и оформить материал. Она знала только одно — что обязана это сделать.
Το συγγραφικό της ένστικτο της έλεγε ότι αυτή ήταν μια ευκαιρία να γράψει κάτι πρωτότυπο, αλλά δεν είχε ιδέα πού έμπαιναν τα όρια ανάμεσα στις δικές της ανάγκες ως συγγραφέα και στην προσωπική της σχέση με την Άλεξ.	Инстинкт подсказывал ей, что у нее есть шанс написать что-то настоящее, но где проходит граница между ее потребностями как писателя и ее личной привязанностью к Алекс — об этом она не имела ни малейшего понятия.

Η περιέργεια που ήταν απαραίτητη για να γράψει κανείς κάτι την οδηγούσε να αναζητήσει απαντήσεις στο αίνιγμα του θανάτου της Άλεξ σε ένα πολύ πιο προσωπικό επίπεδο.	Любопытство, которое необходимо для того, чтобы писать, настойчиво толкало Эрику на поиски разгадки тайны смерти Алекс и одновременно все больше и больше превращало эту тайну во что-то личное.
Θα μπορούσε να είχε επιλέξει να μην ασχοληθεί με την Άλεξ και τη μοίρα της. Να γυρίσει την πλάτη σε όλο εκείνο το θλιβερό συγγενολόι που την περιτριγύριζε και να ασχοληθεί με τον εαυτό της και τις δικές της δουλειές. Να όμως που στεκόταν σε ένα δωμάτιο γεμάτο ανθρώπους τους οποίους, στην πραγματικότητα, δεν γνώριζε.	Эрика могла сделать выбор и оставить в покое Алекс и ее судьбу, повернуться спиной ко всему этому скорбящему клану и заняться собой и своими делами. А вместо этого она стояла в комнате, наполненной едва знакомыми ей людьми.
Ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό της. Είχε σχεδόν ξεχάσει τον πίνακα που είχε βρει στην γκαρνταρόμπα της Άλεξ. Τώρα όμως θυμήθηκε γιατί της φάνηκαν τόσο γνώριμες εκείνες οι ζεστές αποχρώσεις με τις οποίες είχε απεικονιστεί το γυμνό κορμί της Άλεξ.	Одна мысль поразила ее: она едва не забыла о картине в гардеробе Александры. Сейчас она внезапно вспомнила, почему теплые краски, которые так льстили нагому телу Александры на холсте, тогда бросились ей в глаза.
Στράφηκε προς τη Φρανσίν.	Она повернулась к Франсин:
«Να, όταν συναντηθήκαμε στην γκαλερί.» «Ναι;» «Υπήρχε ένας πίνακας ακριβώς πλάι στην πόρτα. Ένας μεγάλος καμβάς ζωγραφισμένος μόνο με ζεστά χρώματα, κίτρινο, κόκκινο, πορτοκαλί.»	— Ты знаешь, когда я встречалась с тобой в галерее, там была одна картина, возле самой двери, — большое полотно с необыкновенно теплыми цветами: желтый, красный, оранжевый…
«Ναι, ξέρω για ποιον πίνακα λες. Τι συμβαίνει με αυτόν; Μη μου πεις ότι ενδιαφέρεσαι να τον αγοράσεις;» είπε η Φρανσίν και χαμογέλασε.	— Да, я понимаю, о чем ты говоришь. А в чем дело? Не похоже, что ты собираешься вкладывать деньги в живопись.
«Όχι, αλλά αναρωτιέμαι. Ποιος τον ζωγράφισε;»	— Нет, я просто хотела спросить, кто ее нарисовал.
«Α, αυτή είναι μια πολύ θλιβερή ιστορία. Ο ζωγράφος λέγεται Άντερς Νίλσον. Είναι ντόπιος, από τη Φιελμπάκα.	— Да, это довольно грустная история. Художника зовут Андерс Нильссон. Он вообще-то родом отсюда, из Фьельбаки.
Η Άλεξ τον ανακάλυψε. Είναι απίστευτα ταλαντούχος. Δυστυχώς, είναι και βαριά αλκοολικός, κάτι που πιθανότατα θα καταστρέψει ό,τι δυνατότητες διαθέτει ως καλλιτέχνης.	Его открыла Алекс. Он потрясающе талантливый. Но, к сожалению, он еще и законченный алкоголик. И это не может не сказываться на его способностях как художника.
Σήμερα δεν αρκεί να αφήνεις τους πίνακές σου σε μια γκαλερί και να ελπίζεις στην αναγνώριση και στην επιτυχία. Πρέπει, ως	Сегодня не достаточно просто прийти, оставить свои картины в галерее и надеяться на удачу. Ты просто обязан быть

καλλιτέχνης, να είσαι συγχρόνως μέσα στην αγορά, παρών σε εκθέσεις, να πηγαίνεις σε εκδηλώσεις και να παίζεις τον ρόλο σου ως “καλλιτέχνης” μέχρι κεραίας.	не только художником, но и толковым дельцом, чтобы продавать себя, показываться на выставках, вернисажах, создавать и поддерживать в глазах окружающих образ человека искусства.
Ο Άντερς Νίλσον είναι ένας γνήσιος μεθύστακας, τον οποίο δεν θα έμπαζες ποτέ σε επιπλωμένο σπίτι.	Андерс Нильссон — спившийся человек, у которого даже на мебель денег нет.
Πουλάμε κάνα πίνακά του πού και πού σε πελάτες που ξέρουν να αναγνωρίζουν τα ταλέντα, αλλά ο Άντερς δεν θα γίνει ποτέ αστέρι του καλλιτεχνικού στερεώματος.	Мы продаем время от времени его картины знатокам, которые понимают толк в искусстве и ценят талант, но звездой на небосводе живописи Андерс никогда не будет.
Κινδυνεύοντας να φανώ πραγματική κακίστρα, ο Άντερς θα αποκτήσει τη μέγιστη προοπτική αν πεθάνει από το πιόμα.	Положа руку на сердце, я считаю, что его потенциал раскроется, когда Андерс упьется до смерти.
Οι νεκροί ζωγράφοι πάντα είχαν πέραση γενικώς στον κόσμο».	Люди в большинстве своем много лучше принимают мертвых художников.
Η Ερίκα κοίταξε έκπληκτη το μικροκαμωμένο πλάσμα απέναντι της. Η Φρανσίν είδε την έκφρασή της και πρόσθεσε:	Эрика с удивлением посмотрела на изящное существо перед ней. Франсин перехватила ее взгляд и продолжила:
«Δεν σκόπευα να ακουστώ τόσο κυνική.	— Я не хотела показаться настолько циничной.
Απλώς με εκνευρίζει το γεγονός ότι κάποιος έχει τόσο μεγάλο ταλέντο και το πετάει μέσα σ’ ένα μπουκάλι αλκοόλ.	Я просто никак не могу смириться с тем, что человек, которому дан такой талант, топит его в бутылке.
Η λέξη “τραγικό” δεν αρκεί εδώ. Ήταν τυχερός που η Άλεξ βρήκε τους πίνακές του. Αλλιώς, οι μόνοι που θα τους χαίρονταν θα ήταν οι μπεκρήδες της Φιελμπάκα. Και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είναι σε θέση να εκτιμήσουν τις λεπτότερες πτυχές της τέχνης».	Трагедия — это мягко сказано. Ему повезло, что Александра наткнулась на его картины, в противном случае единственными ценителями его живописи была бы фьельбакская пьянь. А я сильно сомневаюсь, что они в состоянии понять нюансы искусства.
Ένα κομμάτι του παζλ είχε μπει στη θέση του, αλλά η Ερίκα δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει πώς αυτό ταίριαζε με την υπόλοιπη εικόνα.	Кусочек головоломки встал на место, но Эрика ни сном ни духом не ведала, как он сочетается с остальным узором.
Γιατί να έχει η Άλεξ ένα γυμνό πορτρέτο της, το οποίο είχε ζωγραφίσει ο Άντερς Νίλσον, κρυμμένο στην γκαρνταρόμπα της; Μια εξήγηση ήταν ότι το φύλαγε για να το δωρίσει στον Χένρικ, ή μπορεί και στον εραστή της, και ότι η Άλεξ είχε παραγγείλει το πορτρέτο	Почему портрет Алекс ню, написанный Андерсом Нильссоном, оказался спрятанным в гардеробе? Самое простое объяснение — что портрет задуман как подарок Хенрику или, может быть, ее любовнику или просто Алекс заказана

από έναν καλλιτέχνη του οποίου το ταλέντο θαύμαζε.	портрет художнику, чьим талантом восхищалась.
Αλλά, πάλι, κι αυτό δεν της φαινόταν τόσο σωστό σαν σκέψη. Υπήρχε αισθησιασμός και ερωτισμός στον πίνακα. Αυτά απέκλειαν μια σχέση μεταξύ αγνώστων. Υπήρχε κάποιος παράξενος δεσμός ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς.	Но тем не менее что-то здесь казалось неправильным, что-то явно не состыковывалось. В лице Алекс на портрете проступала какая-то греховная сексуальность. На картине вольно или невольно запечатлелись отношения, она явно не предназначалась для чужих глаз и была написана не чужим. Что-то связывало Алекс и Андерса.
Από την άλλη, η Ερίκα ήξερε καλά ότι δεν ήταν ειδήμονας σε θέματα τέχνης, οπότε οι κεραίες της μπορεί να έδιναν λαθεμένα σήματα.	Хотя, с другой стороны, Эрика понимала, что она совершенно не разбирается в искусстве и ее ощущения могут быть сплошным заблуждением.
Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στο δωμάτιο.	Какой-то шепоток пробежал по комнате.
Άρχισε από την παρέα που βρισκόταν κοντά στην είσοδο και έπειτα συνεχίστηκε και στις άλλες παρέες.	Он начался в группе, которая стояла у самого входа, и распространился дальше.
Τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς την πόρτα, απ' όπου ένας απρόσμενος επισκέπτης έκανε την είσοδό του με περισσή μεγαλοπρέπεια.	Все взгляды устремились к двери. Во внезапно наступившей тишине появился неожиданный гость.
Μόλις η Νέλι Λόρεντς πέρασε το κατώφλι, οι καλεσμένοι κράτησαν την ανάσα τους από καθαρή έκπληξη.	Когда Нелли Лоренс показалась в дверях, гости затаили дыхание.
Η Ερίκα σκέφτηκε το άρθρο της εφημερίδας που είχε βρει στην κρεβατοκάμαρα της Άλεξ και ένιωσε όλα τα φαινομενικώς ασύνδετα δεδομένα να στροβιλίζονται στο μυαλό της ανήμπορα να συνδεθούν μεταξύ τους.	Эрика подумала о заметке, которую нашла в спальне Алекс, и почувствовала, как все на первый взгляд не связанные между собой факты закрутились у нее в голове, пытаясь сложиться в систему.
* * *	* * *
Από τις αρχές της δεκαετίας του '50, η επιβίωση της Φιελμπάκα ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την κονσερβοποιία Λόρεντς. Σχεδόν οι μισοί κάτοικοι της Φιελμπάκα απασχολούνταν στη φάμπρικα, και τα μέλη της οικογένειας Λόρεντς θεωρούνταν βασιλιάδες στη μικρή κοινωνία.	Своего рода возрождение Фьельбаки началось в пятидесятых годах и было связано с консервной фабрикой Лоренса, на которой работала почти половина трудоспособного населения. В маленьком поселке Лоренсы были чем-то вроде королевской семьи.

Επειδή η Φιελμπάκα δεν διέθετε πρόσφορο έδαφος για την υψηλή κοινωνία, η οικογένεια Λόρεντς αποτελούσε μια κοινωνική τάξη από μόνη της. Από την υπερυψωμένη θέση τους, όπου είχαν την τεράστια έπαυλή τους στο ψηλότερο σημείο του λόφου, ατένιζαν αφ' υψηλού τη Φιελμπάκα με ενσυνείδητη υπεροψία.	Во Фьельбаке не было никакой светской жизни, и поэтому Лоренсы стали классом сами в себе. И с высот своего превосходства из огромной виллы на вершине холма они взирали на Фьельбаку сверху вниз.
Το εργοστάσιο είχε ιδρυθεί το 1952 από τον Φάμπιαν Λόρεντς. Ως απόγονος πολλών γενιών ψαράδων, προοριζόταν ν' ακολουθήσει τα χνάρια τους.	Фабрику открыл в 1952 году Фабиан Лоренс. Он происходил из семьи потомственных рыбаков и, как заведено, должен был пойти по стопам отца.
Τα ψάρια όμως λιγόστευαν όλο και περισσότερο, και ο νεαρός Φάμπιαν ήταν και φιλόδοξος και έξυπνος και δεν είχε σκοπό να τα βγάζει πέρα μια ζωή με ένα ξερόκομματο όπως ο πατέρας του.	Но рыболовство все больше приходило в упадок, а молодой Фабиан оказался и достаточно честолюбив, и достаточно смышлен для того, чтобы не довольствоваться прозябанием и скудным куском хлеба, как его отец.
Ξεκίνησε την κονσερβοποιία με τα χέρια άδεια και, όταν πέθανε, στα τέλη της δεκαετίας του '70, άφησε πίσω του —πέρα από την επιτυχημένη επιχείρησή του— και μια σημαντική περιουσία στη γυναίκα του, τη Νέλι.	Когда Фабиан начинал свое консервное дело, у него не было ничего, кроме собственных рук и головы. А когда он умер в конце семидесятых, то оставил жене Нелли процветающее предприятие и весьма значительное состояние.
Σε αντίθεση με τον σύζυγό της που ήταν ιδιαίτερα κοσμαγάπητος, η Νέλι Λόρεντς είχε αποκτήσει τη φήμη της υπεροπτικής και ψυχρής γυναίκας και σπάνια εμφανιζόταν, τώρα πια, στη μικρή κοινωνία, αλλά δεχόταν μόνο —ίδια βασίλισσα— ειδικά προσκεκλημένα άτομα σε ακρόαση. Γι' αυτό είχε προκαλέσει πρωτόγνωρη αίσθηση η εμφάνισή της εκεί. Αυτή η επίσκεψη θα έδινε τροφή για κουτσομπολιά πολλών μηνών.	В отличие от Фабиана, очень популярного в поселке и любимого его жителями, Нелли считали черствой и надменной. И когда она изредка показывалась в поселке, то производила впечатление королевы, дающей аудиенцию своим покорным подданным. Она появлялась здесь настолько редко, что каждый ее визит становился местной сенсацией, а слухи и пересуды не утихали потом несколько месяцев.
Είχε πέσει τέτοια βουβαμάρα στο δωμάτιο που μπορούσες ν' ακούσεις ακόμα και καρφίτσα αν έπεφτε.	В комнате стало так тихо, что можно было услышать, если бы на пол упала иголка.
Η κυρία Λόρεντς επέτρεψε καταδεκτικά στον Χένρικ να πάρει τη γούνα της και, στηριζόμενη στο μπράτσο του, μπήκε στο καθιστικό.	Госпожа Лоренс милостиво приняла помощь Хенрика по избавлению ее от мехов и, взяв его под руку, прошла в гостиную.
Εκείνος την οδήγησε στον μεσαίο καναπέ, όπου κάθονταν η Μπίργιτ και ο ΚαρλΈρικ, ενώ η ίδια έγνεφε σύντομα, χαιρετώντας	Сначала она направилась к сидящим на диване Биргит и Карлу-Эрику. Проходя по комнате, она время от времени слегка

επιλεκτικά κάποιους από τους υπόλοιπους επισκέπτες.	кивала, здороваясь с некоторыми из собравшихся.
Όταν έφτασε μπροστά στους γονείς της Άλεξ, επιτέλους οι παρευρισκόμενοι άρχισαν να κουβεντιάζουν ξανά. Ψιλοκουβέντα, δηλαδή, για το ένα και για το άλλο, ενώ πάσχιζαν απελπισμένα ν' ακούσουν τι λεγόταν στον καναπέ.	Когда она подошла к родителям Александры, разговор опять понемногу возобновился. Светский треп о том о сем, в то время как все напряженно пытались услышать, о чем говорят там, у дивана.
Ένας από αυτούς που είχε δεχτεί ευγενικά το νεύμα της ήταν και η Ερίκα. Μια που προσέγγιζε τον τίτλο της διασημότητας, είχε θεωρηθεί άξια ενός νεύματος, όπως επίσης είχε λάβει, λίγο μετά τον θάνατο των γονιών της, και μια πρόσκληση για τσάι από τη Νέλι Λόρεντς.	Одной из удостоенных милостивого кивка была Эрика. В некотором роде она относилась к избранным, как местная знаменитость. Видимо, поэтому после смерти родителей Эрика получила приглашение на чай. Нелли Лоренс сочла ее заслуживающей подобной чести.
Π Ερίκα είχε αρνηθεί ευγενικά, με τη δικαιολογία ότι δεν είχε συνέλθει ακόμη.	Эрика вежливо отклонила приглашение и извинилась, сославшись на плохое самочувствие.
Παρατηρούσε με φιλοπερίεργο βλέμμα τη Νέλι, η οποία πρόσφερε τα βαθύτατα συλλυπητήριά της στην Μπίργιτ και στον ΚαρλΈρικ.	Она с любопытством рассматривала Нелли, выражавшую глубочайшее сочувствие Биргит и Карлу-Эрику.
Η Ερίκα αμφέβαλλε αν χωρούσε κάποια συμπόνια σ' εκείνο το κορμί που ήταν πετσί και κόκαλο. Ήταν πολύ αδύνατη, με τους κοκαλιάρικους καρπούς της να προβάλλουν από τα καλοραμμένα ρούχα της.	Эрика очень сомневалась, что в холодном сердце Нелли нашлось бы место для какого-нибудь сочувствия вообще. Очень тощая, с узловатыми руками, сучьями торчащими из великолепно сшитого платья,
Σίγουρα θα είχε πεινάσει μια ζωή ολάκερη για να είναι λεπτή, κατά τις επιταγές της μόδας, αλλά δεν είχε αντιληφθεί ότι αυτό που είναι κομψό όταν διαθέτεις τη φυσική στρογγυλάδα της νιότης δεν είναι εξίσου όμορφο όταν τα γεράματα έχουν ήδη βάλει τη σφραγίδα τους.	она наверняка всю свою жизнь голодала, чтобы оставаться модно-стройной, но не понимала, что то, что воспринимается естественно и к лицу человеку в юности, станет с возрастом совсем не так красиво.
Το πρόσωπό της ήταν σουβλερό, με αιχμηρές γωνίες, αλλά απίστευτα λείο και αρυτίδωτο, κάτι που δημιούργησε στην Ερίκα την υπόνοια ότι το νυστέρι είχε δώσει μια χείρα βοηθείας στη φύση.	Ее заостренное, с резкими чертами лицо удивляло своей неожиданно гладкой кожей без единой морщинки, за что, как заподозрила Эрика, следовало благодарить скорее не мать-природу, а пластического хирурга.
Τα μαλλιά της ήταν το πιο όμορφο προσόν της. Πυκνά και ασημόγκριζα, τραβηγμένα από το μέτωπο και τα μηνίγγια, για να καταλήξουν σε μια υπέροχη ουρά πίσω στον αυχένα. Ήταν όμως τόσο σφιχτά χτενισμένα προς τα πίσω	У Нелли Лоренс были очень красивые волосы — густые, серебристые, собранные в элегантный пучок и затянутые настолько крепко, что кожа на лбу немного натягивалась, что придавало ее лицу

που το δέρμα στο μέτωπό της είχε τραβηχτεί κι αυτό λίγο ψηλά, κάτι που της πρόσδιδε μια έκφραση ελαφριάς έκπληξης.	постоянно недоуменный вид.
Η Ερίκα εκτιμούσε ότι έπρεπε να ήταν λίγο περισσότερο από ογδόντα χρονών. Φημολογούνταν ότι στα νιάτα της υπήρξε χορεύτρια και ότι είχε συναντήσει τον Φάμπιαν Λόρεντς όταν χόρευε σε μπαλέτο σε κάποιο κλαμπ στο Γέτεμποργ, από του οποίου την πόρτα δεν θα περνούσαν ποτέ κορίτσια καλών οικογενειών.	Эрика прикидывала, что Нелли перевалило за восемьдесят. Ходили слухи, что в юности она была танцовщицей в Гётеборге и встретила Фабиана Лоренса, когда выступала в кордебалете в заведении, к которому порядочная девушка не подошла бы на пушечный выстрел.
Η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι μπορούσε να διακρίνει την εκπαίδευση μιας χορεύτριας στον ακόμη χαριτωμένο τρόπο με τον οποίο κινούνταν.	И Эрике показалось, что она замечает балетную выправку в по-прежнему грациозных движениях Нелли.
Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή πάντως, δεν είχε καμία απολύτως σχέση με χορεύτριες, αλλά ήταν κόρη ενός πρόξενου από τη Στοκχόλμη.	Согласно официальной версии, она никогда не имела никакого отношения к кордебалету, а была якобы дочерью консула из Стокгольма.
Έπειτα από λίγα λεπτά χαμηλόφωνης συζήτησης, η Νέλι άφησε τους πενθούντες γονείς, βγήκε έξω στη βεράντα και κάθισε δίπλα στην Τζούλια.	После непродолжительного, в несколько минут, разговора Нелли оставила наполовину осиротевших родителей Александры, вышла из комнаты и присела возле Джулии на веранде.
Από τη μεριά των προσκεκλημένων, τα ανέκφραστα πρόσωπα δεν έδειξαν διόλου πόσο τους παραξένεψε αυτό.	Никто из присутствующих и виду не подал, насколько странным это выглядит.
Συνέχισαν τις συζητήσεις τους, με το βλέμμα να παρακολουθεί άγρυπνα το αταίριαστο ζευγάρι.	Все продолжали разговаривать, посматривая одним глазом на странную парочку.
Η Ερίκα ήταν πάλι μόνη στη γωνιά της, μια που η Φρανσίν την είχε αφήσει για ν' ανακατευτεί με τους υπόλοιπους καλεσμένους.	Эрика опять стояла в углу одна, так как Франсин оставила ее и пошла общаться дальше.
Τώρα μπορούσε να περιεργαστεί ανενόχλητη την Τζούλια και τη Νέλι. Για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα η Ερίκα είδε ένα χαμόγελο να χαράζεται στο πρόσωπο της Τζούλιας. Πήδηξε από το περβάζι και κάθισε δίπλα στη Νέλι, στον κα-λαμόπλεχτο καναπέ.	Поэтому она могла беспрепятственно разглядывать Джулию и Нелли. И в первый раз за весь сегодняшний день Эрика увидела широкую улыбку на лице Джулии, которая спрыгнула с подоконника и охотно села рядом с Нелли на плетенном из ротанга диване.
Έμειναν καθισμένες εκεί, γέρνοντας όσο πιο κοντά μπορούσαν τα κεφάλια τους, και ψιθύριζαν.	Они стали шептаться, склонив головы друг к другу.

Τι κοινό μπορούσε να έχει ένα τόσο αταίριαστο ζευγάρι;	Что у них, настолько разных, может быть общего?
Η Ερίκα έριξε μια ματιά προς τη μεριά της Μπίργιτ. Επιτέλους, τα δάκρυα είχαν σταματήσει να κυλάνε στα μάγουλά της. Τώρα είχε καρφώσει το βλέμμα της στην κόρη της και στη Νέλι Λόρεντς. Ένα βλέμμα γυμνό και πολύ τρομαγμένο.	Эрика посмотрела на Биргит: та перестала плакать и не отрываясь смотрела на свою дочь и Нелли Лоренс с откровенным страхом в глазах.
Η Ερίκα αποφάσισε ότι έπρεπε μάλλον να δεχτεί εκείνη την πρόσκληση για τσάι από την κυρία Λόρεντς. Θα μπορούσε να αποβεί ενδιαφέρουσα μια κατ' ιδίαν κουβέντα μαζί της.	И Эрика решила, что ей обязательно надо принять приглашение на чай от госпожи Лоренс. Может быть, будет очень интересно поговорить с ней о том о сем с глазу на глаз.
Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν έφυγε επιτέλους από το σπίτι που βρισκόταν στον λόφο και μπόρεσε ν' αναπνεύσει ξανά τον καθαρό χειμωνιάτικο αέρα.	С огромным облегчением она вышла из дома на холме и снова вдохнула свежего зимнего воздуха.
Ο Πάτρικ ένιωθε κάποια νευρικότητα. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε ετοιμάσει φαγητό για μια γυναίκα. Μια γυναίκα, μάλιστα, η οποία μόνο αδιάφορο δεν τον άφηνε. Όλα έπρεπε να γίνουν τέλεια.	Патрик немного нервничал. Очень давно он в последний раз готовил еду для женщины. И то, что эта женщина его оставила, было Патрику далеко не безразлично. Все должно пройти отлично.
Σιγοτραγουδούσε καθώς τεμάχιζε το αγγούρι για τη σαλάτα. Έπειτα από πολλή αγωνία και σκέψη είχε, τελικά, αποφασίσει να φτιάξει μπον φιλέ. Τώρα βρισκόταν καθαρισμένο και περιποιημένο στον φούρνο και σύντομα θα ήταν έτοιμο. Η σάλτσα σιγόβραζε στο μάτι της κουζίνας, και αισθάνθηκε το στομάχι του να διαμαρτύρεται με όλες αυτές τις υπέροχες μυρωδιές.	Он тихонько напевал, нарезая огурцы для салата. После долгих колебаний и раздумий он в конце концов решил остановиться на говяжьем филе. Теперь оно, хорошо обмазанное и приправленное специями, готовилось в духовке. Соус побулькивал на плите, и он чувствовал, как в животе бурчит от вкусного запаха.
Είχε περάσει ένα αγχώδες απόγευμα. Δεν είχε μπορέσει να φύγει από τη δουλειά τόσο νωρίς όσο ήλπιζε και έτσι αναγκάστηκε να καθαρίσει το σπίτι σε χρόνο ρεκόρ.	День был совершенно суматошный. Патрик не смог уйти с работы пораньше, как надеялся, и поэтому ему пришлось прибираться в доме с рекордной скоростью.
Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο ακατάστατο είχε αφήσει το σπίτι από τότε που τον εγκατέλειψε η Κάριν.	До сегодняшнего дня он не очень хорошо осознавал, в каком состоянии его жилье, потому что после ухода Карин его это не очень заботило.
Αλλά, όταν το είδε όπως θα το έβλεπε η Ερίκα, αντιλήφθηκε ότι εδώ απαιτούνταν επείγοντα μέτρα. Ένιωσε λίγο άβολα που είχε πέσει στη στερεότυπη παγίδα του εργένη με το σπίτι ασυγύριστο και το ψυγείο άδειο.	Но, посмотрев вокруг глазами Эрики, он понял, что придется потрудиться. Ему было бы очень неловко подпасть под стереотип молодого холостяка, живущего в полном раскардаше и с пустым холодильником.

Δεν είχε καταλάβει πραγματικά τον φόρτο της δουλειάς που είχε η Κάριν με το σπίτι, αλλά είχε θεωρήσει δεδομένο το τακτοποιημένο και πεντακάθαρο σπιτικό και δεν είχε σκεφτεί ποτέ πόσος κόπος απαιτούνταν για να είναι έτσι. Ήταν πολλά αυτά που είχε θεωρήσει δεδομένα.	Раньше он по-настоящему не понимал, какой воз домашней работы тащила на себе Карин. То, что в доме чисто, опрятно и красиво, он воспринимал как данность и не задавался мыслью о том, сколько труда надо вкладывать для поддержания его в порядке. Он очень многое считал само собой разумеющимся.
Όταν η Ερίκα χτύπησε το κουδούνι, εκείνος πέταξε γρήγορα την ποδιά αποπάνω του και έριξε μια ματιά στον καθρέφτη για να ελέγξει τα μαλλιά του. Παρόλο που είχε μπει στον κόπο να βάλει ζελέ, τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα ως συνήθως.	Когда Эрика позвонила в дверь, Патрик быстренько скинул с себя фартук и бросил взгляд в зеркало. Хотя он и не пожалел геля, волосы все равно торчали в разные стороны.
Η Ερίκα έδειχνε υπέροχη, όπως πάντα. Τα μάγουλά της ήταν ξαναμμένα και ρόδινα από το κρύο και τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν σε πυκνές σγουρές μπούκλες πάνω στον γιακά του τζάκετ της.	Эрика, как всегда, выглядела фантастически. Щеки раскраснелись от мороза, а светлые волосы плотными волнами падали на воротник пуховика.
Την αγκάλιασε ανάλαφρα και άφησε τον εαυτό του να κλείσει τα μάτια για ένα δευτερόλεπτο και να εισπνεύσει το άρωμα που φορούσε. Μετά, έκανε χώρο για να την αφήσει να περάσει μέσα στο ζεστό σπίτι.	Он обнял ее, позволил себе помедлить долю секунды, вдохнул запах ее парфюмерии и потом повел внутрь, в тепло.
Το τραπέζι ήταν ήδη έτοιμο, και άρχισαν με το πρώτο πιάτο, περιμένοντας το κυρίως να ετοιμαστεί.	Стол был уже накрыт, и они начали с холодных закусок в ожидании горячего.
Ο Πάτρικ την κρυφοκοίταζε όσο εκείνη απολάμβανε το αβοκάντο με γέμιση γαρίδας. Δεν ήταν κάνα δύσκολο φαγητό, αλλά δεν σου άφηνε περιθώρια αποτυχίας.	Патрик украдкой поглядывал на Эрику, когда она с заметным удовольствием пробовала половинки авокадо, фаршированные креветками. Не очень, конечно, изысканно, но, во всяком случае, напортачить трудно.
«Δεν θα πίστευα ποτέ ότι θα μπορούσες να ετοιμάσεις τόσο άνετα ένα δείπνο τριών πιάτων» είπε η Ερίκα, καθώς έπαιρνε μια κουταλιά από το αβοκάντο.	— Никогда бы не подумала, что ты можешь приготовить полный обед из трех блюд, — сказала Эрика, откусывая кусочек авокадо.
«Κοίτα, ούτε εγώ θα το πίστευα. Αλλά. στην υγειά σου και καλωσόρισες στο ρεστοράν Χέντστρεμ, λοιπόν!»	— Да нет, я вообще-то не большой мастер готовить. Но на здоровье, и добро пожаловать в ресторан «Хедстрём».
Τσούγκρισαν απαλά τα ποτήρια τους και γεύτηκαν το λευκό κρύο κρασί. Έπειτα, έφαγαν για λίγο σε μια ατμόσφαιρα	Они подняли тост и пригубили белое холодное вино и потом какое-то время ели в уютной тишине.

ευχάριστης σιωπής.	
«Πώς είσαι κατά τ' άλλα;» Ο Πάτρικ κοίταξε την Ερίκα στα κλεφτά.	— Как твои дела? — спросил Патрик, поглядывая на Эрику из-под вихров.
«Εντάξει είμαι, ευχαριστώ, αν και πρέπει να πω ότι έχω περάσει και καλύτερες εβδομάδες στη ζωή μου».	— Ничего, спасибо. Хотя бывало и получше.
«Πώς και ακολούθησες τους άλλους στην ανάκριση; Πρέπει να έχουν περάσει αναρίθμητα χρόνια από τότε που είχες κάποια επαφή με την Άλεξ ή την οικογένειά της».	— А как же все-таки получилось, что ты пришла на дознание? Ведь, должно быть, прошла чертова куча времени с тех пор, как ты как-то общалась с Алекс или ее семьей.
«Ναι, περίπου είκοσι πέντε χρόνια, έτσι χονδρικά.	— Да, прошло, если округлить, двадцать пять лет.
Δεν ξέρω, ειλικρινά. Νιώθω σαν να με έχει αρπάξει ρούφουλας και δεν μπορώ —ή δεν ξέρω αν θέλω— να ξεφύγω.	Даже не знаю, меня будто засосало в какой-то водоворот, из которого я то ли не хочу, то ли не могу выбраться.
Πιστεύω ότι η Μπίργιτ με βλέπει σαν κάποια που της θυμίζει πιο ευτυχισμένες εποχές.	Мне кажется, что Биргит воспринимает меня как напоминание о лучших временах.
Εκτός αυτού, βρίσκομαι έξω από τον κύκλο τους και μπορεί, ακριβώς γι' αυτό τον λόγο, να λειτουργώ σαν παράγοντας ασφαλείας».	Кроме того, если бы я отстранилась от участия, то по меньшей мере так бы ничего и не узнала о том, как ведется расследование.
Η Ερίκα δίστασε. «Κάνατε καμιά πρόοδο;»	— Эрика опять помедлила. — Вы в чем-нибудь продвинулись?
«Δεν μπορώ να μιλήσω για την υπόθεση. Λυπάμαι».	— Сожалею, но я не должен говорить о деле.
«Όχι, δεν πειράζει, καταλαβαίνω. Εγώ λυπάμαι. Δεν το σκέφτηκα καθόλου αυτό».	— Ничего, я понимаю. Извини, я просто не подумала.
«Κανένα πρόβλημα. Αντιθέτως, εσύ μπορείς να με βοηθήσεις. Έχεις συναντήσει αρκετές φορές την οικογένεια μέχρι τώρα και τους γνωρίζεις από παλιά. Θα μπορούσες να μου περιγράψεις τις εντυπώσεις σου για την οικογένεια και όσα ξέρεις για την Άλεξ;»	— Ничего страшного, напротив, ты мне можешь помочь. Ты ведь несколько раз встречалась с семьей, плюс ты знала их раньше. Ты не могла бы немного рассказать мне, какое у тебя сложилось впечатление о семье и что ты знаешь об Алекс?
Η Ερίκα άφησε κάτω τα μαχαιροπίρουνα και προσπάθησε να ταξινομήσει τις εντυπώσεις της με τη σειρά που η ίδια ήθελε να τις παρουσιάσει στον Πάτρικ.	Эрика отложила прибор и попробовала разложить свои наблюдения по полочкам в том порядке, в каком она собиралась представить их Патрику.
Του είπε όλα όσα είχε μάθει, όπως και τις εντυπώσεις της για τα άτομα που υπήρχαν στη	Она рассказала обо всем, что ей удалось разузнать, и о том впечатлении, которое

ζωή της Άλεξ.	сложилось у нее в результате разговоров с близкими Алекс.
Ο Πάτρικ την άκουγε προσεχτικά, παρόλο που σηκώθηκε, μάζεψε τα πρώτα πιάτα και έπειτα σερβίρισε το κυρίως. Ενδιάμεσα, έκανε και μερικές ερωτήσεις.	Патрик слушал очень внимательно, одновременно убирая закуски и подавая горячее. Иногда он быстро ее о чем-то спрашивал.
Ήταν κατάπληκτος με όλες τις πληροφορίες που είχε καταφέρει να πάρει η Ερίκα σε τόσο σχετικά μικρό χρονικό διάστημα.	Патрика очень удивил объем информации, которую Эрике удалось собрать за относительно короткое время.
Αυτό, μαζί με όσα ήδη γνώριζε από πριν για την Άλεξ, συνέθεταν ένα πορτρέτο αρκετά διαφωτιστικό· έτσι, η γυναίκα που ήταν μέχρι τώρα θύμα φόνου απέκτησε ξαφνικά πρόσωπο και προσωπικότητα.	Все, что она рассказала, будучи сложенным с тем, что Эрика раньше знала об Алекс, внезапно превратило женщину, которая прежде была лишь безликой жертвой преступления, в личность.
«Ξέρω ότι δεν μπορείς να μιλήσεις για την υπόθεση, Πάτρικ, αλλά μπορείς να μου πεις, τουλάχιστον, αν έχετε βρει οποιαδήποτε άκρη για το ποιος μπορεί να τη δολοφόνησε;»	— Я знаю, что ты не можешь говорить о деле, Патрик, но все же — есть ли у вас хоть какая-нибудь ниточка, которая может привести к убийце?
«Όχι, μπορώ να πω ότι δεν έχουμε προχωρήσει πολύ με την έρευνα. Έστω και μια μικρή χαραμάδα φωτός, οτιδήποτε, θα ήταν πολύ ευπρόσδεκτη αυτή την ώρα».	— Нет, должен сказать, мы не особенно продвинулись в расследовании. Сейчас нам до зарезу нужна хоть какая-нибудь зацепка, какая угодно.
Χαμογέλασε και πέρασε με το δάχτυλό του το χείλος του ποτηριού. Η Ερίκα δίσταζε.	Патрик вздохнул и провел пальцем по краю бокала. Эрика помедлила.
«Μπορεί να έχω κάτι που σας ενδιαφέρει».	— Может быть, у меня и есть кое-что интересное.
Άπλωσε το χέρι της, πήρε την τσάντα της και άρχισε να την ψαχουλεύει. Έβγαλε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί, που το έτεινε στον Πάτρικ.	Она дотянулась до своей сумочки и стала копаться в ней. Достав оттуда сложенный клочок бумаги, она подала его через стол.
Εκείνος το πήρε και το ξεδίπλωσε. Το διάβασε με ενδιαφέρον, αλλά, μόλις τελείωσε, σήκωσε απορημένος τα φρύδια του.	Патрик, развернув, прочел заметку и вопросительно поднял брови:
«Τι σχέση έχει αυτό με την Άλεξ;»	— Ну и какое отношение это имеет к Алекс?
«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Το βρήκα σ' ένα συρτάρι στον κομό, κρυμμένο κάτω από τα εσώρουχα της Άλεξ».	— Я тоже задаю себе этот вопрос. Я нашла эту заметку в комоде, спрятанную под ее бельем.
«Τι πάει να πει "το βρήκες"; Πότε είχες την ευκαιρία να ψάξεις τα συρτάρια του κομού	— Как это «нашла»? Каким образом ты умудрилась заглянуть в ящик ее комода?

της;»	
Την είδε που κοκκίνισε κι αναρωτήθηκε τι του έκρυβε.	Патрик увидел, что Эрика покраснела, не подозревая, какой сюрприз она для него приготовила.
«Ε, να, πήγα ένα βράδυ στο σπίτι και έψαξα λίγο εκεί μέσα».	— Ну, я как-то вечером подъехала к дому и немного побродила внутри.
«Τι έκανες είπες!»	— Ты сделала… что?
«Ναι, ναι, ξέρω. Δεν χρειάζεται να το πεις. Ήταν εντελώς βλακώδες, αλλά ξέρεις πώς είμαι εγώ. Πρώτα ενεργώ και μετά σκέφτομαι».	— Да-да, я знаю, не надо мне ничего говорить. Это было чертовски глупо. Но ты же меня знаешь: сначала делаю, а потом думаю.
Συνέχισε να μιλάει γρήγορα, απλώς για ν' αποφύγει περαιτέρω επιπλήξεις. «Εν πάση περιπτώσει, βρήκα αυτό εδώ το χαρτί στο συρτάρι της Άλεξ και έτυχε να το πάρω μαζί μου».	Эрика говорила быстро, чтобы Патрик не начал ругать ее: — В любом случае, как бы то ни было, я нашла эту бумажку у Алекс в ящике и случайно прихватила ее с собой.
Εκείνος δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει πώς «έτυχε» να πάρει μαζί της το άρθρο. Καλύτερα να μην ήξερε.	Он удержался от вопроса, как она могла случайно прихватить с собой заметку. Лучше было не знать.
«Τι νομίζεις ότι μπορεί να σημαίνει αυτό;» ρώτησε η Ερίκα.	— Как ты думаешь, что это может значить? — спросила Эрика.
«Ένα άρθρο για μια εξαφάνιση πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Τι σχέση θα μπορούσε να έχει αυτό με την Άλεξ;»	— Заметка о человеке, пропавшем двадцать три года назад. Какое она имеет отношение к Алекс?
«Τι άλλο γνωρίζεις γι' αυτό εδώ;» ρώτησε ο Πάτρικ και κούνησε το χαρτί.	— А что ты об этом знаешь? — спросил Патрик и помахал заметкой.
«Αντικειμενικά, όχι περισσότερα απ' όσα γράφει εκεί μέσα. Ότι ο Νιλς Λόρεντς, γιος της Νέλι και του Φάμπιαν Λόρεντς, εξαφανίστηκε δίχως να αφήσει ίχνη τον Ιανουάριο του 1977. Πτώμα δεν βρέθηκε ποτέ.	— В целом и по сути — то же самое, что написано там. Что Нильс Лоренс — сын Нелли и Фабиана Лоренс — бесследно исчез в январе тысяча девятьсот семьдесят седьмого года, тела его так и не нашли.
Αντιθέτως, κυκλοφόρησαν πολλές φήμες με τα χρόνια. Ορισμένοι πιστεύουν ότι πνίγηκε και ότι το πτώμα του εξαφανίστηκε στη θάλασσα και γι' αυτό δεν βρέθηκε ποτέ, άλλοι λένε ότι είχε καταχραστεί πολλά λεφτά από τον πατέρα του και μετά το έσκασε στο εξωτερικό.	Выдвигались самые разные предположения, за годы они свелись к двум: одни считали, что он утонул и тело унесло в море; по другим слухам, он растратил кучу денег своего отца и поэтому удрал за границу.
Απ' ό,τι έχω ακούσει, ο Νιλς Λόρεντς δεν ήταν και το πιο αγαπητό άτομο, και γι' αυτό οι περισσότεροι προτιμούν τη δεύτερη εκδοχή για	Говорили, Нильс Лоренс слыл не особенно симпатичной личностью, и поэтому большинство охотно склонялось ко второй

την εξαφάνισή του.	версии. Он был единственным сыном, и Нелли очень его баловала.
Ήταν ο μοναδικός γιος, και η Νέλι τον είχε κακομάθει εντελώς. Ήταν απαρηγόρητη μετά την εξαφάνισή του, ενώ ο Φάμπιαν Λόρεντς δεν συνήλθε ποτέ από αυτό τον χαμό. Πέθανε από καρδιακή προσβολή περίπου έναν χρόνο μετά.	Она места себе не находила после его исчезновения, а Фабиан Лоренс так и не оправился от потери, он умер от инфаркта через год.
Ο μοναδικός κληρονόμος της περιουσίας είναι τώρα ένας θετός γιος, που τον είχαν αναλάβει κάνα χρόνο πριν εξαφανιστεί ο Νιλς και τον οποίο υιοθέτησε η Νέλι κάνα δυο χρόνια μετά τον θάνατο του συζύγου της.	Единственным наследником состояния теперь является их приемный сын, они взяли его примерно за год до исчезновения Нильса. Нелли усыновила его через пару лет после смерти мужа.
Αυτά όλα είναι ένα ποτ πουρί από τα κουτσομπολιά των ντόπιων. Ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς αυτό εδώ μπορεί να έχει κάποια σχέση με την Άλεξ.	Да, это, конечно, стало поводом для сплетен местных кумушек, но я по-прежнему не вижу здесь какой-либо связи с Александрой.
Η μόνη σχέση που μπορεί να είχαν οι οικογένειές τους ήταν ότι ο Καρλ-Ερικ εργαζόταν στα γραφεία της κονσερβοποιίας Λόρεντς όταν η Άλεξ κι εγώ ήμασταν μικρές, πριν μετακομίσουν στο Γέτεμποργ. Αλλά αυτά ήταν πριν από είκοσι πέντε χρόνια».	Единственная точка пересечения этих семей друг с другом — это то, что Карл-Эрик работал в дирекции консервной фабрики Лоренса, когда Алекс и я были маленькими, до того как они уехали в Гётеборг, — но это ведь было двадцать три года назад.
Η Ερίκα θυμήθηκε ξαφνικά άλλη μια σχέση. Ανέφερε, λοιπόν, στον Πάτρικ την εμφάνιση της Νέλι στη δεξίωση μετά την κηδεία και το ότι αφιέρωσε όλη την προσοχή της στην Τζούλια.	Эрика вдруг вспомнила о недавней встрече. Она рассказала, как Нелли внезапно появилась на поминках и как она посвятила почти все свое внимание Джулии.
«Αλλά ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς το άρθρο συνδέεται με όλ' αυτά. Κάτι πρέπει να είναι αλλά τι; Η Φρανσίν, αυτή που είχε την γκαλερί μαζί με την Άλεξ, ανέφερε επίσης ότι πίστευε πως η Άλεξ ήθελε να κάνει ένα ξεκαθάρισμα με το παρελθόν, κατά κάποιον τρόπο.	— Я по-прежнему не понимаю, как это связано с заметкой, но что-то тут есть. Франсин, вместе с которой Алекс владела галереей, тоже думает, что Алекс хотела каким-то образом расплатиться с прошлым.
Δεν ήξερε να μου πει περισσότερα, αλλά πιστεύω ότι αυτά συνδέονται μεταξύ τους. Μπορείς να το πεις γυναικεία διαίσθηση ή οτιδήποτε άλλο, αλλά βαθιά μέσα μου νιώθω ότι κάπου εδώ υπάρχει κάποια σχέση».	Но ничего определенного она не знает. По-моему, все сходится. Ты можешь называть это женской интуицией или как тебе заблагорассудится, но я чувствую, что здесь есть связь.
Ντρεπόταν λίγο, επειδή ήξερε ότι δεν είχε πει όλη την αλήθεια στον Πάτρικ. Υπήρχε ακόμα ένα μικρό αλλά πολύ παράξενο κομμάτι του παζλ που το είχε αφήσει απέξω. Τουλάχιστον	Эрика немного смутилась, потому что она не сказала Патрику всей правды. Был еще один маленький, но очень приметный кусочек головоломки, который она скрыла.

μέχρι να μάθαινε κάτι περισσότερο.	По меньшей мере до тех пор, пока не узнает больше.
«Μάλιστα. Το σίγουρο είναι ότι δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα με τη γυναικεία διαίσθηση. Θέλεις λίγο κρασί ακόμα;»	— А какие у меня могут быть аргументы против женской интуиции. Вина еще хочешь?
«Ναι, ευχαριστώ». Η Ερίκα κοίταξε γύρω της στην κουζίνα. «Όμορφα είναι εδώ μέσα. Μόνος σου έκανες το ντεκόρ;»	— Да, спасибо. — Эрика огляделась вокруг. — Как у тебя здесь хорошо. Ты сам занимался обстановкой?
«Όχι, δεν μπορώ να πάρω εγώ την τιμή. Η Κάριν ήταν αυθεντία σε αυτό τον τομέα».	— Нет, я и пальцем не пошевелил. Карин в этом хорошо разбиралась.
«Η Κάριν, ναι. Τι ακριβώς έγινε μ' εσάς, αλήθεια;»	— Карин, да. А что же у вас произошло?
«Ε, να, τα συνηθισμένα. Ξέρεις τώρα. Το κορίτσι γνωρίζει έναν τραγουδιστή ελαφριάς μουσικής με σακάκι που φτάνει μέχρι τη μέση. Το κορίτσι τον ερωτεύεται. Έπειτα, το κορίτσι χωρίζει από τον άντρα της και μετακομίζει στον τραγουδιστή».	— Ну, ничего нового. Все как обычно. Девушка встречает певца из модной группы, в крутом пиджаке. Девушка влюбляется. Девушка бросает своего мужа и сбегает к певцу.
«Πλάκα μου κάνεις!»	— Да ты шутишь!
«Δυστυχώς όχι. Και δεν φτάνει ότι με άδειασε. Με άφησε, μάλιστα, για τον Λέιφ Λάρσον, δημοφιλή και νταλκαδιάρη τραγουδιστή της διασημότερης χορευτικής μπάντας της κομητείας του Μπούχους με την επωνυμία "Λέφες".	— К сожалению, нет. По крайней мере, не за понюшку табака продала меня. Она ушла к Лейфу Ларссену. Почитаемый и популярный певец в самом известном бохусландском эстрадном ансамбле «Леффес».
Ο άντρας με την ωραιότερη ντεγκραντέ κόμμωση στη δυτική ακτή. Έτσι είναι, ξέρεις. Δεν υπάρχουν πολλά να κάνεις για να νικήσεις έναν άντρα που φοράει παντοφλέ παπούτσια με φούντες».	Самые убойные кудри на всем западном побережье. Ну, ты знаешь: вейся, вейся, чубчик кучерявый, развевайся, чубчик, на ветру.
Η Ερίκα τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια.	Эрика смотрела на Патрика большими глазами. Он улыбнулся:
Ο Πάτρικ χαμογέλασε. «Αυτή ήταν μάλλον η κάπως υπερβολική εκδοχή, αλλά δεν απέχει και πολύ από την αλήθεια».	— Да, я, конечно, немного перегибаю, но, в принципе, так и было.
«Μα πρέπει να ήταν τρομερό! Δεν μπορεί να ήταν εύκολο για σένα».	— Но это так ужасно… Тебе пришлось очень нелегко.
«Ναι, λυπόμουν τον εαυτό μου για πολύ καιρό. Αλλά τώρα είμαι εντάξει. Όχι καλά αλλά εντάξει».	— Я довольно долго жалел себя, но теперь все о'кей. Не то чтобы отлично, но вполне.

Η Ερίκα άλλαξε θέμα. «	Эрика поменяла тему:
Το μαντάτο για την εγκυμοσύνη έπεσε σαν βόμβα, έτσι δεν είναι;»	— Новость насчет беременности бабахнула, как бомба.
Κοίταξε τον Πάτρικ λίγο ερευνητικά, κι εκείνος ένιωσε πως υπήρχε κάτι περισσότερο πίσω από τη φαινομενικά αθώα διαπίστωσή της.	Она выжидательно посмотрела на Патрика, и у него возникло чувство, что за этой на первый взгляд обычной фразой скрывается что-то еще.
«Ναι, όπως και να ’χει, φάνηκε ότι δεν είχε μοιραστεί αυτό το ευχάριστο νέο με τον άντρα της» είπε η Ερίκα.	— Да, во всяком случае, получается так, что она не успела ошарашить своего мужа этим радостным известием.
Ο Πάτρικ περίμενε σιωπηλός τη συνέχεια. Έπειτα από λίγο, η Ερίκα φάνηκε πως είχε αποφασίσει να συνεχίσει την κουβέντα που είχε αρχίσει, αλλά μιλούσε χαμηλόφωνα και διστακτικά, αβέβαιη ακόμη αν έπρεπε να μιλήσει.	Патрик ожидал продолжения. Какое-то время Эрика решала, стоит ли ей развивать эту тему. Затем сказала медленно, неуверенно и осторожно:
«Σύμφωνα με την καλύτερή της φίλη, ο Χένρικ δεν είναι ο πατέρας του παιδιού».	— Ее лучшая подруга говорит, что отец ребенка не Хенрик.
Ο Πάτρικ ανασήκωσε το ένα φρύδι και σφύριξε, αλλά δεν είπε πάλι τίποτα, ελπίζοντας να πάρει περισσότερες πληροφορίες από την Ερίκα.	Патрик поднял бровь и присвистнул, но по-прежнему молчал в надежде получить от Эрики больше информации.
«Η Φρανσίν είπε ότι η Άλεξ είχε γνωρίσει κάποιον εδώ, στη Φιελμπάκα. Κάποιον τον οποίο συναντούσε στη Φιελμπάκα κάθε Σαββατοκύριακο.	— Франсин рассказала, что Алекс встретила кого-то здесь, во Фьельбаке. И приезжала сюда одна каждые выходные, чтобы встречаться с ним.
Σύμφωνα με τη Φρανσίν, η Άλεξ δεν θέλησε ποτέ να κάνει παιδί με τον Χένρικ, αλλά με αυτόν εδώ τον άντρα ήταν διαφορετικά τα πράγματα.	Франсин еще упомянула, что Алекс никогда не хотела ребенка от Хенрика, но с этим мужчиной все было по-другому.
Ήταν πολύ χαρούμενη για το παιδί, και γι’ αυτό η Φρανσίν ήταν μία από τον περίγυρο της Άλεξ που επέμενε τόσο πολύ ότι δεν επρόκειτο για αυτοκτονία.	Она чувствовала себя счастливой оттого, что у нее будет ребенок. И поэтому Франсин — единственная из окружения Алекс, кто категорически утверждал, что Алекс не совершала самоубийства.
Η Άλεξ ήταν, κατά τη γνώμη της, ευτυχισμένη για πρώτη φορά στη ζωή της».	Франсин говорила, что она видела Александру счастливой первый раз в жизни.
«Ήξερε ποιος ήταν αυτός ο άντρας;»	— А она знает что-нибудь о том, кто это может быть?

«Όχι, τίποτα. Π Άλεξ κρατούσε αυτό το μέρος του μυστικού για τον εαυτό της».	— Нет, ничего. Это была запретная область, Алекс туда никого не пускала.
«Μα πώς μπορούσε ο άντρας της να ανέχεται το γεγονός ότι η Άλεξ έφευγε κάθε Σαββατοκύριακο για τη Φιελμπάκα μόνη της; Ήξερε ότι συναντούσε κάποιον εδώ;»	— А как же муж принимал то, что Алекс без него катается во Фьельбаку каждые выходные? Он знал, что она с кем-то здесь встречается?
Ο Πάτρικ κατέβασε άλλη μια γουλιά κρασί και ένιωσε τα μάγουλά του να θερμαίνονται. Δεν ήξερε όμως αν έφταιγε το κρασί ή η παρουσία της Ερίκα.	Патрик сделал еще один глоток вина и почувствовал, как его щеки начали гореть — от вина или, может, от близости Эрики.
«Προφανώς, είχαν μια πολύ ασυνήθιστη σχέση. Συνάντησα τον Χένρικ στο Γέτεμποργ και είχα την αίσθηση ότι οι ζωές τους κινούνταν σε παράλληλες τροχιές και σπάνια διασταυρώνονταν.	— Да, это действительно был довольно необычный брак. Я встречалась с Хенриком в Гётеборге, и у меня создалось ощущение, что их жизни шли параллельно, как рельсы, которые редко пересекаются.
Είναι, επίσης, εντελώς αδύνατον να καταλάβεις τι μπορεί να ξέρει ή να μην ξέρει αυτός ο άνθρωπος. Αυτό κατάλαβα από το λίγο που τον είδα. Έχει ένα πρόσωπο πέτρινο, και πιστεύω πως ό,τι κι αν ξέρει το κρατάει επιμελώς μέσα του».	Совершенно невозможно сказать, что он знал и чего не знал. Мы слишком мало знакомы. У этого малого лицо непроницаемое, как камень. И то, что он знает или чувствует, он предпочитает держать в себе.
«Αυτός ο τύπος ανθρώπων λειτουργεί καμιά φορά σαν χύτρα ταχύτητας. Μαζεύουν μέσα τους ένα σωρό και μια μέρα απλώς εκρήγνυνται.	Человек такого типа иногда напоминает паровой котел: давление растет, растет, а потом в один прекрасный день — взрыв.
Λες να συνέβη κάτι τέτοιο; Ο απορριφθείς σύζυγος γίνεται μια μέρα έξω φρενών και σκοτώνει την άπιστη γυναίκα του;» ρώτησε ο Πάτρικ.	— А ты не думаешь, что именно так и могло случиться — какая-то капля переполнила чашу, и обманутый муж убил неверную жену? — предположил Патрик.
«Δεν ξέρω, Πάτρικ. Ειλικρινά, δεν ξέρω. Αλλά τώρα προτείνω να πιούμε κι άλλο κρασί, περισσότερο απ' όσο θεωρείται αξιοπρεπές, και να μιλήσουμε για τα πάντα και για τίποτα, αρκεί να μην έχει να κάνει με φόνο και ξαφνικό θάνατο».	— Я не знаю, правда не знаю. Но думаю, что лучше мы выпьем сейчас еще немного вина или, по крайней мере, то, что осталось, и поговорим о чем-нибудь другом, а не об убийстве и внезапной смерти.
Εκείνος συμφώνησε πρόθυμα και ύψωσε το ποτήρι του για μια πρόποση. Μετακόμισαν στον καναπέ και πέρασαν το υπόλοιπο βράδυ μιλώντας άνετα για όλα τ' άλλα εκτός από αυτό.	Он охотно согласился и поднял бокал, произнося тост. Они перебрались на диван и провели остаток вечера, неспешно разговаривая о том о сем.
Εκείνη του μίλησε για τη ζωή της, για τις στενοχώριες της με το σπίτι και για το πόσο	Эрика рассказывала о своей жизни, о неприятностях с домом и скорби по

της έλειπαν οι γονείς της.	родителям.
Εκείνος της μίλησε για την οργή και για εκείνη την αίσθηση του αποτυχημένου που τον κατέτρεχε μετά το διαζύγιο, για την απογοήτευσή του που βρέθηκε να ξαναρχίζει από το μηδέν, ακριβώς μόλις ήταν έτοιμος για παιδιά και για οικογένεια, τότε που είχε αρχίσει να πιστεύει ότι θα γερνούσαν αντάμα.	Он говорил о ярости и чувстве беспомощности после развода, о потерянности и одиночестве, когда он остался на бобах как раз в тот момент, когда почувствовал себя готовым иметь семью и детей, тогда, когда думал, что они состарятся вместе.
Ακόμα και οι σιωπηλές στιγμές ήταν ευχάριστες, και ήταν σε μία από αυτές τις στιγμές που πίεσε τον εαυτό του να μη σκύψει μπροστά για να τη φιλήσει. Το κατάφερε, και η στιγμή πέρασε.	Даже тишина, когда они молчали, действовала на них умиротворяюще. И было что-то такое во взгляде Эрики, что Патрику пришлось взять себя в руки, чтобы не наклониться и не поцеловать ее. Он удержался, и взгляд этот больше не повторился.
JP\A	Глава 03
Τους παρακολουθούσε όταν την έβγαζαν έξω. Ήθελε να ουρλιάξει και να πέσει πάνω στο καλυμμένο σώμα της. Να την κρατήσει δική του για πάντα	Он смотрел, как ее выносят. Ему хотелось заорать, завизжать, броситься на ее бесчувственное тело. Обнять и удержать навеки.
Τώρα εκείνη είχε φύγει στ' αλήθεια.	Хотя теперь это была не она. Совсем не она.
Άνθρωποι άγνωστοι, ξένοι, θα σκάλιζαν και θα έσκαβαν το εσωτερικό του κορμιού της. Κανένας από αυτούς δεν θα έβλεπε την ομορφιά της με τον ίδιο τρόπο που την είχε δει αυτός.	Какой-то чужой мужик будет в ней колупаться и рыться, вскрыв ее тело. Какая она красивая, когда ее нет в ней. Никто и никогда, кроме него, не узнает, какая она тягостно-притягательная.
Γι' αυτούς, εκείνη θα ήταν απλώς ένα κομμάτι κρέας. Ένας αριθμός σ' ένα χαρτί, χωρίς ζωή, χωρίς φωτιά.	Для них она будет просто еще одним куском свежего мяса. Очередной регистрационный номер в отчете.
Χάιδεψε με το αριστερό χέρι τη δεξιά παλάμη του. Αυτή η παλάμη είχε χαϊδέψει χτες το μπράτσο της. Πίεσε την παλάμη στο μάγουλό του και προσπάθησε να νιώσει την παγωμένη επιδερμίδα της στο πρόσωπό του.	Почти неосознанно пальцы его левой руки коснулись ладони, вчера эта ладонь гладила ее руку. Он прижал ладонь к щеке и попытался почувствовать хоть что-нибудь похожее на ледяное прикосновение мертвой кожи своей любимой.
Δεν ένιωσε τίποτα. Εκείνη είχε χαθεί. Μπλε φάροι περιπολικών αναβόσβηναν. Άνθρωποι κινούνταν βιαστικά μπρος και πίσω, μέσα κι έξω από το σπίτι. Μα γιατί βιάζονταν; Ήταν ήδη πολύ αργά.	Он ничего не почувствовал, она исчезла. Вспышки фотоаппаратов раздавались то там, то здесь. Какие-то люди входили и выходили, сновали вокруг дома. Что они суетятся? В любом случае уже слишком поздно.

Κανείς δεν τον έβλεπε. Ήταν αόρατος. Πάντα αόρατος ήταν.	Его никто никогда не видел. Он был невидимкой. Он всегда был невидимкой.
Δεν τον πείραζε. Τον είχε δει εκείνη. Εκείνη μπορούσε πάντα να τον δει. Όταν κάρφωνε τα γαλάζια μάτια της πάνω του, ένιωθε ότι τον είχε δει.	Ничего не получилось или получилось… Она все же его увидела. Она всегда его видела. Он посмотрел в ее глаза, в ее замечательные голубые глаза, и попал в ловушку.
Τώρα δεν υπήρχε τίποτα πια. Η φωτιά είχε ήδη σβήσει εδώ και πολύ καιρό.	А сейчас ничего не осталось, совсем ничего. Великая битва давно проиграна.
Στεκόταν στ' αποκαΐδια, κοιτάζοντας να παίρνουν τη ζωή του σκεπασμένη με μια κίτρινη νοσοκομειακή κουβέρτα. Στο τέρμα του δρόμου δεν υπάρχουν πια επιλογές. Αυτό πάντα το ήξερε, και τώρα η στιγμή αυτή είχε έρθει. Αυτή τη στιγμή πάντα τη λαχταρούσε. Αγκάλιασε τη στιγμή. Εκείνη είχε χαθεί.	Он стоял в тени и смотрел, как они выносят куда-то его жизнь, покрытую желтым больничным одеялом. Когда долго катишься по дороге, можно приехать в тупик и выбора нет. Он всегда знал, что это время придет. Он тосковал по тому, чтобы ожидание наконец разрешилось. Его не было.
* * *	* * *
Η Νέλι ακούστηκε κάπως έκπληκτη όταν της τηλεφώνησε η Ερίκα. Για μια στιγμή, η Ερίκα σκέφτηκε μήπως έκανε την τρίχα τριχιά, αν και δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της ότι ήταν πολύ παράξενο που η Νέλι εμφανίστηκε στη δεξίωση μετά την κηδεία της Άλεξ. Για να μην πούμε και για εκείνη τη σχεδόν αποκλειστική και εμπιστευτική συνομιλία της με την Τζούλια.	Нелли, казалось, слегка удивилась, когда Эрика позвонила ей. На секунду Эрика даже подумала, что делает это напрасно. Но у нее не выходило из головы неожиданное и примечательное появление Нелли на поминках Алекс и то, что она никак не могла оторваться от Джулии.
Βέβαια, ο Καρλ-Έρικ είχε δουλέψει για τον Φάμπιαν Λόρεντς ως διευθυντής γραφείου στο εργοστάσιο, μέχρι που η οικογένεια μετακόμισε στο Γέτεμποργ, αλλά απ' ό,τι ήξερε η Ερίκα δεν είχαν συναναστραφεί ποτέ σε κοινωνικό επίπεδο.	Конечно, Карл-Эрик работал на Фабиана Лоренса и занимал должность главы заводоуправления до самого переезда в Гётеборг, но, насколько Эрика знала, они никогда не дружили семьями.
Οι Καρλγκρέν βρίσκονταν πολύ κάτω από τον πήχη των κοινωνικών απαιτήσεων της οικογένειας Λόρεντς.	Семья Карлгрен стояла гораздо ниже семьи Лоренс на социальной лестнице.
Το σαλόνι όπου την οδήγησαν ήταν εξαιρετικά όμορφο. Η θέα από εκεί έφτανε από τη μια μεριά ως το λιμάνι, μέχρι τον ανοιχτό	Эрику провели в гостиную, обставленную изысканно и с большим вкусом. Главным ее украшением был вид из окна. Он

ορίζοντα, και πέρα από τα νησιά από την άλλη.	открывался гаванью на берегу и уходил вдаль к открытому горизонту и островам на его фоне.
Μια μέρα σαν κι αυτή, όταν ο ήλιος αντανακλούσε στη χιονισμένη επιφάνεια του πάγου, η χειμωνιάτικη αυτή θέα μπορούσε εύκολα ν' αναμετριέται, επί ίσοις όροις, με το πανόραμα της πιο ηλιόλουστης καλοκαιριάτικης μέρας.	В такой день, как этот, когда солнце отражалось от присыпанного снегом льда, все было настолько ярким, что могло поспорить с летним днем.
Κάθισαν σ' ένα κομψό σύνολο καναπέδων και πολυθρόνων και τρατάρισαν την Ερίκα μικρά καναπεδάκια σε μια ασημένια πιατέλα.	Они сидели на одном из элегантных диванов. Эрике подали маленькие канапе на серебряном подносе.
Ήταν απίστευτα νόστιμα, αλλά εκείνη προσπάθησε να ελέγξει την όρεξή της για να μη φανεί άξεστη. Η Νέλι έφαγε μόνο ένα. Φοβόταν μήπως πάρει κάνα γραμμάριο σάρκα στα γρομπιασμένα κόκαλά της.	Они показались ей фантастически вкусными, но Эрика постаралась взять себя в руки, чтобы не показаться невоспитанной. Нелли взяла только одно — Кощей, который боялся прибавить пару граммов лишнего веса.
Η κουβέντα κυλούσε αργά αλλά ευγενικά. Κατά τις μεγάλες παύσεις ανάμεσα στα λόγια το μόνο που ακουγόταν ήταν το μονότονο χτύπημα ενός ρολογιού και τα προσεχτικά ρουφήγματα όταν έπιναν το καυτό τσάι τους.	Беседа протекала довольно вяло, но очень вежливо. В долгих паузах между фразами было слышно тиканье часов и осторожные прихлебывания, когда они пили горячий чай.
Τα θέματα της κουβέντας κινούνταν σε ουδέτερα επίπεδα. Η φυγή των νέων από τη Φιελμπάκα. Η ανεργία. Το πόσο θλιβερό ήταν το γεγονός ότι όλο και περισσότερα από εκείνα τα όμορφα, παραδοσιακά, παλιά σπίτια αγοράζονταν από τουρίστες και γίνονταν εξοχικά για το καλοκαίρι.	Предмет разговора крутился вокруг совершенно нейтральных тем: о том, что молодежь уезжает из Фьельбаки, о безработице и о том, как грустно, печально и неприятно, что старые красивые дома на побережье раскупаются или практически уже все раскуплены чужаками.
Η Νέλι τής περιέγραψε πώς ήταν τα πράγματα παλιά, όταν έφτασε νέα και νιόπαντρη στη Φιελμπάκα. Η Ερίκα την άκουγε με προσοχή. Πού και πού, έκανε καμιά ερώτηση, πάντα όμως με τρόπο ευγενικό.	Нелли взялась рассказывать о прежних временах: как все было здорово и замечательно, когда она, стройненькая и красивая, впервые появилась во Фьельбаке. Эрика слушала внимательно и время от времени вежливо задавала вопросы.
Ένιωθαν σαν να έκαναν κύκλους, δίχως να πλησιάζουν, γύρω από το θέμα που και οι δύο ήξεραν ότι έπρεπε να θίξουν αργά ή γρήγορα.	Казалось, они закладывают виражи вокруг цели, к которой, как они обе знали, доберутся рано или поздно.
Εκείνη που πήρε τελικά την απόφαση ήταν η Ερίκα.	В итоге Эрика набралась мужества и решила перейти непосредственно к делу, ради которого она, собственно, и пришла.
«Μάλιστα. Πρόσφατα, πάντως,	— Последний раз мы виделись при очень

συναντηθήκαμε σε πολύ θλιβερές συνθήκες».	грустных обстоятельствах.
«Ναι, όντως. Πολύ τραγικό. Νέο παιδί».	— Да, подумать только, такая молодая женщина.
«Δεν ήξερα ότι γνωριζόσασταν τόσο καλά με την οικογένεια Καρλγκρέν».	— А я и не знала, что вы были близко знакомы с семьей Карлгрен.
«Ο ΚαρλΈρικ δούλευε για εμάς πολλά χρόνια και συναντήσαμε, βεβαίως, την οικογένειά του σε πολλές περιπτώσεις. Θεώρησα, λοιπόν, σωστό να πάω εκεί και να τους δω για λίγο».	— Карл-Эрик работал на нас много лет, и мы, конечно, встречались с его семьей при разных обстоятельствах. Мне подумалось, что будет более чем правильно зайти туда ненадолго.
Η Νέλι χαμήλωσε το βλέμμα της. Π Ερίκα την είδε να κουνάει νευρικά τα χέρια της πάνω στα γόνατά της.	Нелли опустила глаза. Эрика заметила, что она нервным жестом зажала руки между коленей.
«Μου δόθηκε η εντύπωση ότι γνωρίζατε και την Τζούλια. Όμως, δεν είχε γεννηθεί όταν οι Καρλγκρέν ήταν ακόμη στη Φιελμπάκα, έτσι δεν είναι;»	— У меня сложилось такое впечатление, что ты давно знакома с Джулией. Но она ведь родилась, когда Карлгрены уже не жили во Фьельбаке.
Το μόνο που φανέρωσε ότι η Νέλι θεώρησε την ερώτηση ενοχλητική ήταν το ίσιωμα της πλάτης και ένα ανάλαφρο τίναγμα του κεφαλιού. Κούνησε το χέρι της, που ήταν γεμάτο χρυσαφικά.	Только едва уловимое движение — чуть напрягшаяся спина и чуть дернувшаяся голова — выдало, что Нелли этот вопрос неприятен. Она махнула своей упакованной в золотые кольца рукой:
«Όχι, η Τζούλια είναι πρόσφατη γνωριμία. Αν και νομίζω ότι είναι μια πολύ αξιαγάπητη νεαρή κυρία.	— Нет, Джулия — это новое знакомство. Она кажется мне очень интересной юной дамой.
Ξέρω ότι δεν διαθέτει τα ίδια εξωτερικά προσόντα με την Αλεξάνδρα, αλλά διαθέτει, αντίθετα από εκείνη, μια θέληση και ένα κουράγιο που με κάνουν να τη βλέπω σαν πολύ πιο ενδιαφέρουσα από το κουτάβι την αδερφή της».	Да, внешне она не такая, как Александра, но в отличие от нее у Джулии есть сила воли и мужество, и я считаю ее значительно интереснее ее дуры сестры.
Η Νέλι έφερε απότομα το χέρι της στο στόμα. Εκτός από το ότι φάνηκε για μια στιγμή να έχει ξεχάσει ότι μιλούσε για έναν νεκρό άνθρωπο, είχε επίσης εμφανίσει, μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, μια ρωγμή στην πρόσοψή της.	Нелли хлопнула себя по губам и чуть придержала пальцы, чтобы не сказать больше. Мало того, что она, казалось, забыла, что говорит о мертвом человеке, она еще и на какую-то долю секунды приподняла забрало, приоткрыла щель в своих доспехах.
Αυτό που είδε η Ερίκα μέσα σ' εκείνο το κλάσμα δευτερολέπτου ήταν καθαρό μίσος. Αλλά γιατί μισούσε η Νέλι Λόρεντς την Αλεξάνδρα, μια γυναίκα που δεν είχε καν	И то, что Эрика успела увидеть за этот краткий миг, оказалось чистейшей воды ненавистью. Но почему? Как так вышло, что Нелли Лоренс ненавидела Александру,

συναντήσει, εκτός από τότε που ήταν ακόμη παιδί;	женщину, которую она могла встретить разве что ребенком?
Πριν προλάβει η Νέλι να δικαιολογήσει τη χοντράδα της, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν φανερή η ανακούφισή της όταν ζήτησε συγγνώμη για να πάει ν' απαντήσει.	Нелли повезло: прежде чем ей пришлось как-то объяснить свою грубость, зазвонил телефон. С явным облегчением она извинилась и вышла ответить на звонок.
Η Ερίκα άρπαξε την ευκαιρία να παρατηρήσει, με κάποια αδιακρισία, τον χώρο. Ήταν ένας χώρος όμορφος αλλά απρόσωπος. Το αόρατο χέρι κάποιου ντεκορατέρ αιωρούνταν πάνω από το δωμάτιο.	У Эрики появилась возможность без помех оглядеться в гостиной. Все здесь выглядело шикарно, но обезличенно: обстановка комнаты, которая была сделана кем-то и для кого-то.
Όλα τα χρώματα ήταν ταιριαστά και συντονισμένα ώστε να μη χάνεται καμία λεπτομέρεια.	Все подходило и сочеталось по цвету, размерам и объемам до мельчайших деталей — хорошая работа дизайнера по интерьеру, чья невидимая рука прошлась по комнате.
Η Ερίκα δεν μπόρεσε ν' αποφύγει τη σύγκριση με το απλό ντεκόρ στο σπίτι των γονιών της. Εκεί δεν υπήρχε τίποτα που να είχε τοποθετηθεί απλώς και μόνο για το θεαθήναι, αλλά όλα τα αντικείμενα είχαν, με τα χρόνια, βρει τη θέση τους με βάση τη χρησιμότητά τους.	Эрика невольно сравнила ее с родительским домом. Там ничего не стояло просто так и ничего не делалось напоказ. Все, что в нем было, было нужно для дела.
Η Ερίκα πίστευε ότι η ομορφιά των φθαρμένων και των προσωπικών αντικειμένων ήταν πολύ ανώτερη από αυτό εδώ το λουστραρισμένο εκθετήριο.	Эрика подумала о том, насколько их старый дом, с его очень явной глубокой индивидуальностью, красивее этого — вылизанного, больше похожего на выставку.
Το μόνο προσωπικό αντικείμενο που μπόρεσε να βρει η Ερίκα ήταν μερικές οικογενειακές φωτογραφίες αραδιασμένες στο κούτελο του τζακιού.	Единственным, что нарушало эту обезличенную дизайнерскую завершенность, — по крайней мере, так показалось Эрике, — были семейные фотографии, которые рядком стояли на каминной полке.
Έσκυψε και τις περιεργάστηκε προσεχτικά. Φαίνονταν τοποθετημένες κατά χρονολογική σειρά, από τα αριστερά προς τα δεξιά, και άρχιζαν με μια ασπρόμαυρη φωτογραφία ενός ζεύγους με γαμήλια περιβολή. Η Νέλι ήταν όντως εκτυφλωτικά όμορφη, με ολόλευκη περιβολή που αγκάλιαζε σφιχτά το κορμί της, αλλά ο Φάμπιαν έδειχνε να νιώθει άβολα στο φράκο του.	Она подошла поближе и наклонилась, чтобы рассмотреть их получше. Они стояли в хронологическом порядке, по времени — слева направо; и первой в ряду была черно-белая фотография, сделанная на свадьбе: там доминировала Нелли — действительно очень красивая, в белом, в фате и в платье, которое более чем выгодно подчеркивало ее фигуру. Фабиан, запечатленный рядом с ней, в своем фраке смотрелся как корова под седлом.

Στην επόμενη φωτογραφία η οικογένεια είχε μεγαλώσει, και η Νέλι κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό. Ο Φάμπιαν δίπλα της έδειχνε πάλι σφιγμένος και πολύ σοβαρός.	На следующем снимке семья вроде как размножилась: Нелли держала на руках ребенка. Фабиан в кадре выглядел очень напряженным и совершенно отсутствующим.
Ακολουθούσαν αρκετές φωτογραφίες ενός παιδιού σε διαφορετικές ηλικίες, το οποίο ήταν άλλοτε μόνο του κι άλλοτε μαζί με τη Νέλι. Στην τελευταία φωτογραφία φαινόταν να είναι είκοσι πέντε χρονών.	Потом следовал длинный ряд портретов ребенка по мере взросления: иногда одного, иногда вместе с Нелли. На последней фотографии ребеночек выглядел лет на двадцать пять.
Ο Νιλς Λόρεντς. Ο εξαφανισμένος γιος. Μετά την πρώτη φωτογραφία με όλη την οικογένεια, όλες οι άλλες έδιναν την εντύπωση πως η οικογένεια αποτελούνταν μόνο από τον Νιλς και τη Νέλι. Ίσως όμως ο Φάμπιαν να μην ήταν και τόσο πρόθυμος για φωτογραφήσεις και να προτιμούσε να βρίσκεται πίσω από την κάμερα.	Нильс Лоренс. Пропавший сын. Если бы не та единственная фотография, на которой семья была запечатлена целиком, могло показаться, что семья состоит только из Нильса и Нелли, хотя Фабиан, может быть, просто не любил фотографироваться или он сам делал все эти снимки.
Οι φωτογραφίες του θετού γιου, του Γιαν, έλαμπαν διά της απουσίας τους.	Но в любом случае фотографии приемного сына Яна на каминной полке отсутствовали.
Η Ερίκα έστρεψε την προσοχή της σ' ένα γραφείο που βρισκόταν στη μια γωνιά του σαλονιού. Ήταν φτιαγμένο από σκούρο ξύλο κερασιάς με εξαίσια μαρκετερί πάνω στην οποία η Ερίκα έσυρε απαλά το δάχτυλό της.	Эрика обратила внимание на письменный стол, который стоял в углу комнаты, — темный, вишневого дерева, с очень красивыми инкрустациями. Эрика не удержалась и провела по ним пальцем.
Πάνω στο γραφείο δεν υπήρχε κανένα αντικείμενο και φαινόταν να μην έχει καμία άλλη χρησιμότητα πέρα από τη διακοσμητική.	На нем не было никаких безделушек, и он выглядел так, будто его поставили не для украшения.
Ένιωσε μεγάλο πειρασμό να ρίξει μια ματιά στα συρτάρια, αλλά δεν ήταν σίγουρη πόσο ακόμα θα καθυστερούσε η Νέλι.	Эрике очень хотелось заглянуть в ящики, но она не была уверена, что Нелли не застанет ее за этим занятием.
Η τηλεφωνική συνομιλία φαινόταν να τραβάει σε μάκρος, αλλά θα μπορούσε, βέβαια, να επιστρέψει ανά πάσα στιγμή στο σαλόνι.	Разговор, похоже, затягивался, но она могла вернуться в комнату в любой момент.
Έτσι, το ενδιαφέρον της Ερίκα στράφηκε στο καλάθι των απορριμμάτων. Εκεί μέσα είδε κάποια τσαλακωμένα χαρτιά· έσκυψε, πήρε το πρώτο και το ίσιωσε προσεχτικά.	Корзина для бумаг подле письменного стола показалась Эрике не менее интересной. Несколько скомканных листков лежали в корзине; она взяла верхний и расправила.
Άρχισε να το διαβάζει με όλο και αυξανόμενο ενδιαφέρον. Όταν το άφησε ξανά προσεχτικά	Она читала со все возрастающим интересом. Вконец озадаченная, Эрика

μέσα στο καλάθι, ήταν ακόμα πιο προβληματισμένη. Τίποτα σε αυτή την υπόθεση δεν ήταν όπως φαινόταν.	аккуратно положила бумагу обратно. Все, что в этой истории было понятно всем, оказалось перевернуто вверх тормашками, все стало совсем наоборот.
Άκουσε πίσω της έναν διακριτικό ξερόβηχα. Ο Γιαν Λόρεντς στεκόταν στο κατώφλι, έχοντας ανασηκώσει απορημένος τα φρύδια του. Η Ερίκα αναρωτήθηκε πόση ώρα μπορεί να στεκόταν εκεί.	Она услышала покашливание у себя за спиной и обернулась. В дверях стоял Ян Лоренс, удивленно приподняв брови и разглядывая ее. Эрика задалась вопросом: как долго он там стоял?
«Η Ερίκα Φαλκ; Ή κάνω λάθος;»	— Насколько я понимаю, Эрика Фальк?
«Όχι, δίκιο έχεις. Κι εσύ πρέπει να είσαι ο γιος της Νέλι, ο Γιαν, έτσι;»	— Да, совершенно верно. А ты, должно быть, сын Нелли — Ян?
«Ναι, κι εσύ δίκιο έχεις. Χαίρομαι που σε γνωρίζω. Να ξέρεις ότι κατά κάποιον τρόπο είσαι θέμα συζήτησης σε τούτη εδώ την πόλη».	— Не могу не согласиться. Приятно познакомиться. А ты знаешь, в здешнем обществе о тебе частенько поговаривают.
Της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο και την πλησίασε απλώνοντας το χέρι του. Εκείνη το έσφιξε απρόθυμα. Κάτι πάνω του την έκανε ν' ανατριχιάσει λίγο. Εκείνος κράτησε το χέρι της λίγο παραπάνω απ' όσο έπρεπε, κι εκείνη δεν υπέκυψε στον πειρασμό να το τραβήξει απότομα.	Он широко улыбнулся и подошел к Эрике, протягивая руку. Она пожала ее с неохотой. Что-то в нем заставило волоски на ее руках встать дыбом. Он не выпускал ее руку слишком долго, она с трудом сдержала желание ее отдернуть.
Φαινόταν να έρχεται απευθείας από μια επιχειρηματική σύσκεψη με καλοσιδερωμένο κοστούμι και έναν χαρτοφύλακα στο χέρι.	Было похоже, что он пришел прямо с деловой встречи, в костюме, с портфелем в руке.
Η Ερίκα ήξερε ότι αυτός διηύθυνε τώρα την οικογενειακή επιχείρηση. Με επιτυχία, μάλιστα.	Эрика знала, что он теперь стоит во главе семейного предприятия. Преуспевающий бизнесмен.
Είχε τα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, κολλημένα, με κάπως υπερβολικά πολύ ζελέ.	Волосы у него были зализаны назад, и он явно переборщил с гелем.
Τα χείλη του ήταν πολύ γεμάτα και σαρκώδη για να ταιριάζουν σε άντρα, αλλά τα μάτια του ήταν όμορφα, με μακριές σκούρες βλεφαρίδες.	Губы — слишком полные и яркие для мужчины, глаза красивые, с длинными темными ресницами.
Αν δεν ήταν το τετράγωνο και δυνατό σαγόνι του με ένα βαθύ λακκάκι στη μέση πιθανώς να φαινόταν πιο θηλυπρεπής.	И если бы не тяжелая квадратная челюсть с глубокой ямкой на подбородке, он выглядел бы довольно женственно.
Τώρα όμως αυτό το μείγμα γωνιών και καμπυλών δημιουργούσε μια ελαφρώς παράξενη εμφάνιση, αλλά δεν μπορούσες να πεις αν ήταν ελκυστικός ή όχι.	В общем, сочетание квадратного и круглого делало его внешность весьма примечательной, но привлекательной ли — это еще вопрос.

Προσωπικά, η Ερίκα πίστευε ότι ήταν απωθητικός, αλλά η άποψή της είχε να κάνει με ένα δυσάρεστο συναίσθημα που προερχόταν από βαθιά μέσα της.	Эрике он показался отталкивающим, но ее мнение больше основывалось на неприятном чувстве, которое появилось у нее внутри.
«Ώστε η μητέρα κατάφερε να σε φέρει μέχρι εδώ. Πρέπει να σου πω ότι εδώ και πολύ καιρό, από τότε που εξέδωσες το πρώτο σου βιβλίο, ήσουν στον κατάλογο των επιθυμητών επισκεπτών».	— Итак, маме в конце концов удалось заполучить тебя сюда. Знай же: ты оказалась на верхней строчке ее хит-парада после того, как опубликовала свою первую книгу.
«Έτσι, ε; Ναι, μάλλον έχω καταλάβει ότι αυτό θεωρείται το γεγονός του αιώνα εδώ.	— А, вот как. Наверное, это выглядит как событие века.
Η μητέρα σου με είχε καλέσει κάνα δυο φορές πιο πριν, αλλά οι περιστάσεις δεν μου το είχαν επιτρέψει να την επισκεφτώ μέχρι τώρα».	Твоя мама приглашала меня пару раз, но раньше как-то не складывалось.
«Έμαθα για τους γονείς σου. Πολύ τραγικό. Δέξου, σε παρακαλώ, τα ειλικρινή συλλυπητήριά μου».	— Да, я слышал о твоих родителях. Большая трагедия. Я искренне прошу принять мои соболезнования.
Χαμογέλασε συμπονετικά, αλλά το χαμόγελο δεν έφτασε ποτέ στα μάτια του. Η Νέλι μπήκε ξανά στο σαλόνι. Ο Γιαν έσκυψε για να φιλήσει τη μητέρα του στο μάγουλο, και η Νέλι τον άφησε να το κάνει με ύφος αδιάφορο.	Он улыбнулся сочувственно, но глаза у него оставались совершенно холодными. Нелли вернулась в комнату. Ян наклонился, чтобы поцеловать мать в щеку, и Нелли позволила ему это с равнодушным лицом.
«Ευχάριστο για σένα, μητέρα, που η Ερίκα μπόρεσε τελικά να έρθει. Το περίμενες καιρό αυτό».	— Какая для тебя радость, мама, что Эрика наконец смогла прийти, ты ведь так долго этого ожидала.
«Ναι, ήταν πολύ ευχάριστο».	— Да, это действительно очень приятно.
Κάθισε στον καναπέ. Ένας μορφασμός πόνου διαπέρασε το πρόσωπό της και έπιασε το δεξί της χέρι.	Нелли села на диван. Ее лицо исказилось от боли. Нелли прижала к себе правую руку.
«Μητέρα, τι έχεις; Πονάς; Να φέρω τα χάπια σου;»	— Что с тобой, мама? Опять? Тебе больно? Принести твои таблетки?
Ο Γιαν έγειρε αποπάνω της και έβαλε τα χέρια του στους ώμους της, αλλά η Νέλι τινάχτηκε απότομα, αναγκάζοντάς τον να τα τραβήξει.	Ян наклонился и положил руки ей на плечи, но Нелли резко стряхнула их.
«Όχι, δεν έχω τίποτα. Είναι τα προβλήματα της ηλικίας αυτά, δεν χρειάζεται να κάνουμε κουβέντα. Δεν έπρεπε να είσαι στο εργοστάσιο εσύ;»	— Ничего страшного. Всего лишь старческие болячки. Об этом и говорить не стоит. А ты разве не должен быть сейчас на фабрике?

«Ναι, πέρασα απλώς να πάρω μερικά έγγραφα. Εντάξει τότε, θα τα πάρω και θα αφήσω τις κυρίες μόνες. Μητέρα, μην κουράζεσαι άλλο τώρα, σκέψου τι είπε ο γιατρός.»	— Да, я только заехал домой взять кое-какие бумаги. Ну да ладно, я лучше пойду и оставлю дам одних. Но пожалуйста, мама, не переутомляйся, не забывай, что сказал доктор.
Η Νέλι, αντί να του απαντήσει, άφησε ένα ρουθούνισμα. Το πρόσωπο του Γιαν έδειχνε ενδιαφέρον και συμπόνια που φαίνονταν γνήσια. Η Ερίκα όμως μπορούσε να πάρει όρκο ότι είδε ένα αδιόρατο χαμόγελο να σχηματίζεται στην άκρη του στόματός του όταν βγήκε από το σαλόνι και έστρεψε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου το κεφάλι του προς το μέρος τους.	Нелли только фыркнула в ответ. Лицо Яна, как и полагается, выражало озабоченность и сочувствие, но Эрика могла поклясться, что заметила легкую улыбку в уголках его рта, когда он выходил из комнаты.
«Μακριά από γεράματα. Κάθε χρόνος που περνάει με κάνει να πιστεύω ότι η παλιά συνήθεια να πέφτουν από έναν ψηλό βράχο για να μη γίνονται βάρος στην οικογένεια ακούγεται όλο και πιο ελκυστική.	— Не старей, с каждым прожитым годом идея эттестюпа выглядит все более привлекательной.
Η μόνη ελπίδα είναι να πάθει κανείς γεροντική άνοια και να νομίζει ότι είναι ακόμη είκοσι χρονών. Θα ήταν ωραία να ξαναζούσα αυτή την ηλικία».	В противном случае можно лишь надеяться одряхлеть настолько, чтобы впасть в старческий маразм и вообразить, что тебе опять двадцать лет. Но разве не здорово начать жизнь заново?
Η Νέλι χαμογέλασε με πίκρα. Δεν ήταν και το πιο ευχάριστο θέμα συζήτησης. Η Ερίκα μουρμούρισε κάτι προς απάντηση και μετά άλλαξε θέμα.	Нелли горько усмехнулась. Это был далеко не самый приятный предмет для беседы. Эрика что-то пробормотала в ответ и поменяла тему разговора:
«Πάντως, πρέπει να είναι παρήγορο να έχεις έναν γιο που συνεχίζει να διευθύνει την οικογενειακή επιχείρηση.	— Но, должно быть, во всяком случае утешает, что у тебя есть сын, который продолжает дело и управляет семейным предприятием.
Απ' ό,τι ξέρω, ο Γιαν και η γυναίκα του μένουν εδώ, μαζί σου».	Насколько я понимаю, Ян и его жена живут с тобой?
«Παρήγορο. Ναι, ίσως και να 'ναι».	— Утешение? Да, может быть.
Η Νέλι έριξε μια σύντομη ματιά στις φωτογραφίες στο κούτελο του τζακιού. Δεν είπε τίποτε άλλο, και η Ερίκα δεν τόλμησε να ρωτήσει κι άλλα.	Нелли бросила короткий взгляд на фотографии над камином. Она ничего не сказала, а Эрика не осмелилась спрашивать.
«Αρκετά με τα δικά μου τώρα. Γράφεις κανένα καινούργιο βιβλίο; Πρέπει να ομολογήσω ότι λάτρεψα το προηγούμενο, αυτό για την Κάριν Μπόγιε. Κάνεις τα πρόσωπα να φαίνονται	— Да что мы все время про меня да про меня. Ты пишешь какую-нибудь книгу? Должна сказать, мне очень понравилась твоя четвертая, про Карин Буйе. Персонажи

πολύ ζωντανά κατά κάποιον τρόπο. Πώς γίνεται και γράφεις μόνο για γυναίκες;»	у тебя выходят совсем как живые. А как получилось, что ты пишешь только о женщинах?
«Μάλλον έγινε εντελώς τυχαία στην αρχή, θα έλεγα. Έγραφα την πτυχιακή μου στο πανεπιστήμιο για διάσημες γυναίκες συγγραφείς της Σουηδίας και γοητεύτηκα τόσο πολύ που θέλησα να μάθω περισσότερα για το ποιες ήταν και πώς ήταν σαν άτομα.	— Ну, как-то так сложилось с самого начала. Это скорее случайность, мне кажется. Я писала дипломную работу в университете о знаменитых шведских писательницах и была настолько очарована, что почувствовала необходимость разузнать о них побольше: какими они были людьми.
Ξεκίνησα, όπως θα γνωρίζεις, με την Άννα Μαρία Λενγκρέν, επειδή γι' αυτή ήξερα πολύ λιγότερα, και μετά συνέχισα λόγω κεκτημένης ταχύτητας.	Я начала, как ты знаешь, с Анны Марии Леннгрен, потому что о ней я знала меньше всего. А потом все как-то так удачно пошло.
Τώρα γράφω για τη Σέλμα Λάγκερλεφ, και υπάρχουν αρκετές ενδιαφέρουσες οπτικές γωνίες επί του θέματος».	А сейчас я пишу о Сельме Лагерлёф, и вырисовываются довольно интересные повороты.
«Δεν σκέφτηκες ποτέ να γράψεις κάτι, πώς να το πω. μη βιογραφικό; Έχεις μια τέτοια ροή στον λόγο που σε κάνει πολύ ενδιαφέρουσα και ως πιθανή μυθιστοριογράφο».	— А ты никогда не подумывала о том, чтобы написать, как это сказать, что-нибудь небиографическое? У тебя такой легкий стиль, может быть, тебе стоит попробовать себя в художественной литературе?
«Και βέβαια έχω κάνει μερικές σκέψεις προς αυτή την κατεύθυνση, σίγουρα». Η Ερίκα προσπάθησε να μην επιτρέψει να φανούν οι ενοχές της.	— Конечно, у меня есть мысли по этому поводу. — Эрика старалась скрыть смущение.
«Μέχρι στιγμής όμως έχω τα χέρια γεμάτα με τη δουλειά για τη Σέλμα. Έπειτα από αυτό θα δούμε τι μπορεί να κάνω».	— Но сейчас я полностью погружена в проект о Сельме Лагерлёф, а там посмотрим, что будет.
Κοίταξε το ρολόι. «Μια και μιλάμε για γράψιμο, θα πρέπει τώρα να σε ευχαριστήσω, κατ' αρχάς, για την πρόσκληση.	— Она посмотрела на часы. — Кстати, о писательстве. Я должна, к сожалению, сейчас попрощаться.
Ακόμα κι αν δεν έχουμε στο επάγγελμά μας την υποχρέωση να χτυπάμε κάρτα, έχουμε ωστόσο την υποχρέωση της πειθαρχίας, και τώρα πρέπει να πάω στο σπίτι και να γράψω το ημερήσιο κομμάτι. Επίσης, σε ευχαριστώ για το τσάι. και για τα υπέροχα καναπεδάκια».	Хотя при моей работе у меня и нет табельных часов, но она требует дисциплины, и мне пора домой — писать ежедневную норму. Спасибо огромное за чай и вкусные канапе.
«Α, δεν ήταν τίποτα. Ήταν πολύ ευχάριστο που με επισκέφθηκες».	— Какие пустяки. Мне было так приятно, что ты пришла.

Η Νέλι σηκώθηκε με χάρη από τον καναπέ. Τώρα δεν έβλεπες κανένα από τα προβλήματα της ηλικίας.	— Нелли грациозно поднялась с софы. Теперь не было видно ни малейших следов старческих болячек.
«Θα σε συνοδέψω μέχρι έξω. Μια φορά κι έναν καιρό, αυτό το έκανε η Βέρα, που φρόντιζε γενικώς το σπίτι, αλλά οι καιροί αλλάζουν. Δεν είναι πλέον του συρμού οι υπηρέτριες, και λίγοι έχουν εξάλλου τέτοια οικονομική δυνατότητα τώρα.	— Я провожу тебя. Раньше это сделала бы наша экономка Вера, но времена меняются. Экономки больше не в моде, и мало кто может себе это позволить.
Θα την κρατούσα, που λες, δυνατότητα οικονομική έχω, αλλά ο Γιαν αρνείται. Δεν θέλει, λέει, να έχει ξένο άνθρωπο μέσα στο σπίτι.	Конечно, я бы охотно оставила ее, у нас есть возможность, но Ян был против. «Я не хочу чужих людей в доме», — сказал он.
Αλλά το να έρχεται μία φορά την εβδομάδα και να καθαρίζει δεν τον πειράζει, καθόλου δεν τον πειράζει. Τι να πεις; Δεν είναι πάντα εύκολο να καταλάβει κανείς εσάς τους νέους».	Но по крайней мере раз в неделю она приходит сюда прибираться. Да, иногда совсем не просто понять молодых.
Είχαν προφανώς φτάσει σε ένα άλλο επίπεδο γνωριμίας τώρα, διότι, όταν η Ερίκα άπλωσε το χέρι να τη χαιρετήσει, η Νέλι το αγνόησε και τη φίλησε σταυρωτά στον αέρα. Η Ερίκα ήξερε τώρα πια από ποια πλευρά άρχιζαν τα φιλιά. Είχε αρχίσει να νιώθει ότι χειριζόταν λίγο καλύτερα τους εκλεπτυσμένους τρόπους και ότι είχε αποκτήσει κάποια εξοικείωση με τα μεγάλα σαλόνια.	Определенно их знакомство перешло в другую стадию, потому что, когда Эрика протянула на прощание руку, Нелли проигнорировала ее, а вместо этого расцеловала в обе щеки. Эрика инстинктивно поняла, какую щеку надо подставлять первой, и почувствовала себя почти что светской дамой: ее уже начали принимать в лучших домах.
Π Ερίκα έφυγε βιαστικά για το σπίτι. Δεν είχε θελήσει να αποκαλύψει στη Νέλι τον πραγματικό λόγο για τον οποίο έπρεπε να φύγει. Κοίταξε το ρολόι της. Δύο παρά είκοσι.	Эрика торопилась домой; она не захотела сказать Нелли действительную причину, но которой ей необходимо было уйти. Она посмотрела на часы. Без двадцати два.
Στις δύο η ώρα θα ερχόταν στο σπίτι ένας μεσίτης για να το δει ενόψει μιας πώλησης. Η Ερίκα έτριζε τα δόντια της στη σκέψη ότι κάποιος θα ερχόταν και θα άρχιζε να σκαλίζει και ν' αλωνίζει εκεί μέσα, αλλά δεν μπορούσε να κάνει περισσότερα πέρα από το να αφήσει τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους.	В два часа должен был приехать маклер осматривать дом перед продажей. Эрика стиснула зубы при мысли о том, что кто-то будет ходить по дому и шарить везде. Но ей не оставалось ничего другого, как предоставить событиям идти своим чередом.
Είχε αφήσει το αμάξι στο σπίτι και άνοιξε το βήμα της για να προλάβει να είναι εκεί στην ώρα της.	Она оставила машину дома и поэтому прибавила шагу, чтобы успеть вовремя.
Αν και, από την άλλη μεριά, θα μπορούσε κι εκείνος να περιμένει λίγο, σκέφτηκε και μείωσε κάπως τον ρυθμό του περπατήματος	«Хотя с таким же успехом он может немного и подождать», — подумала Эрика и опять пошла помедленнее. Почему она

της. Γιατί να βιαστεί;	должна торопиться?
Πέρασαν από το μυαλό της πιο ευχάριστες σκέψεις. Το σαββατιάτικο δείπνο στο σπίτι του Πάτρικ είχε ξεπεράσει κατά πολύ τις προσδοκίες της. Πάντα τον έβλεπε σαν ένα ευχάριστο αλλά ελαφρώς ενοχλητικό αδερφάκι, παρόλο που στην πραγματικότητα είχαν την ίδια ηλικία.	Ей как-то само собой подумалось о более приятных вещах. Ужин в пятницу, дома у Патрика, превзошел все ее ожидания. Эрика всегда воспринимала его как славного, но немного прилипчивого младшего брата, хотя на самом деле они были ровесниками.
Μάλλον περίμενε ότι ο Πάτρικ θα ήταν το ίδιο εκνευριστικό αγόρι. Αντί γι' αυτό, είχε συναντήσει έναν ώριμο και θερμό άντρα με χιούμορ. Δεν ήταν απλώς και μόνο αποδεκτός, αναγκάστηκε να παραδεχτεί.	И она по-прежнему считала, что встретит того же надоедливого мальчишку. Вместо этого перед ней оказался мужественный, сердечный мужчина с чувством юмора и далеко недурной внешности, что она должна была признать.
Αναρωτήθηκε πόσο σύντομα θα ήταν πρέπον να τον καλέσει κι αυτή για φαγητό. Όχι τίποτε άλλο, απλώς για να του το ανταποδώσει δηλαδή.	Эрика размышляла, насколько скоро, в соответствии с приличиями, она могла бы пригласить его домой на ужин.
Η τελευταία ανηφόρα προς το κάμπινγκ του Σέλβικ έδειχνε τόσο ύπουλα εύκολη, αλλά είχε μεγάλο μήκος και δυσκολία στο ανέβασμα.	Последний подъем на холм к кемпингу Сельвика казался обманчиво коротким, но на самом деле был очень длинным.
Ήταν πολύ λαχανιασμένη όταν έστριψε δεξιά για να διανύσει και την τελευταία μικρή ανηφόρα που οδηγούσε στο σπίτι. Όταν έφτασε στην κορφή, σταμάτησε απότομα.	Эрика тяжело дышала, когда повернула направо и стала подниматься к дому. Забравшись на вершину, она остановилась.
Μια μεγάλη Mercedes ήταν παρκαρισμένη έξω από το σπίτι, και η Ερίκα ήξερε πολύ καλά ποιος ήταν ο ιδιοκτήτης της. Δεν περίμενε αυτή η μέρα να είναι πιο κουραστική απ' όσο ήδη ήταν. Είχε κάνει λάθος.	Перед домом стоял большой «мерседес». Эрика прекрасно знала, кто является его владельцем. Она не думала, что за сегодняшний напряженный день может случиться что-то еще. Но она ошибалась.
«Γεια σου, Ερίκα».	— Привет, Эрика.
Ο Λούκας στεκόταν ακουμπισμένος στην εξώπορτα με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.	У двери стоял Лукас, скрестив руки на груди.
«Τι κάνεις εδώ;»	— Что ты здесь делаешь?
«Έτσι υποδέχεται ο κόσμος τον γαμπρό του;»	— Разве так встречают зятя?
Τα σουηδικά του είχαν μια ξενική προφορά, αλλά από γραμματική ήταν άψογα.	Он говорил с небольшим акцентом, но грамматически безупречно.
Ο Λούκας άνοιξε κοροϊδευτικά τα χέρια του	Лукас расставил руки, как будто собираясь

δήθεν για να δεχτεί ένα αγκάλιασμα.	ее обнять.
Η Ερίκα αγνόησε τη χειρονομία και είδε στην έκφρασή του ότι δεν περίμενε και κάτι άλλο. Δεν είχε κάνει ποτέ το λάθος να υποτιμήσει τον Λούκας. Γι' αυτό πρόσεχε πάντα πολύ όταν τον είχε μπροστά της.	Эрика проигнорировала этот жест и посмотрела на Лукаса так, словно увидела то, что и ожидала увидеть. Она никогда не позволяла себе ошибаться и недооценивать Лукаса, поэтому в его присутствии всегда вела себя очень осмотрительно и осторожно.
Θα προτιμούσε, ωστόσο, να πάει κοντά του και να χαστουκίσει τη χαμογελαστή φάτσα του, αλλά ήξερε ότι έτσι θα μπορούσε να ξεκινήσει κάτι του οποίου τη συνέχεια δεν θα ήθελε να δει.	Больше всего на свете ей хотелось подойти и хорошенько треснуть его по наглой физиономии, но она знала, что в итоге это выйдет ей таким боком, что потом придется об этом сильно пожалеть.
«Σου έκανα μια ερώτηση. Απάντησέ μου: Τι κάνεις εδώ;» «Αν δεν κάνω λάθος, πρέπει να είναι. χμ. ακριβώς το ένα τέταρτο από αυτό εδώ δικό μου».	— Ответь на мой вопрос: что ты здесь делаешь? — Если я правильно понимаю, хм… ну… чтобы быть точным, четвертая часть этого моя.
Έδειξε με το χέρι του το σπίτι, αλλά με τη χειρονομία αυτή θα μπορούσε να εννοεί και τον κόσμο ολάκερο· τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση είχε.	Он махнул рукой в сторону дома, но с таким же успехом он мог показать и на весь мир, настолько велико было его самомнение.
«Το μισό είναι δικό μου και το άλλο μισό της Άννας. Εσύ δεν έχεις καμία σχέση με αυτό το σπίτι».	— Половина моя и половина Анны. Ты ничего общего не имеешь с этим домом.
«Ίσως να μην είσαι τόσο ειδική στον νόμο περί κοινοκτημοσύνης, μια που δεν έχεις βρει κάποιον αρκετά ανόητο που θα ήθελε να ζήσει μαζί σου, αλλά σύμφωνα με τον νόμο αυτό είναι σωστό και δίκαιο, όπως καταλαβαίνεις, να μοιράζονται οι σύζυγοι τα πάντα. Ακόμα και την ιδιοκτησία ενός παραθαλάσσιου σπιτιού».	— Ты, наверное, не очень-то хорошо разбираешься в юридических правах супругов, и это понятно, если принять во внимание, что тебе до сих пор не удалось найти кого-нибудь. Я имею в виду — кого-нибудь настолько трехнутого, чтобы он захотел связаться с тобой. Но, видишь ли — и это ясно и определенно, — настоящие супруги делят все, включая и дом у моря, пополам.
Η Ερίκα ήξερε πολύ καλά ότι έτσι είχαν τα πράγματα. Έριξε για μια στιγμή το φταίξιμο στους γονείς της, που δεν είχαν προνοήσει να γράψουν το σπίτι ως αποκλειστική ιδιοκτησία των θυγατέρων τους.	Эрика понимала очень хорошо, что дело обстояло так на самом деле. Она недобрым словом помянула родителей, которые оказались не настолько прозорливыми, чтобы завещать дом своим дочерям как неделимое имущество.
Ήξεραν κι εκείνοι τι τύπος ανθρώπου ήταν ο Λούκας, αλλά δεν υπολόγιζαν ότι είχαν τόσο λίγη ζωή ακόμα.	Они хорошо знали, что за типчик был Лукас, но никак не рассчитывали на то, что у них осталось так мало времени.

Σε κανέναν δεν αρέσει να του θυμίζουν ότι θα πεθάνει, και, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι, το πήγαιναν από αναβολή σε αναβολή.	Никто не любит вспоминать о том, что смертен, и, как многие другие, они не хотели думать об этом.
Επέλεξε, λοιπόν, να μην αφήσει το ευτελές σχόλιό του για την οικογενειακή της κατάσταση να λειτουργήσει σαν δόλωμα.	У нее не было ни малейшего желания продолжать слушать унизительные комментарии Лукаса по поводу ее семейного положения.
Καλύτερα να έμενε στο ράφι σε όλη της τη ζωή παρά να έκανε το λάθος να παντρευτεί κάποιον σαν τον Λούκας.	Лучше она всю оставшуюся жизнь будет сидеть на битом стекле, чем сделает такую ошибку и выйдет замуж за кого-нибудь вроде Лукаса.
Εκείνος συνέχισε:	Он продолжил:
«Ήθελα να είμαι κι εγώ εδώ όταν θα ερχόταν ο μεσίτης. Δεν είναι κακό να μάθει κανείς πόσο αξίζει. Άλλωστε, θέλουμε να γίνουν όλα σωστά, έτσι δεν είναι;».	— Я всего лишь хотел присутствовать здесь, когда приедет маклер. Никогда не вредно проконтролировать самому. Мы ведь хотим, чтобы все прошло правильно, или как?
Χαμογέλασε ξανά μ' εκείνο το διαβολικό χαμόγελο. Η Ερίκα ξεκλείδωσε την πόρτα και τον παραμέρισε για να μπει μέσα.	И он опять улыбнулся своей инфернальной улыбкой. Эрика открыла дверь и протиснулась впереди него.
Ο μεσίτης είχε αργήσει, αλλά τώρα ήλπιζε να εμφανιστεί όσο πιο γρήγορα γινόταν. Δεν της άρεσε η ιδέα να είναι μόνη με τον Λούκας.	Маклер запаздывал, но она надеялась, что он скоро появится: ее совершенно не радовала перспектива находиться наедине с Лукасом.
Εκείνος την ακολούθησε μέσα στο σπίτι. Η Ερίκα κρέμασε το πανωφόρι της και άρχισε να ανακατεύεται με διάφορα στην κουζίνα.	Он вошел в дом следом за ней. Эрика сняла куртку и начала копошиться на кухне.
Ο μόνος τρόπος να τον αντιμετωπίσει ήταν να τον αγνοήσει.	Единственная линия поведения, которой она могла придерживаться в отношении Лукаса, — это игнорировать его.
Τον άκουγε να τριγυρίζει μέσα στο σπίτι, να ελέγχει. Πρέπει να ήταν μόλις η τρίτη ή η τέταρτη φορά που βρισκόταν εκεί.	Она слышала, что он ходит по дому, как инспектор. Он был здесь всего лишь в третий или четвертый раз.
Η ομορφιά της απλότητας δεν ανήκε σε αυτά που εκτιμούσε ο Λούκας και ποτέ δεν είχε δείξει μεγάλο ενδιαφέρον για την οικογένεια της Άννας.	Красота и простота не были предметом восхищения Лукаса, и он никогда не выказывал большого интереса к встречам с семьей Анны.
Ο πατέρας δεν άντεχε τον γαμπρό του, και τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Όταν έρχονταν η Άννα και τα παιδιά να τους δουν, έρχονταν	Отец на дух не переносил своего зятя, и эти чувства были взаимны. Когда Анна и дети приезжали, то они обычно приезжали одни.

μόνοι τους.	
Δεν της άρεσε ο τρόπος που ο Λούκας τριγύριζε και άγγιζε διάφορα πράγματα στα δωμάτια — ο τρόπος με τον οποίο άγγιζε τα έπιπλα και τα διακοσμητικά αντικείμενα.	Эрике не нравилось, что Лукас расхаживает по дому и трогает вещи в комнатах, то, что он двигает мебель и безделушки.
Η Ερίκα έπνιξε μια παρόρμηση να αρχίσει να τον ακολουθεί με ένα ξεσκονόπανο και να καθαρίζει όσα πράγματα άγγιζε.	Эрика с трудом подавила в себе желание идти за ним следом с тряпкой и вытирать все, чего он касается.
Φοβερά ανακουφισμένη, είδε έναν γκριζομάλλη άντρα σε ένα μεγάλο Volvo να στρίβει στην ανηφόρα.	Она вздохнула с облегчением, увидев, что в ворота заезжает «вольво», за рулем которого сидит седой мужчина.
Έσπευσε να του ανοίξει την πόρτα. Μετά, μπήκε στο γραφείο της και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Δεν ήθελε να βλέπει όταν εκείνος θα τριγύριζε και θα επιθεωρούσε το σπίτι των παιδικών της χρόνων. Δεν ήθελε να βλέπει όταν θα υπολόγιζε την αξία του σε χρυσό. Ή, έστω, σε τιμή ανά τετραγωνικό.	Она поторопилась впустить маклера, а потом пошла в свой кабинет и закрыла дверь. Ей не хотелось видеть, как он будет ходить и рассматривать дом ее детства, оценивая, на сколько он потянет в звонкой монете.
Ο υπολογιστής ήταν ήδη ανοιχτός και στην οθόνη την περίμενε το κείμενο που έπρεπε να δουλέψει.	Компьютер был уже включен и готов к работе.
Σηκώθηκε κι αυτή νωρίς μια φορά, έτσι γι' αλλαγή, και πρόλαβε να κάνει αρκετά. Το πρωί είχε γράψει τέσσερις σελίδες από το προσχέδιο του βιβλίου για την Άλεξ και τώρα το είχε πιάσει από την αρχή και το διάβαζε.	Для разнообразия Эрика сегодня встала рано и успела довольно много сделать. Утром она набросала четыре страницы и теперь перечитывала и правила текст.
Είχε ακόμη ένα σωρό προβλήματα με τη μορφή που θα έπαιρνε το βιβλίο.	Перед ней по-прежнему стояла большая проблема с формой изложения книги.
Διότι, όταν στην αρχή νόμιζε πως ο θάνατος της Άλεξ ήταν αυτοκτονία, σκέφτηκε να γράψει ένα βιβλίο που θα στόχευε ν' απαντήσει στην ερώτηση «γιατί» και θα είχε πιο πολύ βιογραφικό χαρακτήρα.	Вначале, когда Эрика считала смерть Алекс самоубийством, она думала написать книгу, главной целью которой был бы ответ на вопрос «почему», и книга, по-видимому, получилась бы скорее документальной.
Τώρα, το υλικό της άρχιζε να παίρνει όλο και περισσότερο τη μορφή ενός αστυνομικού μυθιστορήματος, ένα είδος το οποίο δεν της είχε τραβήξει ποτέ το ενδιαφέρον.	А сейчас материал все больше и больше принимал форму детектива — жанра, в котором Эрика себя совершенно не представляла.
Αυτό που την ενδιέφερε περισσότερο ήταν οι άνθρωποι — οι σχέσεις τους και τα ψυχολογικά τους κίνητρα. Πίστευε, εξάλλου, ότι αυτό δεν το λάβαιναν υπόψη τους τα	Ее интересовали люди, их взаимоотношения, психологическая мотивация, а в основе большинства детективов, как она считала, упор главным

περισσότερα αστυνομικά μυθιστορήματα κι ότι, αντιθέτως, πρόσφεραν απλόχερα αιματηρούς φόνους και ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Αποδοκίμαζε με τρόπο έντονο όλα τα κλισέ που χρησιμοποιούνταν και ένιωθε ότι ήθελε να γράψει κάτι που θα ήταν γνήσιο. Κάτι που θα προσπαθούσε να περιγράψει γιατί κάποιος μπορούσε να πράξει το χειρότερο απ' όλα τα αμαρτήματα, δηλαδή ν' αφαιρέσει τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου.	образом делался на кровавые убийства и «струйки холодного пота, стекающие по спинам». Она на дух не переваривала все эти клише и твердо знала, что хочет написать что-то совсем другое, проанализировать, как человек может отважиться на худший из грехов и отнять чужую жизнь.
Μέχρι τώρα είχε καταγράψει τα πάντα με χρονολογική σειρά, αναπαράγοντας λέξη προς λέξη όσα της είχαν πει, τα είχε διανθίσει με τις δικές της παρατηρήσεις και τα δικά της συμπεράσματα.	Так что она описывала все в хронологическом порядке, точно излагая все, что увидела и услышала, перемежая собственными впечатлениями и выводами.
Θα έπρεπε να χτενίσει κάπως αυτό το υλικό. Να το ελέγξει με αυστηρότερα κριτήρια, για να έρθει όσο πιο κοντά γινόταν στην αλήθεια. Το πώς θα αντιδρούσαν οι άνθρωποι γύρω από την Άλεξ ήταν κάτι που δεν ήθελε να το σκεφτεί ακόμη.	Ей было необходимо разобраться в материале, раскрыть его так, чтобы подойти к фактам настолько близко, насколько только возможно. О том, как на это отреагируют родственники Алекс, Эрика не хотела думать.
Μετάνιωσε που δεν τα είχε πει όλα στον Πάτρικ για την επίσκεψή της στο σπίτι που πέθανε η Άλεξ.	Она сожалела, что не все рассказала Патрику о своей поездке в дом Алекс.
Έπρεπε να του είχε πει για τον μυστηριώδη νυχτερινό επισκέπτη και για τον πίνακα που είχε βρει κρυμμένο στην γκαρνταρόμπα. Για την αίσθηση που είχε ότι υπήρχε κάτι στο δωμάτιο που έλειπε όταν εκείνος έφυγε.	Все-таки следовало упомянуть о таинственном визитере и о картине, которую она нашла в гардеробе, а также о том, что после посещения неизвестного из комнаты явно что-то пропало.
Δεν μπορούσε, βέβαια, να του τηλεφωνήσει τώρα, εκ των υστέρων, και να ομολογήσει πως είχε κι άλλα να του πει, αλλά, αν έβρισκε την κατάλληλη ευκαιρία, θα του έλεγε και τα υπόλοιπα, κι αυτό ήταν μια υπόσχεση προς τον ίδιο της τον εαυτό.	Она просто не могла позвонить Патрику и задним числом признаться, что ей есть что еще сказать. Но при подходящем случае она обязательно выложит ему остальное. Эрика поклялась себе в этом.
Άκουγε τον Λούκας και τον μεσίτη που τριγύριζαν μέσα στο σπίτι. Μάλλον ο μεσίτης θα την είχε περάσει για άτομο με παραξενιές.	Она слышала, как Лукас и маклер ходят по дому. Он, должно быть, подумал, что она ведет себя очень невоспитанно:
Ούτε που τον χαιρέτησε και αμέσως βιάστηκε να κλειστεί στο δωμάτιό της. Ο μεσίτης δεν έφταιγε σε τίποτα για την κατάσταση που αντιμετώπιζε τώρα η Ερίκα, οπότε αποφάσισε να σφίξει τα δόντια και να του δώσει ένα δείγμα της καλής ανατροφής που, ούτως ή άλλως, είχε.	едва поздоровалась, тут же ушла и закрылась у себя. Он совершенно не был виноват в ситуации, в которой оказалась Эрика, и она решила заставить себя проявить вежливость и хорошее воспитание, несмотря ни на что.

Όταν πήγε στο σαλόνι, ο Λούκας εκθείαζε με γλαφυρότατο ύφος και καταιγισμό επιθέτων το υπέροχο φως που έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα με τα κατακόρυφα πέτρινα χωρίσματα.	Когда она вошла в гостиную, Лукас старался изо всех сил, велеречиво расписывая, как чудесно расположены окна и как много света попадает в дом.
Περίεργο, η Ερίκα δεν ήξερε ότι τα πλάσματα που σέρνονταν κάτω από πέτρες εκτιμούσαν το φως το ήλιου. Φαντάστηκε τον Λούκας σαν ένα μεγάλο και γυαλιστερό σκαθάρι και ευχήθηκε να μπορούσε να τον αφανίσει από τη ζωή με ένα απλό πάτημα με το τακούνι της μπότας της.	Эрика никогда и не подозревала, что разная пакость, которая живет под камнями, наслаждается солнечным светом. Ей очень легко было представить Лукаса в виде жука, и у нее появилось огромное желание раз и навсегда выкинуть его из своей жизни, просто наступив на него каблуком.
«Συγχωρήστε με για την αγένειά μου προ ολίγου. Έπρεπε να φροντίσω κάποια πράγματα που δεν σήκωναν αναβολή». Η Ερίκα χαμογέλασε πλατιά και άπλωσε το χέρι της προς τον μεσίτη, ο οποίος συστήθηκε ως Σελ Εκ.	— Извините, я не хотела показаться невежливой, мне просто кое-что надо было срочно сделать. Эрика широко улыбнулась и протянула руку маклеру, который представился как Кьель Эк.
Τη διαβεβαίωσε ότι δεν την είχε παρεξηγήσει καθόλου.	Он поспешил заверить ее, что, мол, ничего страшного и он все понял совершенно правильно.
Η πώληση ενός σπιτιού ήταν ένα πολύ προσωπικό θέμα, και αν η κυρία ήξερε τι είχαν δει τα μάτια του.	Продавать дом — дело очень личное, и она даже не представляет, что он мог бы рассказать по этому поводу…
Η Ερίκα χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά και επέτρεψε στον εαυτό της ένα μικρό χαριτωμένο πετάρισμα με τα βλέφαρα.	Эрика улыбнулась еще шире и позволила себе кокетливо похлопать глазами.
Ο Λούκας την κοιτούσε γεμάτος καχυποψία. Εκείνη τον αγνόησε.	Лукас подозрительно смотрел на нее, но Эрика его игнорировала.
«Ναι, αλλά αφήστε με εμένα, απλώς σας καθυστερώ. Μέχρι πού φτάσατε, αλήθεια;»	— Извините, что прерываю, но сколько вы уже посмотрели?
«Ο γαμπρός σας μόλις μου έλεγε για το πόσο όμορφο είναι το καθιστικό. Και πρέπει να πω ότι είναι όντως φτιαγμένο με γούστο. Και πολύ όμορφο με το φως που μπαίνει από τα παράθυρα».	— Ваш зять только что показывал мне вашу прекрасную гостиную. Все обустроено с большим вкусом, должен сказать. Очень красивая комната, и освещение замечательное.
«Είναι αναμφισβήτητα υπέροχο. Αν δεν είχε αυτό το ρεύμα.»	— Да, вообще-то ничего. Жалко только, что сквозняк.
«Το ρεύμα; Ποιο ρεύμα;»	— Сквозняк?
«Να, ξέρετε, τα παράθυρα δεν διαθέτουν, δυστυχώς, καλή μόνωση, οπότε, όταν φυσάει,	— Да, к сожалению. В окне щели, так что при малейшем ветерке приходится

έστω και λίγο, πρέπει να κυκλοφορεί κανείς με τσουράπια για να μην κρυώνει. Αλλά αυτό είναι κάτι που γίνεται. Μια αλλαγή στα παράθυρα και όλα θα είναι εντάξει».	натягивать на себя все теплое, что есть в доме. Но это ничего, потому что все равно все окна надо менять.
Ο Λούκας την κοιτούσε με βλέμμα μανιακού, αλλά η Ερίκα προσποιούνταν ότι δεν τον έβλεπε.	Лукас выразительно смотрел на Эрику, но она притворилась, что не видит его.
Αντιθέτως, πήρε τον μεσίτη Σελ από το μπράτσο, και αν ο Σελ ήταν σκύλος, τώρα θα κουνούσε ασταμάτητα την ουρά του.	Вместо этого она взяла Кьеля под руку, и если бы он был собачкой, то, наверное, завилял бы хвостом от удовольствия.
«Μέχρι στιγμής έχετε δει μόνο τον επάνω όροφο απ' ό,τι κατάλαβα, οπότε ας συνεχίσουμε με το υπόγειο. Μη δώσετε σημασία στη μούχλα.	— Насколько я понимаю, вы осмотрели верхний этаж? Так что, может быть, стоит теперь пройти в погреб, — только не обращайте внимания на вонь.
Εκτός κι αν είστε αλλεργικός. Αλλιώς, δεν υπάρχει κίνδυνος. Εγώ, λίγο πολύ, εκεί κάτω τη βγάζω όλη τη μέρα και, όπως βλέπετε, δεν έχω πάθει τίποτα.	Если у вас нет аллергии, то, в общем-то, ничего страшного. Я практически живу там внизу, и ничего плохого со мной не произошло.
Οι γιατροί μού έχουν ξεκαθαρίσει ότι το άσθμα δεν έχει καμία σχέση με τη μούχλα».	Врач говорит, что моя астма с этим совершенно не связана.
Αμέσως μετά, σαν να πρόσθετε το κερασάκι στην τούρτα, ξέσπασε σε έναν παροξυσμό βήχα και διπλώθηκε στα δύο.	И Эрика разразилась ужасным приступом кашля, от которого она чуть ли не согнулась пополам.
Με την άκρη του ματιού της, είδε το πρόσωπο του Λούκας να παίρνει όλο και πιο πορφυρό χρώμα.	Краешком глаза она увидела, что физиономия Лукаса стала красной как помидор.
Ήξερε ότι η μπλόφα της θα αποκαλυπτόταν σε έναν λεπτομερέστερο έλεγχο του σπιτιού, αλλά μέχρι τότε θα είχε αυτή την, έστω μικρή, παρηγοριά ότι μπόρεσε να σπάσει τα νεύρα του Λούκας.	Эрика понимала, что ее блеф, разумеется, будет разоблачен при близком осмотре дома, но, по крайней мере, сейчас она решила хоть немного утешить себя, позлив Лукаса.
Ο μεσίτης Σελ φάνηκε πολύ ανακουφισμένος όταν βγήκε ξανά στον καθαρό αέρα, αφού πρώτα είχε ενημερωθεί για όλα τα πλεονεκτήματα του υπογείου από μια ιδιαίτερα ενθουσιώδη Ερίκα.	Кьель Эк с видимым облегчением вышел из дома на свежий воздух, побывав во всех уголках подвала в сопровождении горящей энтузиазмом Эрики.
Ο Λούκας είχε παραμείνει σιωπηλός και ουδέτερος κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης ξενάγησης. Η Ερίκα αναρωτήθηκε με κάποια ανησυχία μήπως το είχε παρατραβήξει με το μικρό παιδιάστικο αστείο της.	Лукас держался пассивно и молчал в ходе дальнейшего осмотра, и Эрика подумала с некоторым неудовольствием: а не зашла ли она слишком далеко в своей детской выходке?

Διότι κι εκείνος ήξερε ότι ένας ενδελεχής έλεγχος θα αποδείκνυε πως κανένα από τα «μειονεκτήματα» του σπιτιού, τα οποία εκείνη είχε «αποκαλύψει», δεν θα είχαν καμία βάση. Απλώς είχε προσπαθήσει να τον γελοιοποιήσει.	Она прекрасно понимала, что при всем желании довольно сложно найти в доме, который Эрика только что ославила, какие-нибудь недостатки, но она хотела поиздеваться над Лукасом.
Κι αυτό ο Λούκας Μάξγουελ δεν το ανεχόταν με τίποτα. Με μια λανθάνουσα αίσθηση φόβου, η Ερίκα είδε τον μεσίτη να βάζει μπροστά και να απομακρύνεται, κουνώντας φιλικά το χέρι, αφού είχε πρώτα δώσει την υπόσχεση ότι θα τους επισκεπτόταν ένας διπλωματούχος εκτιμητής για να ελέγξει το σπίτι από την κορφή μέχρι τον πάτο.	Это было то, чего Лукас Максвелл совершенно не переносил. С некоторой опаской она смотрела, как маклер отправляется восвояси, радостно кивая, заверив их перед этим, что с ними обязательно свяжется оценщик, который тщательно осмотрит дом от погреба до чердака.
Μπήκε στο χολ πριν από τον Λούκας. Το επόμενο δευτερόλεπτο βρέθηκε κολλημένη στον τοίχο, με το χέρι του Λούκας σε μια βίαιη λαβή γύρω από τον λαιμό της.	Эрика вошла в прихожую, Лукас — следом за ней. Секундой позже Лукас схватил ее за горло и прижал к стене.
Το πρόσωπό του απείχε μόλις κάνα δυο εκατοστά από το δικό της. Η οργή που είδε στο πρόσωπο αυτό την έκανε να καταλάβει, για πρώτη φορά, γιατί ήταν τόσο δύσκολο για την Άννα να ξεφύγει από τη σχέση της με τον Λούκας.	Его физиономия оказалась в нескольких сантиметрах от ее лица. На этот раз она впервые по-настоящему поняла, почему Анне так трудно освободиться от Лукаса.
Αυτό που έβλεπε η Ερίκα ήταν ένας άντρας που δεν επέτρεπε σε τίποτα και σε κανέναν να του σταθεί εμπόδιο στον δρόμο του. Έμεινε, λοιπόν, ακίνητη και φοβόταν να κάνει ακόμα και την παραμικρή κίνηση.	Сейчас Эрика видела перед собой человека, которого не остановит ничто, никакие препятствия, и она замерла, от испуга не в силах даже пошевелиться.
«Αυτό δεν θα το ξανακάνεις ποτέ, το άκουσες; Κανείς δεν με γελοιοποιεί εμένα κατ' αυτό τον τρόπο ατιμώρητα. Να προσέχεις, τ' ακούς, να προσέχεις πολύ!»	— Ты никогда, никогда больше ничего подобного не сделаешь. Слышишь меня? Никто и никогда не насмехался надо мной безнаказанно. Заруби это себе на носу.
Έφτυνε τις λέξεις με τέτοια ορμή που ψέκασε όλο το πρόσωπό της με σάλιο. Εκείνη πίεσε τον εαυτό της να καταπνίξει την παρόρμηση να σκουπίσει τα σάλια του από το πρόσωπό της.	Он буквально выплевывал слова, так что его слюна попадала ей на лицо. Эрика едва удержалась от того, чтобы не вытереть его харкотину.
Επέλεξε να μείνει όπως ήταν, ακίνητη σαν στήλη άλατος, και απλώς μέσα της προσευχόταν να σηκωθεί και να φύγει από εκεί, να εξαφανιστεί από το σπίτι της.	Она стояла не шелохнувшись, как соляной столб, и молила про себя Бога, чтобы Лукас поскорее убрался, исчез из ее дома.
Προς μεγάλη της έκπληξη, εκείνος έκανε αυτό ακριβώς. Πήρε το χέρι του από τον λαιμό της	К ее удивлению, он так и сделал. Он убрал руку с ее горла, повернулся и пошел к

και στράφηκε για να πάει προς την πόρτα.	двери.
Ακριβώς όμως τη στιγμή που ετοιμαζόταν να βγάλει έναν βαθύ στεναγμό ανακούφισης, αυτός γύρισε πάλι πίσω και, με μια δρασκελιά, βρέθηκε ξανά μπροστά της. Πριν προλάβει η Ερίκα ν' αντιδράσει, εκείνος την έπιασε από τα μαλλιά και πίεσε το στόμα του πάνω στο δικό της.	Но Эрика еще не успела вздохнуть, как он опять подскочил к ней и, прежде чем она успела среагировать, сильно схватил ее за волосы и впился ей в губы.
Ο Λούκας έβαλε τη γλώσσα του ανάμεσα στα χείλη της και με το ένα του χέρι έπιασε, πολύ σφιχτά και βίαια, το στήθος της, με αποτέλεσμα η Ερίκα να νιώσει το σκληρό μέρος του σουτιέν της να της κόβει τη σάρκα.	Лукас пропихивал свой язык внутрь и так стиснул ей грудь, что Эрика почувствовала, как бретелька бюстгальтера врезалась в плечо.
Με ένα χαμόγελο, ο Λούκας τής γύρισε την πλάτη για να πάει ξανά προς την πόρτα και μετά εξαφανίστηκε στο χειμωνιάτικο κρύο.	Он отпустил ее и с улыбочкой пошел к двери. На этот раз он действительно вышел.
Η Ερίκα τόλμησε να κινηθεί μόνο όταν τον άκουσε να βάζει μπροστά το αμάξι του και να φεύγει.	Эрика не смогла пошевелиться до тех пор, пока не услышала, как он завел двигатель и уехал.
Με την πλάτη στον τοίχο, άφησε το κορμί της να πέσει σιγά σιγά, μέχρι που βρέθηκε καθισμένη στο πάτωμα, σκουπίζοντας αηδιασμένη το στόμα με την ανάστροφη της παλάμης της.	Она прислонилась к стене и медленно сползла на пол, с омерзением вытирая рот.
Είχε, κατά κάποιον τρόπο, νιώσει το φιλί του πολύ πιο απειλητικό από το παρ' ολίγον στραγγάλισμα και αισθάνθηκε ότι άρχιζε να τρέμει. Έχοντας αγκαλιάσει σφιχτά τα πόδια της, έγειρε το κεφάλι της πάνω στα γόνατά της και έκλαψε. Όχι για τον εαυτό της αλλά για την Άννα.	Поцелуй Лукаса был для Эрики еще ненавистнее, чем то, что он схватил ее за горло, и она почувствовала, как ее начинает трясти. Эрика обхватила колени руками, опустила голову и заплакала, но не из-за себя — из-за Анны.
* * *	* * *
Τα πρωινά της Δευτέρας δεν αποτελούσαν φαινόμενο που συνδεόταν με ευχάριστα συναισθήματα στον κόσμο του Πάτρικ.	Утро понедельника не относилось к особо приятным событиям в жизни Патрика.
Μόνο κατά τις έντεκα άρχιζε να νιώθει σαν άνθρωπος. Ως εκ τούτου, βγήκε απότομα από ένα πραγματικό αποκάρωμα όταν η τεράστια στοίβα χαρτιών προσγειώθηκε με εκκωφαντικό θόρυβο στο τραπέζι του.	Обычно он начинал чувствовать себя человеком не раньше одиннадцати часов, но сегодня его вырвали из привычной утренней дремы самым грубым образом. Толстая папка с бумагами хлопнулась на его письменный стол.

Εκτός από το γεγονός ότι το ξύπνημα παραήταν βίαιο, διπλασιάστηκε και ο σωρός των εγγράφων που συνωστίζονταν πάνω στο γραφείο. Ο Πάτρικ αναστέναξε δυνατά.	Мало того что его бесцеремонно разбудили — когда Патрик увидел, сколько документов в папке, он громко застонал.
Η Άνικα Γιάνσον χαμογέλασε πειραχτικά και ρώτησε με αθώο ύφος:	Анника Янссон раздражающе улыбнулась и невинно спросила:
«Εσύ δεν είπες ότι ήθελες όλα όσα έχουν γραφτεί για την οικογένεια Λόρεντς στο παρελθόν;	— Но разве ты не просил принести тебе все имеющиеся материалы о семье Лоренс?
Εδώ εγώ κάνω μια λαμπρή δουλειά, βρίσκω ακόμα και το παραμικρό γράμμα που γράφτηκε ποτέ γι' αυτούς και τι παίρνω για ανταμοιβή; Έναν ηχηρότατο αναστεναγμό! Γιατί δεν μπορείς να πεις, για παράδειγμα, ότι μου χρωστάς αιώνια ευγνωμοσύνη, ε;».	Я проделала колоссальную работу и собрала до последней буквы все, что о них было написано. И что я получаю вместо благодарности? Какие-то вздохи. А где же твоя якобы вечная благодарность?
Ο Πάτρικ χαμογέλασε.	Патрик улыбнулся:
«Δεν αξίζεις μόνο αιώνια ευγνωμοσύνη, Άνικα. Αν δεν ήσουν ήδη παντρεμένη, θα σε είχα παντρευτεί και θα σε έλουζα καθημερινά με γούνες και διαμάντια.	— Ты не только заслужила мою вечную благодарность, Анника. Если бы ты не была уже замужем, то я обязательно бы женился на тебе, одел в меха и осыпал бриллиантами.
Αλλά μια και μου ραγίζεις την καρδιά επιμένοντας να κρατάς εκείνο τον αγροίκο για άντρα σου, πρέπει να αρκεστείς σε ένα απλό και μικρό ευχαριστώ εκ μέρους μου. Και, φυσικά, έχεις την αιώνια ευγνωμοσύνη μου».	Но из-за того, что ты разбиваешь мне сердце и собираешься продолжать жить с тем прощелыгой, которого выбрала, вместо мехов и бриллиантов тебе достанется только простое спасибо и, ясное дело, моя вечная благодарность.
Προς μεγάλη του χαρά, είδε ότι αυτή τη φορά είχε καταφέρει να την κάνει σχεδόν να κοκκινίσει.	С большим удовольствием Патрик увидел, что на этот раз ему почти удалось заставить Аннику покраснеть.
«Τέλος πάντων, τώρα κάτι έχεις να κάνεις για λίγο καιρό. Αλλά γιατί θέλεις να δεις αυτά που έχουν γραφτεί; Τι σχέση μπορεί να έχουν με τον φόνο στη Φιελμπάκα;»	— Да, теперь тебе будет чем заняться. Но для чего тебе это понадобилось? Какая здесь связь с убийством во Фьельбаке?
«Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω ιδέα. Ας το πούμε απλώς γυναικεία διαίσθηση».	— Понятия не имею, честное слово. Ну, скажем так, назовем это женской интуицией.
Η Άνικα σήκωσε απορημένη τα φρύδια της, αλλά κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να της πει τίποτα περισσότερο. Όμως, ήταν πολύ περίεργη.	Анника вопросительно подняла брови, но решила на этот раз не расспрашивать Патрика, хотя ее и разбирало любопытство.
Όλοι ήξεραν την οικογένεια Λόρεντς, ακόμα	Семью Лоренс знали все до одного и в

και στο Τανουμσχέντε, και αν ήταν μπλεγμένη κατά κάποιον τρόπο σε έναν φόνο, σίγουρα θα γινόταν μεγάλος ντόρος.	Танумсхеде, и, если окажется, что они каким-то образом связаны с убийством, это будет по меньшей мере сенсацией.
Ο Πάτρικ την κοίταξε, καθώς εκείνη έκλεινε πίσω της την πόρτα του γραφείου. Απίστευτα ικανή γυναίκα.	Патрик посмотрел вслед Аннике. Она закрыла дверь. «Необыкновенно умная женщина», — отметил Патрик.
Ευχόταν βαθιά μέσα του ότι η Άνικα θα κατάφερνε ν' αντέξει με τον Μέλμπεργ αφεντικό. Διότι θα ήταν μεγάλη απώλεια για το αστυνομικό τμήμα αν μια μέρα μπούχτιζε κι αποφάσιζε να φύγει.	Он очень надеялся, что Анника вытерпит руководство Мелльберга. В противном случае, если однажды Анника уйдет, это будет большой потерей для полицейского участка.
Πίεσε τον εαυτό του να στρέψει την προσοχή του στον σωρό από τα χαρτιά που είχε τοποθετήσει η Άνικα μπροστά του. Έπειτα από ένα βιαστικό ξεφύλλισμα, μπόρεσε να διαπιστώσει ότι η ανάγνωση του υλικού θα του έπαιρνε όλη τη μέρα. Έγειρε πίσω στην καρέκλα του, ανέβασε τα πόδια του στο γραφείο και πήρε το πρώτο άρθρο.	Патрик заставил себя сосредоточиться на пачке бумаг, которую принесла ему Анника. Он быстро прикинул и констатировал: на то, чтобы прочитать весь материал, у него уйдет остаток дня. Патрик откинулся на спинку стула, положил нога на стол и начал с первой статьи.
Έξι ώρες αργότερα άρχισε να κάνει μασάζ στον πονεμένο αυχένα του. Ένιωσε τα μάτια του να πονούν και να τσούζουν.	Шестью часами позже он массировал усталую шею и чувствовал, как у него режет глаза.
Είχε διαβάσει τα άρθρα με χρονολογική σειρά, αρχίζοντας από τα παλιότερα αποκόμματα. Αυτά που διάβασε ήταν συναρπαστικά.	Патрик прочитал все заметки в хронологическом порядке, начав с самой первой по времени вырезки. Это оказалось захватывающим занятием.
Είχαν γραφτεί πολλά όλ' αυτά τα χρόνια για τον Φάμπιαν Λόρεντς και για τις προόδους του. Ήταν, ως επί το πλείστον, άρθρα θετικά, και για πολύ καιρό η ζωή φαινόταν πως είχε προικίσει τον Φάμπιαν με το καλύτερο χαρτί.	За долгие годы о Фабиане Лоренсе и его семье было написано очень много. Все до единой статьи носили позитивный характер, и складывалось впечатление, что судьба была благосклонна к Фабиану.
Η επιχείρησή του ανέβηκε πολύ ψηλά εκπληκτικά γρήγορα. Ο Φάμπιαν φαινόταν ότι ήταν ένας πολύ χαρισματικός, για να μην πούμε ιδιοφυής, επιχειρηματίας.	Предприятие развивалось неслыханно быстро, потому что Фабиан оказался очень одаренным, если не сказать гениальным, предпринимателем.
Ο γάμος του με τη Νέλι είχε καταγραφεί στις κοσμικές στήλες με τις απαραίτητες φωτογραφίες που έδειχναν το όμορφο ζευγάρι με γαμήλια αμφίεση.	Брак с Нелли Лоренс подробно комментировался в светской хронике, имелись соответствующие фотографии красивой пары в праздничной одежде.
Μετά, άρχισαν να εμφανίζονται οι φωτογραφίες της Νέλι και του γιου της, του Νιλς, στις εφημερίδες.	Потом в газетах стали печатать фотографии Нелли и их сына Нильса.

Η Νέλι πρέπει να ήταν ακούραστη στην ενασχόλησή της με διάφορες φιλανθρωπικές και κοινωνικές εκδηλώσεις, και ο Νιλς, όπως φαινόταν, ήταν πάντα στο πλάι της — συχνά με μια τρομαγμένη έκφραση και με το χέρι κουρνιασμένο, με ασφάλεια, στο χέρι της μητέρας του.	Нелли, должно быть, неустанно трудилась в различных благотворительных обществах и активно участвовала в светской жизни, и везде вместе с нею появлялся Нильс, часто с испуганным выражением лица, крепко держащийся за мамину руку.
Ακόμα και όταν έφτασε στην εφηβεία και έπρεπε να είναι πιο απρόθυμος για επίσημες εμφανίσεις στο πλευρό της μητέρας του, δεν φάνηκε να παρεκκλίνει χιλιοστό από δίπλα της, τώρα πιασμένοι αγκαζέ πια και με μια έκφραση περηφάνιας, η οποία φάνηκε στον Πάτρικ ότι έμοιαζε μάλλον με δικαίωμα ιδιοκτησίας και αποκλειστικότητας.	Даже когда он подрос, стал увереннее и перестал прятаться за маму, на всех снимках его безошибочно можно было найти рядом с ней. Но теперь уже она держалась за его руку с гордым выражением лица, которое Патрик определил для себя как собственническое.
Ο Φάμπιαν σπάνια εμφανιζόταν πλέον και αναφερόταν μόνο όταν επρόκειτο να ανακοινωθεί η είδηση για κάποια μεγάλη συμφωνία επιχειρηματικής φύσης.	Фабиан появлялся все реже и реже, и о нем упоминали лишь в связи с новостью о заключении какой-либо крупной сделки.
Ένα άρθρο ξεχώριζε λίγο από τα υπόλοιπα και κέντρισε το ενδιαφέρον του Πάτρικ. Το εβδομαδιαίο οικογενειακό περιοδικό Άλλερς είχε ένα ολόκληρο ρεπορτάζ για τη Νέλι όταν εκείνη ανέλαβε —στα μέσα της δεκαετίας του ’70— ένα ψυχοπαίδι, ένα αγόρι με «τραγικό οικογενειακό ιστορικό», όπως το περιέγραφε ο δημοσιογράφος του Άλλερς.	Одна заметка несколько отличалась от остальных; она привлекла особое внимание Патрика. Статья была целиком посвящена Нелли, решившей в середине семидесятых взять ребенка, который раньше жил в «семье с трагическим прошлым», как выразился репортер Адлере.
Σε μια φωτογραφία του άρθρου φαινόταν η Νέλι, βαμμένη και ντυμένη του κουτιού, στο υπέρκομψο καθιστικό της, με το χέρι της στους ώμους ενός δωδεκάχρονου παιδιού.	На фотографии Нелли, вся в мехах и до зубов обвешанная драгоценностями, стояла в своей элегантной гостиной, положив руку на плечо мальчика лет десяти с небольшим.
Το αγόρι είχε μια επιθετική και χολωμένη έκφραση στο πρόσωπό του. Όταν τραβήχτηκε η φωτογραφία, έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να τινάξει αποπάνω του το κοκαλιάρικο χέρι της.	У него было упрямое и недовольное выражение лица: казалось, что он сейчас сбросит со своего плеча костлявую руку Нелли.
Ο Νιλς, που ήταν τώρα νεαρός άντρας γύρω στα είκοσι πέντε, στεκόταν πίσω από τη μητέρα του. Ούτε κι αυτός χαμογελούσε.	Нильс, который теперь уже стал молодым человеком двадцати с лишним лет, находился за спиной матери и не проявлял ни малейших признаков радости.
Σοβαρός και ευθυτενής, με σκούρο κοστούμι και μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, φαινόταν να ταιριάζει απόλυτα μ’ εκείνη την κομψή ατμόσφαιρα μέσα στην οποία το νεότερο αγόρι δεν κολλούσε με τίποτα.	Сдержанный и подтянутый, в темном костюме, с зачесанными назад волосами, он полностью соответствовал элегантной атмосфере вокруг, в то время как приемный мальчик выглядел белой вороной.

Το άρθρο ήταν γεμάτο επαίνους για τη θυσία και τη μεγάλη κοινωνική συνεισφορά που είχε κάνει η Νέλι Λόρεντς με το να αναλάβει αυτό το παιδί.	Заметка была полна восхвалений и славословий того большого вклада в жизнь общества, который привнесла Нелли Лоренс, взяв к себе этого ребенка.
Γινόταν κάποια νύξη για το ότι το παιδί είχε ζήσει μια μεγάλη τραγωδία στην παιδική του ηλικία, μια τραυματική εμπειρία, την οποία ο Γιαν —κι εδώ παρέπεμπαν στα δικά της λόγια— την ξεπέρασε με τη βοήθεια της Νέλι. Ήταν απολύτως πεπεισμένη ότι το υγιεινό και στοργικό περιβάλλον που του πρόσφεραν θα μπορούσε να τον κάνει ακέραιο και παραγωγικό άνθρωπο.	В заметке упоминалось, что мальчик пережил в детстве большую трагедию и перенес травму. Далее цитировалась Нелли, сказавшая, что они все вместе попробуют помочь мальчику пережить это, и пообещала, что в гостеприимной и полной любви среде они, безусловно, смогут вырастить из мальчика полноценного и полезного для общества человека.
Ο Πάτρικ έπιασε τον εαυτό του να λυπάται το αγόρι. Όποια αφέλεια! Κάνα χρόνο αργότερα, οι λαμπερές εικόνες των κοινωνικών εκδηλώσεων και των ρεπορτάζ του στιλ	Патрик поймал себя на том, что ему стало жаль этого малого — какая наивность. Несколько лет спустя вместо гламурных фотографий из светской жизни и возбуждающих зависть репортажей типа
«Στα άδυτα της οικογένειας Τάδε» είχαν αντικατασταθεί από μελανότερους τίτλους: «Ο κληρονόμος της οικογένειας Λόρεντς εξαφανίζεται».	«Дома у…» появились мрачные заголовки: «Наследник семьи Лоренс пропал».
Για πολλές εβδομάδες, οι τοπικές εφημερίδες διασάλπιζαν την είδηση και θεωρήθηκε μάλιστα τόσο σημαντική που την έγραψε και η εφημερίδα Γέτεμποργς- Πόστεν.	На протяжении нескольких недель местные газеты во всю трубили об этой новости, и их упорство привело к тому, что материал о Нильсе Лоренсе появился в «Гётеборг постен».
Αυτοί οι κραυγαλέοι τίτλοι συνοδεύονταν από μια πληθώρα βάσιμων, κατά το μάλλον ή ήττον, εικασιών για το τι μπορεί να είχε συμβεί στον νεαρό Λόρεντς.	Под аккомпанемент броских заголовков, которые заранее удобряли мозги читателя, выдвигались всевозможные, иногда более, иногда менее приемлемые догадки и гипотезы насчет того, что случилось с молодым Лоренсом.
Όλα τα πιθανά και απίθανα σενάρια βγήκαν στη δημοσιότητα: Από το ότι είχε καταχραστεί όλη την περιουσία του πατέρα του και τώρα βρισκόταν σε μέρη άγνωστα περνώντας μια ζωή στην πολυτέλεια, μέχρι ότι είχε αυτοκτονήσει επειδή είχε ανακαλύψει ότι δεν ήταν γιος του Φάμπιαν Λόρεντς και ότι ο τελευταίος είχε δηλώσει σαφέστατα ότι δεν επρόκειτο να επιτρέψει σε έναν νόθο να κληρονομήσει την αμύθητη περιουσία του.	Все мыслимые и немыслимые версии вытаскивались на свет божий: что он-де растратил все состояние своего отца, подался за море и теперь там где-то катается как сыр в масле или что он кончил жизнь самоубийством, узнав, что на самом деле он не сын Фабиана Лоренса и состояние, наследником которого он привык себя считать, ему не достанется.

Οι περισσότερες από αυτές τις φήμες δεν γράφτηκαν, βέβαια, με τόσα πολλά λόγια, αλλά αφήνονταν να εννοηθούν, λίγο πολύ, σιωπηρά. Όποιος διέθετε πάντως λίγο μυαλό μπορούσε με ευκολία να τα διαβάσει πίσω από τα γραφόμενα των δημοσιογράφων.	Об этом не говорилось напрямую, но если у читателя имелась капля мозгов, то он легко мог прочесть это между строк.
Ο Πάτρικ έξυσε το κεφάλι του. Δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει πώς θα γινόταν να συσχετίσει μια εξαφάνιση πριν από είκοσι πέντε χρόνια με τη δολοφονία μιας γυναίκας σήμερα, αλλά ένιωθε έντονα μέσα του ότι με κάποιον τρόπο αυτά τα δύο συνδέονταν.	Патрик почесал в затылке. Провалиться ему на этом месте, если он понимал, как связано исчезновение двадцатипятилетней давности с убийством Александры Вийкнер. Но он ясно ощущал, что связь здесь есть.
Έτριψε κουρασμένος τα μάτια του και συνέχισε να ξεφυλλίζει τον σωρό, ο οποίος είχε αρχίσει να φτάνει στο τέλος του.	Он устало потер глаза и продолжил читать бумаги, уже подбираясь к концу.
Έπειτα από λίγο, δίχως καμιά παραπανίσια γνώση για τη μοίρα του Νιλς, το ενδιαφέρον των εφημερίδων είχε αρχίσει να μειώνεται και οι αναφορές στην εξαφάνιση γίνονταν όλο και πιο σπάνιες.	Судя по всему, через какое-то время интерес к судьбе Нильса начал заметно спадать, и о его исчезновении писали все реже и реже.
Ακόμα και η Νέλι εμφανιζόταν όλο και σπανιότερα στις κοσμικές στήλες και τελικά σε όλη τη δεκαετία του ’90 το όνομά της δεν αναφέρθηκε ούτε μία φορά.	Нелли, казалось, на долгие годы полностью выпала из светской жизни, и за все девяностые годы о ней не встретилось ни одного упоминания.
Ο θάνατος του Φάμπιαν το 1978 ανακοινώθηκε με μια μεγάλη νεκρολογία στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν με το σύνηθες πομπώδες ύφος περί στυλοβάτη της κοινωνίας κ.λπ., και αυτή ήταν η τελευταία φορά που αναφέρθηκε το όνομά του.	Смерть Фабиана в 1978 году почтили большим некрологом в «Бохусландце», обычной трескотней и пустыми фразами о роли, которую он сыграл, о большом вкладе в… и так далее. И это было последнее упоминание о нем.
Ο θετός γιος, ο Γιαν, απεναντίας, άρχισε ν’ αναφέρεται όλο και συχνότερα.	Приемный сын Ян начал преуспевать все заметнее.
Μετά την εξαφάνιση του Νιλς, έγινε ο μοναδικός κληρονόμος στην οικογένεια και ανέλαβε, μόλις έγινε είκοσι ενός ετών, το πόστο του γενικού διευθυντή.	После исчезновения Нильса он стал единственным наследником семейного состояния и, как только достиг совершеннолетия, немедленно занял должность исполнительного директора.
Η επιχείρηση συνέχισε να ανθεί οικονομικά με αυτόν στο τιμόνι, και τώρα ήταν αυτός και η σύζυγός του, η Λίζα, που αναφέρονταν όλο και πιο συχνά στις κοσμικές στήλες.	Предприятие продолжало процветать под его руководством, и теперь он и его жена Лиса все чаще появлялись на страницах светской хроники.
Ο Πάτρικ σταμάτησε απότομα. Ένα απόκομμα είχε πέσει στο πάτωμα. Έσκυψε για να το	Патрику пришлось прерваться. Одна из бумаг упала на пол. Он полез под стол,

πιάσει και άρχισε να το διαβάζει με ενδιαφέρον. Το άρθρο είχε γραφτεί πριν από τουλάχιστον είκοσι χρόνια και έδωσε στον Πάτρικ πολλές ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τον Γιαν και τη ζωή του, πριν ο τελευταίος καταλήξει στην οικογένεια Λόρεντς.	поднял ее и начал с интересом читать. Из статьи более чем двадцатилетней давности он почерпнул массу интересного о Яне и его жизни до того, как он оказался в семье Лоренс.
Ανησυχητικές πληροφορίες αλλά ενδιαφέρουσες. Η ζωή πρέπει να άλλαξε γι' αυτόν ριζικά όταν τον ανέλαβε η οικογένεια Λόρεντς. Το ερώτημα τώρα ήταν αν είχε αλλάξει ριζικά και ο Γιαν.	Нерадостная информация, тревожная, но интересная. Должно быть, жизнь Яна радикально изменилась, когда его взяли к себе Лоренсы. Но Патрик задался вопросом: а изменился ли столь же радикально сам Ян?
Ο Πάτρικ συγκέντρωσε αποφασιστικά όλο τον σωρό των αποκομμάτων και τα ίσιωσε χτυπώντας τη μια πλευρά τους στο γραφείο. Τώρα σκεφτόταν πώς έπρεπε να ενεργήσει.	Уверенными движениями Патрик сложил вместе бумаги, подбил края и сделал аккуратную стопку. Теперь ему предстояло решить, в каком направлении действовать.
Μέχρι στιγμής, είχε μόνο τη δική του διαίσθηση —και της Ερίκα, βέβαια— κι αυτό ήταν όλο.	До сих пор у него, в общем-то, ничего не было, кроме интуиции — его и Эрики.
Έγειρε πίσω στην καρέκλα του, έβαλε τα πόδια του στο γραφείο και έφερε τα χέρια του πίσω από τον αυχένα.	Он откинулся на спинку рабочего стула, положил ногу на стол и сложил руки на затылке.
Με τα μάτια κλειστά, προσπάθησε να οργανώσει κάπως τις ανάκατες σκέψεις του, για να μπορέσει να συγκρίνει τη μια εναλλακτική επιλογή με την άλλη.	Патрик закрыл глаза и попытался, отстранясь от внешнего мира, подвести итоги, структурировать свои мысли, чтобы взвесить возможные альтернативы.
Έκανε λάθος όμως που έκλεισε τα μάτια. Από το βράδυ του Σαββάτου και μετά έβλεπε μόνο την Ερίκα μπροστά του.	Но закрывать глаза было ошибкой. После пятничного ужина он видел перед собой только Эрику.
Αναγκάστηκε να ξανανοίξει τα μάτια του. Εστίασε το βλέμμα του στο καταθλιπτικά γκριζοπράσινο μπετόν του τοίχου.	Он заставил себя открыть глаза и попробовал сконцентрироваться, глядя на бетонные стены удручающего зеленого цвета.
Το αστυνομικό τμήμα είχε χτιστεί στις αρχές της δεκαετίας του '70 και είχε, πιθανώς, σχεδιαστεί από κάποιον που ειδικευόταν σε κρατικά ιδρύματα με ιδιαίτερη προτίμηση σε ορθές γωνίες, μπετόν και λερά πράσινα χρώματα.	Здание полиции представляло собой типичное государственное учреждение семидесятых годов, судя по неизбывной любви его создателей к четырехгранности, бетону и грязно-зеленым цветам.
Ο Πάτρικ είχε προσπαθήσει να δώσει μια πινελιά ζωής στο γραφείο του με κάνα δυο	Патрик, желая немного оживить свой кабинет, поставил на окно пару горшков с

γλάστρες στο παράθυρο και μερικές κορνίζες στους τοίχους.	цветами и повесил на стены несколько постеров.
Όταν ήταν παντρεμένος με την Κάριν, πάνω στο γραφείο είχε μια φωτογραφία της και, παρόλο που το έπιπλο είχε ξεσκονιστεί από τότε αναρίθμητες φορές, είχε την εντύπωση ότι ακόμη έβλεπε ένα αποτύπωμα στο σημείο όπου κάποτε είχε την κορνίζα. Με μια κίνηση όλο πείσμα, έβαλε τη μολυβοθήκη πάνω στο σημείο εκείνο και επέστρεψε στις πιθανές επιλογές διαχείρισης του υλικού που είχε μπροστά του.	Раньше на его письменном столе стояла их с Карин свадебная фотография. И хотя он много раз прибирал стол и несчетное число раз вытирал пыль, ему казалось, что он по-прежнему видит след на том месте, где она стояла. Он передвинул туда подставку для ручек и поспешил вернуться к своим мыслям: что делать дальше, принимая во внимание материал, лежащий сейчас перед ним.
Στην πραγματικότητα, υπήρχαν μόνο δύο επιλογές. Η πρώτη ήταν να ακολουθήσει αυτή την άκρη που είχε βρει μόνος του. Αυτό σήμαινε πως έπρεπε να το κάνει στον ελεύθερο χρόνο του, μια που ο Μέλμπεργ πάντα φρόντιζε να του δίνει τέτοιο φόρτο εργασίας ώστε να δουλεύει σαν το γαϊδούρι από το πρωί μέχρι το βράδυ.	На самом деле выбор был невелик, Патрик мог пойти двумя путями. Первый: он будет разбираться в деле один и по собственной инициативе, то есть ему придется заниматься этим во внерабочее время, потому что Мелльберг старался загружать Патрика так, что он целыми днями носился, как загнанная крыса.
Δεν είχε προλάβει να κοιτάξει τα άρθρα στο πλαίσιο του ωραρίου, αλλά το γεγονός ότι το έκανε ούτως ή άλλως είχε σχέση με μια ατίθασα σφοδρή επιθυμία για εξέγερση. Βέβαια, αυτό θα το πλήρωνε δουλεύοντας παραπανίσια σχεδόν όλο το βράδυ.	Конечно, в рабочее время он ни за что бы не успел прочитать статьи, но он сделал это не только из интереса и, как он считал, для пользы дела, — это стало еще и своего рода проявлением мятежного духа. И ему придется заплатить за это, продолжая работать оставшуюся часть вечера.
Δεν είχε καμία διάθεση να σπαταλάει τον ελάχιστο χρόνο του κάνοντας τη δουλειά του Μέλμπεργ, οπότε έπρεπε να δοκιμάσει τη δεύτερη επιλογή.	Но меньше всего ему хотелось тратить немногое имеющееся у него свободное время на выполнение работы Мелльберга. Так что стоило все же попробовать и вариант номер два.
Αν πήγαινε στον Μέλμπεργ και του παρουσίαζε το θέμα με σωστό τρόπο, ίσως κατάφερνε να πάρει την άδεια ώστε να διεξάγει την έρευνα προς αυτή την κατεύθυνση σε ώρα εργασίας.	Если пойти к Мелльбергу и изложить дело под правильным углом, то он, возможно, даст разрешение вести расследование в нужном направлении в рабочее время.
Η ματαιοδοξία του Μέλμπεργ ήταν το πιο αδύνατο σημείο του, κι αν ο Πάτρικ έκανε στο σημείο αυτό κάποιες μαλάξεις με σωστό τρόπο, ίσως να κέρδιζε τη συγκατάθεσή του.	Самой слабой стороной Мелльберга было его тщеславие, и если достаточно грамотно сыграть на этом, то можно получить одобрение начальника.
Καταλάβαινε ότι ο αρχιεπιθεωρητής έβλεπε την υπόθεση «Άλεξ Βίκνερ» σαν σίγουρο εισιτήριο επιστροφής στην αστυνομία του Γέτεμποργ.	Патрик знал, что комиссар считал дело Александры Вийкнер верным билетом обратно в Гётеборг.

Αν και ο Πάτρικ πίστευε, από τις φήμες που είχε ακούσει, ότι ο Μέλμπεργ είχε κάψει όλα τα γεφύρια πίσω του. Ίσως όμως να μπορούσε να το εκμεταλλευτεί αυτό προς όφελος του.	Разумеется, до Патрика доходили многочисленные слухи насчет того, что все мосты за спиной Мелльберга сожжены, так что, возможно, он мог использовать это в своих интересах.
Αν κατάφερνε να φουσκώσει λίγο τη σχέση με την οικογένεια Λόρεντς, αν ίσως άφηνε να εννοηθεί πως είχε πάρει πληροφορίες ότι ο Γιαν ήταν ο πατέρας του παιδιού, ίσως να μπορούσε να φέρει τον Μέλμπεργ εκεί που ήθελε.	Если найти какую-нибудь связь между делом Александры Вийкнер и семьей Лоренс, к примеру сказать о появившейся у него наводке насчет того, что Ян был отцом ребенка, то вполне возможно заполучить Мелльберга на свою сторону.
Αυτό ίσως να μην ήταν και πολύ ηθικό, αλλά το ένιωθε μέχρι το μεδούλι πως μέσα σ' εκείνο τον σωρό που είχε μπροστά του υπήρχε ένα σοβαρό στοιχείο για τον φόνο της Άλεξ.	Конечно, это не совсем этично, но Патрик чувствовал, у него буквально свербело внутри, что дальше в перспективе он обязательно найдет здесь связь со смертью Александры.
Κατέβασε με μία και μοναδική κίνηση τα πόδια του από το τραπέζι και έσπρωξε την καρέκλα τόσο δυνατά που συνέχισε να κυκλάει πάνω στις ρόδες της και χτύπησε στον τοίχο που βρισκόταν πίσω του.	Одним энергичным движением он снял ногу со стола, одновременно откидываясь на стуле так, что тот покатился назад вместе с Патриком и стукнулся о стену.
Ο Πάτρικ πήρε μαζί του όλα τα φωτοαντίγραφα και πήγε στην άλλη άκρη του διαδρόμου, που θύμιζε παλιό γερμανικό καταφύγιο.	Патрик собрал бумаги и пошел в другой конец коридора, больше похожего на бункер.
Για να μην προλάβει ν' αλλάξει γνώμη, χτύπησε δυνατά την πόρτα του Μέλμπεργ και του φάνηκε πως άκουσε ένα «πέρασε μέσα».	Чтобы не успеть пожалеть о своем решении, Патрик энергично постучал в дверь Мелльберга и услышал: «Войдите».
Όπως πάντα, έμεινε έκπληκτος από το γεγονός ότι ένας άνθρωπος που δεν έκανε ποτέ του τίποτα είχε καταφέρει να συγκεντρώσει μπροστά του έναν τέτοιο όγκο εγγράφων. Κάθε ελεύθερη επιφάνεια στο γραφείο του ήταν κατειλημμένη από στοίβες εγγράφων. Στο παράθυρο, σε όλες τις καρέκλες και πάνω απ' όλα στο έπιπλο του γραφείου του υπήρχαν ογκώδεις στοίβες με χαρτιά που μάζευαν σκόνη.	Как всегда, он удивился, как человек, совершенно ничего не делая, умудряется собрать у себя такую кучу бумаг. Кабинет Мелльберга утопал в бумагах: на окне, на всех стульях и в первую очередь на письменном столе — всюду лежали кучки и стопки, собирая пыль.
Η βιβλιοθήκη πίσω από τον αρχιεπιθεωρητή κόντευε να σκάσει από τα πολλά ντοσιέ, και ο Πάτρικ αναρωτήθηκε πόσο καιρό είχαν αυτά τα έγγραφα να δουν το φως της ημέρας.	Полка позади комиссара прогнулась под тяжестью папок-скоросшивателей, и Патрик задал себе вопрос: когда документы в этих скоросшивателях последний раз видели дневной свет?

Ο Μέλμπεργ καθόταν και μιλούσε στο τηλέφωνο, αλλά έκανε νόημα στον Πάτρικ να περάσει.	Мелльберг говорил по телефону, но помахал рукой, показывая, что Патрик может войти.
Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε κατάπληκτος τι μπορεί να συνέβαινε. Ο Μέλμπεργ έλαμπε σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο, και ένα πλατύ χαμόγελο ήταν κολλημένο στο πρόσωπό του.	Патрик изумился: что происходит? Мелльберг сиял, как звезда на рождественской елке, и с его лица не сходила улыбка.
Ευτυχώς που υπάρχουν τα αυτιά και το εμποδίζουν, σκέφτηκε ο Πάτρικ, αλλιώς το χαμόγελο θ' αγκάλιαζε όλο το κεφάλι του.	«Хорошо хоть у него уши на месте, — подумал Патрик, — иначе эта улыбочка доехала бы до затылка».
Οι απαντήσεις του Μέλμπεργ στο τηλέφωνο ήταν λακωνικές.	Мелльберг говорил по телефону односложно:
«Ναι».«Βεβαίως».«Καθόλου». «Ναι, είναι αυτονόητο». «Έπραξες το σωστό». «Όχι βέβαια».	— Да. Конечно. Ничего подобного. Само собой разумеется. Вы сделали совершенно правильно. Нет.
«Ναι, κι ευχαριστώ πολύ, κυρία. Σας υπόσχομαι να σας ενημερώσω».	Да, большое спасибо, госпожа, я обещаю, мы обязательно учтем ваши показания.
Κοπάνησε θριαμβευτικά το ακουστικό πάνω στη συσκευή, κάτι που έκανε τον Πάτρικ να τιναχτεί στον αέρα. «Έτσι γίνονται οι δουλειές!»	— С видом триумфатора он хлопнул телефонную трубку на место, заставив Патрика высоко подпрыгнуть на стуле. — Итак, лед тронулся.
Ο Μέλμπεργ γουργούριζε σαν γάτα και έμοιαζε με εύθυμο Αϊ-Βασίλη.	Со счастливым оскалом Мелльберг смахивал на жизнерадостного Санта-Клауса.
Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι έβλεπε για πρώτη φορά τα δόντια του Μέλμπεργ. Ήταν απίστευτα λευκά και τέλεια. Σχεδόν τόσο τέλεια που άγγιζαν την υπερβολή.	Патрик поймал себя на мысли, что в первый раз видит зубы Мелльберга. Они неожиданно оказались белыми и ровными, немножко слишком белыми и немножко слишком ровными для того, чтобы быть своими.
Ο Μέλμπεργ τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα όλο προσδοκία, και ο Πάτρικ κατάλαβε ότι ήθελε να τον ρωτήσει τι είχε συμβεί. Υπάκουσε, λοιπόν, στο βλέμμα του, αλλά δεν περίμενε με τίποτα την απάντηση που πήρε.	Мелльберг выжидательно смотрел на Патрика, и Патрик понял, что ему следует спросить шефа, что же произошло. Патрик так и сделал, но такого ответа он не ожидал.
«Τον τσάκωσα! Έχω στα χέρια μου τον δολοφόνο της Άλεξ Βίκνερ!»	— Он у меня в руках. Я поймал убийцу Александры Вийкнер.
Ο Μέλμπεργ βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση αλλοφροσύνης που δεν είχε πάρει χαμπάρι ότι το τσουλούφι που επικάλυπτε τη φαλάκρα του	Мелльберг был настолько доволен собой, что от возбуждения не заметил, как его волосяная конструкция съехала к одному

είχε γλιστρήσει στο πλάι και κρεμόταν δίπλα από το ένα αυτί.	уху.
Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Πάτρικ δεν ένιωσε την ανάγκη να γελάσει μπροστά σ' ένα τόσο κωμικό θέαμα.	И в очередной раз Патрику пришлось приложить массу усилий, чтобы его не передернуло от омерзения.
Αγνόησε το γεγονός ότι ο αρχιεπιθεωρητής με το να χρησιμοποιήσει πρώτο πρόσωπο καθιστούσε φανερό ότι δεν σκεφτόταν να μοιραστεί με τους συνεργάτες του τη δόξα.	Патрик решил проигнорировать тот факт, что комиссар употребил местоимение «я», безусловно не желая ни в малейшей степени делить лавры со своими сотрудниками.
Γι' αυτό έσκυψε μπροστά στο γραφείο, ακούμπησε τους αγκώνες του στα γόνατα και ρώτησε με σοβαρό ύφος:	Патрик наклонился вперед, положив локти на колени, и заинтересованно спросил:
«Τι εννοείς; Είχαμε καμιά σημαντική εξέλιξη στην υπόθεση; Με ποιον μιλούσες;». Ο Μέλμπεργ σήκωσε το ένα χέρι για να εμποδίσει τον καταιγισμό ερωτήσεων και έπειτα έγειρε στην πολυθρόνα του, με τα δάχτυλά του πλεγμένα πάνω στην κοιλιά. Αυτή εδώ η περίπτωση ήταν μια καραμέλα την οποία σκεφτόταν να γλείψει όσο περισσότερο μπορούσε.	— Что ты имеешь в виду? У нас прорыв в деле? С кем ты разговаривал? Мелльберг поднял руку, пресекая дальнейшие вопросы, откинулся на стуле и сложил руки на пузе. Эту карамельку он собирался обсасывать так долго, как только возможно.
«Κοίταξε, καλέ μου Πάτρικ. Όταν κάποιος, όπως εγώ, έχει τόσα χρόνια σε αυτό το επάγγελμα, ξέρει ότι οι σημαντικές εξελίξεις δεν είναι κάτι που απλώς αποκτά. Είναι κάτι που το κερδίζει.	— Ну, как тебе сказать, Патрик. Если бы ты крутился в нашем деле столько, сколько я, то знал бы, что раскрытие дела — это не то, что получается само по себе, а то, что предчувствуешь заранее.
Μέσα από έναν συνδυασμό τεράστιας πείρας, ικανότητας και, βεβαίως, σκληρής δουλειάς, έχει επιτευχθεί μια σημαντική εξέλιξη. Μάλιστα.	Благодаря сочетанию моего богатого опыта и компетентности и в результате ежедневной упорной работы, усилий, которые я приложил в ходе расследования, — да.
Κάποια ονόματι Ντάγκμαρ Πετρέν μόλις μου τηλεφώνησε και μοιράστηκε μαζί μου ορισμένες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις που είχε κάνει λίγο πριν βρεθεί το πτώμα.	Некая Дагмар Петрен сейчас позвонила мне и рассказала о своих весьма интересных наблюдениях насчет того, что происходило до обнаружения тела.
Ναι, θα μπορούσα, μάλιστα, να το τραβήξω και να πω σημαντικότατες παρατηρήσεις, οι οποίες τελικά θα μας διευκολύνουν να βάλουμε έναν επικίνδυνο δολοφόνο πίσω από τα κάγκελα».	Да, я даже могу позволить себе сказать — исключительно важных наблюдениях, которые в дальнейшем приведут к успешной поимке убийцы.
Η ανυπομονησία που ένιωθε ο Πάτρικ ήταν σαν να τρυπούσαν χίλιες καρφίτσες τα σωθικά	От нетерпения у Патрика защекотало в носу, но он на собственном опыте знал, что

του, αλλά επειδή είχε αρκετό μυαλό ήξερε ότι το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να περιμένει τον Μέλμπεργ να συνεχίσει. Κάποια στιγμή θα έμπαινε στο ψητό.	ему остается только ждать, пока Мелльберг начнет. А, как говорится, пудель враз блох не выкусит.
Ο Πάτρικ ήλπιζε μόνο να γινόταν αυτό πριν βγει στη σύνταξη. «	Патрик только искренне надеялся, что не уйдет на пенсию, прежде чем Мелльберг разродится.
Ναι, ξέρεις, θυμάμαι μια υπόθεση που είχαμε στο Γέτεμποργ το φθινόπωρο του 1967.»	— Вот, помню, осенью тысяча девятьсот шестьдесят седьмого года было у нас в Гётеборге одно дело…
Ο Πάτρικ αναστέναξε από τα μύχια της ψυχής του και προετοιμάστηκε για μια μεγάλη αναμονή.	Патрик обреченно вздохнул про себя и приготовился выслушивать долгий рассказ.
* * *	* * *
Βρήκε τον Νταν εκεί που περίμενε να τον βρει. Μετακινούσε τον εξοπλισμό του ψαροκάικου με μια απίστευτη ευκολία σαν να ήταν σακιά με βαμβάκι. Μεγάλες χοντρές κουλούρες παλαμαριών, σάκους ναυτικούς και τεράστια στρωμάτσα.	Она нашла Дана там, где и ожидала его найти. Легко, словно они были сделаны из ваты, он перетаскивал на лодку снасти — большие толстые мотки троса, мешки и здоровенные кранцы.
Η Ερίκα απολάμβανε να τον βλέπει να δουλεύει. Με πουλόβερ πλεχτό, σκούφο και γάντια και την ανάσα να βγαίνει υπό μορφή λευκού ατμού από το στόμα, έδειχνε να ταιριάζει απόλυτα με το σκηνικό γύρω του.	Эрике нравилось смотреть, как он работает. В свитере домашней вязки, в вязаной шапке и варежках, с вырывающимся изо рта при каждом вздохе паром, он казался неотъемлемой частью окружающей природы.
Ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και ανακλούσε στο χιόνι που είχε καλύψει το κατάστρωμα.	Солнце сияло в чистом, без единого облачка, небе, и снег, лежащий на палубе, блестел в его лучах.
Η σιωπή ήταν εκκωφαντική. Εκείνος εργαζόταν αποφασιστικά και με στόχο, και η Ερίκα κατάλαβε ότι αγαπούσε κάθε στιγμή της δουλειάς του. Εδώ ήταν το δικό του στοιχείο.	Тишина стояла оглушающая. Дан работал эффективно и целеустремленно. Эрика видела, что он наслаждается каждой минутой. Он был на своем месте.
Το καΐκι, η θάλασσα, τα νησιά στο βάθος. Η Ερίκα ήξερε πως ο Νταν έβλεπε με τη φαντασία του τον πάγο να σπάει και τη «Βερόνικα» να σκίζει τα νερά πρόσω ολοταχώς προς τον ορίζοντα.	Катер, море, острова на горизонте. Эрика знала, что он уже видит, как лед начинает раскалываться и как «Вероника» на полной скорости выходит в открытое море, устремившись к горизонту.
Ο χειμώνας ήταν μακρύς και εποχή αναμονής. Πάντα ήταν δύσκολη εποχή για τους	Зима была одним сплошным долгим ожиданием, и Дан всегда с трудом

κατοίκους της ακτής. Παλιά, αν το καλοκαίρι ήταν καλό, είχε κανείς παστώσει αρκετή ρέγγα για να βγάλει τον χειμώνα. Αν όχι, τότε θα έπρεπε να βρει κάτι άλλο για να ζήσει.	переносил вынужденное сидение на берегу. Если лето выдавалось хорошим, то в прежние времена засаливали достаточно селедки, чтобы пережить зиму, а если нет, то приходилось искать пропитание как-нибудь еще.
Ο Νταν, όπως τόσοι και τόσοι ψαράδες από την ακτή, δεν μπορούσε να ζήσει μόνο από το ψάρεμα. Έτσι, είχε σπουδάσει στο πανεπιστήμιο, σε νυχτερινά μαθήματα, και τώρα δούλευε ως αναπληρωτής καθηγητής σουηδικών στο Γυμνάσιο του Τανουμσχέντε κάνα δυο φορές την εβδομάδα.	Как и многие другие прибрежные рыбаки, которые не выходят далеко в море, Дан не мог жить только промыслом, поэтому он по вечерам еще работал вторым учителем шведского на курсах в Танумсхеде два дня в неделю.
Η Ερίκα ήταν σίγουρη πως ο Νταν ήταν πολύ καλός καθηγητής, αλλά η καρδιά του ήταν εδώ έξω, όχι στην τάξη. Ήταν εντελώς απορροφημένος με τη δουλειά του στο καΐκι, κι εκείνη πλησίασε αλαφροπατώντας και μπόρεσε έτσι να τον παρακολουθήσει ανενόχλητα για αρκετή ώρα πριν τη δει ότι στεκόταν στην αποβάθρα.	Эрика знала, что из него вышел неплохой учитель, но его сердце было здесь, а никак не в классной комнате. Дан был полностью поглощен работой на лодке, поэтому Эрике удалось подойти почти вплотную, прежде чем он заметил ее на причале.
Η Ερίκα δεν μπόρεσε να μην τον συγκρίνει με τον Πάτρικ. Εξωτερικά ήταν εντελώς διαφορετικοί.	Эрика не смогла удержаться от того, чтобы не сравнить Дана и Патрика. Внешне они казались совершенно разными.
Τα μαλλιά του Νταν ήταν τόσο ξανθά που τα καλοκαίρια γίνονταν σχεδόν άσπρα. Τα σκούρα μαλλιά του Πάτρικ είχαν την ίδια απόχρωση με τα μάτια του.	Волосы Дана были такими светлыми, что летом, выгорая, становились практически белыми; у Патрика волосы были темные, одного цвета с глазами.
Ο Νταν ήταν μυώδης, ενώ ο Πάτρικ μάλλον καλαμοκάνης. Αλλά από άποψη προσωπικότητας θα μπορούσαν να είναι αδέρφια. Είχαν τους ίδιους ήρεμους, τρυφερούς τρόπους συμπεριφοράς, με ένα γαλήνιο χιούμορ που χρησιμοποιούσαν πάντα εκεί που έπρεπε.	Дан был мускулистый, а Патрик скорее жилистый. И при всем этом они вполне могли быть братьями — оба спокойные, мягкие, с врожденным чувством юмора, который проявлялся при подходящем случае.
Πρώτη φορά περνούσε από το μυαλό της πόσο ίδιοι ήταν σαν άτομα. Κατά κάποιον τρόπο, αυτό την ευχαριστούσε. Από τότε που χώρισε με τον Νταν, η Ερίκα δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα ευτυχισμένη στις σχέσεις της, αν και όλα εκείνα τα χρόνια είτε έψαχνε είτε έπεφτε σε σχέσεις με άντρες εντελώς άλλου είδους. «Ανώριμοι» είχε επισημάνει η Άννα.	Вообще-то Эрика никогда раньше не думала о том, насколько они похожи в человеческом плане. Но, как ни посмотри, это ее скорее радовало. После Дана отношения с мужчинами у нее как-то не очень складывались. Все эти годы она пыталась найти, и иногда ей даже казалось, что нашла, человека совершенно другого склада — инфантильного, как говорила Анна.

«Προσπαθείς να αναθρέψεις παιδάκια, αντί να βρεις έναν ώριμο άντρα, οπότε δεν είναι τόσο παράξενο που δεν προχωρούν οι σχέσεις σου» είχε πει η Μαριάν.	— Ты связываешься с мальчишками, вместо того чтобы найти взрослого мужчину, поэтому неудивительно, что ничего серьезного у тебя с ними не выходит, — сказала ей как-то Марианне.
Ίσως να ήταν αλήθεια. Αλλά τα χρόνια περνούσαν πολύ γρήγορα, κι εκείνη όφειλε να ομολογήσει πως είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται.	Может быть, она была права. Но годы летели очень быстро. Эрика признавалась себе, что она уже просто в панике.
Ο θάνατος των γονιών της λειτούργησε, επίσης, σαν μια βίαιη αφύπνιση που την ανάγκαζε να δει τι ήταν αυτό που της έλειπε στη ζωή. Από το Σάββατο το βράδυ και μετά οι σκέψεις γύρω από το θέμα αυτό την οδηγούσαν, ήθελε δεν ήθελε, στον Πάτρικ Χέντστρεμ. Η φωνή του Νταν διέκοψε τους στοχασμούς της.	Смерть родителей тоже самым недвусмысленным и грубым образом заставила Эрику подумать о том, чего ей не хватает в жизни. После вечера пятницы ее мысли постоянно обращались к Патрику Хедстрёму. Голос Дана прервал ее раздумья:
«Για κοίτα, γεια σου. Πόση ώρα στέκεσαι εκεί;»	— Не может быть! Привет, ты давно тут стоишь?
«Α, όχι πολύ. Σκέφτηκα πως θα ήταν ενδιαφέρον να δω πώς δουλεύεις».	— Да нет, совсем чуть-чуть. Мне захотелось посмотреть, как у тебя продвигается работа.
«Μπα! Σίγουρα δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο βγάζεις εσύ το ψωμί σου. Πληρώνεσαι για να κάθεσαι στον πισινό σου και να φαντάζεσαι διάφορα όλη τη μέρα. Γελοίο!»	— Ну, во всяком случае, не всем же развлекаться, подобно тебе. Сидишь на заднице целыми днями, выдумываешь всякую ерунду, и тебе еще за это деньги платят — во житуха!
Χαμογέλασαν και οι δύο. Ήταν ένα παλιό και γνώριμο πείραγμα, το οποίο δεν ενοχλούσε κανέναν.	Они оба рассмеялись. Это была их излюбленная тема, на которую они могли говорить часами.
«Σου έφερα μερικές νοστιμιές που θα σε ζεστάνουν».	— Я тут тебе кое-что принесла согреться и подкрепиться.
Η Ερίκα σήκωσε ένα καλαθάκι που κρατούσε στο ένα χέρι.	Эрика помахала корзинкой.
«Πώς και τέτοιες πολυτέλειες; Τι θέλεις από μένα; Το κορμί μου; Την ψυχή μου;»	— Ну, просто обслуживание класса люкс. И что ты за это потребуешь: мое тело или мою душу?
«Όχι, ευχαριστώ. Δικά σου και τα δύο. Αν και θα μπορούσα να αποκαλέσω το τελευταίο ευσεβή πόθο εκ μέρους σου».	— Нет, спасибо. И то и другое можешь оставить себе. Размечтался. Больно нужно. Спала и видела.

Ο Νταν πήρε το καλάθι που του έδωσε η Ερίκα και τη βοήθησε, με χέρι στιβαρό, να περάσει την κουπαστή.	Дан взял у нее корзину и, крепко поддерживая Эрику рукой, помог ей перебраться через релинги.
Γλίστρησε και παραλίγο να προσγειωθεί στα μαλακά της μέρη, αλλά την έσωσε ο Νταν, που την άρπαξε από τη μέση. Σκούπισαν μαζί το χιόνι από το καπάκι μιας ψαροκασέλας, κάθισαν πάνω στα γάντια τους, αφού πρώτα τα τοποθέτησαν προσεχτικά πάνω σε αυτή, και άνοιξαν το καλάθι.	Было скользко, и Эрика едва не упала, она успела ухватиться за Дана и удержалась на ногах. Они стряхнули снег с трюмного люка, подложили под себя варежки, сели рядом и начали распаковывать корзину.
Ο Νταν χαμογέλασε ικανοποιημένος όταν άνοιξε το θερμός με τη ζεστή σοκολάτα και τα σάντουιτς με τα αλλαντικά, που ήταν επιμελώς πακεταρισμένα σε αλουμινόχαρτο.	Дан улыбнулся в предвкушении удовольствия, достав термос с горячим шоколадом, и улыбнулся еще шире, когда на свет появились бутерброды с колбасой со шпиком.
«Είσαι θησαυρός» είπε ο Νταν με το στόμα γεμάτο από το σάντουιτς με τα αλλαντικά. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί και απόλαυσαν το φαγητό.	— Ты золото! — пробормотал Дан с набитым ртом. Какое-то время они сидели молча и с удовольствием ели.
Ήταν υπέροχα να κάθονται εκεί, στον πρωινό ήλιο, και η Ερίκα ξέχασε τις τύψεις της για την έλλειψη πειθαρχίας που τη χαρακτήριζε στη δουλειά της. Είχε δουλέψει αρκετά καλά την τελευταία εβδομάδα και πίστευε πως της άξιζε να πάρει ένα ρεπό.	Было здорово сидеть так под послеполуденным солнцем, и Эрика постаралась выкинуть из головы неприятные мысли насчет работы и отсутствия самодисциплины. На неделе она довольно хорошо поработала над текстами и считала, что заслужила немного свободного времени.
«Έχεις μάθει τίποτε άλλο για την Άλεξ Βίκνερ;»	— Слышно что-нибудь новое про Александру Вийкнер?
«Όχι, οι αστυνομικές έρευνες δεν φαίνεται να έχουν προχωρήσει και πολύ».	— Нет, расследование застопорилось.
«Χμ... απ' ό,τι άκουσα εγώ, πρέπει να έχεις κάποια πρόσβαση σε εμπιστευτικές πληροφορίες».	— Да, я слышал; поговаривают, что у тебя появились собственные источники информации.
Ο Νταν χαμογελούσε πειραχτικά. Π Ερίκα ποτέ δεν έπαψε να εκπλήσσεται με την ταχύτητα και την αποτελεσματικότατα του κουτσομπολιού. Δεν είχε ιδέα για το πώς διαδόθηκε ήδη το νέο για τη συνάντησή της με τον Πάτρικ.	Дан лукаво улыбнулся. Эрика никогда не уставала удивляться, насколько быстро и эффективно работает сарафанное радио: видимо, каким-то образом о ее встрече с Патриком уже известно всему поселку.
«Δεν καταλαβαίνω τι λες».	— Понятия не имею, о чем ты говоришь.
«Όχι βέβαια, γιατί να καταλάβεις; Τέλος	— Да нет, я не думаю ничего плохого. Ну и

πάντων, πόσο μακριά φτάσατε εσείς οι δύο; Έκανες τεστ οδήγησης ή ακόμη;»	далеко вы зашли? Пробу сняли или как?
Η Ερίκα τον χτύπησε με το χέρι της στο στήθος, αλλά δεν κατάφερε να μην ξεσπάσει σε γέλια.	Эрика легонько стукнула его по груди, но не смогла удержаться от смеха.
«Οχι, “τεστ οδήγησης” δεν έκανα ακόμη. Για να πω την αλήθεια, δεν είμαι σίγουρη αν ενδιαφέρομαι ή όχι.	— Не, никакой пробы не было. Честно говоря, я сама не понимаю, надо мне это или нет.
Ή, για να το πω πιο σωστά, με ενδιαφέρει, αλλά δεν ξέρω αν θέλω να το αφήσω να προχωρήσει. Πάντα με την προϋπόθεση ότι το θέλει κι εκείνος, βέβαια. Κάτι που δεν είναι απαραίτητα σίγουρο».	Или, правильнее сказать, мне-то интересно, но я не уверена, стоит ли заходить дальше. И кто сказал, что ему интересно? А насколько я понимаю, это где-то как-то необходимо.
«Με άλλα λόγια, δειλιάζεις».	— Другими словами, ты трусишь.
Η Ερίκα μισούσε τον τρόπο με τον οποίο ο Νταν έπεφτε διάνα τις περισσότερες φορές. Πού και πού, σκεφτόταν ότι ο Νταν την ήξερε απέξω κι ανακατωτά.	Эрику кольнуло, что Дан одним словом и абсолютно правильно объяснил ситуацию. Иногда ей казалось, что он знает ее слишком хорошо.
«Εντάξει, πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι λίγο αβέβαιη».	— Да, должна признаться, что я немного не уверена.
«Ναι, αλλά μόνο εσύ μπορείς ν’ αποφασίσεις αν τολμάς ν’ αρπάξεις την ευκαιρία. Σκέφτηκες ποτέ πώς θα ένιωθες αν η σχέση αυτή απέδιδε;»	— Но тут только ты должна решать: использовать тебе этот шанс или нет. А ты подумала, что будет дальше, если ты наконец отважишься?
Ναι, η Ερίκα το είχε σκεφτεί. Πολλές φορές τις τελευταίες μέρες. Αλλά το ερώτημα ήταν μέχρι στιγμής πολύ υποθετικό. Δεν είχαν κάνει άλλωστε και τίποτα. Απλώς γευμάτισαν μαζί.	Конечно, Эрика думала, думала много раз за последние дни, но до сего момента вопрос был, так сказать, скорее гипотетическим. В конце концов, они всего лишь поужинали вместе.
«Εν πάση περιπτώσει, γνώμη μου είναι ότι πρέπει να πέσεις στην ευκαιρία αυτή με τα μούτρα. Αν δεν βρέξεις κώλο, δεν τρως ψάρι κι όλα τα γνωστά.»	— Но вообще-то мне кажется, что тебе, наверное, стоит попробовать. Как говорится, «хотя и лопнула струна, но как она звучала…».
Η Ερίκα άλλαξε αμέσως θέμα.	Эрика поспешила поменять тему разговора:
«Μια και είπες για την Άλεξ, ανακάλυψα κάτι παράξενο».	— Кстати, об Алекс. Я тут ухитрилась найти кое-что занятное.
«Μπα; Και τι είναι αυτό;» Η φωνή του Νταν ακούστηκε γεμάτη περιέργεια και ανυπομονησία.	— Ага, а что такое? — спросил Дан с видимым интересом.
«Να, είχα πάει στο σπίτι της πριν από κάνα	— Ну, я побывала у нее дома пару дней

δυο μέρες και βρήκα ένα ενδιαφέρον χαρτί».	назад и нашла одну интересную бумаженцию.
«Τι έκανες είπες!»	— Ты сделала что?
Η Ερίκα δεν νοιάστηκε ν' απαντήσει, αλλά απλώς κούνησε το χέρι της, αδιαφορώντας για το σοκαρισμένο ύφος του.	Дан изумился. Эрике совсем не хотелось выдавать ему детали, и она просто отмахнулась от него.
«Βρήκα ένα αντίγραφο από ένα παλιό άρθρο για την εξαφάνιση του Νιλς Λόρεντς. Μπορείς να καταλάβεις γιατί η Άλεξ κρατούσε ένα άρθρο που γράφτηκε πριν από είκοσι πέντε χρόνια κρυμμένο στο συρτάρι με τα εσώρουχά της;»	— Я нашла копию старой заметки об исчезновении Нильса Лоренса. У тебя есть какие-нибудь мысли насчет того, зачем Алекс понадобилось прятать вырезку двадцатипятилетней давности под своим бельем?
«Στο συρτάρι με τα εσώρουχά της; Ερίκα, τι διάβολο πήγες κι έκανες!»	— Вот дерьмо. Под своим бельем?!
Εκείνη σήκωσε το ένα χέρι της για να τον κάνει να σταματήσει να διαμαρτύρεται και συνέχισε ήρεμα:	Эрика подняла руку и продолжила:
«Η διαίσθησή μου λέει ότι αυτό έχει κάποια σχέση με τον λόγο για τον οποίο δολοφονήθηκε. Δεν ξέρω πώς, αλλά εδώ έχει κάποιο μεγάλο λάκκο η φάβα.	— Интуиция подсказывает мне, что это как-то связано с убийством. Не знаю, каким образом, но здесь зарыта не просто собака, а очень здоровая собака.
Εκτός αυτού, όσο ήμουν εκεί μπήκε κάποιος στο σπίτι και έψαχνε. Ίσως το άτομο αυτό να έψαχνε για το άρθρο».	И кроме того, когда я была в доме, туда кто-то пришел и что-то искал. Может быть, даже вот эту самую статью.
«Μα είσαι με τα καλά σου;» Ο Νταν είχε μείνει απλώς με το στόμα ορθάνοιχτο και την κοιτούσε.	— Ты что, дура? — Дан смотрел на нее, открыв рот.
«Και δεν μου λες, σε παρακαλώ, τι δουλειά έχεις εσύ με αυτό; Είναι δουλειά της αστυνομίας να ψάξει να βρει ποιος σκότωσε την Άλεξ». Η φωνή του είχε αρχίσει να φαλτσάρει.	— Ну и какую хреновину ты еще выкинешь?! Убийцу Алекс должны искать полицейские. — Его голос сорвался на фальцет.
«Ναι, ναι, ξέρω. Δεν χρειάζεται να φωνάζεις τόσο πολύ, δεν είμαι δα και κουφή.	— Да-да, я знаю. И совершенно не обязательно орать, у меня с ушами все в порядке.
Ξέρω πολύ καλά ότι δεν έχω καμία δουλειά με αυτά, αλλά, πρώτον, η οικογένειά της με έμπλεξε, δεύτερον, ήμασταν πολύ στενές φίλες μια φορά κι έναν καιρό και, τρίτον, δεν μπορώ να βγάλω την όλη υπόθεση από το μυαλό μου, μια που εγώ ήμουν αυτή που τη βρήκε».	Я отлично понимаю, что не должна этим заниматься, но, во-первых, хотела я того или нет, но меня в это уже впутала ее семья, во-вторых, в свое время мы были очень близкими подругами, а в-третьих, я не могу перестать думать о том, что именно я нашла ее.

Η Ερίκα απέφυγε να πει στον Νταν για το βιβλίο. Ακουγόταν, κατά κάποιον τρόπο, βλακώδες και κυνικό όταν το έλεγε δυνατά. Σκέφτηκε, επίσης, ότι ο Νταν αντέδρασε αρκετά έντονα, αλλά, πάλι, πάντα την πρόσεχε ιδιαίτερα. Αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν και τόσο έξυπνο να πηγαίνει και να τριγυρίζει στο σπίτι της Άλεξ, αν λάμβανε υπόψη της και τι είχε γίνει.	Эрика не стала рассказывать Дану о книге. Ей казалось, это будет выглядеть циничным и постыдным. Кроме того, Эрика подумала, что, хотя Дан и реагировал слишком нетерпеливо, он, безусловно, всегда очень переживал за нее. И, признаться, с ее стороны действительно было не слишком умно бродить по дому Алекс, учитывая сложившиеся обстоятельства.
«Ερίκα, θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα το παρατήσεις αυτό το θέμα».	— Эрика, обещай мне, что ты с этим завяжешь.
Έβαλε τα χέρια του πάνω στους ώμους της και την ανάγκασε να στραφεί προς το μέρος του.	— Он положил руки ей на плечи, заставил повернуться и посмотреть ему в глаза.
Το βλέμμα του ήταν καθαρό, αλλά πολύ σκληρό για ν' ανήκει στον Νταν.	У Дана был добрый, ясный взгляд, но сейчас он стал очень жестким, совсем ему не свойственным.
«Δεν θέλω να σου συμβεί κάτι και, αν συνεχίσεις να σκαλίζεις αυτή την ιστορία, φοβάμαι ότι θα μπλέξεις σε καταστάσεις πέρα από τις δυνατότητές σου. Παράτα το».	— Я не хочу, чтобы с тобой что-нибудь случилось. Но если ты будешь продолжать копать, то в один прекрасный день окажешься на дне морском, рядом с русалками. Кончай это дело.
Η λαβή στους ώμους της έγινε πιο δυνατή, και τα μάτια του Νταν είχαν καρφωθεί στα δικά της.	Дан крепче сжал ее плечи, продолжая пристально смотреть в глаза.
Η Ερίκα άνοιξε το στόμα να πει κάτι, δυσαρεστημένη από την έντονη αντίδραση του Νταν, αλλά, πριν προλάβει να μιλήσει, ακούστηκε η φωνή της Πενίλα πάνω από την αποβάθρα.	Удивленная резкой реакцией Дана, она только открыла рот, чтобы ответить, как сзади с причала послышался голос Перниллы:
«Α, εδώ μου κάθεστε και περνάτε όμορφα, βλέπω».	— Так, они тут сидят и, как я вижу, неплохо проводят время.
Η φωνή της είχε μια ψυχρότητα που η Ερίκα δεν είχε ακούσει ποτέ της. Τα μάτια της άστραφταν και τα χέρια της ανοιγόκλειναν ρυθμικά.	Ее голос прозвучал непривычно холодно. Эрика раньше ничего подобного не замечала. Пернилла мрачно смотрела на них, ее руки непроизвольно сжимались и разжимались.
Πάγωσαν και οι δυο τους μόλις άκουσαν τη φωνή της Πενίλα, ενώ τα χέρια του Νταν ήταν ακόμη πάνω στους ώμους της Ερίκα. Αστραπιαία, σαν να είχε ζεματιστεί, ο Νταν τα τράβηξε αποπάνω της, σηκώθηκε και στάθηκε προσοχή.	В первую секунду они замерли от неожиданности, услышав ее голос, и руки Дана по-прежнему оставались на плечах Эрики. Молниеносно, будто обжегшись, он отдернул их и встал навытяжку.

«Γεια σου, αγάπη μου. Τέλειωσες νωρίς σήμερα; Π Ερίκα πέρασε απλώς από εδώ με λίγα σάντουιτς κι έκατσε να τα πούμε για μια στιγμή».	— Привет, любимая. Ты сегодня закончила раньше? Эрика вот проходила мимо и принесла кое-что перекусить, и мы немного поговорили.
Ο Νταν μιλούσε σαν φρενιασμένος, και η Ερίκα κοιτούσε έκπληκτη μια αυτόν και μια την Πενίλα. Η Ερίκα δεν ήξερε και πολύ καλά.	Дан говорил заискивающе, словно оправдываясь, и Эрика с удивлением переводила взгляд с него на Перниллу и обратно. Она никак не могла взять в толк, что происходит.
Π Πενίλα τής έριξε μια ματιά γεμάτη μίσος. Τα χέρια της ήταν τόσο πολύ σφιγμένα που είχαν ασπρίσει οι αρθρώσεις τους, και για κλάσματα δευτερολέπτου η Ερίκα αναρωτήθηκε αν σκεφτόταν να της επιτεθεί.	Пернилла смотрела на нее с явной ненавистью. Ее руки были крепко сжаты в кулаки, и на долю секунды Эрике даже показалось, что она на нее набросится.
Δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε που είχαν ξεκαθαρίσει ποια ήταν η σχέση της με τον Νταν.	Эрика ничего не понимала. Много воды утекло с тех пор, как они раз и навсегда разобрались с Перниллой насчет отношений Эрики и Дана.
Η Πενίλα γνώριζε ότι δεν ένιωθαν τίποτα ο ένας για τον άλλο ή, μάλλον, η Ερίκα πίστευε ότι το γνώριζε.	Пернилла прекрасно знала, что у них нет никаких романтических чувств друг к другу, или, по крайней мере, Эрика сильно надеялась на то, что Пернилла это знала.
Τώρα δεν ήταν πια σίγουρη. Το ερώτημα ήταν, λοιπόν, τι είχε προκαλέσει μια τέτοια αντίδραση. Συνέχισε να κοιτάζει μια τον Νταν και μια την Πενίλα. Ανάμεσά τους διεξαγόταν ένας σιωπηλός πόλεμος, και ο Νταν φαινόταν να τον χάνει.	Сейчас у нее такой уверенности не было совсем. Но вопрос заключался в том, что вызвало такую реакцию. Она опять посмотрела на Дана, потом на Перниллу: между ними происходила какая-то невидимая битва, и, похоже, Дан ее проигрывал.
Η ίδια δεν είχε τίποτα περισσότερο να πει και αποφάσισε να φύγει από εκεί δίχως κουβέντα και να τους αφήσει να λύσουν μόνοι το πρόβλημά τους.	Сказать ей тут было совершенно нечего, и Эрика со своей стороны сочла за лучшее молча уйти, предоставив им возможность разбираться самим.
Μάζεψε στα γρήγορα κούπες και θερμός και τα έβαλε πίσω στο καλάθι. Όταν έφτασε στο τέλος της αποβάθρας, άκουσε τις ταραγμένες φωνές του Νταν και της Πενίλα να σπάνε τη σιωπή.	Она быстро положила в корзину контейнеры и термос. Идя по причалу, она слышала у себя за спиной голоса Дана и Перниллы, казавшиеся особенно громкими из-за тишины вокруг.